

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

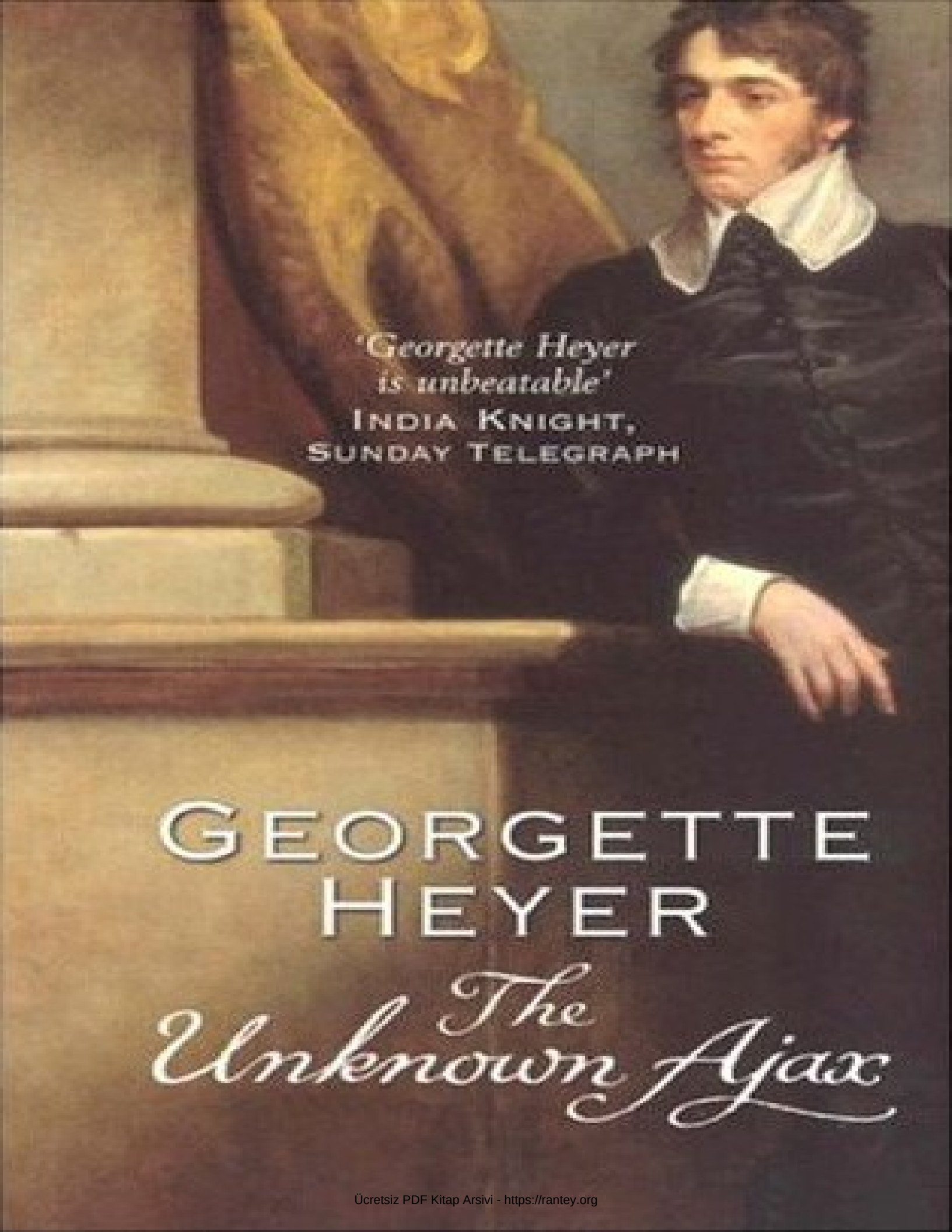
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A portrait of George Heyer, a young man with dark, wavy hair, wearing a dark coat and a white cravat. He is seated, leaning forward with his right hand resting on a wooden surface. The background is a soft, out-of-focus interior setting with a draped curtain.

*'Georgette Heyer
is unbeatable'*
INDIA KNIGHT,
SUNDAY TELEGRAPH

GEORGETTE
HEYER

*The
Unknown Ajax*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Bilinmeyen Ajax

Georgette Heyer 1959

Bölüm 1

Lord Hazretleri, ilk yemeğin ortalarında, sert bir sesle şunları söylediğinden beri yemek salonunda sessizlik hüküm sürüyordu

dul gelinine daha fazla kâhya odası dedikodusu yapmamasını emretti. Bayan Darracott, kızına sadece kendi faaliyetlerinin hikâyesini anlatıyordu.

O gün bu küçümsemenin haksız olduğu düşünülebilirdi, ama bunu soğukkanlılıkla olmasa bile, geleneklerden kaynaklanan bir teslimiyetle kabul etti, sadece kızıyla alaycı bir bakış alışverişinde bulundu ve yakışıklı kızına bir uyarı yöneltti genç oğlu. Kâhya tehditkâr bir ifadeyle iki uşaktan daha genç olanına baktı ama bu önlem gereksizdi:

Charles Darracott Place'de çalışmıyordu.

Ama Lord Hazretleri'nin keyfi kaçtığında görevlerini yerine getirirken en ufak bir gürültü çıkaracak kadar da serseri değildi.

Bu şekilde

Chollacombe, Charles'ın hizmet etme talihsizliğine uğradığı yaşlı bir gager'ı tarif etti. Kambur, işte böyle biriydi, her zaman pas tutardı ya da aylardır olduğu gibi.

Charles Darracott Place'de işe alındığı için kendini şanslı sayıyordu ama on iki aydan fazla kalmayacaktı, bunu bilse bile! James'e uygun olabilirdi.

Kentish doğumlu, her yerden kilometrelerce uzakta, düz ve çıplak bir bataklıkta sıkışmış büyük, başıboş bir evde çalışmak Birine mavi nöbeti geçirtmeye yeterdi ve Aile dışında hiç kimse yanına ya da yakınına gelmezdi, ama Charles başka bir yere gittiğinde Londra'ya gidiyordu. Her zaman biraz hayattan hoşlanmasını bir kenara bırakın.

Londra'da fazladan para kazanabilirdi, çünkü her zaman yapılması gereken ayak işleri ya da teslim edilmesi gereken notlar vardı ve bu tür görevleri yerine getirmek için gönderildiğinizde her seferinde bir şilin alırdınız. Eğer mesajların taşrada taşınması gerekiyorsa, damatlardan biri tarafından götürülmeleri mantıklıydı; eli açık misafir kalabalığına gelince, babası ona hizmet etmenin onun görevi olduğunu söylemişti-ev dolusu misafir babasının zamanında alışık olduğu bir şey olabilirdi, ama Darracott Place'de alışık oldukları bir şey değildi!

Charles, bir asilzadenin müessesesinde ikinci uşak olarak işe alınma şansını ilk kez kutsadığında böyle hayallere dalmıştı! Babasına anlattığına göre, bu tam anlamıyla bir ! Babası, bir asilzadenin uşaklığından onurlu bir şekilde emekli olmuştu. Modanın beyefendisi, bir lordun taşra konağında hizmet etmek üzere işe alınmasının, yıl boyunca kırsalda kalacağı anlamına gelmediği konusunda onu temin etmişti. Lordum (dedi Baba) kış aylarında kesinlikle Kent'e çekilecekti; ama sezonun başında

Londra'daki evine taşınacaktı; ve sezon sonunda (dedi babam) yaz ayları için Brighton'da bir ev kiralama ihtimali vardı. Ve elbette zaman zaman, ülkenin diğer bölgelerindeki arkadaşlarını ziyaret etmek için burada olmayacaktı, bu dönemlerde hizmetçileri büyük bir boş zamanın tadını çıkarabilir ve hatta tatile gitmek için izin alabilir.

Ama Darracott Place'de böyle bir şey olmamıştı. Charles kapılarından ilk girdiğinden beri. Lordum, kimin

Charles'inkinden daha güçlü dizleri birbirine vurduracak kadar asık suratlı ve sert bakışlı olan bu adam, bütün yıl boyunca ne eğleniyor ne de eğlendiriliyordu. Kimsenin Charles'a bunun sebebinin, ailenin Cornwall kıyılarında boğulan Bay Granville Darracott ve oğlu Bay Oliver için yas tutuyor olması olduğunu söylemesinin bir faydası yoktu.

talihsiz bir tekne gezisi: Charles bu felaket yaşandığında Darracott Place'de sadece birkaç ay ikinci uşak olarak çalışmış olabilir, ama hiç kimse

Lordumun varisine değer verdiğini düşünmesi için onu kandırdı. Ona sorsaydınız, Charles lordum Bay Richmond'dan başka kimseyi umursamaz derdi: kesinlikle

hayatta kalan son oğlu Bay Matthew Darracott'a tahammül edemiyordu; Bay Matthew'un iki oğlundan küçüğü olan Bay Claud'a gelince

Lordumun ona bir hamamböceği ya da tahtakurusu gibi baktığını gören herkes kahkahalarla gülmekten kendini alamadı. Ona öyle bakmasa da, Bay Vincent'ı zerre kadar önemsedığını düşünemezsiniz.

Bayan Darracott, her yerde bulabileceğiniz kadar nazik bir hanımefendiydi, biraz geveze olsa bile, lordum ona o çirkin çıkışlarından birini yapması için ağzını açması yeterliymiş gibi görünüyordu. Bunu Bayan Anthea'ya yapmadığı doğrudur, Ama bunun nedeni muhtemelen Bayan Anthea'nın annesi gibi ondan korkmaması ve belki de aldığı kadarını vermesiydi: büyükbabasının olacağını düşündüğünüz gibi ona düşkün olduğu için değildi. Bayan Anthea'nın

onu somurtkanlığından kurtaracak kişi Bay Richmond olabilirdi. Ama Richmond, büyükbabasının sevgilisi, kirpiklerinin altından ona düşünceli bir bakış attıktan sonra

tavizsiz yüz ifadesi kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi.

Elini bile sürmediği yengeç turşusu, mürdüm eriği pastasıyla birlikte kaldırılmıştı; kız kardeşi, onu neredeyse görüş alanından çıkaran büyük gümüş perdenin arkasından bakarken, onun bundan da bir kaşıktan fazla yemediğini gördü. Yediğinden beri

İlk yemeği oluşturan yemeklerden ikisini bol bol yedikten sonra, büyükbabasının onun şu anki çekimserliğini fark etmemesinden başka hiçbir şeyden rahatsız olmamıştı. Genel olarak Lord Darracott, Richmond'a turtayı yemesi için zorbalık eder, önceki yılları pek de iyi geçmemiş olan genç kıza karşı duyduğu endişeli sevgiyi gizleyemezdi.

Richmond'un uysal ama korkusuzca boyun eğeceği bir tavırla, her türlü rahatsızlıkla birlikte. Uşak Charles kadar Anthea, Bayan Darracott ve hatta Richmond da lord kara kara düşünmesinin nedenini anlamamıştı; bu üçünden biri bile bu durumun üzüntüden kaynaklandığına Charles'tan daha az inanıyordu.

en büyük oğlunun ölümü. Lord Hazretleri Granville'i hem sevmez hem de hor görürdü; ancak o ölümcül haber kaza Darracott Place'e ulaştığında

Dakikalarca taşa çarpılmış bir adam gibi durdu; ilk şoku atlattıktan sonra oğlu Matthew ve iş adamı Lissett'i dehşete düşürerek şöyle dedi

birkaç kez ve buzbir öfke sesiyle: "Lanet olsun ona! Lanet olsun ona! Lanet olsun ona!" Neredeyse onun nedenini anlayacaklardı ve çeneleri düşmüş bir halde ona bakakalmışlardı

Ta ki onları şiddetle gözünün önünden uzaklaştırana kadar.

Matthew onun öfkelenmesine neden olan olağanüstü koşulların ne olduğunu sormaya cesaret edememişti ve Lord Hazretleri de ne bir açıklama yaptı ne de bu konuya tekrar değindi. Sadece üzerine kara bir bulut çökmüş gibiydi,

onu her zamankinden daha ulaşılmaz hale getirdi ve böylece Bayan Darracott ona hitap etmekten öylesine ki, Richmond bile birkaç kez kafasını ısırıp koparmıştı.

Akşam yemeği her zaman uzun sürerdi; bu gece ise bitmek bilmez gibiydi; ama sonunda sona erdi. Hizmetçiler örtüleri kaldırmaya başladıklarında Bayan Darracott retikülünü aldı ve ayağa kalktı.

Lord Hazretleri'nin sert ve çatık kaşları kalktı; sert bir sesle "Bekleyin!" Bayan Darracott, "Beklemek mi, efendim?" diye bocaladı.

"Evet, bekle!" diye tekrarladı sabırsızca. "Benim Sana söyleyecek bir şeyim var!" Sandalyesine geri yaslandı, Hem şaşkın, hem de endişeli görünüyordu. Onunla birlikte ayağa kalkmış olan Anthea ayakta duruyordu, başı büyükbabasına dönüktü, kaşları biraz kalkıktı. Adam ona aldırmadı; gözleri iki uşaktaydı ve onlar odadan çıkana kadar bir konuşmadı. Yüzündeki ifade öylesine yasaklayıcıydı ki, Bayan Darracott giderek artan bir korkuyla, zihninde unutulmuş bir ihmal ya da komisyon hatasını çılgınca başladı. Chollacombe, arkasından kapıyı usulca kapattı ve büfeden porto sürahisini aldı; efendisinin ellerinin kollarını bir sıkıp bir açıyor, yüreği ağzına geliyordu: Bütün gün bir fırtına kopmuştu ve şimdi başlarının üzerinde patlayacaktı. Ama lordum tekrar konuştuğunda sanki çok çaba harcamış gibiydi. Dedi ki: "Elvira, Flitwick'e oğlumu ve ailesini yarın buraya beklediğimi söyleme nezaketini gösterirsin. İstedğin düzenlemeleri yap!"

O kadar şaşırmıştı ki, akılsızca bir bulundu. "Aman Tanrım! Bu mu

Hepsi mi? Ama bu da ne demek oluyor? En ufak bir fikrim bile yoktu.

- "Onları buraya getiren nedir, efendim?" diye sordu Anthea, büyükbabasının ateşini çekmek için araya girdi. Bir an için o sert çıkışlarından birini yapacakmış gibi baktı, ama hafif bir duraksamadan sonra ona cevap verdi. "Ben için geliyorlar, hanımefendi!" Tekrar durakladı ve sonra şöyle dedi: "Daha sonra öğreneceğin gibi şimdi de öğrenebilirsin! Ben varisimi de gönderdim."

Bu acı sözler üzerine Chollacombe neredeyse sürahiye düşürecekti: "Varisini de mi çağırdın?" Richmond tekrarladı. "Ama amcam Matthew senin varisin, Büyükbaba, değil mi?"

"Hayır."

"O halde kim, efendim?" diye sordu Anthea.

"Bir dokumacının veledi!" diye cevap verdi, sesi nefretle titriyordu.

Bayan Darracott, Lord Hazretleri'nin açıklamasını izleyen şaşkın sessizliği bozarak, "Ah, canım!" dedi.

Bu ünlemin umutsuz yetersizliği, bir Anthea'yı kahkahaya boğdu ama bu Lord Hazretleri'nin için için yanan öfkesinin alevlenmesine neden oldu. "Tüm söyleyeceğin bu mu? Hepsi bu mu, kadın? Sen ıslak bir kazsın, bir güvercinsin, kendini ve kızını da yanında götür! Git ve gevezelik et, Hayret edin ve kendinizi kutsayın, ama gözümde ve kulağımdan uzak durun! Tanrım, size nasıl katlanıyorum bilmiyorum!"

"Hayır, kesinlikle!" dedi Anthea hemen. "Bu çok kötü bir şey, efendim! Anne, büyükbabam gibi uysallık ve iyi niyet dolu biriyle nasıl böyle konuşursun? Tam bir beyefendi! Hemen git buradan!"

"Benim hakkımda böyle düşünüyorsun, mi kızım?" dedi lord hazretleri, gözlerinde bir parıltıyla. "Oh, hayır!" diye cevap verdi kız, ona bir reverans. "Ben öyle diyorum, efendim! Şunu bilmelisiniz ki, tüy kafalı annem bana her şeyi öğretti. dünyada edep! Senin hakkında ne düğündüğümü söylemem kendimi ayıplamak olur! Gel, anne!" Bir kahkaha attı. "Dilbaz, ha?"

Chollacombe'un açık tuttuğu kapıya ulaşmıştı ki arkasına baktı.
"Dene beni!"

"Yapacağım!" diye söz verdi.

"Ah, Anthea, dua et..." diye fısıldadı Bayan Darracott, neredeyse onu sürükleyerek odadan çıkaracaktı. Chollacombe kapıyı kapattı: "Aşkım, ! Yapmaman gerektiğini biliyorsun! Sorarım size, bizi kovarsa halimiz ne olur? "Oh, bunu yapmaz!" diye cevap verdi

Anthea kendinden emin bir şekilde. "O bile bir zamanlar bunu hissetmiş olmalı.

Bu aptallığın icrası için ömür boyu yeter! I dokumacının oğlunun amcasının çocuğu olduğunu asla bahsetmemize izin verilmiyor? O kim, o ne ve-oh, gel ve bana her şeyi anlat anne! Hayret etmeye ve gevezelik etmeye iznimiz olduğunu biliyorsun. seçin!"

"Evet, ama ben hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraz etti Bayan Darracott, salonlardan birine çekilmesine izin vererek evin orta salonuna açılıyordu. "Gerçekten de, büyükbaban onu o şekilde kafama fırlatana kadar onun varlığından haberim yoktu! Ve düşünüyorum da," dedi.

Öfkeyle ekledi, "çok uygun davrandım, çünkü soğukkanlılıkla karşıladım ve eminim ki bu beni güçlü bir histeriye sürüklemeye yeterdi! O olsaydı

ayaklarının dibine anlamsızca düşmüş olsaydım. Hiç bu kadar şok olmamıştım!" Kızının gözlerinde bir gülümseme dans etti, ama o ciddiyetle konuştu: "Aynen öyle! Ama iyi bir Biliyorsun, büyükbabamda bu rahatlık hiç yok. Anne, tüylerini kabarttığında çok güzel bir keklige benziyorsun!"

"Ama ben tüy takmıyorum ki!" diye itiraz etti dul kadın.

"Sadece bir aile akşamı için tüyler, hem de kırdı,

Ben de! Bu çok uygunsuz olur, aşkım! Ayrıca, böyle şeyler söylememelisin!"

"Hayır, çok doğru! Bu çok aptalca bir karşılaştırmaydı, çünkü kim mor tüylü bir keklik görmüş ki? Kaplumbağa güvercinine benziyorsun anne!"

Bayan Darracott bunun geçmesine izin verdi. Asla inatçı olmayan zihni, elbisesinin narin parlaklığına yöneldi. Çatı katlarından birinde saklanan bir sandığın dibinden çıkarılan bir ipek rulosunu kendisi dikmişti ve becerisinin sonucundan son derece memnundu. Tasarım, The Mirror of Fashion'ın bir önceki ayki sayısında yer alan bir tabaktan kopyalanmıştı.

Resimdeki şönil süslemenin yerine çok güzel Brüksel dantelleri (çeyizinden kalma) koyarak onu geliştirdi. Kayınpederi onu ıslak bir kaz olarak niteleyebilirdi, ama o bile (bu tür konularda en ufak bir anlayışa sahip olsaydı) onun dikkate değer bir dikişçi kadın olduğunu inkar edemezdi. Aynı zamanda çok güzel bir kadındı; dolgun, düzgün bir vücudu, iri mavi gözleri ve bir dizi şık şapkanın altında kısmen gizlenmiş bir miktar sarı saçı vardı. O andan itibaren

çenesinin altında bir sarkma şüphesi tespit etti. şapkalarını çenesinin ya da (daha cüretkâr bir şekilde) kulağının altından bağlamasını sağladı ve sonuç takdire şayandı. O ne

Ne bilgili ne de zekiydi, ama hem kendini hem de kızını yetersiz bir giysiyle giydirmeyi başarmıştı,

Cüzdanının satın alamadığını zeki parmaklarıyla tedarik ediyordu ve dul kaldığı on iki yıl boyunca ne kayınpederinin aşağılamalarına ne de durumunun sık sık verdiği rahatsızlıklara asla izin vermemişti.

mizacının sevimliliği. Öfkesi neşeli ve zihninin eğilimi iyimser olduğundan, gücünün ötesinde olan büyük denemeler için nadiren endişelenirdi.

iyileşti. Son derece düşkün olduğu kızı

Yirmi iki yaşındaydı ve hâlâ bekârdı; çok sevdiği genç oğlu, büyükbabasının kaprislerine hizmet etmek için tembellik içinde topuklarını tekmelemeye devam ediyordu; ancak Böyle bir durumun içler acısı olduğunu farkındaydı ama her şeyi düzeltecek bir şeylerin olacağını hissetmekten de kendini alamıyordu ve çok zorlanmadan bu tür kasvetli düşünceleri bir kenara bırakıp endişesini daha küçük ve düzeltilebilir sorunlara harcayabiliyordu. Anthea'nın sorgulayıcı sözleri aklına bunlardan birini getirdi. Bir şeyi düzeltmek mor çiçekli sateninin kırıxıklığını silerek, çok ciddi bir şekilde konuştu: "Biliyorsun canım, bu çok garip olacak!"

"Ne garip olacak? Dokumacının oğlu mu?"

"Oh, o-! Hayır, zavallı çocuk, tabii ki olacak! Aurelia teyzeni düşünüyordum. Eminim o da bizi yas içinde görmeyi bekliyor. Her ne kadar titiz olduğunu biliyorsun! Renklere bürünmemizi çok tuhaf, hatta uygunsuz bulacaktır!"

"Hiç de değil!" diye cevap verdi Anthea soğukkanlılıkla. "Büyükbabam amcam ve kuzenim için yas tutmasının nedenini öğrenmek istediğinde ve kadınların kendilerini kargalara benzetmeleri konusundaki görüşlerini ona anlattığında, senin ve benim neden bu özel adeti yerine getirmekten kaçındığımızı anlayacaktır." Bayan Darracott bunu kuşkuyla karşıladı. "Evet, ama büyükbabana güven olmaz. Bence en azından siyah giymeliyiz. kurdeleler."

"Pekala anne, sen ne seçersen onu giyeriz - en azından sen kendinle dalga geçmeyi bırakırsan ben öyle yapacağım. Bana oğlundan ve adını vermemem gereken amcadan bahset."

"Ama ben hiçbir şey bilmiyorum ki!" diye itiraz etti Bayan Darracott.

"Sadece zavallı Granville'in kardeşi olduğunu ve büyükbabanın en sevdiği oğluydu. Baban, büyükbabanı bu kadar kızdıran şeyin bu olduğunu söylediler. Özellikle de kendi adıma ona en ufak bir sevgi beslediğine inanamıyorum! Asla, asla oğlumu evlatlıktan reddetmek için! Bir düzine dokumacının kızıyla evlenmiş olsa bile!"

"Oh, sanırım onu evlatlıktan reddetmek zorunda kalacağız. Bir düzine kadınla anne!" dedi Anthea gülerek. "Bu çok aşırı olur ve çok utanç verici! Oh, hayır, Bana kaşlarını çatma! Bu sana yakışmıyor ve artık eğlenmeyeceğim, sana söz veriyorum! Amcam böyle mi yaptı? Bir dokumacının kızıyla mı evlendi?"

Bayan Darracott, "Bana söylenen buydu," diye cevap verdi. ihtiyatlı bir şekilde. "Her şey ben babanla evlenmeden önce oldu, bu yüzden tam olarak emin değilim. Babam bunu yapmazdı. Sadece gazetede Hugh'un ölümüyle ilgili bir haber çıktığını ve bunu görüp bir şeyler söylememden korktuğunu söyledi."

"Ne zaman öldü anne?"

"Şimdi size anlatabilirim, çünkü tam da evlendiğim yıld ve balayından dönüp burada yaşamaya başlamıştım. 1793 yılıydı. Öldürüldü, zavallı adam. Yerin adını hatırlayamıyorum, ama biliyorum ki Holland. Orada bir savaşa girdiğimizi söyleyebilirim, çünkü o bir askerdirdi. Ve hiç şaşırmamalıydım, Anthea, eğer büyükbabanı bu kadar Richmond'ın orduya girmeyeceğine karar verdi. Hugh'nun öldürülmesini kastetmiyorum, ama eğer asker olmasaydı asla Yorkshire'da görev yapmazdı ve tabii ki orada görev yapmasaydı asla

o kadınla tanışmış olmak bir yana feci şekilde karıştı. Huddersfield'de yaşayan çok alçak, kaba bir yaratık olduğunu sanıyorum. İtiraf etmeliyim ki "İnsanın oğlu için isteyeceği bir şey değil."

"Hayır, kesinlikle!" Anthea da aynı fikirdeydi. "Onu böyle bir şey yapmaya iten ne olabilir ? Ve o bir Darracott!"

"Aynen öyle, aşkım! En tedbirsiz şey, çünkü o Büyükbabanızın böylesine şok edici bir affedeceğini düşünemezdim! İnsan onun saygıdeğer insanlara nasıl burun kıvırdığını ve onları asla ziyaret etmediğini düşününce Metropolis'in mantarlarla dolu olduğunu ve haftada bir kez güzelleştiğini söylüyor! Söylemeliyim ki, kendini bu kadar yüksek bir forma sokan birini hiç tanımadım. Ve Sonra da oğlunun bir dokumacının kızıyla evlenmesini! Vay be!"

"Ve sonunda oğlunu kendi oğlu olarak kabul etmek zorunda kalmak Varis!" dedi Anthea. "Bunca aydır kazığa oturtulmuş ayı gibi olmasına şaşmamalı! Amcamla Oliver boğulduklarında bunun nasıl olduğunu biliyor muydu? Onu bu kadar mantıksız yapan şey bu muydu? Neden bu kadar uzun süre bekledi? bize söylemeyecek mi? Bize söylemeyeceğini ve bizim de ona sormaya cesaret edemeyeceğimizi düşünmek ne kadar da kışkırtıcı!"

Bayan Darracott umutla, "Belki Richmond'a anlatır," diye önerdi. Anthea kararlı bir tavırla başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Richmond ona sormaz. Richmond ona asla cevaplamak istemediği sorular sormaz, onunla tartışmaz ya da ona karşı çıkmaz."

"Sevgili Richmond!" diye iç geçirdi Bayan Darracott sevgiyle. "Eminim dünyadaki en iyi huylu çocuk o olmalı!"

Anthea biraz kuru bir sesle, "Kesinlikle en iyi huylu torun," dedi.

"Gerçekten de öyle!" diye onayladı annesi. "Bazen oldukça Ona hayret ediyorum, biliyorsunuz, çünkü genç erkekler genelde bu kadar uysal ve güler yüzlü değildir. Ve bu onun ruhsuzluğundan değil!" "Hayır," dedi Anthea. "Ruhu eksik değil."

Bayan Darracott, "Mesele şu ki," diye devam etti, "onun Hayal edilebilecek en tatlı huy! Büyükbabana ne kadar iyi davrandığını bir düşün, her akşam onunla oturuyor ve Satranç oynamak dünyanın en sıkıcı şeyi olsa gerek! Merak ediyorum da, büyükbaban ona böyle bir Geyi düğünmesini yasakladığında, bir çift renge gönül kaç çocuk onun kadar güzel davranırdı? Sana itiraf etmekten çekinmiyorum, aşkım, günlerce titredim, biliyorsun, yapabileceğinden korkuyordum. aptalca ve öfkeli bir şey. Ne de olsa o bir Darracott ve Matthew amcanız bile gençken aşırı derecede çılgındı." Kadın içini çekti.

"Zavallı çocuk! onun için üzücü bir darbe oldu, değil mi? Oldukça Onu böyle huzursuz ve görmek yüreğimi burktu, ama Tanrı'ya şükür artık hepsi geçti, çünkü büyükbaban katılmasına izin verseydi buna katlanamazdım! I Belki de sadece çocukça bir hayaldi ama Richmond'ın çok sağduyusu var!"

Anthea konuşacakmış gibi başını kaldırdı, ama belli ki bu dürtüsünden vazgeçip dudaklarını tekrar kapattı.

" olun," dedi Bayan Darracott rahat bir sesle, "Oxford'a gittikten sonra bir daha aklına bile gelmeyecek. Ah canım, onu nasıl özleyeceğiz! Ne yapacağımı bilemiyorum!" Anthea'nın kaşlarının arasında beliren kırışıklık derinleşti. Bir an tereddüt ettikten sonra şöyle dedi:

"Richmond'da burs sırası yok anne. Bir kez başarısız oldu ve kendi adıma yine başarısız olacağını düşünüyorum,

Çünkü başarılı olmak istemiyor. Ve işte Eylül ayındayız, yani Oxford'a gittiğinde -eğer giderse- on dokuz yaşını geçmiş olacak ve burada bir yıl daha geçirmiş olacak, başka da bir şey yapmadan-"

"bir şey yok!" diye araya girdi Bayan Darracott, idolünü savunmak için kabarak. "Çalışıyor olacak!"

"Ah!" dedi Anthea renksiz bir sesle. Gözlerini kararsızca annesine baktı, yine tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "İş mumları için zili çalayım mı anne?" Mrs.

Darracott, bir yırtık iğne oyası dantelini zarif dikişlerle yama yapmakla meşguldü,

Bunu kabul ettiler ve çok kısa bir süre içinde her iki hanım da canla başla çalışmaya başladılar: yaşlı olan iğnesiyle, genç olan da içinden çıkardığı bir kartonla

Etrüsk vazosu şeklinde bir retikül yapıyordu. Bu son modaya uygundu; ve eğer Modanın Aynası'na inanılacak olursa, zeki bir hanımefendi

En küçük bir zorluk yaşamadan istenilen sonuca ulaşmak. "Bu da, on başparmağım olmasının yanı sıra yaratıcılıktan da oldukça yoksun olduğum yönündeki melankolik kuşkumu doğruluyor."

Chollacombe çay tepsisini odaya getirirken Anthea onu bir kenara bıraktı. Bayan Darracott, "Bence onu boyadığında çok şık görünecek, aşkım," dedi.

teselli edici bir şekilde. Başını kaldırıp baktığında Richmond' uşağı odaya kadar takip ettiğini gördü ve yüzü anında gülümsemelere büründü. "Ah, Richmond! Bizimle çay içmeye gelmişsiniz! Bu ne kadar büyüleyici!" Bir düşünce

Aklına bir şey geldi; yüz ifadesi gülünç bir değişime uğradı; endişeyle şöyle dedi "Büyükbaban bize katılacak mı, canım?"

salladı, ama gözlerinde kız kardeşinin gözünden kaçmayan bir muziplik parıltısı vardı. Daha az dikkatli olan annesi rahatlamış bir ses tonuyla şöyle dedi: "Eminim nadiren öyle yapıyordur, değil mi? Teşekkür ederim, Chollacombe: başka bir şey değil!

"Simdi otur Richmond ve bize anlat!" "Ne, dokumacının oğlu hakkında mı? Oh, yapamam! Büyükbabam burnumu , biz de tavla oynadık ve ben kazandım, sonra da seninle konuşmak istediği için kendimi çıkarabileceğimi söyledi, Anne!"

"Sen iğrenç bir çocuksun!" dedi Anthea. "Anne dikkat et! Bunu dökeceksin! Emin ol, sadece varisi nasıl ağırlayacağımız konusunda sana bir sürü emir vermek istiyor."

"Evet," diye onayladı Bayan Darracott, kendine başlamıştı. "Elbette! Acaba hemen ona gitmeli miyim, yoksa-"

"Hayır, önce çayını içeceksin anne," dedi Anthea. Sıkıca. "Size bilinmeyen kuzenimiz Richmond hakkında hiçbir şey söylemedi mi?" "Şey, sadece asker olduğunu ve amcam Fransa'ya gittiğinde İşgal Ordusu'yla birlikte Fransa'da olduğunu söyledi. Granville boğulmuş ve yarından sonraki gün bizi ziyaret edeceğini yazmış."

"Bu, James'in, bir gün önce O zaman kabul ofisi!" diye haykırdı Bayan Darracott. "En azından yazabiliyor! Zavallı genç adam! Ona acımdan başka bir şey yapamıyorum, Yine de onun doğmuş olmasının hepimiz için ne kadar kışkırtıcı olduğunu çok iyi anlıyorum. Yine de büyükbaban bile bunun için onu suçlayamaz!"

"Utanç verici, anne! Büyükbabamı en saygısız şekilde küçümsüyorsun! Tabii ki yapabilir!"

Bayan Darracott buna gülmekten kendini alamadı, ama fazla canlı kızına da başını sallayarak büyükbabası hakkında bu kadar küstahça konuşmaması gerektiğini söyledi. Çayını içmeyi bitirdikten sonra Richmond'a yalvardı.

Önündeki çileli sınavdan dönmeden yatağa girmemesini söyledi ve kütüphaneye gitti.

Anthea fincanını tekrar doldurmak için ayağa kalktı. Derin bir koltuğa gömülmüş ve esnemesini bastırmaya çalışan Richmond'a baktı. "Üç parça uyuyor gibi görünüyorsun. Öyle misin?" "Hayır-evet-bilmiyorum! Kötü gecelerimden birini geçirdim, hepsi bu. Yapma. "ve Tanrı aşkına, anneme bir şey söyleme!"

"Beni uyarmış olman ne büyük şans!" dedi Anthea, annesinin boşalttığı sandalyeye oturarak. "Ben de tam annemin peşinden koşacaktım ki senin için bir besteci buldum." Ona sırıttı. "Çok romantik!" diye mırıldandı. "Acaba büyükbabam anneme ne söylemek istiyor?"

"Bilmiyorum, ama umarım bunu nezaketle söyleyebilir! Nasıl Richmond, orada durup yemekte yaptığı gibi onunla konuşmasına izin verebilir misin?"

"Onu durduramam! Dahası, senin yaptığın gibi ona bağırıp çağırmaktan daha mantıklı davranıyorum! Onun sana ya da bana öfkelenebileceğini düşünmek annemi sadece korkutur: bunu bilmelisin!"

"Kendisine meydan okuduğu için kimseyi daha az sevmez," dedi. "Ona bu erdemi bahşedeceğim: başka bir erdemi var mı bilmiyorum."

"Seni daha az sevmeyebilir, ama sen bir kadınsın: durumlar farklı." "Hiç sanmıyorum. Babamı çok daha fazla severdi. Granville ya da Matthew Amca'yı sevdiğinden daha çok severdi, ama ne kadar sık kavga ettiklerini size söyleyemem. Sanırım hatırlamıyorum, ama-" "Oh, değil mi!" diye araya girdi. "Büyükbabam babamı bir yankesici gibi taciz ediyor, babam Bedlam kadar deli, ikisi de bir araya gelip kavga ediyorlar."

evin her yerinden duyuldu-! Hatırlamıyor musun? Hiçbir şeyi bu kadar iyi hatırlamıyorum! Babamın gördüğü Türk muamelesini görmeyecek kadar iyi: bundan emin olabilirsiniz!"

Merakla ona baktı. "Ama ondan korkmuyorsun, değil mi?"

"Hayır, ondan korkmuyorum, ama öfkелendiğı zaman çıkardığı kargaşa ve gürültüden nefret ediyorum. Ayrıca, cevap vermiyor: Büyükbaba'yla kelepçelemeye gelersen ondan hiçbir şey alamazsın. Yemin ederim bana her zamankinden daha fazla Baba verdi!"

Bunun doğru olduğunu düşündü. Lord Darracott, kim Kendi zevkinden başka bir şey için harcamak zorunda kaldığı her kuruşa kin duyuyor, en sevdiği torununun her abartılı hevesine boyun eğiyordu. İkna etmek onu harekete geçirmediyse bile, Richmond'un onu kendi umutsuzluğa düşerek başparmak. Richmond'ın güzel ve inatçı tayını bulması olmuştu. kendi kendini kırmış ve eğitmişti. Boşuna yalvarmıştı. "Boynunu kırmana yardım edeceğimi mi sanıyorsun, evlat?" Lord hazretleri talep etti. Richmond ısrar etmemişti ve ablası gibi açık görüşlü bir eleştirmen bile onu somurtkanlıkla suçlayamazdı. Her zamanki gibi uysaldı, büyükbabasına karşı dikkatliydi ve hiç şikayet etmiyordu. Ancak moralinin tamamen bozulduğunu açıkça belli etti ve bir hafta içinde kederinin yanı sıra Bayan Darracott'u telaşa düşürerek tayı ona kazandırmıştı. Her şey, dedi Lord Darracott, çocuğun bu kadar durgun ve kayıtsız olmasından daha iyiydi. Onu kandırmak için Lordumun hiçbir koşulda ona yatının bahşettiğı bir çift rengi almayacağı söylendiğinde sessiz bir umutsuzluğa kapıldı. Birdenbire Anthea Yelkenli bir gemiye sahip olmanın her zaman arzuladığı şey olup olmadığını merak etti. Gözlerini çevirdi

ve aniden şöyle dedi: "Hâlâ askeri kariyer yapmak istiyor musun Richmond?"

Dirseğinin masadan haftalık dergilerden birini almış, göz gezdiriyordu ama hemen başını kaldırdı, anlamlı gözleri parlıyordu. "Başka hiçbir şey umurumda değil!"

Sonra-"

" etmene gerek yok! Neden ısrar etmiyorum? Neden bunu yapmıyorum

-Ya da şu ya da diğeri? Çünkü büyükbabamın benim yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şeyle ikna edilemeyeceğini biliyorum! İşte bu yüzden! Yaşım küçük ve eğer düşünüyorsanız kaçıp Kral'ın şilini alabilirim.

Bir dişinin aklına gelebilecek türden bir hubble-bubble düşüncesi! Bu şekilde katılmak istemiyorum! Bu konuda konuşmayı kes! Bu konuda konuşmayacağım! Bitti ve bitti! I Her şeye rağmen hoşuma gitmemiş olmalı!"

Sabırsızca omzunu bükerek günlüğüne döndü ve Anthea bunun faydasız olacağını bildiği için daha fazla konuşmadı. Yine de derin bir sıkıntı içindeydi ve bu ilk kez olmuyordu. Adam şımarık ve huysuzdu ama Anthea onu seviyordu ve onun hatalarının şu nedenlerden kaynaklandığını anlayacak kadar da akıllıydı

ve Lord Darracott'un kapısına bırakılacaktı. Hastalıklı, cılız bir bebektir, her türlü çocuksu rahatsızlığa yenik düşüyordu: Lord Darracott'un kalbini meşgul etmesi beklenebilecek türden bir torun değildi. Gerçekten de lord hazretleri, çocuk ölünceye kadar ona pek önem vermemişti.

o çelimsiz hurdayı ona zorla kabul ettirdi.

küçümsenen, gözü pek bir şeytan tarafından ele geçirilmişti. Ama dehşete kapılmış bir damadın, çılgık atan bir bebeği eve taşıdığı günden beri: "Beni yere bırak, beni yere bırak!

Yapabilirim

Ona binebilirim! Yapabilirim!" demiş ve bu titreyiştin

Küçük torununun (bilinmeyen ve tahmin edilmeyen bir şekilde) kendi avcılarından birinin sırtına binip bu büyük, ham kemikli yaratığı ahırdan çıkan kapıya koyduğu kişi, Richmond'a tapıyordu.

Kemikleri kırılmamıştı ama çocuk

Kaçınılmaz düşüşle sersemlemiş ve şok edici bir şekilde .

"Bırakın beni!" diye buyurdu. "Ona bineceğim, bineceğim, bineceğim!"

Hiçbir şey lordumu bu kadar etkileyemezdi.

Kendisi de demir gibi bir adam olduğu için, ailenin zayıf çocuğunda kendi korkusuzluğuna denk bir korkusuzluk keşfettiğinde hem şaşırılmış hem de çok sevinmişti. Bundan böyle küçük Richmond büyükbabasının sohbetlerinde doğru bir insan, bir çakıl taşı gibi bir oyun olarak yer aldı.

Hayatında neredeyse bir gün bile hastalık geçirmemişti, çok geçmeden hastalığının durumu hakkında daha da endişelenmeye başladı.

Richmond'un şefkatli annesinden daha çok sevdi. Zavallı Bayan Darracott, altı yıl boyunca yavrusuna ölesiye düşkün bir aptal damgası yemişti,

Aniden ve büyük bir şaşkınlıkla,

Bir dönüşüm geçirdi ve neredeyse bir gecede, oğlunun her rahatsızlığını duygusuz ihmaline bağlayabilecek doğal olmayan bir ebeveyne dönüştü. Bu hakareti metanetle karşıladı, lordun fikrini değiştirmesine şükrederek kendisine yapılan haksızlığa içerlemedi. O günden korkuyordu.

Ama o gün gelip çattığında Richmond'un evde eğitim görmesi gerektiğine karar veren kendisi değil, Lordum olmuştu. O zamanlar kardeşinden dört yaş büyük olan Anthea da Richmond'un yatılı okulun zorluklarına maruz kalmayacağına en az onun kadar sevinmişti.

Aradan birkaç yıl geçtikten sonra geriye dönüp baktığında Richmond'un on bir yaşına geldiğinde bünyesinin inceliğini büyük ölçüde aşmış olduğunu fark etti. Bugün, biraz daha

On sekiz büyüktü, kesinlikle zayıf bir gençti, ama uykusuzluğa eğilimden başka bir zayıflığı yok gibiydi. Çocukken, odasındaki en ufak bir kıpırtı onu sarsarak uyandırırdu ve bu kendine has özelliği

Kendisine evin ana gövdesinden mümkün olduğunca uzakta bir yatak odası seçmesine, kapısını sürgüyle kilitlemesine ve Geceyi geçirdikten sonra ailesinin yanına gelmesini istemişti. Hiçbiri bunu yapmamıştı ama sadece Anthea bu yasağın güçlü bir duygudan kaynaklandığından şüphelenmişti. Sıcak tuğlalar, afyon , destekleyici et suları ya da tuzlu su serpintileri gibi tekliflerle kandırılmaktan hoşlanmayan Uyandırıldıktan sonra tekrar uykuya dalamamaktan ziyade. Kimse, diye düşündü (ama özel olarak), kim Richmond kadar enerjik olabilirdi.

Bu akşam kesinlikle gözleri yaşlı görünüyordu, günlüğün sayfalarını karıştırırken zaman zaman esniyordu; ama avcılarını kondisyona sokmaya başladığından ve sabahı tırıs egzersiziyle geçirdiğinden, bunu kız kardeşini birkaç battledore-and-shuttlecock oyununda sağlam bir şekilde yenerek takip ettikten sonra

bir şalgam tarlasında tavşan vurmak, olurdu

Günün sonunda yorgun görünmemesi şaşırtıcıydı.

O anda aklına gelen bir düşünceyle günlüğünden başını kaldırdı. bir şey geldi ve kesinlikle hınzırca bir eğlence parıltısıyla şöyle dedi: "Bir servet için o adamın yerinde olmak istemezdim, ya sen?"

"Bilinmeyen kuzenimiz mi? Hayır, kesinlikle yapmazdım! Eğer teçhizata uygun değilse, Büyükbaba iğrenç davranacak ve hepimizin yüzü kızaracak. Sence nasıl biri olacak?

Richmond mı? Bana öyle geliyor ki, eğer bir askerse bu kadar kaba olamaz. Tanrım, o sıradan bir asker değil, değil mi?"

"Tüfekçi. Hayır, tabii ki o. Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim!" dedi Richmond hayret dolu bir ses tonuyla. Takdirle sırttı. "Eğer böyle olacaksa, bunun bedelini şeytan ödeyecek demektir, Değil mi? Acaba amcam büyükbabamın elinde ne olduğunu biliyor mu? ya da Vincent'ın ! Bak ne diyeceğim Anthea, Matthew Amca umurumda bile değil ama Vincent'ın bu mantar tarafından kesilip atılması bence çok yazık!"

Cevap vermedi, çünkü o anda Bayan Darracott odaya geri geldi.

Bölüm 2

Çocukları, Mrs.

Darracott kayınpederi tarafından, varisinin karşılanması için yapılacak düzenlemeler gibi önemsiz şeyleri konuşmak üzere çağırılmamıştı. Biraz şaşkın görünüyordu;

Ama Anthea ona lordum kaba davrandı mı diye sorduğunda telaşla cevap verdi: "Hayır, hayır! Öyle bir şey yapmadım! Şey, yani, bunu önemsedimden değil, çünkü olağan dışı bir şey değildi ve umarım önemsiz bir şey için evcil hayvan edinmekten daha iyisini biliyorumdur. Ben de itiraf etmeliyim ki Bu iş yüzünden ölesiye sinirlenmesine şaşırdım. Aşırı derecede garip! Yine de suçu benim üzerime atmıyor: böyle düşünmemelisiniz!"

"Hiç sanmıyorum!" diye haykırdı Anthea eğlence ve öfke arasında. "Bunu nasıl yapabilir ki?"

"Hayır, çok doğru, aşkım!" diye onayladı Bayan Darracott. "Ben de öyle düşünmüştüm, ama bu beni çok sinirlendirdi. Richmond beni görmek istediğini söyledi, çünkü genelde, bilirsiniz, hiç duymadığım şeyler benim hatam olarak ortaya çıkar. Ancak, dediğim gibi, bugün öyle olmadı. Şimdi, nerede

yüksüğümü koydum mu? Yarın teyzen gelmeden şu şok edici kirayı dikmeyi bitirmeliyim."

"Hayır, !" dedi Anthea, çalışma kutusunu annesinin ulaşamayacağı bir yere kaldırarak. "Haberler konusunda çok iyisin, Anne!"

"Eminim neden böyle düşündüğünüze dair en ufak bir fikrim yok. Ve böyle şeyler söylememelisin! Bu çok uygunsuz!"

"Ama çocuklarınızı kandırmaya çalışmanın yarısı kadar bile uygunsuz değil! Anne, bunu yapamayacağını biliyorsun! Büyükbabam sana ne söyledi? Hemen söyle bize!"

" şey!" diye iddia etti dul kadın, gülünç bir ifadeyle Suçlu. "Aman Tanrım, sanki bana bir şey anlatmış gibi! Nasıl bu kadar saçmalayabiliyorsun?"

"İşte bu çok nadir ve kalın bir deneme!" dedi. Richmond suçlayıcı bir şekilde. "Aptal çocuk! Sen de ablan kadar kötüsün ve zavallı baban seni duyabilseydi ikiniz hakkında ne düşünürdü, eminim bilmiyorum! Senin de yatakta olman gerek Richmond! Kemiklerine kadar yıpranmış görünüyorsun!"

Bunun üzerine efendi çocukları ona yaklaştı, Anthea ayaklarının dibindeki tabureye çöktü ve Richmond sandalyesinin koluna tünemiş.

Anthea, "Zavallı babam böyle bir sahtekârlık yaptığın için senin hakkında ne düşünür bilmiyoruz, canım!" dedi. "Büyükbaba sana dokumacının oğlu hakkında her şeyi anlattı. İtiraf et!" "Hayır, hayır, ben

Sana söz veriyorum yapmadı! Bana onun hakkında hiçbir şey anlatmadı, yani hiçbir şey! Sadece ona, bu olayı öğrenmenin kendisi için büyük bir şok olup olmadığını sormaya cesaret ettiğimde

genç adamın varlığından sonsuza dek haberdar olduğunu söyledi. Canlarım, buna inanır mıydınız? Görünüşe göre zavallı

Hugh, büyükbabana bu Hugh'un doğumunu anlatmak için yazmış,

Yirmi yedi yıl önce! Ve bugüne kadar kimseye tek kelime etmedi! Tabii Granville'e gerçeği açıklamadıysa, ama öyle bir şey yapmadığından eminim, çünkü teyzeniz

Anne ve ben çok yakın arkadaşık ve eğer konuda bir şey bilseydi bana söylerdi. Ah canım, zavallı ruhum, nasıl olduğunu merak ediyorum? Nasıl cevap vereceğini merak ediyorum,

kızı ve damadıyla yaşamak? Emin olmak için, Sir John Caldbeck çok sevimli bir adama benziyordu ve Anne için her şeyin burada kalmaktan daha iyi olduğunu söyleyebilirim-

Gerçi ben her zaman büyükbabamın ona karşı çok daha nazik olduğunu düşünürdüm-" "Evet, anne," diye araya girdi Anthea.

"Ama bütün bunlar adil ve , biliyorsun! Büyükbaba başından beri nasıl olduğunu biliyordu, değil mi? Gerek yok

Granville Amcam ve Oliver hayattayken bu konuda hiçbir şey söylememiş olmasına hayret ediyorum.

Matthew amcamın bunca ay boyunca baronluğun varisi olduğunu düşünmesine izin mi verdiniz? Bu çok büyük bir şey. Çok kötü, ayrıca oldukça çatlaktı! Genç adamın ölmüş olabileceğini mi umuyordu? Onu unutmuş olamaz herhalde!"

"Şey, az bana söylediği bir şeyden, onu mirastan mahrum etme niyetinde olduğunu sanıyorum, eğer bu mümkünse, sadece bir nedenden ötürü - ama bilmiyorum

Yerleşim yerlerini tam olarak anladınız mı, yoksa herhangi bir zorunluluktan mı ? Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum ve doğal olarak

Büyükbabanızdan açıklama yapmasını istemeyi aklınızdan bile geçirmeyin, çünkü hiçbir şey onu soru sorulmasından daha fazla kışkırtamaz,

Gerçi neden böyle bir şey olduğunu tahmin edemiyorum!"

Richmond, "Birinin unvanının varisini kesip atabileceğini bilmiyordum," diye itiraz etti. "Her halükarda Büyükbaba'nın yapamam," dedi Anthea. "İhtiyati haciz!" aniden ve

Bayan Darracott zaferle haykırdı. "İşte bu kelime! Büyük olasılıkla bana geri döneceğini düşünmüştüm, çünkü çoğu zaman öyle olur ve bazen, ki bu her zaman öyle görünür

Hem de gecenin bir yarısı! İşte bu kadar, ama bu yapılamaz ve bu yüzden Büyükbaba bu genç adam için en iyisini yapmaktan başka çare olmadığını düşünüyor."

"Bunu o mu söyledi anne?" diye sordu Anthea kuşkuyla. "Evet, öyle yaptı," diye başını salladı Bayan Darracott. "Evet, öyle dedi," diye başını salladı Bayan Darracott. demek istedi!" "Ama ne dedi?" diye sordu Richmond.

"Tam olarak ne dediğini hatırlamıyorum! Sadece her an gidebileceğini düşünüyor gibiydi, ama neden gitmesi gerektiğini hayal bile edemiyorum, çünkü bu kadar yürekli birini hiç tanımadım! Ayağa kalkarsa hiç şaşırman. Neyse, boş verin onu! Aman Tanrım, ne söyleyeceğimi unuttum!"

Anthea yardımsever bir tavırla, "Hepimizden daha uzun yaşaması seni şaşırtmaz," diye ekledi. "Kesinlikle hayır!" dedi Bayan Darracott, "Böyle bir düşünce aklımın ucundan bile geçmedi!" "Tanrım, ne rapçi ama!" dedi Richmond, bunu hafifleterek ona kısa bir süre sarılarak saygısızca eleştirdi. "Kurnazlık çalışıyorsun, ama bizi tatlıya bağlayabileceğini düşünüyorsan, Sen bir kazsın, anne!"

"Richmond!"

Anthea sert bir sesle, "Annem sana daha kaç kez onunla böyle küstahça konuşmamanı söyleyecek?" diye araya girdi.

Bayan Darracott gülmemek için kendini zor tutarak, "Siz çok aptal, küstah iki çocuksunuz!" dedi. "Bu uygunsuz üslupla konuşursanız Aurelia Teyzenizin sizin hakkınızda ne düşüneceğini düşünmek bile beni korkutuyor!"

"Yapmayacağız," diye söz verdi Anthea. "Bizdeki bir davranış bozukluğunun doğrudan doğruya sana yansayacağını unutmayacağız, aşkım ve dünyadaki bütün uygun davranışları göstereceğiz." Richmond, "Eğer bizi oyuna getirmeye çalışmaktan vazgeçerse," diye düzeltti.

"Oh, anlaşıldı! Büyükbabam yeni kuzenimizle en iyi şekilde nasıl ilgilenecek, anne?"

"Pekala, canlarım," diye karşılık verdi dul kadın, teslim olarak, "görünüşe bakılırsa talihsiz genç adamı forma soktu. En azından o böyle söyledi."
"Gerçekten de talihsiz genç adam!"

"İnsan ona karşı büyük bir merhamet duymadan edemiyor, ama yine de büyükbabanızın yerine oldukça bayağı birinin geçeceğini bilmenin onun için ağır bir sınav olduğu da yadsınamaz. Ben de çok üzülürdüm ve Tanrı biliyor ya, sonuçlarım büyükbabanınkının yarısı kadar bile değil! Ah canım, ne kadar rahatsız edici ! Onun bir asker olduğunu öğrendiğimde oldukça centilmen olabileceğini ummuştum, ama büyükbabanız savaşın uzun sürmesi nedeniyle ordunun çok büyüdüğünü söylüyor. pejmürde subaylar olarak adlandırdığı Evden hiç çıkmazken bunu nasıl bilebilir, anlatamam! Daha da kötüsü zavallı adam yanlış alayda."

"Ne?" diye bağırdı Richmond, alev alev yanarak. "O 95'inci birlikten! Bir Hafif Tümen askeri! Bunun nesi yanlış bilmek isterdim!"

", ben böyle konulardan pek anlamam, ama büyükbabam bunun yeni moda olduğundan söz etti, tabii bu da onun beğenmemesini açıklıyor." Richmond öfkeyle, "Eğer böyle konuşmak istiyorsa, bu kuzenin yapabileceğinden çok daha fazla Jack-puding yapar, romlu olsa bile!" dedi. "Bütün o modası geçmiş, tepeden inme-"

"Kendini bu kadar hırslandırma!" diye tavsiye etti kız kardeşi.

"Başka bir şey düşünemezsin.

Bir süvari alayı ya da 1. Foot Guards, bir Darracott için ne yapardı!" "Saçmalık!" dedi Richmond. "Ben demek istemiyorum ki

Kendim bir süvari alayı istemezdim, ama eğer bir alaya katılamazsam, başka bir şey olmaksan Hafif Bob olmayı tercih ederim. Ve eğer büyükbabam küçük düşürücü bir şey söylerse, Tanrım, nereye bakacağımı bilemem! Acaba bu adam Talavera'ya yürüdü mü? Bunu biliyor musun-" Sözüünü yarıda kesti ve annesinin yüzünde şaşkın bir ifadeyle hızla ona baktığını gördü. "Oh, pekala!" dedi omuz silkerek. "Hiç önemli değil

Sonuç olarak, umarım büyükbabam

Kendine bir pasta yap! , anne! Kuzenimiz nasıl şekle sokulacak? Büyükbabam

görevi kendisi mi üstlenecek? Zavallı kurban, atalarının evinden kaçmak için karşısına çıkan ilk fırsatı değerlendirecektir!"

"Oh, hayır!" dedi Bayan Darracott. "Yani, hayır, büyükbabanızın bunu kastetmediğine eminim - Vincent'in onu yerleşik moda sokabileceğine dair bir şeyler söyledi."

"Vincent! Bunu yapmayacak!" dedi Richmond olumlu bir ifadeyle.

"Hayır, en azından dedeniz, hepimizin genç adamı nazikçe kullanmamız gerektiğini düşünüyor gibi görünüyor!" Mrs.

Darracott her iki çocuğunun da kendisine şaşkınlık ve inanmazlık karışımı bir duyguyla baktığını fark etti ve rengi attı. Üzerindeki Paisley şalını yeniden düzenlemeye başladı.

omuzlarına doladı ve biraz fazla havalı bir şekilde şöyle dedi:

"Eminim bu onun için büyük bir övünç kaynağıdır ve hiç de beklenildiği gibi değildir! Zavallı genç adam! Yani kuzeniniz, büyükbabanız değil! Sanırım burada kendini çok yabancı hissedecek ve biz de onu hoş karşılamaya çalışmalıyız. Ben kesinlikle öyle yapacağım, umarım sen de öyle yaparsın, sevgili Anthea.

Büyükbabam, özellikle de senin

Kendinizi ona beğendirin. Aslında, neden senin ! Kastettiğim bu değil.." İki çift gri gözün yüzüne sabitlendiğini fark bu cümleyi tamamlayamadı ve aceleyle başka bir cümleye başlamaya çalıştı. "Tanrım, ne kadar geç oldu! Anthea, aşkım, -" "Anne!"

Anthea suçlayıcı bir tavırla konuştu. "Eğer büyükbabamın sana tam olarak ne söylediğini söylemezsen kütüphaneye gidip ona soracağım!"

Bu korkunç tehdit Bayan Darracott'u anında çılgına çevirdi. Biraz azarladı, biraz ağladı, lordun hiçbir şey söylemediğini iddia etti ve çocuklarına lordun şu mutlu düşünceye kapıldığını açıklayarak sözlerini bitirdi. Eski püskü varisi ile evlenmemiş tek torununu evlendirmek istiyordu. "Onu Aile içinde tutmak için!" diye açıkladı ciddiyetle.

Richmond'u kahkahalara için gereken tek şey buydu. Kız kardeşi, genel olarak canlı bir duyguya sahip bir kız gülünç olanın, kendini onun kahkahasının bulaşmasına kolayca dayanabilir buldu. Uğursuz bir sessizlik içinde bekledi. Sonra bakışlarını ondan annesine çevirerek dikkatli bir şekilde sordu: "Büyükbabamın bir deli olduğu hiç aklına geliyor mu anne?"

"Sık sık!" Bayan Darracott ona güvence verdi. "Yani-ah, canım, ne ben? Tabii ki hayır! Belki de biraz eksantriktir!"

"Eksantrik! O bir ortaçağ bedlamiti!" dedi Anthea, lafı dolandırmadan. "Söz veriyorum, bu her şey!"

"Pek hoşuna gitmeyeceğinden korkuyordum," diye mutsuzca onayladı annesi. "Şimdi, Richmond-! Dikkatli olmazsan çok fena olacaksın! Aptal çocuk! Hiçbir şey yok

gölmek için!" "Bırak gölsün anne! Onu boğabilirler!"

Bayan Darracott bu duygusuz konuşma karşısında şok olmuştu, ama

Anthea'nın fırtınalı yüzüne bir kez baktıktan sonra Richmond'a gitmesi için yalvarmanın en akıllıca yol olduğunu düşündü.

Gitti de, ama bu

Anthea'nın öfkesi yatışana kadar bir iki dakika geçti. O vardı Tabureden sıçradı ve şimdi aceleci, telaşlı bir tavırla odanın içinde birkaç tur atarak Mrs.

Darracott önsezi ile. Ancak kısa sürede kendini toparladı ve hâlâ öfkeli olmasına rağmen kendi kendine gülebildi. "O iğrenç ihtiyarın söyleyebileceği ya da yapabileceği herhangi bir şey için dalların arasına uçmaktan daha iyisini bilmeliydim! Özür dilerim anne, ama bu beni öyle bir duruma soktu ki Sanki o Büyük Türk, biz de bir avuç köleymişiz gibi davrandığında öfkeleniyorum! Yani dokumacının kızıyla evleneceğim.

oğluyum, mi? Bu konuda söyleyecek bir şeyim olmadığını kabul ediyorum: Dokumacının oğlunun var mı? Kaderinden haberdar edildi mi?

onu bekleyen?" "Oh, hayır! Büyükbabana bunu önermeye cüret ettim, ama o -siz onun tarzını bilirsiniz- zavallı genç adamın kendisine söyleneni yapacağını söyledi!"

"Ve yapacak da!" dedi Anthea. "Yani, deneyecek! Zavallı, zavallı adam! Ona bütün kalbimle acıyorum! Sefil bir şekilde huzursuz olacak, sefil bir şekilde yerinde olmayacak ve kendini ateş altında bulacak! Büyükbaba

Beş dakika içinde onu alt et! Anne, bu rezillik! Büyükbabama böyle bir şeye razı olmamam gerektiğini söyledin mi?

plan?" "Şey-şey, tam olarak öyle demedim!"

Bayan Darracott ciddi bir rahatsızlık içinde itiraf etti. "Gerçeği söylemek gerekirse, aşkım, o kadar şaşırmıştım ki-"

Anthea kapıya doğru ilerleyerek, "O zaman hemen yapacağım!" dedi. Küçük, ıstırap dolu bir çığlık onu durdurdu. "Anthea, seni men ediyorum, sana yalvarıyorum!

çok kızgın! Bana bu konuda sana tek kelime etmememi söylediğini ve söylediğini !"

Anthea bu çağrıya kayıtsız kalamazdı. Durakladı ve avantajını kullanarak Bayan Darracott şöyle dedi: "Canım benim, çok sağduyulusun! Onunla evlenmeden önce dikkatle düşüneceğini biliyorum... Ondan hoşlanmadığını hissedersen seni onunla evlenmeye teşvik edeceğimden değil! Sana söz veriyorum, asla, asla... Ama ne yapacaksın Anthea? Oh, sevgili çocuğum, bunu her düşündüğümde umutsuzluğa kapılıyorum! Yirmi iki yaşındasınız ve daha hiç kimseyle görüşmezken, nasıl olur da saygın bir teklif almayı umabilirsiniz? Ailene ya da herhangi bir yere gitmek ya da -ve işte büyükbaban, seni Londra'da bir sezona davet etmek gibi bir lütufta bulunarak şansını boşa harcadığını ve bu yüzden şimdi onun seçtiği bir kocayla yetinmen gerektiğini söylüyor!"

"Tek sezonum boyunca," dedi Anthea düz bir ses tonuyla, "ben iki evlilik teklifi aldım. Biri, babam olduğunu tahmin ettiğim, yeterince yaşlı bir duldan geldi. Diğeri de genç Oversley'den geldi; bir ay çocuğunun komşusu olmasının yanı sıra, ailesinin çatısı altında yaşamaya devam etme niyetindeydi. Büyükbaba ve Leydi Aberford arasında saç teli kadar bile fark olmadığına ikna oldum! Ben sadece aynı tuzağa düşmek için katlanmak zorunda bırakıldığın sınavları izle anne!"

"Hayır, ve Tanrı biliyor, sevgili çocuğum, ben son olmalıyım Sizi böyle bir durumda görmek isteyecek bir insan hayatta olamaz," diye iç geçirdi Bayan Darracott.

Anthea düşünceli bir tavırla, "Sanırım Jack Froyle'a karşı bir eğilim geliştirebilirdim," dedi. "Ama o, biliyorsun, zengin bir eş takılmak zorunda kaldı ve Darracott'ların haklı olarak ünlü olduğu cimrilik sayesinde benim payım önemsizden başka bir şey denemez. Büyükbaba

sahip olduğum şanslardan bahsederken
boşa mı gitti?" Bayan Darracott alışık olmadığı bir acılıkla,
"Hayır, öyle değil!" diye cevap verdi. "Ama ben biliyorum ve bu
benim moralimi tamamen bozuyor! Bu yüzden belki de
büyükbabanın bu planına karşı çıkmaman gerektiğini
düşünmeden edemiyorum. Kuzeninle tanışana kadar olmaz,
aşkım! Elbette, eğer kuzenin
Yalnızca, biliyorsun, onun bir tarafı Darracott!" "En az hoşuma
giden tarafı!" dedi Anthea.

"Evet, ama-ama siz kurulmuş olursunuz!" Bayan Darracott
işaret etti. "Genç adam bir sersem olsa bile, ki ben
Dua et öyle olmasın, Leydi Darracott olarak konumun ilk
saygınlıklardan biri olacak. Anthea, senin yaşlı bir kıza
dönüştüğünü görmeye dayanamıyorum!" Anthea kendini
tutamadı.

Bu ateşli sözlere gülüyordu ama Bayan Darracott son derece
ciddiydi ve büyük bir şöyle dedi: "Hiçbir seçkin beyefendi sizi
görmezken bunu yapmadan nasıl durabilirsiniz?

Sevgili Anne, Elizabeth ve

Caroline'in elinden kurtulmuş olsaydı seni Londra'da kalmaya
davet ederdi, çünkü bu konudaki bütün düşüncelerime
katılıyordu; ama Granville amcan öldüğüne ve o da
Gloucestershire'a gittiğine göre, ona bel bağlamak boşuna olur.
Aurelia'nın dünyaya getirmesi gereken iki kızı daha var ve
kardeşime yazabilsem de-"

"Dünyanın hiçbir yerinde olmaz!" diye haykırdı Anthea. "Amcam
yaşayan en sevimli insandır, ama ben

Sarah teyzemle iki gün kalmaktansa yaşlı bir kız kurusuna
dönüşmeyi tercih ederim! Ayrıca, ben onun

Beni davet etmesi için ikna ettim." "Hayır, ben de istemiyorum:
O çok nahoş bir kadın! Peki, soruyorum size, size ne olacak?
Büyükbabam öldüğünde, onu terk etmek zorunda kalacağız.
Darracott Place, biliyorsun. Aramak zorunda kalacağız

büyük olasılıkla korkunç bir arka mahallede kalacak, siyah puding yiyecek, elbiselerimizi çevirecek ve-"

Bir kahkaha sesi bu kasvetli kataloğu böldü. "Dur, dur, anne, tedavi edilemez bir mavi şeytan krizine girmeden önce! Böyle bir şey yapmayacağız! Senin terzilikteki yeteneğin ve benim zarif retiküller yapma sıramla, mantua yapımcısı olarak işe başlayabiliriz. Bath'da, belki Milsom Sokağı'nda: büyük bir işletme değil, ama aşırı derecede mütevazı bir tane. Darracott'un diyelim mi? Aile mi, yoksa kendimize Elvira desek daha mı hoş olur? Evet, Elvira olarak hit olmamız gerektiğine ikna oldum! Bir yıl içinde bütün moda kadınları bize patronluk taslayacak, çünkü çok fahiş fiyatlar talep edeceğiz. dünyayı ağaçların tepesinde olmamız gerektiğine ikna edin!"

Bayan Darracott böylesine saçma bir fikri yadsımağa birlikte, bu fikirden çok etkilenmekten de kendini alamadı. Anthea onu hayalini genişletmeye teşvik etti; ve kısa süre sonra uçarı ebeveyninin eski haline döndüğünü görmenin mutluluğunu yaşadı her zamanki iyimserliğine dönmüştü. Yatağa çekilinceye kadar bilinmeyen kuzenden bir daha söz edilmedi. O, Mrs. Darracott mumunu eline aldığında aklından geçenler Anthea'ya bu konudan büyükbabasına bahsetmemesi için yalvarmaya cesaret etti. Anthea onu öpüp omzuna güven verici bir okşayışla cevap verince çok rahatladı: "Hayır, büyükbabama bir şey söylemeyeceğim. Eminim bunun hiçbir yararı olmaz!"

Çok neşelenmiş olan Bayan Darracott daha sonra sakin bir kafayla yatağa girebildi. O kadar derinden meşguldü ki ertesi sabah ev işleriyle uğraşmaktan, başka sorunlara ayıracak zaman . yatak odasının varise tahsis edilmesinin uygun olup olmayacağını; Aurelia'dan evde dikilmemiş bir çarşaf bile olmadığını en iyi nasıl saklayacağını ve

Damadın Çavdar'da, şık bir şekilde giyindiğinde bir ıstakoz yapmaya yetecek kadar ıstakoz satın alıp alamayacağı O günkü akşam yemeğinde ikinci yemek için güzel bir garnitür. O da, Bayan Flitwick de, bu güzel yemeği Lordumun beş misafirini Darracott Place'de kalmaları için kaç günlüğüne davet ettiğini bilmiyordu, ama ikisi de bu konuda bilgi almak için ona başvurmanın uygunluğunu bir an bile düşünmedi. Kabaca bir cevaptan başka bir şey beklenemezdi. Lordum ne olduğunu anlayamazdı.

bir fark yaratabilir. Ayrıca

Ev halkına beş kişinin eklenmesinin, işletmesinin masraflarında neden kayda değer bir fark yaratması gerektiğini anlayamıyordu. Aynı zamanda, her bir yemek için yedi ya da sekiz tabaktan daha azı verilirse çok sert bir şekilde kesileceğinden, onu memnun etmek için yemek servisi yapma görevi Herkül'ün işlerinden biriydi. "Çünkü hanımefendi," (Bayan Flitwick usulca

"Godney'e koyun etini güzel bir haricot'ta kullanmasını ya da escallop'a biraz istiridye atmasını söylemeye hayatım boyunca cesaret edemem: Lord hazretleri her şeyin en iyisinden olmasını isteyecektir."

Çok geçmeden lord hazretlerinin en iyisi olmasını istemediği bir şey olduğu ortaya çıktı. Mrs.

Darracott ona, halefinin kabulü için Zavallı Granville'in yatak odasının hazırlanmasını isteyip istemediğini sorduğunda, cevabı açık ve netti.

dokumacının veledinin tavan aralarından birinde uyursa kendini iyi bir yerde hissedeceğini düşündü.

İlk gelen konuklar Bay Matthew Darracott ve Leydi Aurelia'ydı. Kendi arabalarıyla geldiler.

tek bir çift at tarafından çekilen seyahat arabası; ve

Öğleden kısa bir süre sonra Darracott Place'e ulaştılar, bir gün önce kentten ayrılmışlardı ve gece Tonbridge'de dinlendiler.

Lordumun dört oğlundan üçüncüsü Matthew, ona en az sorun ve masraf çıkaranıydı. Gençliğinde yaptığı kusurlar ya ağabeylerine özenerek ya da onların kıskırtmasıyla işlenmişti. İlk evlenen oydu ve Leydi Aurelia Holt'u mihraba götürdüğü günden itibaren kariyeri hem suçsuz hem de başarılı olmuştu. Çok iyi bir evlilik olmuştu, çünkü Leydi Aurelia güzel olmamasına rağmen

Serveti saygındı ve bağlantıları mükemmeldi. Aynı zamanda güçlü bir kişiliğe sahipti ve çok geçmeden Matthew, Whiggish sapkınlıklarından

Kendisini (kayınpederinin himayesi altında) siyaset merdiveninin ilk basamağına ayak basmış olarak buldu. Bundan sonraki ilerleyişi istikrarlı oldu; ve merdivenin en üst basamaklarına ulaşması pek olası görünmese de, sadece "Tüm Yetenekler "in kısa süren hükümdarlığı sırasında görevden alındı; ve her ne kadar

işine devam etmesini işportacılık olarak damgalamak, hiç kimse görevlerini özenli bir dürüstlikle yerine getirdiğini inkar edemezdi. Siyasi döneğine rağmen, bu kadar değerli bir evladın

babasının sevgisinde en önemli yeri işgal ediyordu.

Ne yazık ki Lord Darracott erdemden sıkılmıştı ve zorbalık yapabileceği kişileri küçümsüyordu. Matthew her zaman oğulları arasında en uysal olmuştu.

Evlilik onu bir dereceye kadar babasından bağımsız hale getirmiş olsa da, yine de ona bir tür sinirsel saygı duyuyor, onun periyodik ve buyurgan çağrılarına endişeli bir çabuklukla itaat ediyor ve lordunun her sözüne evet ve amin diyordu. Bu evlat dindarlığının ödülü, içinde bir gübre horozundan daha fazla cesaret olmayan bir puding kalbi olarak serbestçe apostrof edilmektir. Davranışları büyük ölçüde efendi ve katı bir şekilde doğru olan karısının emirleri tarafından yönetildiği için, lordum mükemmel bir doğrulukla kedi ayağının işareti altında yaşadığını ekleyebildi.

Leydi Aurelia'nın lordum hakkında ne düşündüğünü kimse bilmiyordu, çünkü o bir aile reisinin her türlü nezakete uymaya hakkı olduğu inancıyla yetiştirilmişti. Dışarıdan görüldüğü kadarıyla, ne lord hazretleriyle tartışan ne de Matthew'u onun otokratik emirlerine karşı isyan etmeye teşvik eden saygılı bir gelindi. Bayan Rupert Darracott gibi basit düşünceli insanlar Matthew'un tüm önemli konularda babasından ayrılması karşısında sürekli şaşkınlık içindeydi.

Ama Lord Darracott basit fikirli bir insan değildi ve ne olursa olsun

Leydi Aurelia kibarca ona saygı gösterse de, Matthew önemli konularda onun emirlerine uyacaktı. Sonuç olarak, ona eşit derecede saygı ve nefret duyuyor ve etine bir diken batıracağını umduğu bir fırsatı asla kaçırmıyordu. Kendi oğlu büyükbabasının gözünde pek de iyi bir yere sahip olmayan Granville'e göre, lordum Vincent'ı, ailesinin yıkıcı olduğunu düşündüğü bir kariyere bu sevimli niyetle teşvik etmişti. Daha hayırsever kişiler, lordum Vincent'ta kendi gençliğinin bir yansımasını gördüğünden kuşkuluyorlardı; ama Granville'in bir keresinde söylediği gibi

Acı bir ifadeyle, eğer öyleyse, lordun ona karşı duygularının Richmond'a gösterdiği düşkünlüğün çok gerisinde kalmasının garip olduğunu söyledi.

En sıradan gözlemci bile Matthew Darracott'un güçlü bir ruh hali altında çalıştığını fark etmiştir.

Kötü muamele duygusu. Oldukça şişman bir adamdı, babası ya da kardeşlerinden herhangi biri kadar uzun değildi ve tombul bir yüzü vardı. Keyifli olduğu zamanlarda, doğanın onun için tasarladığı gibi görünüyordu: nazik, kolay giden bir mizaca sahip sakin bir adam; ama rahatsız edildiğinde ifadesi Kaşlarını çatmış, yüzünü buruşturmuş, suratını asmış, yüzüne engellenmiş bir bebek ifadesi vermişti.

Arabadan indiğinde şunu gördü
Chollacombe evin açık kapısında bekliyordu. Uşağı James'i
Leydi Aurelia'nın inmesine yardım etmesi için bırakarak sığ
teras basamaklarını tırmandı ve haykırdı:
"Bu lanet bir şey, Chollacombe! Babam nerede?"

"Lord hazretleri Bay Richmond'la birlikte dışarı çıktı,
efendim, henüz ," diye cevap verdi uşak. "O adam ne
dediğini bilmiyorum!- buraya geldi mi?" "Hayır, efendim. İlk
gelen sizsiniz. Şüphesiz bildiğiniz gibi, Mr.
Matthew, Bay Vincent ve Bay Claud'u da bekliyoruz ama-"

"Ah, onlar!" dedi Matthew, oğullarını sabırsız bir omuz
silkmeye başından savarak. Bu sırada karısı da ona
katılmıştı. Karısı onu herkesin içinde asla azarlamazdı ve
şimdi ona baktı, ama görkemli bir şekilde şöyle dedi: "İyi günler,
Chollacombe. Umarım sizi iyi görüyordur?"

"Çok iyi, teşekkür ederim leydim. Bayan Darracott Yeşil
Salon'da sanırım. Belki hanımefendileri-"

Sözünü kesti, çünkü o anda Bayan Darracott geldi.
koridorda aceleyle ilerliyordu. "Oh, Matthew! Sevgili Aurelia!
Seni gördüğüme ne kadar sevindim! Bu kadar erken geleceğini
tahmin etmemiştim ama çok sevindim!"

Leydi Aurelia yanağını baldızına uzatarak, "Tonbridge'de yattık,"
dedi. "Daha fazla seyahat etmek istemiyorum.
Otuz ya da kırk millik bir mesafe: bünyeme uymuyor." "Hayır,
çok nahoş!" diye onayladı Mrs.
Darracott. "Tonbridge'den gelen yol da korkunç derecede
engebeli! Ben-"

"Elvira!" diye araya girdi Matthew, şapkasını James'in eline
tutuşturarak, "bu korkunç iş hakkında ne biliyorsun?"

"Oh, sevgili Matthew, hiçbir şey! , sadece-ama Yeşil Salon'a gelir misin? Tabii şapkanı ve pelerinini çıkarmak istemiyorsan Aurelia? Seni götüreceğim. Size eşlik etmeme gerek yok, çünkü kendinizi en az benim kadar evinizde hissediyor olmalısınız."

Ancak hanımefendi bunu kabul etmeyerek nezaketle şöyle dedi Kendisini evde bir misafir olarak gördüğünü, kayınbiraderinin evin tartışılmaz hanımı olduğunu söyledi. Bayan Darracott, içten içe konuda epeyce soru işareti olduğunu düşünse de, bunu kabul etti ve iki bayan şöyle devam etti Matthew'u Chollacombe'dan alabileceği bilgileri alması için yukarıda bıraktı. Ama uşak ondan çok daha az şey için, alabildiği tek haber varisin ertesi güne kadar gelmesinin beklenmediği ve lordun (Chollacombe'un söylemeye cesaret gibi) biraz keyifsiz olduğuydu.

"Ay, eminim öyledir!" dedi Matthew. "Bu, bir azizi bile çileden çıkarmaya yeter! Dahası, eğer adam bir sahtekârsa buna hiç şaşırmam!"

Chollacombe buna cevap vermemenin ihtiyatlı bir davranış olacağını düşündü ve salonda birkaç dakika kıpırdandıktan sonra

Matthew kendini dışarı attı, eğer lordum dışarıdaysa Bay Richmond'la ata binerken, dönüşte onu karşılamak için ahırlara da gidebilirdi. Neticede ahıra vardığında babasının çoktan dönmüş olduğunu gördü ve iki sağlam at arabasının Matthew'un seyahat arabasının şaftlarından çıkarılıyordu. Kendisi düzgün bir doru ata biniyordu, ama Richmond, amcasının kızgınlıkla fark ettiği gibi, muhtemelen lorduma üç ila beş dolara mal olmuş soylu bir avcının sırtından yeni inmişti. yüz gine. "Demek geldiniz, öyle mi?" dedi lordum, babacan bir selamla. "Bunu biliyor olabilirdim

Sizin katılımınız çok azdı! O avam için ne verdiniz?"

"Hatırlamıyorum ama onlar halktan değil, efendim! Safkan Galliler, sizi temin ederim!" diye cevap verdi Matthew, sinirlenmişti. "Cleveland makinistleri!" dedi lord hazretleri, alaycı bir neşeyle. "Yanmışsın oğlum! Eğer böyle bir yavaşlık görseydim!" Kırbacını Richmond'ın avcısına doğrulttu. "Şimdi, işte doğru bir at Damga! Her cins var, mükemmel bir eskrimci, uçan ya da duran!"

"Taşıma işi için pek uygun değil, efendim!" dedi Matthew. "Yine de iyi görünümlü bir at ve iyi bir kafa taşıyor." Richmond'a elini uzattı ve nazıkçe ekledi: "Eee, oğlum? Sen nasılsın?"

Richmond onunla el sıkışarak, "Oldukça sağlam efendim, teşekkür ," diye cevap verdi. "Umarım iyisinizdir? Ve tabii ki teyzem de. Kuzenim sizinle mi?"

Bu heves Matthew'un gözünden kaçmadı; belli belirsiz gülümsedi. "Hayır, ikisi de değil. Yine de, senin Vincent'ı kastediyordu: Birazdan geleceğini umuyorum." "Geleceğinden emin olabilirsiniz!" diye araya girdi lord hazretleri, atından indi ve dizginini bekleyen seyise teslim etti. Sonra oğluna şöyle bir baktı, onun bir tilki kadar şişmanladığını söyledi ve Richmond'a kendisini takip etmesini emrederek eve doğru yürüdü.

Ama Richmond, bir şeylerin bekletilmesinden hoşlanmıyordu. Lordum oğluna hakaret ederken utanç içinde kıvranan Matthew çoktan ahırın bir kanadına kaçmıştı ve kızgınlığını içine atarak Lorduma yetiKen Matthew oldu. "Baba, senden bir şey istemeliyim, hatta ısrar etmeliyim."

Lordum durdu ve döndü, kırbacını sıkıca kavradı. "Demek ısrar ediyorsun, öyle mi? Devam et!"

Matthew suratını asarak, "Bana bir açıklama borçlu olduğunuzu düğündüğümü söylemeliyim!" dedi.

"Sana söylemeyi seçtiğim şey benden bir açıklama alacağını düşünüyorsan, çörek suratlı, sen daha büyük bir bildiğimden daha sıkıcı! Size söylemeyi seçtiğim şeyi ve sizi ilgilendiren tek şey de bu!"

"Hayır, efendim!" dedi Matthew kararlılıkla. "Bu uymuyor! Beni sevmiyorsunuz; yerinize geçmemi istemediniz; ama ne zaman - Haziran'da olanlardan sonra- mirasçınız oldum: hayır bu konuda soru sor!"

"Sen değildin."

"Hayır! Şimdi görüldüğü gibi, ve eğer bu adam birdenbire ortaya çıkan bir sahtekar değilse! Ve bu, efendim. Senin bile kabul edeceğin bir şeyi sormaya hakkım

var!" "O bir sahtekâr değil."

"Özür dilerim ama bunun için ne kanıtınız var? Çünkü Bence çok dumanlı baba! Eğer bu adam kardeşimin oğluysa, neden hiç sana daha önce yaklaşmıştım! Söz veriyorum, bu çok düzgün bir şey! Eğer bana karşı sözde iddiasını ileri sürme cüretini gösterseydi, Lissett'i onun kimlik bilgilerini araştırması için görevlendirirdim ve emin olabilirsiniz ki yakında bunun bir teçhizat çalıştırma girişiminden başka bir şey olmadığını öğrendim! Lissett'i gördüm ve bana senin Ondan böyle bir şey yapmasını istemedim, sadece o alçağa onu burada kabul edeceğinizi bildiren bir mektup yazmasını istedim. Şimdi, Baba-" "Lanet olsun, tavsiyeni istediğim zaman sana soracağım!" diye sertçe araya girdi Lord Hazretleri. "Henüz yaşlanmadım! Yirmi yedi yıldır biliyorum ki bu kokteyl var!" "Yüce Tanrım!" diye soluk soluğa kaldı Matthew. "Biliniyor ve bize hiç söylenmedi mi?"

"Sana neden söyleyecektim ki?" diye sordu babası. "Bir dokumacının çocuğuyla gurur duyduğumu mu sanıyorsun? Sence ben hiç
Bir daha asla görmeyeceğimi düşündüğüm bir yavrunun yerime geçeceğini mi hayal ediyordum? Bana yaklaştırmaya, hak iddia etmeye gelince.
sen adil ve ! Hiç öyle yapmadı! Onu çağırdığım için buraya geliyor.
Geliyor!" diye ekledi suratsızca. "Eğer Lissett'i gördüyseniz, size adamın bir asker olduğunu söylemiştir. Bunu beş yıldır ve daha uzun süredir biliyorum."

"Onun kariyerini takip ettiğinizi mi söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Matthew kuşkuyla. "Hayır, takip etmedim! hiç düşünmedim bile. Yaşlı Barnwood, Yarımada'dayken ona karşı yarıştı ve Brook'ta yanıma gelip 95. Alay'da bir torunum olduğunu bilip bilmediğimi soracak kadar küstahlaştı. Bunun için gözlerini lanetledim, işgüzar herif!" Matthew Yavaşça: "Demek kardeşim boğulduğunda biliyordunuz! Ve siz - Tanrı aşkına, efendim, neden bana o zaman söylemediniz? Neden-"

"Çünkü ölmüş olabileceğini umuyordum, mankafa, ya da Onu ayakkabılarımdan uzak tutmanın bir yolu olabilirdi!" diye yanıtladı Lord Darracott, yüzü gerilmişti. "O ölmedi ve onu dışarıda tutmanın bir yolu yok! İşe alındığımda ailenin reisi o olacak, ama henüz işe alınmadım ve Tanrı şahidim olsun ki, onu yola getireceğim.
"İşten ayrılmam için uyarı almadan önce!"

Bölüm 3

Vincent, Matthew'un iki oğlundan ilkiydi.
Darracott Place, üç muhteşem siyah kısırağın koşumlandığı bir curricle , randem- tandem; ve o sırada Richmond

bir ılık attı ve haykırdı: "İşte kuzenim sonunda geldi! Oh, tek boynuzlu at kullanıyor! Vincent'ın pek sevmediğı Bayan Darracott bile belli bir rahatlama hissetti. Ona göre Vincent tehlikeli bir bıçaktı.

ve etkilenebilir genç oğlu üzerinde acınacak bir etkisi vardı; ancak üç saatini

derinleşen kasvet atmosferi, o olurdu

Beelzebub'ın gelişini memnuniyetle karşılamaya çok meyilliydi. kendisi. Lordum kendini kütüphaneye sonra, konuklarını ağırlamak ona düşmüştü.

Matthew'un yakınmalarına, retorik sorularına ve korkunç önsezilerine sempatik bir kulak vermekten ibaretti. Çok zor bir görev olmadığı düşünülebilirdi; ama Mrs.

Darracott (oğlu gibi) etkilenebilirdi ve uzun süre

Matthew kendini daha neşeli bir ruh haline sokmadan önce, Matthew'un üzerinde asılı duran depresyon ona da bulaşmış, moralini tamamen bozmuş ve canlılığını tüketmişti. Matthew'un üzüntüsünden başka bir konu açmaya yönelik her çaba beklentiler başarısız oldu: sadece mekanik cevaplar verdi ve ilk fırsatta şu şikayete geri döndü aklını ele geçirdi.

Anthea da Vincent'ın geldiğini öğrenince sevindi. Annesi kadar zorlanmamıştı, ama Leydi Aurelia bir saat kadar yatağında dinlendikten sonra, Vincent'ın gelişinden duyduğu memnuniyeti dile getirmek zorunda kalmıştı.

bahçelerde görkemli ve uzun bir turda o oldukça heybetli

bayana eşlik etmek için. Gençliğinde, Leydi

Aurelia çok hevesli bir bahçivandı.

Evlendiğinde Mayfair'deki uzun, dar bir evden başka bir evi olmamıştı ama hiçbir şeyi unutmamıştı.

botanik bilgisini büyük bir gayretle edinmiş ve

ziyaret etmeyi adet edindiğı (çoğu zaman haftalarca) çeşitli dost ve akrabalarının hizmetine sunmaya hazırды.

bir seferde) yaz ayları boyunca. Hiçbir zaman olumsuz bir eleştiride bulunmadı, ancak ev sahiplerinin Bütün sınırları kökünden söküp atmasının tek nedeni, düz bir ifadeyle Nezaketle, "Çok güzel," dedi ve bir yabani otun varlığını görmezden gelme tarzı en dayanıklı insanı bile utandırabilirdi. Bahçıvan olmayan Anthea'nın katlanması gereken çok şey vardı, ama annesinin katlanmak zorunda kaldığı sıkıntılardan kurtulmuştu. Ne sempati ne de ilgiden tamamen yoksun bir ses tonuyla, kocasının bu otun ortaya çıkmasından üzüntü duyduğunu söylemenin ötesinde Leydi Aurelia, Darracott'ların zihinlerini dolduran bu olaydan hiç söz etmedi. Bunu söylemedi, ama azıcık akli olan hiç kimse, bir kontun kızı için sıradan bir baronluğun veliahtlığının önemsiz bir konu olduğundan kuşku duyamazdı.

Gezintileri, onu Vincent'in şık giysisi, evin kuzey cephesindeki yıkık dökük taş giriş kapılarına doğru uzanıyordu. curricle görüş alanına girdi. En büyük çocuğunun gelişi Ama Anthea'nın onu karşılamaya gitmeleri önerisine hiç itiraz etmedi. Caddeye varmadan önce, Richmond evden dışarı fırlamış, at arabasının yanında durmuş, utangaç bir ifadeyle ona gülümsüyordu muhteşem kuzen. "Nasıl bir sen! Bu saattir seni izliyorum ve daha fazlası!"

At arabasındaki Korintli ona baktı, kaşları abartılı bir şaşkınlıkla kalktı. "Ama sevgili oğlum, benim bile bu kadar büyük bir altmış iki milden fazlasını beş saatten daha kısa bir sürede başarabilir mi? Sevgili kral naibimizin Brighton'a yaptığı unutulmaz yolculuk dört buçuk saat sürmüştü. o yol, biliyorsunuz, bundan çok daha üstündü, hatta o arkaik zamanlar. Yoksa sen benim bu hevesimin

Atalarımın evine ulaşmak -tahmin ediyorum ki bir gün benim olmayacak- beni kahvaltımı yutmadan yola çıkarır mıydı?"

Richmond güldü. "Hayır! Tanrım, Yorkshire'dan gelen bu sefil adam tarafından kesilip atılman ne kötü şey! Ama bu yeni tuhaflık da ne Vincent? Sen her zaman curricle'inle o müthiş gri takımı sürmeye alışkıydın! Şimdi tek boynuzlu at sürmek moda mı oldu?"

"Evet, ya da Ani Ölüm," diye yanıtladı Vincent, dizginleri seyisinin ellerine devrederek. "Ve hayır, küçük kuzen, onları sen süremezsın. Ailemizde yeterince ani ölüm oldu."

Richmond, Vincent'tan başka hiç kimseden böyle bir hitap şeklini hoş görmezdi, ama neredeyse kendisinden on yaş büyük bir kuzeni

Vincent'a karşı kayıtsızca nazik davranmasının yanı sıra, birinci sınıf bir geyik kıdemli, aklına gelen her kötü sıfatı ona yakıştırabilirdi. Adam itiraz etti, ama sırtarak; Vincent daha kızarmaya fırsat bulamadan

Leydi Aurelia ve Anthea, onun her türlü atı sürme yeteneğini hararetle savunmak için grubun yanına gelmişlerdi.

"Vincent!" dedi Leydi Aurelia.

At arabasından inmişti ve şimdi kunduzunu çıkardı, eğildi ve eşsiz bir zarafetle önce elini, sonra da yanağını öptü. "Sevgili anneciğim! Ah,

Ve sevgili kuzenim Anthea da! Çifte zevk!"

"Ve çok beklenmedik!" diye karşılık verdi onunla el sıkışırken.

Gözleri ona doğru parlıyordu. "Buraya her gelişimde seni bir öncekinden daha güzel bulacağımı hiç ummazdım. seni gördüğüm zaman. Gerçekten oldukça dikkat çekici."

Bundan hiç rahatsız olmadı, sadece güldü ve şöyle dedi: "Evet, ben de yaşlandım! Gerçekten olağanüstü! Kardeşiniz nerede? Onu yolda görme şansınız oldu mu?"

"İşte bu beni çok endişelendiren bir şeyi aklıma getirdi!" diye haykırdı. "Onu gördüm -aslında yanından geçtim, arabayı sürerken.

belki de o ölümcül anda dikkatim Şezlongu için yaptırdığı yeni astar (sanırım pembenin o özel tonuna kızlık allığı deniyor) dikkatini dağıttı ama onu ekmiş olabileceğimden çok korkuyorum."

Richmond sevinç çığlıkları attı. "Tanrım, ne ünlü bir tarla kuşu! Keşke ben de görebilseydim! Sincap avlıyor!"

"Hayır, hayır, böyle bir şeyi nasıl söylersin?" diye itiraz etti Vincent acı dolu bir sesle. "Size kaç kez bu tür numaraların hiç de önemli olmadığını söyledim? Acaba ben göz hassasiyetimi mi kaybediyorum?"

Leydi Aurelia ölçülü bir ciddiyetle, "Aptalca ve kötü huylu bir şaka," dedi. "Claud'un herhangi bir yara aldığını tespit edersem, bundan hiç hoşnut olmayacağım." "O zaman ben Yaralanmadığına içtenlikle inanıyorum anne. Ne yazık ki, yoldaki keskin bir viraj manzarayı hemen görüş alanımdan çıkardı.

o kafayla ilgili bazı bilgiler. Ama boş verin! Crimplesham eşyalarımınla birlikte beni takip ediyor, biliyorsunuz ve eminim kardeşime elinden gelen her türlü yardımı yapacağına güvenebiliriz. Saat kaç?

Sizce hemen büyükbabamın huzuruna çıkmalı mıyım, yoksa - Hayır, beşe on dakika kaldığını fark ettim. Akşam elbisemi yanımda getirdim, ama

Crimplesham'ın yardımı olmadan giyinmem bir saatimi alır. Hala altıda yemek musun? Ne kadar iç karartıcı bir alışkanlık.

Bul onu! Ve Claud'la ilgili endişelerim durumu daha da kötüleştiriyor! Zavallı adam! Ama postacılarını Onu istediğimde yola çıktı: gerçekten, sanırım bu şekilde davrandığı için biraz yaralanmayı hak ediyor. aptalca!"

Bayan Darracott bu olayı öğrendiğinde Çok geçmeden, böylesine güzel bir hikâyeyi kendine saklayamayan Richmond'dan gelen bu haber onu çok şaşırtmıştı. Bütün bunlar Anthea'ya, şimdiye kadar hissettiği her şeyin Vincent hakkında doğruduydu: Oğlunda görmekten çok üzüntü duyacağı bir kararsızlık gösteriyordu; kıskançtı; aylak ve pahalıydı; ve eğer çok yanlış anlamadıysa (ki bu hiç de olası değildi), zavallı babasının en büyük endişeyi yaşamasına neden olacak kadar çapkın eğilimleri vardı. Ya da, diye düzeltti, o öğleden sonra çektiği kefareti hafızasında hâlâ tazeydi, onlar Matthew'un kendi sorunları dışında en ufak bir olsaydı bunu yapardı. Stoacı sükunetine gelince Leydi Aurelia'nın ciddi bir kaza olduğunu kanıtlayabilecek haberi aldığı, Mrs. Darracott, onun anlayışını tamamen aşan bir şeydi. Oğullarından biri bir hendeğe yuvarlanmış olsaydı, atları hemen yola çıkarırdı, ve onu kurtarmaya koştu. Ona son derece bağlıydı. Leydi Aurelia, ama Claud biraz sonra boynu kırılmış olarak eve getirilirse, bunun onun için bir yargı olacağını düşünmeden edemiyordu.

Ama Leydi Aurelia hakkında hiçbir hüküm verilmedi. Claud, Leydi Aurelia'nın Yarım saat sonra Darracott Place'e vardığında, öfkesi dışında hiçbir yara almamıştı. Ancak bu durum ciddi bir şekilde bozulmuştu ve maruz kaldığı uygulamalardan o kadar acı bir şekilde ve uzun uzadıya şikayet etti ki, babası sabrını kaybetti ve sert bir şekilde şöyle dedi "Oh, bu kadar yeter, bu kadar

Yeter! Vincent yakın tekerleklerinizi hendeğe soktu ve sezlougu tekrar yola çekmek yirmi dakikanıza mal oldu! Çok can sıkıcı ama zarar yok! Vincent'la aranız bozuksa, gidin ve ona bir tane patlatın! Hasta bir kız gibi gelip bana sızlanma!"

Claud'dan tüm kalbiyle nefret eden Richmond bile bu tavsiyenin kaba olduğunu düşünüyordu. Onun her türden hoşnutsuzluğu Şiddet bir yana, Claud kardeşinden hem daha zayıf hem de daha kısaydı: hiçbir koşulda onunla boy ölçüşemezdi. Affedilebilir bir öfkeyle şöyle dedi: "At onu, beni pencereden aşağı atar!"

"Peki, git ve elbiseni değiştir!" dedi Matthew. "Akşam yemeğini bekletirsen seni pencereden atacak olan Vincent değil, büyükbaban olur!" Bu korkunç uyarı, Claud'un bir tavşan edası ve hızıyla odadan çıkmasına neden oldu. Babası ve Richmond güldüler ama Mrs.

Darracott, çocuğa çok kaba davranıldığını düşündüğünü söylemek için harekete geçti. Matthew sabırsızlıkla, "Oh, kahretsin!" diye cevap verdi. "Eğer benim gençliğimde katlanmak zorunda kaldığım oyunların yarısını ona oynamış olsalardı

onun için daha iyi olurdu! Üstelik bu onun kendi hatası, aptalca şakaları ve . Vincent'ı onunla oyun oynadığı için suçlamıyorum!"

Bunu söylemek dilinin ucundaydı.

Küçük kardeşinin oyunu sekiz yirmi yaşlarındaki bir adama hiç yakışmayan bir davranıştı ama Matthew surat asmaya başlamıştı ve o da herkes kadar iyi bildiği için bundan kaçındı Vincent'ın Claud'a karşı beslediği kötü niyetin bir ölçüde Claud tarafından da paylaşıldığını ve ikisinin de Claud'un züppeliğinden özellikle hoşlanmıyorum.

Kardeşleri beş yıl ayırmıştı. Görünüş olarak birbirlerine hiç benzemiyorlardı; her birinin burnu sivriydi ve daha ziyade Ama Claud açık ara daha ; yüz hatları daha narindi, teni daha az esmerdi ve

Yüzünde Vincent ve Lord Darracott'u karakterize eden derin, neredeyse alaycı çizgiler yoktu. Genel olarak, Claud'un ifadesi hafifçe boş bir sevecenlikti; Vincent'ınki ise alaycı ve sık sık tatsızdı.

Yüz hatları dışında birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Vincent'ın onu her türlü tehlikeli maceraya sürükleyen pervasız bir gözü karalığı vardı; Claud, (umduğı gibi) kötü kalpli olmasa da, ilçedeki kötü öküzün üzerine at sürmek ya da yoldaki diğer tüm üst düzey testerecileri (boynunu atarak) parlatmak için en küçük bir dürtü hissetmiyordu; Beyefendi Jackson'la eldivenleri giymeye gelince, neredeyse hiçbir şeyi daha az yapmak istemiyordu. Ama o değildi

hırssızdı. Kısa bir süre öncesine kadar Bay Brummell'in olduğu gibi modanın öncüsü, zevkin hakemi olmak onun en büyük arzusuydu. Vincent'ın Corinthian'ın bir üyesi olarak kazandığı şöhretten hiç gocunmuyordu.

Dışarıdan biri, sıradan bir atılgan ya da havalı bir balık olarak selamlanmak onu zerre kadar memnun etmezdi: Gönlünde Ton'un baş pembesi olmak yatıyordu.

Bu hırs, ailesinin gözünde hiç de hoş karşılanmadı ve Claud'un başına inanılmaz bir talih kuşu konmasaydı, gerçekleşmesi gerçekten de imkânsız olacaktı.

Reşit olmasına çok az kalmıştı ki, annesi

Adını aldığı amcası ölmüş ve ona rahat bir bağımsızlığın varisini bırakmıştı. O zamanlar hiçbir şey

Onunla amacına ulaşması arasında deha başka bir şey yoktu.

İsteddiği kadar uğraşsın, ne yeni bir moda yaratabildi, ne de orijinal bir tuhaflık bulabildi.

Bu da onu anında ünlü yapacaktı. Hakim olan tarzı abartmak ve kendi tarzı olarak benimsemek zorundaydı.

Diğer ve daha zeki züppelerin hileleri ve tavırları ve bir şekilde bu çareler amaca tam olarak cevap vermedi.

Vincent elbette bu intihallerin her birinin farkındaydı, ama cebinde kendisinden daha tombul olmayan genç bir kardeşte onu eğlendiren şey neydi?

Claud'a kolay bir yetki miras kaldığında acı bir küçümseme konusu oldu. Vincent, sadece kendi

Harçlığı ve büyükbabasının düzensiz cömertliğine , Dun Territory'nin sınırında güvencesiz bir şekilde yaşıyordu. Kendisi bir kumarbazdı ve şansı onu birden fazla kez ayaklarının yerden kesilmesinden kurtarmıştı; ama deyim yerindeyse birkaç kez şehir dışına çıkmıştı ve herkesin tanıdığı yardımsever bir kişiye yabancı değildi.

Rüzgârı Yüzdeki Yaşlı On olarak yükseltmeye çalışan bir beyefendi. Kıskançlık ve kızgınlık Claud'a olan ilgisizliğini kin dolu bir nefrete dönüştürdü. Claud'un yaptığı her şey onu sinirlendiriyordu; ister özel şezlongunu yeniden kaplamak için körüğünü boşa harcamak olsun, ister iş atlarının arkasında seyahat ederdi. Claud'u kıvrılmış görmekten başka hiçbir şey hoşnutsuzluğunu yumuşatamazdı ve bunun olasılığı da çok azdı: Claud'un serveti

Yakışıklıydı, ama oyun oynamaktan ya da yarışmaktan hoşlanmazdı ve annesi gibi o da ev işlerini bilirdi.

Dilinin Claud'u yaralamaya gücünün yetmediğini bilmek Vincent'ı daha da öfkeliendiriyordu. Hiçbir şey Bir hendeğe yuvarlanmak Claud'u kızdırdı; Vincent hakkında düşündüğü tek şey ise

hafif bir şaşkınlıktan başka bir şey hissetmiyordu. Kardeşinin tehlikeli başarılarından onun göğsünde kıskançlık ya da öykünme kıvılcımı uyandırmamıştı: Vincent'ın sadece görkemli omuzlar ve eşsiz siyahlık

botlarını ayna gibi parlatıyordu. Ne yazık ki bu iki arzu edilen şey de onun ulaşamayacağı şeylerdi. Doğa Söğüt gibi formuna sarkık omuzlar eklemeyi uygun gördü; ve karartmanın sırrı Crimplesham'ın koynunda kilitliydi. Buckram ve wadding doğanın ihtiyacını karşılayabilirdi. Ama ne kurnazlık ne de rüşvet Crimplesham'dan onun sırrına dair en ufak bir ipucu bile elde edemezdi.

Vincent'in Hessian'larının kendi Hessian'larından daha üstün olduğunu bilmek Claud'a acı verdiyse de, bu öfke ve uşağının ruhunu dolduran umutsuzluk. Kardeşler arasında gelişen düşmanlık, uşaklarının kalplerini dolduran kıskançlık, nefret ve aşağılama duygularıyla kıyaslanamazdı. Crimplesham çizimleri cilalama ve derileri mükemmel bir düzen içinde tutma sanatında ustalaşmışsa, Polyphant'ın dehası ütü kullanma becerisinde ve efendisinin kıvrılmış ve pomatlı saçları için yeni ve karmaşık boyunbağı bağlama biçimleri ya da gösterişli stiller geliştirme yeteneğinde yatıyordu. O

Kendisinin açık ara daha usta bir uşak olduğuna inanıyordu ve Crimplesham'ın tek üstünlüğü herkesçe bilinirken, kendi yeteneklerinin kaçınılmaz olarak efendisinin hanesine yazılması gerektiğini bilmek onu tahammül edemeyeceği kadar öfkelendiriyordu. Çok az

insanlar yüksek moda heveslilerinin

Saçının ya da boyunbağının düzenini uşağına emanet eden bir beyefendinin kendi çizimlerini karalayacağını kimse düşünemezdi. Claud aceleyle yatak odasına girdiğinde,

Polyphant portmantolarını açmıştı,

Hatta uzun kuyruklu, ince bir ceketin ve bir çift siyah saten diz altı pantolonun kırıksıklıklarını bastırarak zaman bile bulmuştu.

Claud bunları beğenmeyerek protesto etti: "Hayır, burada bunu giyersem lanetlenirim! At onu, o şey değil, Polyphant!"

"Hayır, efendim ve bunu çok iyi biliyorum!" diye kabul etti

Polyphant, duygulu bir sesle. "Uygun olan tabii ki pantolon olurdu, çünkü bu pek

bir göz atacağınızı varsaymak mümkün

Almack'ın." Bu hoş ifadeyi, bir yandan da

Ama cevap vermedi; Claud'un Eylül ayında Darracott Place'den nasıl olup da Almack's'a bakabildiğini huysuzca sorması üzerine, hemen yüzündeki gülümsemeyi kovdu ve şöyle dedi: "Hayır, efendim. Çok doğru. Ama lord hazretlerinin önyargılarını göz önünde bulundurmak akıllıca olabilir. Dikte etmeye kalkıştığımın değil. Ben yaptım Lord hazretlerinin adamına, her akşam diz pantolonu giyme âdetinin hâlâ devam edip etmediğini cesaretini gösterin. Darracott Place. Bana öyle olduğunu söyledi, efendim."

Bu uyarının uğursuz niteliği Claud'un dikkatinden kaçmadı ve başka bir şey söylemedi. Ailesinin karşısına modası geçmiş bir kılıkla çıkmak zorunda kalmak onu çok kızdırmıştı ama büyükbabasının, beyefendinin selamlamasında yer alan kapsamlı onaylamama dışında hiçbir kınamasına maruz kalmadığı için ödülünü almıştı. Claud selam vermek için yanına yaklaştığında lord hazretleri, "Twiddle-poop!" dedi ve ardından ona aldırış etmedi.

Akşam yemeği Bayan Darracott'a göre (çünkü beklentileri yüksek değildi) çok iyi geçti. Istakoz bulamamışlardı, ama Godney birkaç keklik bulmuştu; bu keklikler, bir kutuya zekice yerleştirilmiş kurutulmuş somon balığıyla birlikte bu eksikliği giderdi ve gurme olduğu bilinen Matthew'un övgüsünü kazandı. aile buluşması pek de "aile buluşması" olarak tanımlanamazdı. Lord Darracott'un herhangi bir öfke patlamasıyla çirkinleşmemiştir.

Beyler masadan kalktığında, Lordum, Oğluna ve küçük torunlarına hanımlara katılmalarını tavsiye ederek Vincent'ı kütüphaneye : "Baban bu iş yüzünden bir at kadar hasta." "Onu kim suçlayabilir ki?" Vincent geri döndü. "Ben de bu konuda neşeli değilim,

Bildiğiniz gibi, efendim, ve sanıyorum ki siz de tam olarak taşıtlara atılmadınız." "Hayır, Tanrı aşkına!" Lord Hazretleri İki bardağa konyak doldurdu, kendi bardağının attı ve yeniden doldurdu. "Adamı dışarıda tutmak için elimden geleni yaptım ama tuzak çöktü. Onu yalayarak yola getirmeliyim."

"Bunu başaracağınızdan eminim efendim. Kaç yaşında?" "Hemen hemen sizin yaşınızda: yedi yirmi."

Vincent alaycı bir tavırla, "Eğer o kadar yaşlıysa, geri alınamaz," dedi.

"Bunu göreceğiz!" diye tersledi lord hazretleri. Bir süre sonra isteksizce ekledi: "Her halükarda bıçağıyla yemek yemeyecek. O bir asker: bu yeni alaylardan biri, ama yine de-!" "Bir asker! Ben ev kıyafetleri giyen bir hödük bekliyordum! Görevli misiniz, efendim?" Lord Darracott kısaca, "Binbaşı," diye cevap verdi.

Vincent'ın gözleri fal taşı açıldı. "O bir !" Bir an için yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirdi; sonra kısa bir kahkaha attı ve şöyle dedi: " bu işi başarır, çünkü bir Binbaşığı okula geri gönderemezsiniz, efendim!"

"Yapamaz mıyım?" dedi lordum, her zamankinden daha asık suratla. "Bu kamçılı saman benim torunum, bunu unutma! Ya benim kavalımla dans eder ya da onu gönderirim!"

Vincent, "Onu burada tutmaya niyetli olduğunuzu mu , efendim?" diye sordu.

"Evet, eğer durursa. Onu gözümün altında istiyorum. İşler korktuğum kadar kötü gitmiyor ama Bugünlerde askeri unvanları olan bir sürü Rum var ve bu adam Tanrı bilir nasıl yetiştirildi - bir dokumacının kulübesinde, cüret edebilirim! Eğer bilseydim -eğer hayal etseydim-!"

Öfkesi onu ele geçirmekle tehdit ettiğinde her zaman yaptığı gibi ellerini sıkıp açarak sözünü kesti. O Çatık kaşlarının altından Vincent'a baktı. "Pekala! İkimiz birlikte ona yeni bir dokunuş yapabiliriz!"

"mı?" diye tekrarladı Vincent. "Sevgili efendim, sizi memnun etmek için elimden geleni yapardım ama şeytana uymasını çok istediğim bir kuzene ayı liderliği yapmak beni aşar." "Ben demedim ki ona önderlik edecektin. Sen aylak, müsrif bir köpeksin, ama tonun iyi: ona örnek olacaksın. Anlaşıldı!"

"Davet edilme nedenimin bu olduğuna dair en ufak bir tahminim olsaydı, gelmezdim!" dedi Vincent.

"Oh, evet, öyle!" diye karşılık verdi lord hazretleri. "Ve dahası, jackanapes, gelecekte kendi borçlarını ödemek gibi bir hevesin yoksa, tam olarak benim seçtiğim süre boyunca kalacaksın!" Memnuniyetle gözlemledi ki Torununu bir kez kızdırıp susturduktan sonra alaycı bir gülümsedi: "Aynen, ayakkabının sıkıştığı yer burası, değil mi? Yine mi yanmış?" Öfkesine yeniden hakim oluyor, Vincent soğukkanlılıkla cevap verdi: "Oh, hayır! Sadece biraz hıyar gibi! Önümüzdeki birkaç hafta burada kalmak bana çok iyi gelecek, biliyorsun!"

"Babanın verdiği harçlık seni yola getirmez," dedi lord hazretleri. Vincent, "Hayır efendim, ama ilk Ekim toplantısı belki!" diye karşı çıktı.

"Keşke görebilseydim! Seni sadece bunun için çağırmadım. Bu adamı aileden uzak tutamayacağıma göre, en iyisi hepiniz onunla tanışmaya başlayın!"

"mi?" dedi Vincent. "Teyzelerimi burada görmek gibi nadir bir mutluluğa miyiz efendim? Onların sayısız soyundan bahsetmiyorum bile..."

"Terbiyesizlik etmeyin, efendim!" diye bağırdı Lord Hazretleri.

Vincent, çok iyi biliyordu ki Evli üç kızına ve aslında tüm kadın torunlarına kayıtsız, uysalca eğildi. Lordum bir an ona ters ters baktı ve sonra şöyle dedi: "Diğerlerinin ne kadar çabuk çekip gittiği umurumda değil, ama seni burada istiyorum." Kaşlarını çatarak durakladı. "Çocuk bu!" dedi aniden. "O adamın kafasına fikirler sokmasına izin vermeyeceğim: Bu saçma iş yüzünden başım yeterince belaya girdi!" Vincent kaşlarını kaldırdı. "Richmond mu?"

"Ay, Richmond. Şimdi gitti, ama altı ay önce katılmaya çok . Söylediğimde umutsuzluğa düştü. Ona sahip söyledim. Söylediğim gibi, bu fikir uçup gitmiş gibi ve onun tekrar üzülüp hüzünlenmesini istemiyorum. İyi bir çocuktur, ama dörtmala koşarken garip bir tekmesi vardır. İki iğne için bu adamın dudaklarına asılırdı.

-Onu bir kahraman ! Bunu yapmayacak. Sen buradayken." " değil mi?" dedi Vincent. "Onu istenmeyen kuzenimizle konuşurken bulursam ne yaparım? Kulağından tutup götürür müyüm?"

Lord hazretlerinin ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sen zorunda. Senin hakkında ne düşündüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun? Onu ıslık çalarak yola getir, ve onu bir tantoni gibi takip et-

Domuz!" Hevesli bir çocuğun kendisini bir domuz gibi takip etmesi ihtimali Vincent'ın kaldırabileceği bir şey değildi. Ama hiçbir şey söylemedi, Richmond'u dizginlemekten fazlasını yapmanın muhtemelen gereksiz olacağını düşündü. Bu konuda hiçbir zorluk çıkmayacaktı, çünkü çocuğun ondan hoşlandığı ve ona hayranlık duyduğu doğrudu. Korintli kuzeninden tonunu alacağı neredeyse kesindi, çünkü onun onayını kazanmak için

onun sportif yeteneklerini taklit etmek her zaman en büyük arzusu olmuştı. Darracott sanki Vincent'ın aklından geçenleri okumuş gibi şöyle dedi: "Cebinde oturmayacak. Seninle alay da etmez.

Ama siz buradayken, onu bir değirmene ya da bir horoza götürme ya da bir şeyler öğretme olduğunu düşünüyor. Dizginleri formda tutmayı öğrenirse, başkalarına çok az kulak verecektir."

Vincent başıyla onayladı. "Pekala, efendim: Onu bu işten uzak tutmaya çalışacağım - Adamın adı ne?"

Darracott'un yüzü ; kısaca cevap verdi: "Babasınıninkiyle aynı. Kendini Hugo olarak işaret ediyor. Nedenini bilmiyorum ve hoşuma gitti."

"Oh, ondan mektup , değil mi, efendim?" "Hayır almadım. Lissett'e yazmış, lanet olası bir karalama!"

Vincent'ın gözlerinde bir an için bir gülümseme belirdi, ama o göz kapaklarını hızla indirdi. Lordumun kendi el yazısı, bırakın eğitilmiş, doğuştan bir adam olduğunu düşündürtmezdi kimseye; ama bunu ima etmek bile akıllıca olmazdı. Onun yerine Vincent sordu: "O-er- koydu mu Babamın inandığı gibi, iddialarını ileri mi sürecek?"

"Hayır, ona hak veriyorum: yapmadı. Ben Lissett'e ona yazmasını söyleyene kadar hiç yaşam belirtisi göstermedi. Sahtekârlık , varis olduğunu bilmiyormuş gibi görünüyor. Büyük ihtimalle! Granville'in ölümüne üzüldüğünü yazmış. Gammon!"

"Oh, sadece nezaket!"

"Ay! Eğer bu konuda ne yapılacağını bilmediğini, ama amcasının geçmek istemediğini eklemeseydi, ben de öyle düşünebilirdim! Kuru çizmeler!"

Vincent, "Oh, bu çok fazla rom demek!" diye onayladı.

"Belli ki yetersiz yetiştirilmiş bir insan: onun için hiçbir şey yapamayız!"

"Siz değil, ben kazanacağım! Başlangıçta bittiğimi düşündüğümü inkar etmiyorum, ama şimdiye kadar hiç yenilmedim ve Fantezi olsun diye düğmeleri iyi iliklemenin bir yolunu buldum. Adam Anthea'yla evlenecek."

Vincent o sırada elindeki bilgi yarışması bardağını kurdelesinin ucunda boş boş döndürüyordu, ama bu olay onu o kadar şaşırtmıştı ki Anonsu bıraktı ve duyulabilir bir soluk verdi. "Anthea'yla evlenmek mi?"

"Evet, lobcock!" dedi lord hazretleri sınanırcasına. "Neden olmasın?"

Vincent derin bir nefes aldı. "bir sürü neden geliyor. Neden olmasın, ama öyle görünüyor ki ben gerçekten bir lobcock olmalıyım, çünkü neden olması gerektiğini düşünemiyorum! Ne kadar aşağılayıcı! Kendimi her zaman makul bir zekaya sahip bir adam olarak gördüm."

"Sen de diğerleri gibi koyun kafalısın! Kör topal yürümekten kurtulmanın en iyi yolu bu. Daha uygun bir bağlantı kurması mümkün değil-"

Vincent'ın kaşları yeniden kalktı. "Darracottlu bir Darracott mu?" dedi. "Melez bir Darracott!" dedi lordum vahşice. "Kellesini versem, bire on kendisi gibi bir avamı seçer! Bunu yapmayacağım! Hayır, ve ona sahip olmayacağım Bu günlerde ton için geçen şeyde kendini bir figür haline getiriyor! Elimden geldiğince çabuk bacaklarını bağlatacağım. Gerisi için Anthea'ya güvenin! O her şeyi halledecektir: ne mantığı ne de ruhu vardır. ya da. O rütbeli ve karakterli bir kız ve eğer onu kabul ederse kendini şanslı sayabilir."

"Elbette düşünebilir! Peki kendisi ne düşünüyor olabilir, efendim?"

"O da aynı şeyi düşünebilir. O annesi gibi bir bezelye kazı değil! Bir şans vardı ve bu bana pahalıya mal oldu! Ya boşa harcadı ya da kabul etmedi: Bilmiyorum. Oversley'in onun için teklifte bulunduğunu biliyorum. onu almazdı. Eğer sonunun bir maymun lideri olmasını istemiyorsa kuzenini alır ve ondan en iyi şekilde faydalanır."

"Vincent ertesi gün Anthea'ya, "Bu da beni, senin iyiliğin için, zavallı kızım, bu akrabamızın çoktan evlenmiş olduğunu ummaya itiyor," dedi.

"Evet, ama ne kargaşa olurdu! Büyükbabam bu muhteşem eşleşmeden herkesi haberdar etti mi? Ben mi? Bu çok iğrenç! Ancak, sanırım hiçbiriniz benim bu kadar uysal ve itaatkâr olduğumu düşünmüyorsunuz. Böyle bir planı kabul etmek!" "Böyle düşünseydim, aşkım, seninle kendim evlenmek zorunda hissederdim kendimi." "Bu bir açıklama?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır! Hiç sanmıyorum."

"Keşke öyle olsaydı!" dedi özlemle. "Ne kadar ! Yoluma çıkan zevklerin ne kadar az olduğunu bildiğin halde, beni reddetme hoşgörüsünü gösterebilirdin.

Sen!" Güldü ama gözlerinde belli bir parıltıyla şöyle dedi: "Acaba yapar mısın?" Kız onun bakışlarını en ufak bir utanma göstermeden karşıladı, yüzünde büyük bir eğlence vardı.

"Sevgili Vincent, coşkuyla! Asla evlenmemelisin.

Size içtenlikle yalvarıyorum, size atılan herhangi bir cazibeye kapılmanıza izin vermeyin! Sizi kendinizden daha çok sevecek bir hanımefendi bulmayı umamazsınız."

Şaşırmıştı ama kendini çabuk toparladı. "Öyle değil, En tatlı kuzen: takdir et!" Sadece gülümsedi ve birkaç yağmur damlası düşmeye başladığı için eve doğru döndü. Eve girdiklerinde onları Matthew karşıladı.

öfkeli görünüyordu. Haykırdı: "Umarım bu adam yolda oyalanmaz! Büyükbaban onu alkışlamak istemediğini söyleyebilir, ama burada, şimdiden endişeleniyor ve öfkeleniyor! ve daha öğlen bile olmadı! Ben saat üçten bir dakika önce gelmesini bekliyoruz!"

Ancak saat üç geldiğinde Binbaşı Darracott'tan hâlâ bir iz yoktu ve lordum hızla öfkelenmeye başlamıştı. Elinde saatiyle salonlardan birine girdi.

ve patlayıcı bir şekilde bu adamı neyin tuttuğunu sordu. Kimse bilmediği için kimse cevap vermedi, bunun üzerine bir grup dilsiz olup olmadıklarını sordu. "Dilsiz, ama kötü niyetli değil," diye mırıldandı Vincent. "Claud,

Kuzenin nerede?" "Hangi ?" diye sordu Claud.

Bu onu anında ateş altına aldı. Ateş altındaydı.

Küstah bir genç aptal olarak aşağılandı ve büyükbabasının sabrını fazla zorlamaması konusunda uyarıldı. Çok iyi görünüyordu.

çok şaşırdı ve hiçbir şey olmadığını ciddiyetle protesto etti. niyetinden daha da uzaklaştı. "kadar da aptal değil, efendim!" dedi yatıştırıcı ama gergin bir gülümsemeyle.

Lordum ona nefretle bakarak korkunç bir sesle şöyle dedi: "Bana kalırsa tavanaranızda bir tuhafısınız!" Bakışları pencerenin yanında dövünen Leydi Aurelia'ya kaydı ve keyifle ekledi; "Senin ailene çekmiş olmalı canım. Biz Darracott'lar henüz bir ay buzağısı bile yetiştirmedik!" Leydi Aurelia, "Büyük olasılıkla," diye karşılık verdi.

Lordum duraksadı, söylenmeye başladı ve kendisine yöneltilen soruyu kafasında evirip çeviren Claud birdenbire şöyle dedi:

"Ah, şu kuzen! Peki, sana anlatacağım!" O

Annesi hariç herkesin şaşkınlıkla kendisine baktığını fark etti ve kızarak alçakgönüllülükle şöyle dedi: "Zeki bir koy olmayabilirim ama buna cevap verebilirim. Demek istediğim şu, ona hiçbir şey olmadı. Nerede olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama bu konuda da bir fikrim var." Baktı

hafif bir gururla çemberin etrafında döndü ve zaferle haykırdı: "Tonbridge! Üç saat daha burada olmayacak. Postacılar yolu kaybederse, ki kaybedeceklerini sanıyorum. Bulması zor bir yer burası. Bir keresinde ben de yolu kaybetmiştim."

Bu gevezelik patlamasından sonra yatıştı. Büyükbabası, yüzünde endişeli bir ifade, onu yok edecek sözcükleri ararken Leydi Aurelia araya girdi ve sakince Göyle dedi: "Haklı olduğunuza kuşku yok. Gerçekten de, Genç adamı akşam yemeğinden önce beklemek için bir neden göremiyorum."

"Öyle mi hanımefendi?" dedi lord hazretleri, Claud'u daha değerli bir av için terk ederek. "O zaman size şunu söyleyeyim, Lissett'e verdiğim emir adamın gönderilmesiydi. saat sekizden bir an bile geç kalmasın! Bir emir verdiğimde buna harfiyen uyulmasını beklediğimi öğrenmesi gerekecek!"

Kapı lordun arkasından sert bir çarpmayla kapanırken Vincent, "Öyle olacağını tahmin etmek mantıklı görünüyor," dedi.

"Ah, canım!" diye iç geçirdi Bayan Darracott. "Büyükbaban onu istiyor gibi görüldüğüne göre, keşke geç kalmayı tercih etmeseydi! Çok rahatsız bir akşam geçireceğimizi düşünmeden edemiyorum."

Saat altıya yirmi kala, Binbaşı hala gelmemişti, lordum soğuk bir öfke içindeydi, asık suratlıydı (Claud Richmond'a) bir kasap köpeği kadar güveniyordu. Partideki hanımlar henüz yatak odalarından inmemişlerdi, ama beyler ihtiyatlı bir şekilde zamanında kıyafetlerini değiştirmişler ve saygılı bir şekilde salonda toplanmışlardı. Yeşil Salon, Lordum zil ipini çekti, alını simsiyahtı,

Kâhya odaya girdiğinde, akşam yemeğinin tam saat altıda servis edileceğini söyledi

"Çok iyi lordum," dedi Chollacombe, "ama-" "Beni duydun!"

Chollacombe'un başını kaldırmasından ve gergin ifadesinden onun da bir şeyler duyduğu anlaşılıyordu başka. Dedi ki: "Evet, lordum. Ama sanırım Binbaşı geldi." "Onu hemen buraya getirin!" diye emretti lord hazretleri.

Chollacombe başıyla selam verdi ve kapıyı dikkatle kapatarak odadan çıktı.

kapıyı açtı. Sanki bir tartışma çıkmış gibi ayırt edilemeyen bir ses mırıltısı salona yayıldı "Önce elbisesini değiştirmek istiyor," dedi Claud, duraksamayı açıklamak için, ve bilgece başını salladı. "Çok anlaşılabilir. Ben de öyle ."

"Çırpıcı!" dedi lordum.

Kapı tekrar açıldı. "Binbaşı Darracott!" diye anons etti Chollacombe.

Bölüm 4

Binbaşı kararlı adımlarla eşiği geçti ve orada durdu, karşısına çıkan batarya karşısında kısa bir süre durdu. Beş çift göz onu farklı derecelerde şaşkınlık, düşmanlık ve eleştiriyle taradı. Etrafına bakındı, masmavi gözlerinde komik bir dehşet ifadesi vardı ve teninin altında derin bir kızarıklık belirmişti. Üç tanesi Beyler bilgi yarışması gözlüklerini ona doğrultmuşlardı; büyükbabası olduğunu tahmin ettiği biri de kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Sinir bozucu bir şekilde dakika boyunca kimse konuşmadı ya da hareket etmedi. Aslında sürpriz oldu, Bu donmuş hareketsizliğin tek sorumlusu Richmond'ın genişleyen bakışları ve Claud'un düşen çenesiydi.

Darracott'lar uzun boylu bir ırktı ama eşikte duran adam hepsinden cüceydi. Çoraplı ayaklarının içinde 1.80 boyundaydı ve asil hatlara sahipti.

Omuzları, derin bir göğüs kafesi ve güçlü kalçaları vardı. Kuzenlerinden çok daha açık tenliydi, sıkıca kıvrılmış Kahverengi saçları modaya oldukça kısa kesilmişti ve ten rengi kırmızıydı. Burnu akuiline eğilimli değildi: daha ziyade belirsizdi; ve bu, kıvrıcık bukleleri ve iyi açılmış ve çocuksu mavi gözleriyle ona bir hava veriyordu. sert dudaklı ağızıyla çelişen masumiyet ve kararlı bir çene. Sevimli görünüyordu; utangaç olduğu kesindi, ama bunun için her türlü mazeret vardı. Genellikle sadece sarayda ya da Almack'ın evinde giyilen kıyafetler giymiş beş beyefendinin bulunduğu bir odaya sokulmuştu. Meclis Salonları, kendisi de deriler, çizmeler ve işe yarar bir binici ceketini giyiyordu ve bunların hepsi çamurla kaplıydı.

"Yüce Tanrım!" diye mırıldandı Matthew, sessizliği bozarak.

Lord Darracott, "Demek sonunda ortaya , öyle mi?" dedi. "Çok geç kaldınız, efendim!" "Biraz geç kaldım," diye onayladı suçluyu. "Bunun için üzgünüm ama yolu kaçırdım ve bu da beni geciktirdi."

"Ben de öyle düşünmüştüm!" dedi Claud.

Darracott, "Orada bir gibi dikilip durma!" dedi. "Bu senin Matthew amcan, diğerleri de kuzenlerin: Vincent-Claud-Richmond!"

Gördüğü muamele karşısında oldukça sinirlenen Binbaşı dikkatsizce bir adım attı ve az kalsın önündeki fark edilmeyen bir taburenin üzerine düşüyordu. Vincent, Richmond'un kulağına, tam olarak nefesinin altından olmasa da: "Şu hantal Ajax!"

Binbaşı onu duyduysa bile, dair hiçbir işaret vermedi. Matthew sözleri yakaladı ve kısa bir kahkaha attı, pek de inandırıcı olmayan bir öksürüğe dönüştürdü. Binbaşı dengesini toparlayarak Lord Darracott'a doğru ilerledi, o da biraz sabırsızca amcasına el salladı. Lord Darracott döndü, yarı elini uzattı, ama Matthew boş şöminenin önündeki yerinden kıpırdamadan ona sadece başını salladı ve şöyle dedi "Nasılsınız?" Binbaşı diğerleriyle el sıkışmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Ama Vincent ve Claud'la resmi selamlaşmalarını yaptıktan sonra, Richmond'un da rengi değişmişti. elini uzatarak bir adım öne çıktı ve kekeleyerek konuştu: ", Kuzen Hugh?"

Elini Binbaşı'nın geniş kavrayışında kaybetti. "Kuzenlerimden hangisisiniz?" diye sordu Binbaşı. Binbaşı ona nazikçe gülümseyerek.

"Ben Richmond, efendim."

"Hayır!" diye itiraz etti Binbaşı. "Bana efendim demeyin! Bana Kuzen Hugh demesen de olur. Ben vaftiz edildim Hugh, ama hayatım boyunca Hugo'dan başkasına hesap vermedim." Lord Darracott bunun üzerine araya girdi. Bu zamana kadar Hugo'nun giysilerinin çamurla kaplanmış gerçeğini özümseyecek zamanı bulamayınca nedenini öğrenmek istedi. Hugo, Richmond'un elini bıraktı ve Başını büyükbabasına doğru çevirdi. "Burada biraz yağmur yağmış efendim. Pisliğimden kurtulmadan içeri girmemeliydim, ama bu konuda bana başka seçenek bırakılmadı," diye açıkladı.

"Şezlong devrildi mi?" diye sordu Claud, sempati duymadan değil. Hugo güldü. "Hayır, o kadar kötü değildi. Şezlongla gelmedim." "O zaman nasıl geldin?" diye sordu Matthew.

"Görünüşünüze bakılırsa şehirden atınızla gelmişsiniz!"

"Evet, öyle yaptım," diye başını salladı Hugo.

"Binmek mi?" diye nefes nefese kaldı Claud. "Londra'dan buraya kadar ata mı bindin?" "Neden olmasın?" dedi Hugo.

"Ama-Dash it, şeyler yapamazsın!" Claud şok olmuş bir ses tonuyla konuştu. "Demek istediğim - hayır, gerçekten, kuzen! Senin Bagaj!"

"Ah, o mu!" diye cevap verdi Hugo. "John Joseph ihtiyacım olan her şeye sahipti, yedek atıma yükledim - seyisime, yani özel seyisime!"

"Ne kadar orijinal!" diye Vincent. "Nadiren seyahat ederim Ama itiraf etmeliyim ki, sığırlarımdan herhangi birini yük beygirine dönüştürmek daha önce hiç aklıma gelmemişti."

"Hayır, neden mi olmalı?" diye karşılık verdi Binbaşı gülerek. "Belki de hiç zor yolculuk yapmak zorunda kalmadınız. Hayatımda iki ya da üç kereden fazla şezlonga bindiğimi sanmıyorum."

Lord Darracott sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı ve bir an için kollarını kavradı. "Hiç şüphe yok! Artık sizin deyiminizle kaba seyahat etmek zorunda değilsiniz! Emirlerim sizin için bir şezlong kiralınması yönündeydi ve emirlerimin yerine getirilmesini bekliyorum. itaat et!"

Hugo neşeyle, "Evet, de o yoldayım," diye kabul etti. "İş adamınız yolculuğu benim için ayarlamaya çok kararlıydı. Ona yapmasını söylediğiniz şeyin bu olduğunu söyledi, bu yüzden onu suçlamanın bir anlamı yok. Beni suçlamanın da pek bir anlamı yok," diye ekledi düşünceli bir . Kaynayan atasına gülümsedi. "Size çok minnettarım efendim, ama benim için endişelenmene gerek yok: Birkaç yıldır kendi başımın bakıyorum." "Endişe

Başım-? Richmond! Zili çal! Siz, efendim! Uşağınızı getirdiniz mi, yoksa yok mu?"

"Şey, hayır," diye özür dileyerek itiraf etti Binbaşı. "Eskiden bir Batman'im vardı elbette, ama bir şey yüzünden Bir diğeri, eve geldiğimden beri kişisel bir hizmetçi tutmayı düşünecek zamanım olmadı."

" yok mu?" diye tekrarladı Claud, ona kuşkuyla bakarak. "Ama nasıl idare ediyorsunuz? Demek istediğim, botlarınızı, boyunluklarınızı toparlamayı!"

"Dilini tut!" dedi babası, kısık bir sesle.

"Eğer dinlemiş olsaydın," diye araya girdi Vincent sertçe, "kuzenimizin kendi başının çaresine bakma alışkanlığı söylediğini duyardın. Bir batman'i olduğu zamanlar hariç tabii."

Hugo bu eksiklikten dolayı başını sallayarak, "Evet, ama toparlanma konusunda beceriksizim," dedi. Lord Darracott, "Akşam yemeği daha ne kadar bekletilecek?" diye sordu. "Şu zili çal

Yine lanet çan, Richmond! Şeytan ne yapar Chollacombe demek. Oradasınız, değil mi? Binbaşı Darracott'u odasına götürün ve birine onu beklemesini söyleyin! Yirmi dakika sonra yemek yiyeceğiz!"

Claud protesto etmek için harekete geçti, yirmi dakika içinde akşam yemeği için giyinmesi beklenen birinin durumuna sempati duyuyordu. "Bir saat olsun, efendim! Yarım saat olsun, Yine de zavallı adamdan bu kadar kısa sürede kıyafetlerini giymesini istemek biraz ağır kaçıyor!"

"Hayır, hayır, yirmi dakika benim için yeterince uzun olacak!" dedi Hugo aceleyle, gözleri lordun üzerindeydi. "Eğer o zaman inmezsem, beni bekleme!"

Chollacombe onu salondan çıkardı ve kapıyı usulca arkasından kapatarak şöyle dedi: "Seni yukarı götüreceğim. Kendim, efendim. Anladığım kadarıyla uşağınızı getirmemişsiniz. Lord Hazretleri'nin adamı valizinizi açtı!"

"Ona çok müteşekkirim!" dedi Hugo, onu geniş, halısız meşe merdivenlere kadar takip ederek. "Sanki Bay Lissett'in beni burada yüzümü göstermemem konusunda uyarması gerekirdi. Londra'nın züppe uşağı peşimde olmadan."

"Evet, efendim. Lord hazretleri dedikleri gibi oldukça titizdir. Grooby'den başkası değil. Lord hazretlerinin adamı, efendim. -Sizi beklemekten çok mutlu olacaklar. Kaptan'a çok bağlıydık, bunu söylemeye cüret edebilir miyim?"

"Babam mı? Onu hiç tanımadım: ben henüz üç yaşındayken öldürüldü. Korkarım onu pek sevmiyorum."

"Hayır, efendim. Yine de bana biraz onu hatırlatıyorsunuz."

Kâhya durakladı ve üst salona vardıklarında büyük bir nezaketle şöyle dedi: "Umarım bunu bir Özgürlük, efendim, ama bilmek istediğiniz bir şey olursa -Lord Hazretleri zaman zaman biraz huysuzdur ve izin veren biri değildir- bana sormaktan çekinmemenizi rica ederim! Elbette aramızda kalacak, efendim."

Hugo gözleri parlayarak, "Yapmayacağım," diye söz verdi. Chollacombe, "İnsan yabancı olduğu bir evin yöntemlerini bilmek bazen zordur," dedi. "Herhangi biri Hata! Gerçekten de, bir keresinde burada kaldığında Lord Taplow'a bir ipucu vermek zorunda kaldığımı çok iyi hatırlıyorum. Bay Granville'in bir arkadaşıydı. Ama Lord Hazretleri'ni üzecek bir tembellik alışkanlığı vardı. Bu şekilde, eğer Lütfen, efendim. Sizi Batı Kanadı'na yerleştirdik."

"Umarım kendimi kaybetmem," dedi Hugo,
Onu bir kemerden geçerek uzun bir galeriye kadar takip etti.
"Eğer böyle bir yer görseydim!"

"Oldukça büyük, efendim, ama sizi temin ederim ki çok daha
büyükleri de var." "Hayır!" dedi Hugo şaşkınlıkla.

"Oh, evet, gerçekten, efendim! Burası sizin yatak odanız. Belki
Bay Richmond'un galerinin sonunda uyuduğunu ve hiçbir şekilde
rahatsız edilmemesi gerektiğini söylemeliyim." "Neden?" diye
sordu Hugo.

"Bay Richmond uykusuzluk çekiyor, efendim. En ufak bir ses bile
onu uyandırıyor." "Ne, onun yaşında bir delikanlı mı?"
Hugo haykırdı.

"Bay Richmond'ın bünyesi pek sağlam değil," diye açıkladı
Chollacombe, kapıyı açıp soluk mavi şam kumaşıyla kaplı,
geniş, lambri kaplı bir odaya girdi.
Bataklığın ötesindeki denizin uzak görüntüsü. "Bu Grooby,
efendim. Lord Hazretleri on beş dakika içinde yemek yiyecek,
Grooby."

Uşak, biraz huysuz görünümlü yaşlı bir adam,
Binbaşığı selamladı ve kasvetli bir sesle şöyle dedi: "Sizin için
her şeyi hazırladım efendim. İzninizle ceketinizi çıkarmanıza
yardım "

"Eğer bana yardım etmek istiyorsan, botlarımı çıkar!" dedi
Hugo. "Ve onları eldivenle tutmayı boş ver! Eğer on beş dakika
içinde hazır olmak istiyorsam, Yorkshire'da dediğimiz gibi,
oldukça fit olmam gerekecek."

Grooby, önünde diz çökmüş, bacaklarıyla otururken
Uzanmış, çamurlu çizmelerinden birini yarıya kadar çıkarmıştı
bile, ama durakladı ve başını kaldırarak ciddiyetle, "Yapmayın,
Hugh Usta!" dedi.

"Neyi?" diye sordu Hugo, boyun örtüsünü yırtıp bir kenara atarak. "Yorkshire'da ne yaptıklarını söyleyin, efendim. Eğer kaçınabilirseniz, hayır! Affınıza sığınıyorum ama lord hazretlerini benim kadar tanımıyorsunuz ve dikkatli olmak istiyorsunuz, efendim.

-"Çok dikkatli ol!" Mavi gözler anlaşılmaz bir an boyunca ona baktı. "Ay," Hugo. "Ne mutlu sana!"

Uşak umutsuz bir iç geçirdi ve görevine döndü. Çizmeleri çıkarıp Hugo'nun paltosunu çıkarmasına yardım edecekti ama Hugo, yalnız kalırsa daha çabuk giyinebileceğini söyleyerek onu nazikçe ama sertçe odadan dışarı çıkardı. Grooby'nin itirazı üzerine kapıyı kapattı ve Uzun bir aldı ve çok hızlı bir şekilde ceketini ve pantolonunu çıkarmaya başladı.

Az sonra odasından çıktığında Grooby galeride geziniyor. Grooby dedi ki Yolunu unutmuK olma ihtimaline karKı, ona salona kadar eKlik etmek için bekledi; ama uzman gözlerle çırağının kıyafetlerini incelediğinden, asıl amacının herhangi bir kılık kıyafet hatası yapılmadığından emin olmak olduğu anlaKılıyordu. Binbaşı'nın kendisine diz altı pantolon giydirmemiş olması üzücüydü, ama bir nezaketsizlik değildi. Kuyruklu ceketini Scott'tandı ve yeterince iyiydi; keten giysileri düzgünce kolalanmış ve ayakkabı bağları ütülenmişti. Modaya göre daha mütevazı bir tarzı tercih ediyordu. Mücevherleri, aşırı yüksek yakası yoktu ve yaka örtüsünü düzgün bir şekilde düzenlemişti, ancak Bir züppenin ya da bir Korintlinin kravatını ayırt eden zarif kıvrımlar. Grooby bir sınav bardağının ve bir fobun olmamasına üzüldü ama genel olarak bu kadar büyük bir adamın sade bir tarzı benimsemesinin doğru olduğunu düşünmeye meyilliydi.

Binbaşı salona bir dakika önce girdi. öngörülen süre, böylece bir ölçüde onay kazanmak

büyükbabasından. Lord Darracott'un kaşları kalktı ve şöyle dedi: "Ne olursa olsun, sen ! Bunu senin için söyleyebilirim. Teyzelerini ve kuzenini selamla! Leydi Aurelia, Bayan Darracott, Hugh'u size takdim etmeme izin verin; Anthea, kuzenine göz kulak ol: ona yolu göster!"

Binbaşı, Roma burunlu bir adamdan resmi bir selam aldı. Türbanlı bir başhemşire ve ona sakinleştirici bir kayıtsızlıkla bakan uzun boylu bir kızıdan gelen en küçük sert reverans, gözlerini endişeyle üçüncü bayana çevirdi. Bayan Darracott (daha sonra kızına da açıkladığı gibi) yüreği burkularak ona gülümsedi ve elini uzattı. "Nasılsınız?" dedi. "Sizinle tanıştığım için çok mutluyum! O kadar kırgınım ki, sizi karşılamak için tam zamanında giyinemedim. geldiğinizde. Ama bu sizin için durumu daha da kötüleştirebilirdi -yani, bu kadar çok yabancı yeni ilişki! Çok şaşırmış olmalısınız." Elini öpmedi, ama içtenlikle sıktı ve teşekkür etti, ona öyle minnetle gülümsedi ki, neredeyse Lordumun hoşnutsuzluğuna göğüs gerdi ve yemek masasında Matthew Hugo'yu yanına oturttu.

O ve Chollacombe masayı düzenlemişlerdi ve bu, bir ve bol miktarda tebeşir kullanılmasını gerektiren zorlu bir çalışma olmuştu. Sonuç ideal değildi ama Chollacombe, hepsi akraba ve çoğu kardeş olan dokuz kişilik bir grupta bu ideale ulaşamayacağını çok mantıklı bir şekilde ifade . Bu

Chollacombe, Claud'u Vincent'in yörüngesine sokmanın akılsızlığını Bayan Darracott'a istisnasız bir şekilde aktarabildi. Bayan Darracott onu çok iyi anlıyordu. Lord Hazretleri'nin Vincent'ı kesinlikle sol yanında görmek isteyeceğini söylediğinde, bahtsız yeni geleni Lord Hazretleri'nin keskin bakışlarına maruz bırakmayacağını kastettiğini çok iyi anlıyordu.

Sohbet. Masanın bir tarafında Leydi Aurelia, Richmond ve Claud, diğer tarafında Vincent, Anthea, Hugo ve Matthew oturuyordu, ama Claud Vincent'tan olabildiğince uzaktı, Hugo'yu Lord Darracott'tan kurtarmış, Anthea'yı da Hugo ile Vincent'ın arasına yerleştirmişlerdi, bu pozisyonda ister istemez Hugo'yu Vincent'ın dilinden korumak zorundaydı.

Ancak bu anlaşma tam olarak mutlu edici değildi, çünkü Mrs. Darracott bunu çok geçmeden anladı; çünkü Vincent Richmond asil bir şekilde teyzesini eğlendirmeye çalışırken Matthew dikkatini eşit olarak kendisi ve tabağı ile Anthea arasında paylaştırdı,

Daha en başından, talibine soğuk davranmaya kararlıydı ve onun ilgisini çekmeye yönelik geçici girişimlerine buz gibi bir nezaketle ve hiç de hoş olmayan bir tavırla karşılık verdi.

devam etmesi için onu cesaretlendirdi. Bayan Darracott, böyle bir görgüsüzlük karşısında skandala uğramış, birkaç kez kızının dikkatini çekmeye çalışmış ama bir kez bile başarılı olamamıştı.

Hugo, solunda düşman bir amca ve sağında donmuş bir genç kız olduğu halde, uysalca yemeğini yedi ve görüş alanına giren akrabalarını gözden geçirdi. Bunlardan

En çekici olanlar Bayan Darracott ve masanın ortasındaki epergenin Hugo'nun görüş alanından tamamen çıkaramadığı Richmond'dı. Hugo onun çok çekici göründüğünü düşündü.

Arkadaş canlısı bir çocuk: biraz huzursuz, belki; eli hafif, öyle Birçok yüksek ruhlu ama şımarık genç. Teyzesiyle konuşuyordu: çok ürkütücü bir kadın, diye düşündü Hugo, ona hayranlıkla bakıyor ve Richmond'un hitabına hayran oluyordu. Sonra Richmond tesadüfen başını Leydi Aurelia'dan yana çevirdi ve Kuzeninin kendisine baktığını görünce utangaç bir şekilde gülümsedi. Evet, iyi bir delikanlı: yanındaki bir düzine Laleye bedel! Hugo'nun sosyete züppelerine karşı en ufak bir itirazı yoktu.

Geniş bir hoşgörü ile kutsanmış olduğu için Claud'a eğlenerek bakabiliyor, savurganlıkların ve

Lord Darracott ve Matthew'u öfkeliendiren gösterişler. Claud modanın en üst noktasını temsil eden bir palto giyiyordu ve (söylediğine göre) doğrudan buraya gelmişti Nugee'nin ellerinden. Babası ona bu elbisenin onu gülünç gösterdiğini söylemişti; tabii ki eşek arısı beli ve saçma sapan tepeler halinde dikilmiş omuzlarıyla öyle görünüyordu, ama herkesin içinde delikanlının saçını taramaya gerek yoktu; ve Kardeşinin, gülünç görünmekten başka bir şey yapamayacağını söylemesine kesinlikle gerek yoktu.

Hugo sağındaki boyun eğmeyen profile bir göz atma cesaretini gösterdi. Kuzeni Anthea güzel değildi; ama Yeterince güzeldi ve sadece sıradan bir tarzda değildi. Uzun boylu ve zarif bir vücudu, dikkat çekici derecede güzel gözleri vardı, Uzun, kıvrık kirpikleri vardı; ama bir kadın gibi görünüyordu. Huysuz bir , en az masanın başındaki korkunç yaşlı huysuz kadar aşağılayıcıydı.

Atalarının evinden ne kadar sürede kaçabileceğini kendi içinde tartışıyordu ki Amcası tarafından kendisine hitap edildiğini anladı ve oldukça sert bir şekilde Bayan Darracott'un kendisiyle konuştuğunu söyledi.

Aslında, Lord Darracott'un Richmond'a Leydi Aurelia'nın karşısında bir soru sormasını bahane ederek, utanç verici bir şekilde ihmal edildiğini düşündüğü zavallı genç adamı konuşmaya çekmeye çalışmıştı. İhtiyacı olan her şeyi bulup bulmadığını öğrenmek istiyordu. yatak odasında bir olup olmadığını kendisine ya da hizmetçiye sorması gerektiğini söyledi. ne . teşekkür etti ama hiçbir şey olmadığını, çok rahat edeceğini söyledi.

Claud, büyükbabasının dikkatinin Vincent'ın üzerinde olduğundan emin bir şekilde başını salladı. "Yapmayacaksın," dedi.

"Olamaz. Seni nereye koyduklarını bilmiyorum ama bir anlam ifade etmiyor: evde rahat bir oda yok." Matthew sabırsızlıkla, "Saçmalık!" dedi.

"Bunu de söylediniz, efendim!" diye haykırdı Claud. "Dahası, bunu hep söylüyorsun. En son gelmek zorunda kaldığında Burada dedin ki-"

"Oh, sessiz ol!" diye sözünü kesti babası. "Burası çok eski bir ev ve doğal olarak-" "Evet ve dökülüyor." Claud'u doğruladı.

Matthew ona neredeyse nefretle bakarak şöyle dedi: "Bu söz, benim iyi oğlum, aptalca olduğu kadar yanlış da!"

"Eğer paramparça olmuyorsa, parçalanmakta olduğunu edemezsin.

Claud hiç utanmadan, "Buraya son geldiğimde fareler gece yarısı beni uyutmadı. "En son buraya geldiğimde, gecenin yarısında fareler beni uyutmadı.

"Lambri kaplamayı çiğniyor."

"Fare değil Claud!" diye itiraz etti Bayan Darracott. "Sadece bir Fare! Evin onarıma ihtiyacı olduğu tamamen doğru, çarşafılara ve bazı asmalara gelince, kesinlikle utanç duyduğumu söyleyebilirim! Ne olduğunu biliyorsun, Matthew!

Söyleyebileceğim hiçbir şey babanızı ikna edemez -ama şimdi bunu konuşmayacağız! Gerçi bazen, bir kış daha burada geçirmek zorunda kalırsam, ki elbette kalacağım, bu yüzden sakat kalacağımı hissediyorum.

Romatizma! Pencereilerin hiçbirisi olması gerektiği gibi oturmuyor ve cereyan evin içinde ılık çalarak dolaşıyor!"

"Daha çok bir kasırğa gibi," dedi Claud. Hugo'ya başını salladı. "Bunu öğreneceksin kuzen. Tabii ki, şu anda yaz, bu yüzden o kadar da kötü değil, ama siz kış bekleyin! Tavsiyemi dinle, ve odanızda ateş yakmalarına izin vermeyin: tüm yatak odalarının bacaları tütüyor, bu yüzden eskisinden daha kötü durumdasınız." "Hepsi değil

onlardan!" dedi Bayan Darracott. "En azından çok fazla değil! Sadece rüzgar ters yönden estiğinde. Umarım, çünkü akşamları hava o kadar soğumaya başladı ki, Mrs. Flitwick odanda ateş yaktırıyor, Hugh! Tanrım, acaba rüzgâr ters yönden mi esiyor?"

"Hayır, benim kendinizi kıpırdatmayın, hanımefendi!" dedi Hugo gülerek. "Ben kuzenim kadar nesh değilim! Ben bir süredir eskiden zeminin ortasında ateş yanan bir odada uyurdum ve dumanı dışarı atacak bir havalandırma deliği bile yoktu, bu yüzden beni rahatsız etmek için bacadan üflenene bir iki nefesten fazlası gerekecek."

Derin olan sesinin taşıyıcı bir niteliği vardı. Sözleri odadaki herkes tarafından duyuldu ve ani, şok edici bir sessizliğin ürünü. Şöyle bir baktı. Masanın etrafında masum bir şekilde döndü ve ekledi: "Çamur bir zemin tabii ki."

"Sizin için ne kadar korkunç!" dedi Bayan Darracott belli belirsiz.

Chollacombe büyük bir soğukkanlılıkla Binbaşı'nın kadehini doldurdu ve bunu yaparken de onu uyarmak için dürttü. Binbaşı ipuçlarından pek hoşlanmadığı için neşeyle şöyle dedi: "Oh, o kadar da kötü değildi! O günlerde başımı sokacak bir evim olduğu için mutluydum!"

Bayan Darracott yardım için çılgınca etrafına bakındı ve beklemediği bir yerden yardım aldı. Vincent, "O kadar üzölme, sevgili teyzem!" dedi. "Bu kasvetli yerin Yaşadığı yer, tahmin ettiğim gibi Yorkshire değildi. İspanya." "Portekiz," diye düzeltti Hugo, imalara olduğu kadar hakaretlere de kulak asmıyordu. Leydi Aurelia, "Çok ilginç!" dedi. heybetle. "Askerlik göreviniz sırasında dünyanın pek çok yerini gördüğünüze şüphe yok, değil mi?"

Hugo, "Hepsi var!" diye kabul etti.

"Yarımada'daki konaklama düzenlemeleri," dedi hanımefendi, "arzulanan çok şey bıraktı." Hugo düşünceli bir tavırla, "Evet, bazen öyleydi, ama diğer zamanlarda, düşünsene, daha iyi ya da benzerlerdi," dedi. "Toulouse'dan sonra odamı Smith'leri bir şatoda ağırladı ve bir prens gibi yaşadı. Tabii bu Fransa'daydı. Şato," diye açıkladı, "Kurbağaların şato dedikleri şeydir - gerçi bir şato değildi, hiçbir şekilde. Buraya saray da diyebilirsiniz." "Cehaletimiz şimdi Aydınlanmış," diye mırıldandı Vincent.

"Şatonun ne olduğunu hepimiz biliyoruz!" diye tersledi Lord Darracott.

Hugo özür dilercesine, "Evet, elbette öyle," dedi. "Eh, ama ben kendimi yoncada sanıyordum! Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım -hapishanede olduğum zamanlar hariç, ama "Bunu kesinlikle say."

Birinci uşak James, masadan yeni kaldırdığı tabaktan bir çatalın kaymasına izin verdi, ama Charles ustalıkla Leydi Aurelia'nın önündeki tabağı ısırarak aldı ve dengesini korudu. James şok olmuştu ama Charles bu ifşaatları sevinçle karşıladı. Babasına anlatmak için nadir bir hikaye, Kalite konusunda o kadar niffy-naffy idi ki! Düzgünce Yaşlı Stiff-Rump, torunu için bir hapishane kuşu getirmişti!

"Ne?" diye gürlledi lord hazretleri, varisine ters ters bakarak. "Bana hapiste olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, ama uzun sürmedi, efendim," diye cevap verdi Hugo. "Elbette, o zamanlar bir delikanlı değildim ve bu bana korkunç bir şey gibi geldi. Benim de ateşim vardı, çok kötüydü!"

Claud, şirketin geri kalanının konuşmaktan yoksun, cevap vermek için cesur bir girişimde bulundu.

"Hapishane humması çok kötü bir şey," dedi kibarca. "Ben geçirmedim ama bana öyle söylediler! İyileştğine çok sevindim kuzen!"

Hugo, "Taşınması beni çok heyecanlandırdı," dedi. "Nadir, sıkıcı bir yolculuk yaptık, ama-"

"Nakledildiniz mi?" diye araya girdi Lord Hazretleri, eklemleri parlayana kadar sandalyesinin kollarını kavrayarak. "Nakledildiniz mi, efendim?"

"Hepimiz öyleydik," dedi Hugo. "Çoğumuz ateşten üç parçamız öldü ve bu utanç-! Eh, düşünmeye bile değmez! Hem de öyle bir yolculuktu ki! Karaya çıkmamız neredeyse beş ay sürdü, çünkü bindiğim nakliye aracı

Bir fırtınada dümeni kırıldı ve Swallow bizi Falmouth'a çekmeden önce rotamızın dört yüz mil dışına çıktık ve sonra karaya çıkmamıza izin vermeleri için Downs'a doğru yelken açmak zorunda kaldık."

Richmond'dan keyifli bir kıkırdama koptu. "Ben de öyle sanmıştım! Sen çok iyi bir elsin, Kuzen Hugo!"

"Anladığım kadarıyla," dedi Matthew soğuk bir sesle, "hapsedilmekten ve nakledilmekten söz ederken "Savaş esiri olduğunuzu mu?" "Neden, ne demek istediğimi sandınız?" diye sordu Hugo, büyük bir şaşkınlıkla.

"Bizi affetmelisin!" dedi Vincent, Anthea'nın karşısında onunla konuşmak için öne doğru eğilerek. "Bizi affetmelisin! Belki de kaçak avcılıktan hapse atılmak bazılarımızın aklına gelmiştir."

"Hayır! Ben her zaman saygıdeğer biri oldum!" diye karşı çıktı Hugo.

Bu noktada, ona bakmak için başını çevirdiğinde GaGıran Anthea gözlerini hızla tabağına indirdi ve alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

Matthew, ailesinden çok daha bilinçli olarak hizmetçilerin huzurunda, hoş görülebilir bir eğlence varsayımıyla şöyle dedi: "Richmond'un dediği gibi, tam bir

el. Yolculuğunuzun uzun , Güney Amerika'ya yaptığımız talihsiz seferde yer aldığınızı tahmin ediyorum?"

"Bu hoş," diye başını salladı Hugo. "Ayrılır ayrılmaz ben de katıldım.

On yedi yaşına girer girmez. Whitelock'la birlikte denize açılmak için tam zamanında 1. Tabur'a atandım. Bunun ender rastlanan bir şans olduğunu düşünmüştüm, ama elime geçen tek şey

neredeyse beni ve bir atı alıp götürüyordu. Onun için üç dolar ödediğimi hatırlıyorum. Ama ben Johnny Raw'dum! Yapabilirdim onu iki yıldır tutuyorum."

"Buenos Ayres'e yapılan saldırıya katıldınız mı?" diye sordu Richmond. "Ben olsam buna saldırı demezdim," diye yanıtladı Hugo.

"Utanç verici derecede kötü yönetilen bir olay!" dedi Matthew.

"Evet, sırtımız çok kötü yere geldi. Bizimkiler Montevideo'daki bütün sokak köşelerine General Whitelock'un bir korkak, bir hain ya da belki de her ikisi birden olduğunu yazdılar, ama ben onun çuvalcı bir hodgobbinden başka bir şey olmadığını düşünüyorum." Şarabını içti ve sırtıttı. "Eskiden erkekler ak sakallılara başarı, beyaz saçlılara uğursuzluk içerlerdi," diye açıkladı. "Peki ya sonra?" Richmond sordu.

Hugo ona gülümsedi. "Oh, o zaman hastalık izniyle eve gönderildim, çünkü bir deri bir kemikten başka bir şeyim kalmamıştı!"

"Zavallı çocuk!" dedi Bayan Darracott, annelik içgüdüleri harekete geçmişti. "Annen ne kadar sarsılmış olmalı! Ama eminim seni kısa sürede sağlığına kavuşturmuştur." "Hayır, annem ben katılmadan bir yıl önce öldü," diye cevap verdi.

"Ah, zavallı çocuk!" diye haykırdı kayınpederinin hoşnutsuzluğuna göğüs gererek. "Ama belki başka akrabalarınız vardır?"

"Ben büyükbabamdım," dedi. "Sahip olduğu tek çocuk annesiydi. Yorkshire havası ve iyi Yorkshire beni ayağa kaldıran yiyecek."

"Corunna'da mıydın?" diye sordu Richmond.

Hugo başını salladı; ama Richmond daha fazla yalvaramadan bilgi Lord Darracott araya girdi ve sert bir şekilde yemek masasında savaşa ilgili hiçbir konuşma duymak istemediğini söyledi.

Hugo, bu küçümsemeyi görünüşe göre Sarsılmaz bir sükûnetle, büyük bir iştahla büyük bir porsiyon yemeği tartışmak üzere sohbetten çekildi. elmalı turta. Yemeğin geri kalanı olaysız geçti. Burada yaşadığı onca yıl boyunca belki de ilk kez Darracott Place Bayan Darracott isteksizce de olsa hanımların pansiyondan ayrılması için işaret verdi. Merhamet duygusu harekete geçmişti ve kocaman ama talihsiz yeğenini düşman erkek akrabalarının merhameti. Sonuç olarak, lordumun ateşini çeken Hugo değil, Claud oldu. Kumaş kaldırıldıktan sonra, evin âdeti olarak Lord Hazretleri'nin önüne sadece sürahiler dolusu Porto şarabı ve Madeira konmaz, aynı zamanda üç kavanoz enfiye de konurdu. Masaya. Lordum bir uzmandı; kendi türünü karıştırırdı, ama konuklarına Old Bureau, King's Martinique ve Hardman's '37'yi sağlardı. Kimseyi davet etmedi ama Vincent altın kutusundan kendine yardım etmesini istedi ve bu zarif genç adama gücenmek yerine eğlendi, bu onuru reddederek, kendi kutusunu çıkardı ve başparmağıyla bir fiske vurarak açtı ve şöyle dedi: "Benimkinden biraz deneyin, efendim! Fikrinize değer vereceğim."

"Kendin karıştırdın, değil mi?" dedi lord hazretleri. Kendine bir tutam aldı ve eleştirel bir şekilde içine çekti. "Çok fazla Brezilya!" dedi. "Neden bir tarif için bana gelmiyorsun? Yine de sen genç-" Birden kesildi, bakışları

öfke ve şaşkınlık içinde Claud'a sabitlenmişti. cebinden küçük gümüş bir kürek ve bir haresfoot çıkardı ve mutlu bir bilinçsizlik içinde şunları hazırlıyordu Claud, önündeki kavanozdan biraz enfiye almak için ona doğru eğilmiş olan uğursuz bakışları kaçırdı. "Ne oluyor?" diye sordu lord hazretleri, öyle sert bir ses tonuyla ki Claud irkildi, kafasını kaldırdı ve elindeki küçük küreği hemen yere bıraktı. "Eee?" dedi lord hazretleri. "Eee, babalık?"

Matthew sinirli bir ses tonuyla, "Kaldır o şeyi, seni genç aptal!" dedi. "Kendini bir şey sanıyorsun-!"

"Kendimi göstermeye çalışmıyorum!" diye karşılık verdi Claud. öfkeyle. "Sizi temin ederim, efendim! Oldukça iyi! Sen al Parmaklarınızı batırmamak için enfiyeyi kürekte tutarsınız ve eğer ceketinize dökülürse haresfoot ile bir çırpıda fırçalarsınız, tıpkı-"

"Evimde böyle şeytani züppeliklere yer yok!" dedi lord hazretleri. "Yüce Tanrım, torunlarımdan herhangi biri bundan sonra ne gibi abartılı çılgınlıklar yapabileceğini düşünerek zaman geçirmekten başka yapacak bir şey bulamasın!"

"Sevgili bayım, suçluyorsunuz!" dedi Vincent. "Suçlu olan Thingwall: Trig-and-Trim züppesi, biliyorsunuz. Bu onun numaralarından biri. Claud'un hayatının trajedisi, hiçbir zaman yeni bir moda bulamaması, hep başkalarını taklit etmek zorunda kalmasıdır."

Claud kızarak, "Alay etmene gerek yok!" diye karşılık verdi. "Parkta kazma sürmeye sırf Brading öyle yaptığı için başladın!"

"Hiç de değil, kardeşim. Brading beni takip etti."

"Bu kadar yeter, bu kadar yeter!" diye araya girdi Matthew, Enfiye kavanozunu Claud'un uzanabileceği bir yerden alıp Hugo'ya doğru itti. "Bu türden hoşlanıyorsanız, buyurun alın!" "Hayır, sevmiyorum," dedi Hugo. "İspanya'da edindiğim bir alışkanlık olan bulut üflemeği tercih ederim." Lord Darracott, "Burada hoş göreceğiniz bir alışkanlık değil bu!" dedi. "Sigara içmek pis bir şeydir ve iğrenç tütün kullanımı: tahammül edilemez!"

"Eh, ben hiçbir zaman meydan okuyan biri olmadım," dedi Hugo eşit bir şekilde. "Purolarımı bahçede içeceğim ve bu yol bizi rahatsız etmeyecek."

"Neyi yapmayacak?" diye sordu Claud ilgiyle.

"Fratch-quarrel! Yorkshire'da böyle deriz," diye açıkladı Hugo. "Muhtemelen ilk çevrelerde değil, bu yüzden Claud," dedi Vincent soğuk bir sesle. "İzin verirsen, kuzen, kovalandığını izin ver."

Hugo portoyu dirseğinin dibinde bularak özür diledi, bardağını doldurdu ve sürahiyi uzattı, tavrı asabi bir sevimlilikteydi.

Bölüm 5

Darracott Place'de kahvaltı saat on bire kadar servis edilmezdi; erken kalkanlar o saate kadar bir fincan çikolata ve bir dilim ekmekle idare etmek zorundaydı.

tereyağı yatak odalarına getirilirdi. Bu gelenek alışılmadık bir şey değildi; birçok taşra evinde günün ilk yemeği için belirlenen saat öğleydi; ama çok daha erken saatlere alışkın olan bir asker için bu hem garip ve kabul edilemezdi. Binbaşı Darracott, rahat bir uykudan uyanır uyanmaz, yattığı dört direkli karyolayı örten perdeleri geriye itti ve

yastıkların altından saatini çıkardı. Verdiği haber, ona bir
çığlık attıracak kadar hoş karşılanmamıştı.

Umutsuzca inledi ve uykuyu yeniden yakalamak için kararlı bir
şekilde gözlerini kapatarak arkasına yaslandı. Bu kısır çabayla
yarım saat geçirdikten sonra vazgeçti, ellerini başının altında
birleştirdi ve bir süre gözleri pencerelere çekilmiş perdelerin
arasından sızan ışık çizgisine sabitlenmiş bir şekilde yattı ve
zihni

Bir önceki akşamın olaylarını gözden geçiriyordu. Onlar
hakkında ne düşündüğünü hiçbir casus tahmin edemezdi, çünkü
yalnızken bile yüz ifadesi, gözlerindeki boşluğun ardında dönen
düşünceler hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Yüzünde oldukça
sığırsı bir ifade vardı.

hareketsizlik: Vincent büyükbabasına, öküze benzeyen oğlunu
bir an görebileceği beklentisiyle yaşadığını söylemişti.
Kuzen geviş getiriyor.

Herhangi bir standarda göre değerlendirildiğinde, ürkütücü bir
akşam olmuştu. Beyefendiler yemek masasından kalktıklarında,
Vincent, Richmond'a bilardo oynaması için meydan okumuştı,
Richmond da meydan okumayı hemen kabul ederek onunla
birlikte gitmiş, yüzünün kızarması memnuniyetini belli etmişti.
Erkek grubunun geri kalanı üst kata çıkıp uzun salonda
hanımlara katılmış, Lord Hazretleri de
Anlaşılan kadınlar arasında geçirilen bir akşamın bile yalnız
geçirilen ya da kütüphanede oğlula baş başa geçirilen bir
akşamdan daha iyi olduğuna karar vermişti. Salonda sadece iki
kadın vardı. Bayan Darracott, Hugo'yu kendi sandalyesinin
yanına davet ederek, biraz sinirli bir tavırla Anthea'nın
Başı ağrıyordu ve yatmaya gitmişti. Bir an için lordum bir şeyler
söyleyecekmiş gibi geldi.

Ama alnı simsiyah olmasına rağmen, açıkça belli olan bir
çabayla herhangi bir yorum yapmaktan kaçındı. Kanatlı bir
sandalyeye oturarak

Oğlula sohbet ederken, goblen işi için dövmesini bırakmış olan
Leydi Aurelia

Claud'a renkli yönlerden oluşan bir yumak uzattı ve
Bir  ocuğa basit bir bulmacayı çözmesi için çeşitli ipuçlarını
veren birinin havası vardı. O tamamen hazırđı
ve hatta, çalışmalarını eleştirel bir incelemeye tabi tuttuktan
sonra, ona çok iyi tavsiyelerde bulunmak için
tasarımın başarısı.

Bu arada Bayan Darracott, Hugo'nun kendini evinde hissetmesi
için elinden geleni yapıyordu ama Lord Hazretleri'nin Matthew'a
sadece yarım kulak vererek söylenen her şeyi dinlediğini bilmek
onu oldukça zorluyordu.

Lordumun bu yolla öğrendikleri pek fazla değildi, ama edindiği
bir bilgi onu daha iyi ruh haline sokmuştu: Hugo'nun yaşayan
hiçbir anne akrabası yok gibi görünüyordu - ya da, her
halükarda, hiçbiri

Hesap yaptı. Büyükbabasının, Bayan Darracott'un sempatik
sorusuna cevaben, uzun zamandır   l  olduğunu söyledi.

Birkaç yıl; belli belirsiz, kendisiyle kuzen diyebileceği kişiler
olduğunu tahmin ediyordu, ama bu bağlantı zorunlu olarak
uzak olmalıydı. Hayır, onlarla hiç karşılaştığını sanmıyordu;
annesinin ailesinin tek  yesi

büyük teyzesi Susan'ı hatırladı.

Çocukken onlarla birlikte yaşıyormuş. Evde kalmış bir kızdı ama
büyükbabasının başka kız kardeşleri olduğunu düşünüyordu.

Lord Darracott bundan o kadar keyiflenmişti ki, hemen
ardından Hugo'ya satranç oynayıp oynamadığını sordu.

Hugo'nun cevabı  zerine

Hamlelerin ne olduğunu bildiğini ama çocukluğundan beri
oynamadığını söyleyerek şüpheyle cevap verdiğinde, açıkça
şöyle demişti: "O zaman bana bir oyun veremezsin. Ne
oynayabilirsin? Piquet? Tavla?"

"Ay, ya da whist," diye önerdi Hugo.

"Whist mi ?" dedi lord hazretleri. "Pekala, deneyeceğim bir ya da iki lastikle. Aurelia, bir masa hazırlamamıza itiraz etmezsin değil mi? Zili çal, Hugh!"

Binbaşı, sosyetenin çok az parası ve bıçağı olan bir alaya mensup, genellikle maddi durumu iyi olmayan bir grup genç subayın oynadığı whist oyununun büyük ölçüde düşeceği endişesiyle

Lord Hazretleri'nin sancağından kısa bir mesafede, çatışmadan geri çekilmeye çalıştı; ancak Lord Hazretleri'nin izlemesi yönündeki önerisi kabul görmedi,

Bayan Darracott ya da Claud onun yerini aldığında hiç de hoş karşılanmadı. Lord Hazretleri, Bayan Darracott'un kumarhaneden başka bir şeye uygun olmadığını, kâğıttan ya da başka bir şeyden anlamayan Claud'la oynarsa lanetleneceğini söylemişti. Böylece Hugo, büyükbabasının ortağı olduğu iskambil masasında yerini almak zorunda kalmıştı. Onlar Sadece tavuk bahisleri için oynadı ve Hugo'nun endişesinde haklı olduğunu anlaması uzun sürmedi. Aptallığı yüzünden birçok sert azara katlanmak zorunda kaldı;

Ve daha sonra, bilardo oyuncuları salona geldiklerinde, elinin Vincent tarafından görmezden gelinmesi gibi ağır bir dayatmayla karşılaştı. İlk fırsatı değerlendirdi.

yerini Vincent'a bıraktı. Hiçbir itirazda bulunmadı, lordum sadece "Sen kart oyuncusu değilsin!" dedi ve ona kuzeninin oyununu izlemesini tavsiye etti. Ancak lordum dikkatini zor bir el oyununa verdiğinde sıvışmayı ve terasta purolarından biriyle teselli bulmayı tercih etmişti. Burada

Richmond da katılmıştı. "Bulutları üflelemeye geldiğini sanmıştım!" Richmond şöyle demişti. "Şimdi, eğer bana sığır eti gıcırdatmaya çalışıyorsun-!" diye karşılık vermişti.

Richmond kıkırdadı. "Çok fena olurdun, kuzen! Eğer bana sığır eti ciyaklasaydın ben de öyle olurdum! Büyükbabam yatağa gittiğimi sanıyor. Bilse hiç hoşuna gitmezdi, yani sana savaş hakkında soru sormamı istemezdi.

Yarımada'da, ya da-ama boşverin bunu! Sana söylemek istedim, bilmiyor olabilirsin, o anlamıyor!" Ay ışığında solgunlaşan genç ve yakışıklı yüzünü kaldırdı ve kaçırdı: "Hafif Tümen hakkında demek istiyorum! O sadece Muhafızları ve Süvarileri düşünüyor!
Belki de şöyle diyecektir: "Bilmiyorum, ama dua et de yanlış anlama!"

"Hayır," demişti Hugo güven verici bir şekilde. "Bunu yanlış anlamayacağım! Neden alayım ki? Beyefendilerin Oğulları'na ya da Süvarilere karşı söyleyecek bir şeyim yok - bazılarına!"
"Hayır. Şey, ben sadece seni uyarmak istedim!" Richmond sır vermişti. "Oldukça demode biri, biliyorsun ve tabii ki ata biniyor. şeytani bir paslılık - gerçi benimle değil, o yüzden belki de söylememeliyim, sadece-"

"Şişmanlamana gerek yok, delikanlı: Büyükbabam Bray de böyle yaşlı bir adamdı!"

"Ah!" Richmond'ın sesi oldukça şaşırılmış gibi çıkmıştı. "Öyle ? Yani- Evet, anlıyorum! Ama Vincent da var, ve-" Durakladı, kaşlarını çattı. "Neden burada olduğunu bilmiyorum. Bu gece çok kötü bir derisi var, ama genel olarak harika bir adam, biliyorsunuz! Top-of-the-Trees dedikleri şey! Tam bir açıkgoz! Onu bir de elinde dörtlükle görmelisiniz!"
"Olacak."

"Evet, tabii ki. Kendin mi kullanıyorsun, kuzen?" "Hayır, ben Nonesuch değilim!"

Richmond hayal kırıklığına uğramıştı ama hemen cevap vermişti: "Hayır, fırsatın olmadı-" Kısa ve ay ışığında hiçbir renk yaşayamasa da, Hugo yanaklarının canlı bir kızarıklıkla dolduğunu fark etmişti. Kekelemişti: "Başka şeyler yaptığınızı kastetmedim! Daha değerli şeyler

yapıyorum! Eğer sıkıcı olmayacaksa, bana kampanyalarınızdan bahsetmenizi dilerim!"

Evet, diye düşündü Hugo, o arayı gözden geçirirken, iyi bir delikanlı,

Genç Richmond; ama böylesine ateşli bir tayın Darracott Place'de topallayarak ne yaptığı bir bilmeceydi. Eğer bir delikanlı bir çift rengin peşine düşerse! Büyükbabasının bu arzusunun yerine getirilmesine karşı çıktığını söylemişti, ama o boyun eğecek bir delikanlıya benzemiyordu.

Yaşlı Darracott gibi mutlak bir otokratın emirlerine bile uysalca boyun eğiyordu. Lordum dikkat etmezse, diye düşündü Hugo, Yatak atıp ayaklarını yere doğru sallayarak delikanlıyı çenesine kadar yaramazlığa batıracaktı.

Richmond'u aklından çıkararak pencereye doğru yürüdü, perdeleri çekti ve bir süre öylece durdu.

Bir iki dakika ellerini pervaza dayayıp dışarı baktı. Genişleyen ev, güney ve doğuda sayılır bir mesafe boyunca uzanan, ancak kuzey ve batı cephelerinde hızla sık ormanlarla birleşen park alanında, hafif bir yükselti üzerine inşa edilmişti. Hugo'nun penceresinin altında, çok düzenli olmasa da geniş olduğu anlaşılan bahçelerin bir kısmı evle park arasında uzanıyordu;

Askeri Kanal ve onun ötesinde Weiland Bataklığı

Hala sabah sisi ile örtülü bir mesafeye Gün taze ama güzeldi; zorlayıcı bir şekilde çağırıyordu; ve çok kısa bir süre içinde Hugo, kalın bir jambonla güçlendirilmiş

sandviç ve hoş bir şekilde çırpınan bir mutfak görevlisi tarafından kendisine verilen bir bardak Kentish birası ile yola çıkmıştı.

parkın etrafında keşif gezintisi yaptı. Evin batısında yer alan ahırlara doğru geri döndü.

Ahırlarda şu anda bulunandan çok daha fazla atı barındıracak şekilde inşa edilmişlerdi ve

birkaç taş döşeli avlu. Bunlardan sadece ikisi kullanılıyor gibiydi; diğerlerinde kaldırım taşlarının arasından yabancı otlar fışkırıyor, sıra sıra kapalı kapılar, üzerlerindeki boyalar

kabarmış ve çatlamış, sahneye melankolik bir çürüme havası veriyordu. Binbaşı, orta yaşlı bir seyis buldu. Tıknaz yapılı ve asık suratlı yaşlı Yorkshire'lı, tombul bir adamın muzip girişimlerini şiddetle püskürtüyordu. basma elbiseli ve mafya şapkalı bir genç kız. Duraklayan seyislerden birinin yüzündeki sırıtışa bakılırsa, Elinde kova, onun konuşmalarını dinlemek için, canlılık ve zekâ doluydu; ama Hugo'nun karşıdan geldiğini görünce Avluda utanç dolu heyecana kapıldı, aceleyle reverans yaptı ve koşarak uzaklaştı.

"Şimdiden bir flört , değil mi?" dedi Hugo. "Sana şaşıyorum, John Joseph, bu yaşta!"

"Şu kıkırdak!" diye homurdandı hizmetçisi. "Griyi ahıra götürmeliyim, Mester Hugo: Söylediğim gibi ayakkabısının teki çıkmış. sen."

"Rufus nasıl?" "Şampiyon!"

"Güzel! Ona bir göz atacağım. Her şey mı, John Joseph?"

John Joseph sert bir tavırla, "Uygunum," diye cevap verdi. Bir bakış attı Efendisinin yüzüne yan gözle baktı ve daha sert bir ses tonuyla ekledi: "Uygun olacağımızı biliyorsun, Mester Hugo, nasıl olacağını seç!"

Mavi gözleri hiçbir şey ele vermiyordu ama Binbaşı'nın sert dudaklarında bir parça alaycılık vardı. "Belki! Göreceğiz bakalım!"

John Joseph, "Bu kaliteli bir iş, eskiden ustanın dediği gibi," diye ısrar etti. "Hayır o zaman, efendim-! Eğer bir lord olmak istiyorsan _"

"Düşünüyorum," diye cevap verdi Hugo. Gülümsedi. " tut, John Joseph!" "Mester Hugo! Eğer şef seni duyabilseydi-!" "Pabucu dama atardım. Ama-"

"Sneck yukarı!" diye emretti uşağına. "İşte lord hazretleri ve Mester Richmond geliyor! Memeleri hazırlayacağım."

Bu sözlerle birlikte ahıra çekildi, tam o sırada Lord Darracott ve Richmond da atlarından inmişlerdi.

"Ha! Ayağa gördüğüme sevindim!" dedi lord hazretleri. "Her şey bitene kadar yatan genç adamlara sabrım yok. Saatlerce. Başka bir sabah benimle gelebilirsin: dün gece bunu sana önermenin bir yararı yok: atlarını dinlendirmen gerekecek. Onlara bir bakacağım." "Evet efendim, bak! İkisi de bu adama denk değil," dedi Hugo, Richmond'un tayının boynunu okşayarak, "ama doru at iyi bir eskrimci ve işinde güçlü. Buna ihtiyacı var!" "H'm! Yazık sana'

Çok büyüksün!" diye yorumladı lord hazretleri. "Kaça biniyorsun? On yedi taş mı?" "Hepsi bu," diye itiraf etti Hugo. "Eh, delikanlı, "Burada çok iyi yetiştirilmiş biri var!" "Ondan hoşlanıyor musun?" Richmond hevesle sordu. "Genç, daha çok toy, ama mükemmel bir hamlecisi! Onu ben kıldım."

Lord Darracott, hazinesini göstermek için Richmond'dan ayrılıp ahıra gitti ve çok geçmeden John Joseph'e sert sorular sorduğu duyuldu. John Joseph'in cevaplarını anlaşılır bulacağı şüpheli görünüyordu, ama görünüşe göre Onu tatmin edecek kadar anladı, çünkü biraz sonra ortaya çıktığında Hugo'ya şaşırtıcı bir şekilde orada işini bilen iyi bir adam olduğunu söyledi. Hugo'ya Büyük doru at Rufus'u ılımlı bir şekilde övdü ama ayakkabısı gevşemiş Endülüslü'yü hantal görünümlü, et yığını bir hayvan olarak nitelendirdi. Richmond, kendi atıyla görüşmek üzere

damat, lord hazretleri Hugo'ya eve kadar kendisine eşlik etmesini emretti. "Sana söyleyecek çok şeyim var," dedi. onu bilgilendirdi. "Kahvaltıdan sonra kütüphanede görüşürüz."

Ailesinden çok az kişi oturup

Ama Hugo'nun gözlerinde biraz temkinli bir ifade belirmesine rağmen iştahı hiç bozulmadı ve kısa süre içinde son derece doyurucu bir yemek yemeye başladı. Kuzeni Anthea'nın karşı masaya oturmayı tercih etmiş olması

Masanın yan tarafı onu hiç rahatsız etmedi. Bakıyor ona tarafsızca baktığında, ilk düşüncelerini doğrulayabildi. Güzel bir kız olduğu, gözlerinin çok güzel olduğu ve yüzünün çok güzel olduğu izlenimine kapıldı. Biraz canlılık onu çok daha iyi bir hale getirebilecekken, bu kadar soğuk ve cansız olması üzücü görünüyordu.

Ne Vincent ne de Claud erken kalkanlardan değildi ve her ikisi de yemek bitmek üzereyken kahvaltı salonuna girdikleri için kınanıyorlardı. Vincent, hiçbir zaman

Kahvaltıdan önceki en neşeli ruh hali, öfkeyle

Ama bunu sadece incelmış dudakları ve gözlerindeki parıltıyla belli ediyordu. Claud ise kendini mazur gösterecek kadar akılsızdı. Çünkü

Adamının aptallığı, çamaşırcının dikkatsizliği ve Kader'in açıklanamaz kaprisleri

İnsan bazen ilk denemede istediği sonuca ulaşabilse de, bazen de başarı, insan tükenene kadar elinden kaçabiliyordu; boyunbağını bağlaması üç çeyrek saatini almıştı. Seçtiği model Posta Arabası'ydı ve geniş olduğu kadar hacimli de olduğundan, bir kompresin etrafına sarılmış gibi bir görüntüsü vardı.

Kardeşi onu bilgilendirmeye özen gösterdi. Lord

hazretleri acı bir sesle, "Sersem herif!" dedi.

Herkes onun bu geliştirmesini bekledi ama o başka bir şey söylemedi, sadece Claud'a sabit bir şekilde baktı. Kaşlarını indiren talihsiz zarif o kadar rahatsız oldu ki, çaydan dikkatsizce bir yudum aldı ve ağızı haşlandı, "Buldum!" diye aniden zafer kazanmış gibi ilan etti lord hazretleri. "Seni işe koyacağım!" Claud telaşla, "Eh?" diye bağırdı.

"Sen bir Bartholomew bebeğisin, bir park gönüllüsü, hiçbir işe yaramayan bir Jack Straw!" dedi sevgi dolu büyükbabası.

Claud, "Ben böyle demezdim, efendim," dedi, "ama sanırım haklısınız. Demek istediğim, beni çalıştırmanın bir yararı yok: Yapamam!"

Lordum acımasızca, "Önlük yüzlü bir kuş tüyü!" diye devam etti. "Senin tek yeteneğin alamodalite!"

"İşte , efendim!" Claud işaret . "Belli bir tür şey!" diye alay etti Vincent.

"İşte bunu iyi bir hesaba dönüştüreceğim!" dedi lord hazretleri. "Hugh'a kendini nasıl itibarlı göstereceğini öğretebilirsin! Ona yeni bir dokunuş ver! şu lanet dilden kurtarın onu! Çok şey bilmiyorsun, ama hayatın boyunca ilk çevrelerde hareket ettin ve yerleşik modu biliyorsun!"

"Baba! Gerçekten-!" Matthew haykırdı.

"Kuzen Hugo'nun Claud'un ona ihtiyaçı yok!" dedi Richmond, yüzü kıpkırmızıydı.

Hugo, bu utanç verici olay boyunca Diyalog kurarak birkaç dilim soğuk bifteği mideye indirdikten sonra tabağından başını kaldırıp dostça gülümsedi ve belirgin bir Yorkshire ağızıyla şöyle dedi "Nay, I'd be fain to learn how to bir beyefendinin karakterini destekler. Yukarı çıkmak istiyorum.

kapıyı çalmak için çok uygunum ve bunun yolunu açmak için çok uygunum. Ve sanırım," diye ekledi yakışıklı bir şekilde, "Claud'umuz bana çoğu kişiden daha iyi öğretebilir."

"Aynen öyle!" dedi Vincent. "Bir assinego sana ders verebilir!"

"Bir beyefendinin karakterini desteklemek için!" diye haykırdı Anthea, beklenmedik bir şekilde listelere girerek. "Bu evde, kuzen, kardeşimle yetinmezsen, boşuna örnek arayacaksın!"

"Dilinizi tutun hanımefendi!" dedi lord hazretleri. özel bir düşmanlık beslemiyordu. "Anthea, dua et!" diye fısıldadı Bayan Darracott.

"Oh, fikrini mi değiştirdin?" diye sordu Vincent, sınav bardağını Anthea'ya doğrulttu. Kışkırtıcı bir gülümseme dudaklarını : "Fil Ajax onu böyle mi taşıyacak, benim tatlı hayatım?"

Gözleri parladı ve Hugo oldukça şaşırmış bir halde araya girerek derin ve yavaş sesiyle şöyle dedi: "Hayır o zaman! Üzerime gelme! Ne taşıyacağımı bilmiyorum ama Fil olarak adlandırılmak hoşuma gidiyor: bu ilk kez olmayacak! Alayda bana Gog Darracott derler, ama Ben gençken daha çok o koca yumru vardı! Benim için telaşlanmaya gerek yok; sırtım geniş."

Matthew sandalyesini geriye iterek, "Her halükârda sevimli bir mizacınız olduğunu kabul etmek gerekir," dedi. "İzninle Elvira, lütfen! Yukarı çıkmam gerekiyor. Bakalım hanımefendi nasılmış. Kötü bir gece geçirdi ve bu sabah başı ağrıyor." Bayan Darracott uygun bir şekilde cevap verdi ve Matthew odadan çıktı. Kısa bir süre sonra Lord Darracott da onu izledi ve Hugo'ya kendisini bekletmemesini söyleyerek uzaklaştı. Hugh, daha yeni

Bayan Darracott'tan üçüncü bardak çayını aldıktan sonra, kahvaltısını bitirdiğinde onu takip edeceğini söyledi. Claud'a o kadar aptalca geldi ki ciddi bir uyarıda bulunmak için harekete geçti. "Bir an önce gitsen iyi olur!" dedi. "Onu kötü bir duruma sokmanın anlamı yok, kuzen! Büyük olasılıkla pişman olacak!"

"Hayır, bana ne yapabilir ki?" dedi Hugo, fincanına şeker atarak. "Bunu sen de göreceksin," dedi Vincent kuru bir sesle. "Varis olmanın getirdiği acıları ve cezaları da öğreneceksin."

"Şimdiden birkaç tane keşfettim bile," diye söylendi Hugo. Claud nazıkçe öksürdü. "Belki de demek istiyorsun, kuzen!" "Evet, öyle!" diye kabul etti Hugo. "Sana çok minnettarım. sen."

"Claud'un yeni görevine başlama görüntüsü, Her ne kadar eğlenceli olmasa , günün bu saatinde destekleyebileceğim bir şey değil," dedi Vincent. "Sakıncası yoksa Ben odadan çıkana kadar başka bir dersi erteleyebilir misiniz?"

"Ah!" diye karşılık verdi Claud, iğrenç bir sırıtışla. "Büyükbabam senden Hugh'u doğru moda sokmanı istemediği için sinirleniyorsun!"

Bu Vincent'ı hiç de şaşırtmamıştı. "Evet," diye cevap verdi. "Yine de bunun bir görev olacağına ikna olmuştum. ve görevi reddetti." Hedefi kıpırdamadan dururken, Richmond'un Gözlerinin arasında sıkıntılı bir kaş çatmayla ona bakıyordu. Çocuğa hafifçe gülümsedi ve masadan kalkarken şöyle dedi: "Yapacağım şey Richmond'a liderlerini nasıl yönlendireceğini öğretmek olacak."

Richmond Vincent'in davranışları karşısında şok olmuştu, ama bu karşı konulamayacak bir davetti. Alnı açıktı; o ayağa fırladı ve haykırdı: "Hayır! Ciddi misin? Beni kandırmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, ama belki de sana öğretmeye çalıştığımı söylemeliydim."

"Brute!" dedi Richmond gülerek. Bu kesintiyi nasıl iyi bir şekilde değerlendirebileceğini düşündü ve içtenlikle şöyle dedi: "Vincent her zaman kahvaltıdan önce aklını kaçıtır, Kuzen Hugo! Hepimizin burnunu kırar!"

"Bana sorarsanız," dedi Claud, kapı açılır açılmaz "Günün her saatinde kafasında şeytani ve kötü bir dil var! Yaşlı beyefendiye çekmiş." İri kuzenine baktı ve başını salladı. "Mirasçı olmanın iyi bir şey olduğunu düşünebilirsin: babamın bu konuda güçlü bir fikri var. çok beğendim. Tek , olmadığımı çok memnunum. Çayını bitirdiyse, büyükbabamın ne istediğine bakmaya gitmeni çok isterim. Burada Ama eğer onu bekletirsen bunun için beni suçlayabilir." Bunun üzerine Hugh, Lord Darracott'u aramaya çıktı ve onu (üç boş salonu gözetledikten sonra) kütüphanedeki masasında otururken buldu. Orada bir kalem vardı Ama mürekkebi kurumuştı ve dalgın dalgın cumbadan dışarı bakıyordu. Kapının açıldığını duyunca başını çevirdi ve şöyle dedi: "Demek buradasın! Kapıyı kapat ve buraya gel! Seni taşıyacaksa şu sandalyeyi alabilirsin!"

Çatladı ama Hugo'nun ağırlığı altında hemen yıkılacağına dair bir işaret vermedi, bu yüzden rahatça içine yerleşti, bir çizmesini diğerinin üzerine geçirdi ve her türlü sakın görüntüyle büyükbabasının keyfini bekledi.

Birkaç dakika boyunca Lord Hazretleri hiçbir şey söylemedi; ama oturdu ona bakıyordu. Sonunda, "Sen babanı sevmiyorsun!" dedi.

"Hayır," diye onayladı Binbaşı.

"Sanırım bunun için hiç de kötü değilsin! Sen onun oğlusun: buna hiç şüphe yok!" Kalemını bıraktı ve masasının üzerindeki kâğıtları bir kenara itti.

Bu hareketiyle anılarını bir kenara ittiğini ima ediyor gibiydi. "Elimden gelenin en iyisini yapmalıyım!" dedi. "Ben ayrıldığımda yerime sen geçeceksin. Meseleyi temiz çarşaflara sarmak niyetinde değilim ve istediğim ya da gerçekleştireceğini hayal ettiğim şeyin bu olmadığını söyleyeceğim!"

"Hayır," dedi Binbaşı yine sempatik bir tavırla. "Bu ikimiz için de çok zor oldu." Lord Darracott ona baktı. "Benim için yüz kızartıcı, ama senin için bal dök yala, genç adam!" Binbaşı katı sessizliğini korudu.

"Sakın bana amcanın yerine geçmek istemediğini söyleme!" dedi Lord Darracott. "Beni zor bir adam olarak bulacaksın. Köprü, o yüzden beni eğitmek için lafı dolandırma!" Durakladı ama Binbaşı'nın hâlâ söyleyecek bir şeyi yoktu. Lord hazretleri kısa bir kahkaha attı. "Eğer beni tatlı bir şekilde Lissett'e o saçmalığı yazarken adamını yanlış anladın! Maw-worm'lardan nefret ederim ve sen de bana öyle göründün! Bir maw-worm'un görünüşüne sahip olmadığınızı söylemek için size adalet yapıyorum, bu yüzden belki de nezaket anlayışınızdı. Daha fazla konuşmayayım!" Tekrar Binbaşı'nın vereceği cevabı bekledi ama bir cevap alamayınca tersledi: "Peki, kafanda bir dil var mı?"

"Evet," diye cevap verdi Hugo, "ama hiçbir zaman yıkanmak için başımı verecek biri olmadım." "Göründüğün kadar aptal değilsin."

Lord Hazretleri yorum yaptı. "Diğer tüm Darracott'ların ilk günden beri bildiklerini öğrenecek kadar aklın var mı? beşikte göreceğiz. Seni bu yüzden çağırdım."

Hugo düşünceli bir ifadeyle, "Ben de bu yüzden geldim, düşünsene," dedi. "Babam neredeyse ben uzun paltoları çıkarmadan önce öldürüldü, Ailem hakkında bana bir şey söyleyecek kimse yoktu ve büyükbabamın bir lord olması dışında hiçbir şey bilmiyordum."

"Beni , değil mi? Pekâlâ! Benim hakkımda en ufak bir şey bilmenize ihtiyaç duyacağımı bilseydim, sizi çağırırdım. Baban öldüğünde seni benim gözetimimde büyüttüm."

Hugo, "Annemin buna söyleyecek bir sözü olurdu ," dedi. "Bu konuyu şimdi tartışmanın hiçbir yararı yok. Baban evlendiğinde Benim isteğime rağmen kendini ailesinden kopardı. Size söylemekten çekinmiyorum, çünkü siz de çok iyi biliyor olmalısınız ki, bir dokumacının kızıyla evlenerek -ne kadar erdemli olursa olsun!

Hugo başını sallayarak, "Evet, ikisi de belkemiğine kadar yığitti," dedi. "Bir yanda sen, diğer yanda Diğerinde büyükbabam, iyi bir sahip olmalılar, Görünüşe göre." Lord hazretlerine nazikçe gülümsedi. "Ben asla Pişman olduklarını duydum, ama büyükbabam her zaman bu eşleşmeden iyi bir şey çıkmayacağına inanırdı. Sevmekten hoşlanmak ve Nan'dan Nicholas'a onun sloganıydı."

Lord Darracott, "Bana, adamın kızının oğlumla evlenmesine karşı çıktığını mı söylüyorsunuz, efendim?" diye sordu.

"Ah, ona hiç uygun değildi!" diye cevap verdi Hugo. "Babamın kaliteli biri olması bir yana, o çok fazla Büyükbabam kimseyi umursamazdı, ona kapari zekalı derdi.

Bana anlatıldığına göre, dedemi nadir görülen bir tutkuya sürükleyen pirinçle de susuyordu. Ama büyükbabanın havlaması ısırmasından daha kötüydü ve evliliğe

Sonunda. Onunla hiç tanışmamış olmanız çok yazık:

Düşündüğünüzden de iyi anlaşırdınız." Lord Darracott neredeyse afallamıştı, bu yanılsamayı ortadan kaldıracak sözcükleri boşuna aradı. O daha onları bulamadan Hugo düşünceli bir ifadeyle

ekledi: "Aklıma hep onu getiriyorsunuz,

Özellikle de birinin üzerine çan çalmaya başladığınızda. Ancak beni büyükbabam hakkında konuşmam için göndermediniz, bu yüzden muhtemelen vaktinizi boşa harcıyorum efendim." "Hiçbir şey duymak istemiyorum

Senin deyimimle büyükbaban, annen ya da çocukken yaşadığın hayat hakkında!" dedi Lord Hazretleri, yüzü hala endişe verici bir şekilde renkliydi.

"Beni anlayın, o dönemden asla bahsedilmeyecek! Bunu aklınızdan çıkarmanızı tavsiye ederim! Zor olmasa gerek; son on yıldır görevde olan bir subaysınız ve konuşacak başka şeyleriniz olmalı. Artık sizi Yorkshire'a bağlayan bir bağ kalmadığını anlıyorum ve bu durumu bir şans olarak görüyorum. Ben olacağım

Seninle açık konuşacağım: Beni başarmanı göre, kaşığımı saplamadan önce seni yalayarak şekle soktuğumu görmek istiyorum.
duvarda."

Hugo yüreklendirici bir ses tonuyla, "Hayır, bir törpü yüzünden boynumu kıracağım ya da çiçek hastalığına yakalanacağım ya da başka şey söyleyemeyiz," diye araya girdi.

"Avlanmayı nerede sen?" diye haykırdı lord hazretleri.

"Portekiz'de."

"Oh!" Lord Hazretleri bir iki dakika oturup bunu sindirmeye çalıştı. "Bu umduğumdan da fazlası!" dedi sonra. "Buradan avlanabileceksin: serseri bir ülke, ama bol bol av göreceksin. Eskiden taşrada avlanırdım ama artık bunun için çok yaşlıyım. Kulübemi sattım.

Leicestershire'da birkaç yıl önce. İyi ki de yapmışım! Benim o beş para etmez oğlum o çitlerin üzerinden başıma bela olacaktı, bundan adım gibi eminim!"

" de taşrada avlanmak istiyorum," diye itiraf etti Hugo. "Aslında-
" "Oh, öyle mi, öyle mi? O zaman kurtulsan iyi olur
Kendine gel!" diye sözünü kesti lord hazretleri alaycı bir
tavırla. "Kendine gel, ben de seni saygın bir
ama Quorn ya da Pytchley'e gitmeyecek, o yüzden bunu
düşünmeyin!"

Hugo biraz ürkmüş görünerek, "Hayır, bunu
düşünmüyordum!" diye cevap verdi. "Bana harçlık vermeniz de
öyle, efendim. Size çok minnettarım, ama bunu istemiyorum:
Bir sürü pirinç var bende." Lord Darracott eğleniyordu. "Evet,
cepleriniz
çünkü Yarımada ve Waterloo'nun ödül parası size yeni ödendi.
Bu konuda her şeyi biliyorum ve şüphesiz size bir servet gibi
görünüyor. Benim yöntemimi öğrendiğinizde fikirlerinizi biraz
değiştireceksiniz.
dünya."

"Büyükbabam bana da biraz pirinç bıraktı," dedi Hugo çekingen
bir tavırla.

"Büyükbabanın birikimleriyle ne yapacağın beni ilgilendirmez:
onları dilediğin gibi harca! Destek için bana bakacaksın ve çok
yaşlanmadan önce bunu yaptığın için yeterince mutlu
olacaksın! Büyükbabanın evinde yaşayacaksın.
olduğunuzdan farklı bir tarz ve ne kadar tutumlu olursa olsun,
bir dokumacının birikimleriyle kendinizi dengede
bulamazsınız. Bu konuda başka bir şey duymayayım!"

"Hayır," dedi Hugo uysalca.

"Bu da beni sana söyleyeceklerime getiriyor," dedi lord
hazretleri. "Sen benim varisimsin ve öğrenmen gereken çok şey
var.

benim çatım altında öğrenmeyi seç. Çünkü burada kalacaksın - her halükarda sen kaybedene kadar O lanet kuzeyli aksanı! Daha sonra amcanın seni sosyeteyle tanıştırmasına izin vereceğim, ama bunun için henüz zaman yok. Burası senin evin ve burada kalacaksın. Bu da bana, eğer henüz satmadıysan, satman gerektiğini hatırlatıyor." "Sattım," dedi Hugo.

Çatık kaşları birbirine yaklaştı. "Birçok şeyi hafife alıyordun, değil mi?" "Şey," diye çizdi Hugo, "çok şey vardı edebilirdim, efendim." "Ya sizi tanımayı ?"

"Hayır, bunu düşünmemiştim," diye itiraf etti Hugo.

"Bu kadar emin olma!" dedi lord hazretleri, de memnun olmamıştı. "Seni yine de gönderebilirim! Ve hiçbir şey yapma Bu konuda hata : Seni tahammül edilemez bulursam yaparım!" Binbaşı'nın gözlerinde bir an için bir rahatlama parıltısı belirdi, ama o

hiçbir şey söylemedi. "Yine de beklediğimden daha iyisiniz," dedi Lord Hazretleri bu uysallık karşısında yumuşayarak.

"Sanırım

senden bir şeyler yapılabilir. Kuzenlerini izle ve Ses tonunuzu onlardan alın! Claud'u kastetmiyorum - gerçi kimse onu bir beyefendiden başka bir şey sanmaz, her ne kadar ay balığı olsa da! Vincent aylak, savurgan bir köpek, ama tonu mükemmel -bugünlerde buna ağaçların tepesi diyorlar! Onu örnek alabilirsin ve ben de onun savurganlığını taklit etmemeni sağlarım!

Ancak hata yaptığınızda sizi düzeltmesini beklemenin bir faydası yok: bunu yapmayacaktır, çünkü tüm bu iş yüzünden bir ayı kadar somurtkan. Onu zorlayabilirim.

ama yapmayacağım. İkinizi de istemiyorum.

kelepçelere geliyor. Bu yüzden Claud'a sana yeni bir dokunuş yapmasını söyledim. Anthea'yla birlikte size bilmeniz gereken her şeyi öğretebilirler. O doğdu ve büyüdü.

buranın tüm yollarını, tüm tarihimizi, her şeyi bilir.

toprağının bir santimi! Evli değilsin, değil mi?" "Evli!" dedi Hugo, şaşırması bir halde. "Tanrım, hayır, efendim!"

"Hayır, olabileceğinizi düşünmemiştim," dedi Lord Hazretleri. "I Kuzenin Anthea ile iyi geçinmeni tavsiye ederim. Akli başında, canlı bir kızdır ve senden hoşlanırsa sana mükemmel bir eş olur. Ancak şu anda bu konuda başka bir şey söylemeyeceğim. Daha iyi tanıştığınızda geleceğe bakmak için yeterince zamanınız olacak. Şu anda yapabileceğiniz şey Sana aileden bahsetmesini sağla! Zili çalın!"

Binbaşı ayağa kalktı ve bu kesin emre itaat etti. O da alnını sildi. "Onu çağırmaya gidiyorum," dedi Lord Hazretleri. "Başlangıç için sizi resim galerisine götürebilir."

Binbaşı ilk kez telaşlanarak itiraz etmeye çalıştı ama kısa kesildi. "Ay, biliyorum bu seni çok ! Güzel şeyler yapma alışkanlığınız yok ve çok utangaçsınız: bana söylemenize gerek yok! Söylersin ve sen de hemen başlayabilirsin. Chollacombe, Bayan Darracott'un bana gelmesini iste. hemen buraya!" Binbaşı daha fazla itiraz etmeye kalkışmadan parmağını boyun örtüsünün içinde gezdirdi. birdenbire çok sıkıştı ve kuzeni Anthea'nın gelişini büyük bir endişeyle bekledi.

Bölüm 6

Anthea'nın kütüphaneye çağrısına uyması biraz zaman aldı, ama Lord Darracott, Binbaşı'nın beklentisinin aksine, öfkelenme belirtisi göstermedi. Torununa, kadınlara olan ilgisini düzeltmenin en iyi yolları hakkında birkaç ipucu vermekle meşguldü.

Anthea sonunda odaya girdiğinde onu oldukça nazik bir şekilde karşılayarak şöyle dedi: "Ah, buradasın, canım! Ne cehennemde saklanıyordun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Ben sadece annemle birlikteydim efendim. Bu sabah oldukça meşgulüz." "Peki, boş verin Bu!" dedi lord hazretleri. "Kuzenine evi gezdirmeni istiyorum. Ona tarihini anlat! Bilmiyor ki Aile hakkında hiçbir şey bilmiyor ve bu yaramaz. Onu resim galerisine götürebilir ve atalarından birkaçını görmesini sağlayabilirsiniz."

"Bu görevin Chollacombe'a ait olduğuna ikna oldum efendim. gerçekleştirmek için can atıyor. Kuzenime ders vermekten mutluluk duyacaktır."

"Benimle tartışma kızım, sana ne diyorsam onu yap!" diye tersledi lord hazretleri. "Hayır, eğer kuzenim tahtta-"

"Benimle tartışabileceğinizi de sanmayın!" dedi lord hazretleri. "Size söyleneni yapacaksınız, ikiniz de!"

Binbaşı tereddüt etti ama Anthea soğukkanlılıkla, "Pekâlâ, büyükbaba. Lütfen benimle gelir misin, Kuzen Hugo?"

Binbaşı, umutsuz bir umudu gerçekleştirmeye çalışan birinin gergin havasıyla başını eğdi ve odadan çıkarken ona eşlik etti. Ama Lord Darracott'un görüş alanından çıktıktan sonra özür dileyerek şöyle dedi: "Bunun bir anlamı yok Yaşlı beyefendiyle takılıyorum ama bu sabah kalabalıksanız başımın çaresine bakabilirim kuzen."

"Bu evde birkaç gün yaÇadıktan sonra büyükbabanın sözünü dinlemenin en akıllıca yol olduğunu anlayacaksın," diyerek merdivenlere doğru ilerledi. "Kesinlikle

küçük meselelerde. Tabii, onun zevk aldığı türden bir argoya düşkünlüğünüz yoksa?" "Hayır, ben barışçıl biriyim. adam."

"Ben de öyle gözlemledim," dedi. "Kahvaltı masasında sinirlerine nasıl hakim oldun bilmiyorum. Keşke yapmasaydınız."

"Büyükbabamla kavga etmek benim için uygun olmaz." "Ama Vincent'la bir kavga başlatmak senin için çok uygun olurdu!"

Gülümsedi ama başını salladı. "Sert sözler kemik kırmaz. Görünüşe bakılırsa Vincent'ın burnunu kırmışım, yüzden onunla konuşmam doğal. Kendine gelecektir."

Üst salona varıncaya kadar bir daha konuşmadı. Sonra merdivenlerin başında durdu ve aniden sordu: "Büyükbabam seni burada tutmak istediğini söyledi mi?"

"Evet, ama şans eseri

Bana edemezse beni gönderir," diye yanıtladı neşeyle. "Onun zorbalığına boyun eğecek misin?"

"İşte ben buyum," dedi büyük işaret parmağıyla burnunu ve kaşlarını hafifçe kırıştırarak. "Onunla dışarıda olmak benim için iyi olmaz, bu yüzden muhtemelen ona boyun eğin."

Arayış içinde ona baktı. "Anlıyorum!"

"Ben onun çatısı altındayken," diye ekledi Hugo. "Muhtemelen bu uzun sürmeyecek." Koridorda yürüdü ve bir odaya girdi. Büyük salonun sandalyeleri ve sarkıt avizesi Hollanda örtüleriyle kaplanmıştı. "Devlet daireleri," diye duyurdu. "Öyle deniyor çünkü Kraliçe Elizabeth bir zamanlar

bir gece boyunca onları meşgul etti. Rivayete göre avlanırken parktaki geyikleri yok etmeyi başarmış. Soylu atamızın onu ağırlamak için neye mal olduğunu unuttum: inanılmaz bir meblağ ve hepsi boşuna, çünkü leydisiyle şiddetli bir şekilde kavga etti ve söylendiğine göre

Darracott Place'i hüzünlü bir şekilde terk etti. Bu arada, bu bir Asil atamızın portresi," diye ekledi şöminenin üzerindeki resmi başıyla işaret ederek. "Çok Cuma yüzlü, asık suratlı demeye dilim varmıyor ama bunun nedeni Kraliçe'nin ziyareti olabilir."

Hugo, "Zavallı adamın kolik bir rahatsızlıktan muzdarip olduğunu ben de söyleyebilirim," diye cevap verdi. "Öyle bir görüntüsü var.

Bir Nabob kadar solgun!"

Güldü ve onu bir ön odaya götürdü. "Çok Muhtemelen! Şimdi Kraliçe'nin yatak odasına yaklaşıyoruz. Karyolanın üzerindeki şifresini fark edeceksiniz. Askıların hepsi orijinal, ama lütfen onlara dokunmayın! İpek oldukça çürümüş."

Binbaşı durmuş, etrafındaki solmuş ve kararmış şeylere bakıyordu.

görkemli. "Eh, ama çok yazık!" dedi. "Neden her şeyin harabeye dönmesine izin verildi? Lord Hazretleri gibi gururlu bir adamın evini daha iyi bir düzende tutmaması beni şaşırtıyor!"

"Eh, onu daha yakından tanıdığınızda bu durum sizi rahatsız etmeyecektir," diye cevap verdi. "Onun gururu Kendine özgü bir düzeni vardır ve borçlar ya da ipotekli mülkler tarafından en ufak bir şekilde azaltılmaz. Siz kendinizi servetin yanı sıra unvan da mı miras kalacak? Üzücü bir hayal kırıklığına uğrayacaksınız!"

"Bunu görebiliyorum. Ama kardeşinin sahip olduğu tay Bir şarkıya satın aldım ve işte yaşlı beyefendi bana harçlık vermek !"

Gözlerini ona dikti. "Elbette bunu yapmalı. Richmond'un tayına gelince, gönöl şey için her zaman ödeyecek parası vardır. Vincent da genelde Büyükbaba'dan istediğini alabilenlerden biri. Richmond'ın yanında, büyükbabanın en sevdiği kişidir. Geçmişteki ihtişamımıza hiç baktınız mı? Şimdi sadece nedimelere ayrılan odaya geçmemiz gerekiyor. Anladığınız üzere, resim galerisine ulaştık. En uçta, başlangıçta ana merdiven olan bir merdiven vardır. Şimdiki Büyük Merdiven daha geç bir tarihe aittir."

"Eğer böyle bir tavşan-sarlığı görseydim!" dedi.

"Kesinlikle öyle, ama bunu Büyükbaba'nın yanında söylememeni tavsiye ederim." Altı büyük pencere pervazından ilkinne doğru yürüdü ve sırtı Binbaşı'ya dönük bir şekilde kafesli camlardan dışarı baktı.

"Sana atalarımızı göstermeden önce, kuzen.

Söylemek istediğim bir şey var. Hayır, o değil: kendimi söylemek zorunda hissettiğim bir şey! Bunu tuhaf bulabilirsin, hatta

Ama inanmamızı istediğiniz kadar aptal olmadığınıza dair bir fikrim var. Belki de

Kendimi ve sizi utandırmak zorunda kalmanın neden bu kadar garip bir durum olduğunu anlıyorum. Büyükbabamı yeterince iyi tanıyorum.

Bana bir teklif yapmanızı emrettiğinden eminim." Konuşurken başını çevirdi, rengi biraz açılmıştı ama gözleri Binbaşı'ninkilerle olarak buluşuyordu. "Eğer zaten yapmamıştı, yapacak. Ama bence yaptı. Haksız mıyım?"

Hugo ihtiyatla, "Tam olarak öyle yapmadı," diye cevap verdi.

"Edecek. Umarım bu özel emre itaat etmeyi reddedecek cesareti kendinizde bulursunuz. İnanın ki hiçbir şey beni buna itaat etmeye ikna edemez! Eğer bu size nezaketsizlik olarak görünüyorsa, özür dilerim ama-"

"Hayır, bunu söylediğinizi duyduğuma çok sevindim!" diye karşılık verdi içtenlikle.

Gözleri ani bir eğlenceyle kısıldı. "Ben

olacağına ikna oldum. Yine de sizi uyarmalıyım.

sana baskı uyguladı-! Bilemezsiniz! Hepimizi vurmaya zorlamanın yolları var: kendinizi bu konuda zor durumda bulabilirsiniz!"

"Bunu yapabilirim," diye kabul etti, "ama onun ya da başka bir adamın emriyle sana bir teklifte bulunursam çok uzağa olurum!" Kadın gülmeye başlayınca aceleyle ekledi: "Mesele şu ki, ben zaten söz verilmişti! Othergates'te durum elbette farklı olurdu." "Yüce Tanrım! Büyükbabama böyle mi söyledin?"

"Ona henüz söylemedim," dedi Hugo utangaç bir tavırla. "Söylemeye korkuyordun!"

"Hayır, sadece görünüşe göre ona söylemek için uygun bir zaman değildi!" diye itiraz etti. Kadın küçümseyerek bakıyordu. "Hiçbir zaman doğru zaman olmayacak. Korkuyordun!" "Şey, Benimle evlenmeyeceğini ona söylemeyecek kadar cesur değildin," diye belirtti. "Evet, öyleydim!" diye karşılık verdi. "Ne yapmak istediğini anladığım anda bunu ona söyledim! Bunu yapmadım çünkü-ah, anlamıyorsunuz! Benim için durum tamamen farklı!" "Aynen öyle," diye kabul etti.

"Evet, öyle, o yüzden böyle iğrenç bir şekilde konuşmana gerek yok! Büyükbabamla ne zaman kelepçelensem, bunun acısını çeken annem oluyor ve onun da yeterince derdi var. Bu yüzden benim için teklifte bulunmamanı istedim ki büyükbabam bunun benim hatam olduğunu söyleyemesin ya da anneme seni kabul etmem için baskı yapamasın. Tanrı biliyor ya, omuzların yeterince büyük, ama görüyorum ki sen de diğerleri gibisin ve ona kafa tutmaya cesaret edemiyorsun!" Kocaman yaratık önünde, suçluluk duygusu içinde, güçsüzce konuştu: "Bu o şekilde değildi. Mesele şu ki, biraz zor durumdayım. Kendim emin olmadan büyükbabama sözlendiğimi söylemem doğru olmazdı."

"Ama bundan emin değil misin?" diye sordu hayretle.

"Şey," diye geçiştirdi, bir kez daha burnunu ovuşturarak,
"Öyleyim ve değilim. Söyleyebileceğin gibi resmi bir şey olmadı.
Bu ikimiz arasında bir sır olarak kaldı. Son seferden hemen
önceydi, görüyorsunuz, ve ben
Öyle bir patlama oldu ki, bavullarımı toplayıp yola koyulmaktan
başka bir şey yapacak zaman kalmadı. Dahası
öldürülebileceğimi biliyordum, bu yüzden
gizli tutmanın en iyisi olduğunu düşündüm. Ve o zamandan beri
eve gitmedim."

"Aman Tanrım, iki yıldır mı nişanlısınız?" diye haykırdı. "O
kadar da değil," dedi. "Bu olay 15 baharında oldu ve şimdi
Eylül ayındayız. Bana öyle geliyor ki, yaşlı beyefendiyle
konuşmadan önce onun fikrini değiştirmediğinden emin
olmalıyım ve şimdiye kadar
eve gitmedim."

"Ama sana yazmış olmalı!"

"E-hayır," dedi Hugo, canı çok sıkılmıştı. "Bunu yapamaması için
bazı nedenler vardı!"

Anthea'nın aklına korkunç bir kuşku geldi. "Kuzen mi demek
istiyorsun, o kaliteli bir hanımefendi mi?"

Binbaşı perişan bir halde başını salladı.

"Yazamıyor mu?" Anthea boğuk bir sesle sordu. "Hayır," diye
itiraf etti Binbaşı.

Kendini biraz güçsüz hisseden Anthea pencere kenarındaki
koltuğa oturdu. "Kuzen, bu kesinlikle korkunç bir şey! Hiçbir
fikrin olamaz-! Ne yapmalı?" "Eğer söylemem gerektiğini
düşünüyorsan
yaşlı beyefendi-"

"Hayır, hayır!" dedi çabucak. "Dünyanın hiçbir yerinde!
Elbette, şimdi anlıyorum neden teklif etmeyeceğinizi
söylemediğinizi

Bana! Size neden olmadığınızı sormak zorunda kalacaktı ve bu konuda bu kadar kaba davrandığımı için özür dilerim! Hiç kimse ona bu açıklamayı yapacak kadar cesur olamaz! Ama ne yapacaksınız?"

Binbaşı biraz vicdan azabı çekmiş gibi görünme nezaketini gösterdi. Belli belirsiz henüz kararını vermediğini söyledi.

Anthea kaşlarını çatarak, "Buraya gelmeye nasıl cesaret ettiğinizi anlayamıyorum," dedi. "Emin olmak için Büyükbabam biriydi, ama böyle bir evliliğe asla müsamaha göstermeyeceğini biliyor olmalıydınız! Aslında, bu Kendisine layık görmediği biriyle evlenmek isteyebileceğinden korktuğu için seni benimle evlendirmek için bu iğrenç planı yaptı. Kuzen, topallamıyorsun! Köpükler içindesin!"

Binbaşı, bu zamana kadar Animasyonun Bayan Darracott'a çok iyi geleceğine karar verdiğinde yanılmadığını görerek ona yaklaşmaya ve cesaret etti. "Ben ve-hepsi!" diye hayıflanarak kabul etti. "Onu kabul etmeyeceğini biliyorsun," dedi Anthea. "Onun gelebileceğini düşünmek faydasız. Babanı asla affetmedi ve o da onun en sevdiğim oğlum."

"Hayır, ben olsam onu buraya getirmezdin."

"Hepsi çok iyi ama zavallı kızın evlenmek için yıllarca beklemesini bekleyemezsiniz!" diye itiraz etti Anthea. "Ayrıca, eminim siz de bundan hoşlanmazsınız! Eğer sen Büyükbabamın yakında ölebileceğini düşünürken, size bunun en ufak bir ihtimal olduğunu düşünmediğimi söylemeliyim: O yaşlı, ama hiç de eskimiş değil, biliyorsun!"

"Oh, hayır, bence henüz bir parça için iyi!" Hugo da aynı fikirdeydi. "Ama ben burada yıllarca kalmayacağım ve yıl."

"Senin öyle olduğunu düşünüyor," dedi şüpheyle.

"Evet, ama bu kafasındaki aptalca fikirlerden sadece biri. Kömürleri karığtırmanın bir anlamı yok, bu yüzden ona yanlış domuzun kulağından tuttuğunu söylemedim. Ona gittiğimi söylediğimde bunun iyi bir şaka olduğunu düşünecektir."

"Ama nasıl yapacaksın?" diye sordu. "Cüzdan ipleri onun elinde, unutma! Sizi temin ederim ki onları sıkıca çekmekte tereddüt etmeyecektir."

Güldü. "Hayır, cüzdanımın ipleri onun elinde değıl!" "Ah, hayır! Ne kadar aptalım! Mesleğiniz var ve onun burnunun dibinde parmaklarınızı şaklatmaya gücünüz yetiyor! Oh, seni ne kadar kıskanıyorum!" Kısa bir iç geçirdi, ama hemen ardından gülümsedi ve şöyle dedi: "Buraya sadece bizi incelemeye mi geldiniz? Nasıl?

Ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" "Duruma göre değışir," dedi. "İşlerin nasıl gittiğini anlatan mektubu aldığım da Düşüğümde, beni çimenlere gönderdi, çünkü bilmeden ailem hakkında hiçbir şey bilmediğim için Ben durdum. Hiçbir şey büyükbabamı, onun yerine geçtiğim için mutlu olmadığımı ikna edemezdi.

Yıkılmaya yüz tutmuş bir ev, ipotekli mülkler ve bir çuval dolusu borç bir yana, beni oldukça sınırlandırdı - ama gerçek şu ki hiç uygun değıldim ve aklıma gelen ilk şey bir çıkış yolu olup olmadığına bakmaktı. Ancak bu mümkün , bu yüzden-" Durdu, düşündü. "Şey, ben buraya gelmek zorunda olduğuma karar verdim, ister geleyim ister gelmeyeyim." "Bunu yapmak istememeni anlayabiliyorum. Büyükbabam hayattayken." "Hayır," diye itiraf etti. "Ama eğer yaşlı beyefendinin yerine geçmem gerekirse, er ya da geç, bu

Buraya ya da insanlara yabancı olmamalıydım. Lissett bana buraya gelmem gerektiğini yazınca geldim. Lissett'in mektubunu göndermek istemezdim demiyorum.

Lord hazretleri cehenneme gidebilir-eh, ağzımdan kaçtı! Çok özür dilerim!"

"Bunu bile geçirme!" dedi Anthea içtenlikle. "Daha önce hiç bu kadar güzel sözler duymamıştım, sana söz veriyorum!"

Gülümsedi ama başını salladı. "Ben olsam üşütürdüm. Dahası, lord hazretleriyle babamın arası bozuksa, bu beni ilgilendirmez. Diğer büyükbabam tanıdığım tüm erkeklerden daha fazla dedikoducuydu ve babamın her zaman hak ettiğini almasını isterdi.

Bir erkeğin kendi düzeni dışında evlenmesine karşı çıkmazdı ve genel olarak ele alırsak, bu için içinde olduğunu söyleyebilirim. Bir yanda o, Kalite doğumlu olduğumu kafama kakarken, öte yanda Büyükbaba Darracott bana sanki bir porriwiggle'mışım gibi bakarken, ben neyim bilmiyorum!"

Bir kahkaha tufanına kapıldı. "Oh, ne ? Porriwiggle?" Sırıttı. "Biz ona iribaş deriz."

Bu onu her zamankinden daha çok güldürdü. Gözlerini silerek şöyle dedi: "Hayır, kimsenin seni kurbağa yavrusuna benzeteceğini sanmıyorum kuzen! Bana gideceğin kızıdan bahset.

Evlenin! Güzel mi?"

"Güzel olduğunu söyleyebilir misiniz bilmiyorum. O, o Altın sarısı saçları -mısır sarısı, bilirsiniz- ve mavi gözleri, kıvrılan uzun kirpikleri. Düz, küçük bir burnu, yay gibi bir ağzı ve çilek gibi bir teni var.

Krema!" diye yanıtladı Hugo coşkuyla.

"Çok güzel olduğunu söylemeliydim!" Anthea hafifçe geri çekilerek, "Çok güzeldi," dedi.

"Güzel bir vücudu da var," diye ekledi Hugo, gözünde canlandırdığı imgeden bariz bir zevk alarak.

"Bu durumda bence kuzeye için hiç vakit kaybetmemelisiniz - gerçi muhtemelen artık çok geç. Böyle bir paragon söğüt takamaz!"

"Bundan korkmuyorum. Sana onun sözünden dönecek biri olmadığını söylemeyi unuttum." Ona şüpheyile baktı. "Adı ne?"

"Amelia," diye cevap verdi Hugo, düşünceli bir anın ardından ekledi: "Melkinthorpe." Anthea ayağa kalktı. "Çok mutlu olmanızı dilerim. Bu arada, biz henüz Atalarımız. Bunu yapmak zorundayız, biliyorsunuz, çünkü Büyükbaba size onlar hakkında oldukça ilginç sorular sorabilir. Başta

Van Dyck'ı incelemelisiniz: burada! Naseby'de öldürülen Ralph Darracott, karısı Penelope.

Charles Darracott'u kucağında tutuyordu.

Charles'ın daha sonraki hayatında bir tane daha var, bir Lely, üzerinde

burada." Binbaşı, Charles Darracott'u eleştirel bir incelemeye tabi tuttukten sonra, onun hakkında ne düşündüğünü bildiğini belirtti.

"Büyük olasılıkla," dedi Anthea. "Ancak onun oğlu son derece erdemliydi, kendiniz de görebilirsiniz. O yerine yeğeni II. Ralph geçti. Atalarımızın oldukça sıradan olduğunu düşünmüş olabilirsiniz, ancak sizi temin ederim ki Ralph II.

Dünyanın gürültüsü." Hugo, Ralph'a hoşnutsuzlukla bakarak, ", " dedi.

"Evet, o ilk bakışta bir sevgiliydi. Yelekları zamanının tüm akıllıları tarafından taklit edilirdi; beş yirmi yaşına gelmeden üç düelloya katılmış ve adamını öldürmüştü; ve genellikle ilk cinayetini işlediği varsayılır

karısını ya pencereden atarak, ya da kendini pencereden atmaya zorluyor. Büyükbaba elbette ikinci teoriyi savunuyor ama taşra halkı daha iyi biliyor. Onun hayaleti yürüyor, biliyorsunuz." "Ne, burada mı?"

Anthea güldü. "Hayır, telaşlanmayın! Bu heyecan verici olay Ralph, Lord Darracott olmadan önce meydana geldi. Taşraya geldiğinde, ki bu nadiren olurdu, Dower House'da ikamet ederdi. Karısını oraya hapsedtiği ve bir gün Londra'dan onca yolu at sırtında geldiği söylenir. ve onu öldürdü. Sonra tekrar dörtlüye uzaklaştı ve kısa bir süre sonra ikinci karısıyla evlendi. Bu efsanenin doğruluğundan şüphe duyulamaz, çünkü atının toynaklarının sesi gecenin köründe sık sık duyulmaktadır. Ünlü ailemizden pek çok kişi gibi onun da sonu acı oldu."

"Sanırım o yolun sonu darağacı oldu." dedi Binbaşı. "O kadar bayağı bir şey değil!" diye cevap verdi Anthea. "O öldürüldü." "Onu kim öldürdü?"

"Bunu asla keşfedemediler. Cesedi Home Wood'da bulundu ve şu ya da bu nedenle o kadar çok düşmanı vardı ki, cinayetin neredeyse herkes tarafından işlenmiş olabileceği düşünülüyor."

"Peki hayaleti yürüyor mu?"

"Hayır, mutlu ki öyle değil: Biz burada hayaletlerden tamamen arınmış durumdayız! Şu anda baktığınız portre Lucinda Darracott. Bir Attlebridge ile evlendi, ancak bu benzerlik on sekiz yaşındayken alındı. Birkaç küçük şair onu şarkı sözlerine konu etti, ancak daha sonraki yaşamında ne yazık ki şişmanladı. Ve burada kuzenim, büyükbabam var, etrafında çocukları, karısı ve iki köpeği. Sandalyesine yaslanan çocuk senin baban;

Benimki büyükannesi tarafından kucağa alınan bebek. Elinde çiçek olan nazlı genç kız Mary Teyze-Lady Chudleigh; Yanındaki Sarah Teyze, şimdi Bayan Wenlock; ve babama hayranlıkla bakan güzel olan da Caroline Teyze, Leydi Haddon. Bir eli kalçasında, diğerinde binici kırbacı olan genç Granville amcan; tombul delikanlı da Matthew amcam." Hugo bu sohbet parçasına dikkatle baktı ama hiçbir yorum yapmadı. Gözüne bir şey çarptı

yanında asılı duran kit-kat'ı gördü ve haykırdı: "Bu çok iyi!" "Richmond mı? Evet, çok benziyor," diye kabul etti. "Bay Lonsdale bunu bir yıl önce yaptı. Onun da bir minyatürü var ama büyükbabam onu kendi odasında saklıyor."

Ayağa kalkıp portreye baktı. "kadar yakışıklı bir delikanlı!" dedi. "Bir sürü de konser. Yaşlı adam ne yapıyor? beyefendi onunla ne yapmak istiyor?"

"Bilmiyorum."

Ona baktı ve yüzündeki neşenin kaybolduğunu gördü. "Görünüşe göre, delikanlı asker delisi?"

"Ancak büyükbabam onun katılmasına asla izin vermez."

"Ne yazık. Bir delikanlının burnunu yanlış taşa dayamasının iyi bir şey olduğunu hiç bilmiyordum."

"Oh; bu da olmayacak!" diye cevap verdi. "O da olmayacak! Olasılıkla burada topuklarını tekmelemeye devam edecek. Gördüğünüz gibi büyükbabam onun üzerine titriyor."

"Hayır, eğer onun üzerine titrerse, istediği gibi

davranmasına izin verir!" "Büyükbabamı ne kadar az

tanıyorsun! Onun sevgisi

Richmond tamamen bencildir: Richmond'a sahip olmayı sever ve öyle de olacak. Mazeret Richmond'un bünyesinin hastalıklı olması. Aslında, beyaz deri kadar serttir,

Ama çocukluğu hastalıklı geçti ve bu büyükbaba için yeterli. Başka portrelere bakmak ister misiniz? Doydunuz mu?" "Bu sabah kalabalık olduğunuzu unutuyordum," diye özür diledi. "Karnımı doyurdum ve size minnettarım."

"Sizi eski merdivenlerden aşağıya indireyim," dedi ve galerinin sonundaki kapıya doğru ilerledi. "Evin bu kısmı bugünlerde kullanılmıyor, ama   nc  Granville Darracott inşaata başladığında o kadar çok şey ekledi ki, önceki kısım bir kanattan başka bir şey olmadı. Bu merdivenlere nasıl bastığınıza dikkat edin! Kerestelerin çoğu çürümüş." Onun arkasından temkinli bir şekilde aşağı indi ama yarım sahanlıkta durup etrafına, nemli duvarlara, kuru tahtaya ve dökülen sıvalara baktı. "Bunu düzene sokmak için biraz pirinç gerekecek!" dedi.

"Para mı? Oh, eğer yapılabilirse, bir servete mal olur! kimse buna değeceğini düşünmez, çünkü odaların hiçbiri güzel değil ve kaplamaların çoğu ne yazık ki kurt yemiş. Neredeyse yüz yıldır rafa kaldırılıyor." Ona ıplak salonlardan bir ya da ikisini gösterdi.

başını salladı ve dudaklarını büzerek sessiz bir ıslık çaldı. Kadın gülümsedi. "Bu seni kasvete mi sürüklüyor?"

Birinin bunu düşündüğü tek zaman pencerelerin temizlendiği zamandır. Mutfak ve bulaşıkhanenin önünden geçmeye itirazınız yoksa, evin ana bölümüne bu kapıdan geri dönebiliriz." Tekrar evin ana salonuna ulaştıklarında, varışları gelen Vincent ve Richmond'un

ahırda. Richmond memnun görünüyordu, zira her ne kadar bazı sert eleştirilere katlanmak zorunda kalmış olsa

Korintli kuzeni kurdeleleri tutarken, en azından ellerinin hafif olduğunu söylemişti. Mavi bir kuşg z  yakalık ve omuzları sayılamayacak kadar uzun bir ceket giyen Vincent nadiren memnun görünüyordu ve şimdi de sıkılmış görünüyordu.

Sıkılmıştı. Richmond'a oldukça düşkündü, ama Bir çaylağa şık bir şekilde takım sürmeyi öğretmek onun için yorucu bir görevdi. Dersi bir anda teklif etmişti, çünkü Richmond'u bu kadar çok görmek onu kızdırmıştı. Hugo'nun tarafını kendi aleyhine tutmaya meyilliydi ve onun böyle bir şey tarafından kızdırılabileceğini bilmek onu daha da sinirlendiriyordu. Önemsiz bir mesele. Şapkasını masanın üzerine bırakıp eldivenlerini çıkarmaya başladığında kaşlarının arasında belirgin bir kırııklık vardı ve Hugo ile Anthea'ya bakarken bu kırııklık daha da derinleşti.

"Kendini nasıl akladın?" Anthea kardeşine sordu. "Öğretmenin iğrenç miydi yoksa nazik miydi?"

"Oh, iğrenç!" diye cevap verdi Richmond gülerek. "Ben sadece bir kırbaççıyım, gözlerim bir ırgattan daha hassas değil, ama en azından faytonu devirmedim!"

Vincent, delici bakışlarını pek az kaçırarak kadehini kaldırdı ve Anthea'nın elbisesinin eteğine tuttu. "Pek olası görünmüyor," dedi, "ama insan neredeyse halıları süpürdüğü çıkarabilir, sevgili Anthea, hatta Izgaralardaki külü temizliyorum." Yere baktı ve bir kızgınlık nidası attı. "Ne kadar can sıkıcı! Ben de eteğimi yukarıda tutmak için bu kadar özen gösterdiğimi sanıyordum! Hayır, henüz o duruma düşmedik: Kuzenimize Doğu Kanadı'nı gezdiriyordum, yerler leş gibi."

"Doğu Kanadı mı?" dedi Richmond. "Ne için? Orada görülecek bir şey yok!" "Büyükbabam onu resim galerisine götürmemi istedi."

Sonuna geldiğinde ona evin asıl bölümünü göstermek için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm. Kesinlikle görmesi gerekirdi, ama onu oraya götürdüğüm için üzgünüm, çünkü elbisemi tekrar değiştirmem gerekiyor."

"Zavallı kuzen Hugo'yu yıkık dökük barakanın her yerine sürüklediğinizi söylemek istemiyorsunuz, değil mi?" "Hayır, tabii ki hayır. İzin verdim salonları gördü, hepsi bu... ve bu da sinir krizi geçirmesine yetti, değil mi kuzen?"

Hugo, "Buranın harabeye dönüştüğünü görmek hüzün verici," diye itiraf etti. "Yine de bir gün her yerini gezmek isterim."

Richmond ona, "Yapmasan iyi edersin," diye öğüt verdi. "En son kerestelerin arasında bir şey aramaya gittiğimde Çatı katlarından birinde neredeyse bacağımı çürümüş bir döşeme tahtasına sokuyordum. Ne olursa olsun, bensiz yola çıkmayın! I'

Eğer istersen sana gösteririm. Sonra, eğer zeminden geçip bir uzvunu kırarsan, tüm yetenekli-Mülkteki bedenli adamlar gelip seni odana taşıyacak!" Hugo sırtarak, "Birkaç kişi yeter," diye kabul etti.

Vincent, "Bir harabeyi incelemek için bu istek neden?" diye sordu.

"Muhtemel bir sahiplik gururu , yoksa zamanı gelince onu restore etmek mi istiyorsunuz?" Hugo belli belirsiz, "Hayır, bilmiyorum," dedi.

"Belli ki yok. Onu onarmanın maliyeti -ki bu yapılması son derece gereksiz bir şey!- çok geçmeden bacaklarınızı tüketir."

Hugo dostane bir tavırla, " mutlu sana," dedi. "Ben sadece ilk uçlarla ilgileniyorum. Daha çok erken oyun kuruyor."

"Aynen öyle!" dedi Vincent, sesinde öyle bir anlam vardı ki, Richmond hemen araya girerek Hugo'ya Van Dyck'ı görüp görmediğini sordu.

"İlk Ralph Darracott'un portresini kastediyor," diye açıkladı Vincent yumuşak bir sesle. "Gereksiz bir parça

bilgi, Vincent!" dedi Anthea.

"Evet, ," diye başını salladı Hugo. "Şimdi, bir parça bekle, ben aklımı geri alayım! Buldum! Bu, o adamın resmiydi.

Uzun bukleli beyefendi. Dahası," diye ekledi, bu hafıza

başarısından naif bir gurur duyarak, "bu benim

Kuzenim özellikle bakmam gerektiğini söyledi. Bu resmi Van Dyck yapmış olmalı. Adını daha önce duymuştum, bir düşünün." Richmond aceleyle konuşmaya başladı. "Pek bir şey bilmiyorum.

ya da onları önemsemem, ama Ralph'i severim!

O harika bir silahtı! Atalarımızın çoğu ya köhne insanlardı ya da can sıkıcı. Anthea sana

İkinci Ralph hakkında? Yarisını bildiğinden değil! Eğer gevşek bir balık varsa-! "Tam bir saz darısı!"

"Evet!" Anthea araya girdi. "Ve ona benzeyen Darracott'ların sayısını düşünmek utanç verici değil mi? Sen ilk Ralph'i tercih ettin, Oliver da biraz öyle; ama Granville Amca, babam, Caroline Teyze ve büyükbabam Ralph II'nin soyundan geldiği açıkken, Vincent'a gelince-"

"-Başına pudralı bir peruk takarsan kimse onları birbirinden ayıramaz," diye ekledi Vincent. "Teşekkür ederim, aşkım! Ne kadar teselli bulabilirsem bulayım en azından atalarımdan birine benzediğimi bilmek!"

Bu noktada hoş bir kesinti meydana geldi. Claud, Salondan gelen sesleri duyunca birinden çıktı ve Hugo'ya hitaben sert bir sesle şöyle dedi "Been her yerde seni arıyorum!" " var?"

Hugo sordu.

"Tam da beklediğim gibi!" dedi Claud. "Büyükbabamın beni suçlayacağını söylememiş miydim?"

Onu kızdırmak mı? Eğer bana söylemediyse, senden beni sorumlu tutacaktır!"

"Ee, bu kötü!" dedi Hugo, başını sallayarak. "Senin yerinde olsaydım, Londra'ya olabildiğince hızlı bir şekilde geri dönerdim, delikanlı."

Claud biraz kuşkulu görünüyordu. "Şey, bunu yapabilirim," diye itiraf etti. "En azından -Hayır, olmaz. Babamın bir evcil hayvan almasını istemem ve o da alır, çünkü yaşlı adamı gücendirmek istemez. Başka bir şey daha var."

Durakladı ve kara kaşlarından ciddi bir hakareti düşündüğü . Kardeşi, Merdivenleri yarılamış, ona bakıyordu. küçümseyerek. "Bizi merakta bırakmayın!" diye yalvardı. "Size ne gibi bir telkinde bulunuldu?" "O yapmadı herhangi bir teşvikte bulunamaz. Hiçbir dayanamazdı. Ben örümcek yutmadım! Pontius Pilatus'un kapısının eşiğine uğramadım! Büyükbabamın koluna asılmak zorunda değilim!" Vincent'ın dönüp tekrar merdivenlerden inmek olduğunu fark etti ve geçici bir çözüm buldu. "Peki, ben ne Yani, henüz yapmadım! Ne zaman yapmam gerekeceği belli olmaz tabii ki!"

"Utaniyor musun kardeşim?" dedi Vincent.

"Hiç dövüşmeyeceğim," diye cevap verdi Claud açık yüreklilikle. "Birinin sana yumruk attığını görmek istemem , çünkü isterim, ama ben boksla ilgilenmiyorum, hiç ilgilenmedim! Ayrıca, senin kilonda değilim."

"Bunu unutma ve bu kadar yüksek sesle ötme, küçük zindan horozu!" dedi Vincent, üst kattaki ilerleyişine devam ederek,

"Günün birinde," dedi Claud, Vincent kulak kesilir kesilmez, "biri Vincent'a bir kötülük yapacak!"

"Gammon!" diye karşılık verdi Richmond. "Kömürleri karıştıran , Vincent değil! Onu böyle kesiyorsun!"

"Canım sıkıldı!" dedi Claud. "Büyükbabamın çirkinleşmesine . Ben onun Bana küfrediyor. Beyinsiz olduğumu söylemesine aldırmıyorum. Bana fırlama, popinjay ya da Bartholomew bebeği demesine aldırmıyorum. Ama bana bir demi-beau-bir demi-beau gibi göründüğümü söylediğinde!"

"Claud!" diye nefes aldı Anthea, derinden sarsılmıştı. "Bunu söylemedi mi?"

"Oh, evet, yaptı! Yüzüme karşı! Hugh'u istemediğini söyledi. Benim gibi görünmek için de kandırılmış. Hugh'un konuşmasını düzeltileceğimi ama ona bir karşı-taraklı gibi görünmeyi öğretmemi istemediğini söyledi! Bu bana! Kendi içinde tuhaf biri olmalı. tavan arası!"

"Emin ol, bu!" dedi. "Yerinde , böyle davrandığın yerde bir gün daha kalmazdım. hakarete uğradım!"

"Peki, ben kalacağım!" diye yanıtladı Claud. "Ona bunu yedireceğim, yemezsem namerdim! Hugo'nun Vincent'ı örnek almasını istiyor. Hugo güzel bir pasta yapardı eğer Korint setini taklit etmeye başladı!"

Omuzlarını duvara dayamış, kollarını kocaman göğsünde kavuşturmuş ve yüzünde minnettar bir sırtışıla bunları dinleyen Hugo, "Yaparım," dedi. "Tabii ki takarsın! Kuş Gözü Mendili takamazsın, ve on beş pelerin ve bir parça kan şapkası, eğer en iyi testereci değilsen, ki değilsin! Olmadığını söylemiştin! Dahası, öyle olsan bile Vincent'ınki gibi bir palto giyemezsin, çünkü zaten çok büyüksün. Bütün sokak serserileri senin için

Fuarın nerede yapılacağını biliyordum. Kendini benim ellerime bırak! Seni yeni bir görünüme kavuşturacağım - sana uygun modayı göstereceğim - her şey basılı olacak - şıklık yok, ama dokuzlara kadar!"

Hugo başını salladı. "Hayır," dedi kederle, "bir domuz kulağından ipek bir kese yapamazsın, delikanlı."

"Bir atmazsam namerdim! Evet ve sakın bana hayır deme ya da delikanlı deme!" "Hayır o zaman!" diye itiraz etti Hugo, masum gözlerini kocaman açarak.

Bölüm 7

Eğer Binbaşı zarif kuzeninin

Ona yeni bir dokunuş yapma kararlılığı öfkesinden kurtulamayacaktı, kısa süre sonra bundan vazgeçmek zorunda kaldı. Claud'un bir haçlı ruhu girmişti ve gün Binbaşayı köşeye sıkıştırmayı başarmıştı.

küçük salonlardan birinde mektup yazarken buldu. Zor bir problem üzerinde çok düşünmüştü ve

İlk adımın, şapka, çizme, eldiven, dizlik, yaka örtüsü, yelek ve şalvar seçimine kendisinin nezaret edeceği köye bir kaçış olması gerektiğine karar verdi.

ve kendi terzisini çağırıp kalıp kartını Duke Sokağı'ndaki lojmanına getirmesini istedi. Bundan yola çıkarak

Köye yapılacak bir sürgünün Metropolis'e yapılacak bir ziyaret anlamına geldiğini düşünen Binbaşı tehdidi reddetti. Kendisi Lord Darracott'un böyle bir plan söz konusu olsa bile son derece sert bir tavır takınacağını düşünüyordu. "Bunu da düşündüm," Claud karşı çıktı. "Dişim ağrıyor de! Seninle Londra'ya gelmeyi ve seni iyi bir dişçiye götürmeyi teklif edeceğim. Yaşlı beyefendiye seni şık bir şekilde donatacağımı söylemene gerek yok."

Binbaşı, lord hazretlerinin kandırılmayacak kadar bilgili olduğunu düşündüğünü söyledi ve Claud cesaret kırıcı bir açıklama yaptı

öğrencisinin sevimli olduğu kadar inatçı ve odun kafalı olduğunu keşfetti.

ona bunu kabullenmekten aciz göründüğünü söyledi. İyi bir görünüm sergilemenin her şeyden önce geldiğini kabul etti. önemine işaret edildiğinde; gömlek yakalarının uçları o kadar ılımlıydı ki

Başından beri böyle olmasından korktuğunu söyledi; Nugee ya da Stultz'un onu Scott'tan daha şık bir hale getireceği söylendiğinde başını salladı; ama ne zaman (Claud'un düşündüğü gibi) kıyafetinde gerekli değişiklikleri yapma noktasına gelse

Kendisine söylenenlere ya katılmamış ya da anlamını kavrayamamıştı.

"Gözlerini üzerime dik!" Claud emretti. "Övünmek gibi olmasın ama sizi temin ederim ki bu teçhizatım iğne kadar hassas!"

"Evet, beş peni kadar iyisin," dedi Hugo, itaatkâr bir tavırla ona bakarak. "Şey, bu paltonun çok güzel olduğunu Mükemmel uyum. Sizin için uygun olduğunu söylemiyorum, çünkü buna uygun değil. Ama bir Cumberland korsesi giyebilirsin, biliyorsun. Sadece belini kıvrırmak için!"

"Öyle olmalı," diye kabul etti Hugo.

"Omuzları genişletmeye gerek yok ama kolun üst kısmına biraz vatka koyarsak daha şık bir tepe elde edebiliriz."

"Öyle olmalı!"

"Kollar da omuzdan büzgülü olmalı." "Evet, öyle olmalı."

"Ve kuyrukları daha uzun. Sonra, bir dizi gümüş düğmeyle -sepet işi, sanırım; şık bir yelek ve

k lotlu çorap - nanken ya da Angola değil - ne demek istediğimi anlıyor musun, kuzen?"

" ampiyon gibi görünürdüm."

"Balmumu kadar temiz görünüyorsun," dedi Claud. "Ya da bir hendek i kadar düzgün.  ampiyon değil!" "Ben olsam balmumu kadar düzgün görünürdüm," dedi Hugo  ekingen bir tavırla.

"Tavsiyemi dinleyin ve paltolarınızı Nugee'nin yapmasına izin verin! Vincent spor kıyafetleri için Schweitzer ve Davidson'a gider,
Dün gece giydiği paltoyu Weston'ın yaptığını sanıyorum ama Nugee benim için doğru adam. Ya da Stultz. Bak ne diyeceğim! Her birinden birer palto alın!"

"Hayır, zaten yeterince palto var," dedi Hugo.

Claud affedilmez bir öfkeyle, "Hadi oradan, ben sana bunların i e yaramayacağını söylemedim mi?" diye sordu.

"Evet,  yle ve ben seninle tanışmadığım için çok  zg n m. Scott'ın ölçülerini almasına izin vermeden önce," dedi Hugo  z nt yle.

Ton'un Pembesi'ni daha kötü bir felaket bekliyordu. Binbaşı'ya iki pelerin çantası ve bir portmanteau', herhangi bir moda heveslisinin yanında taşıması gereken gömlek sayısı için yeterli barınak sağlayamayacağını düşünürken, öğrencisinin, kendi , taşrada kalırken pastoral  amaşırcıların eksikliklerini bir Tommy ile giderebilir.

"Tommy mi?" diye soludu Claud, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Sahte bir gömlek  n  m ?" "Evet, ," diye başını salladı Hugo. "Sadece taşrada, tabii ki!"

Claud'un bedeninden bir ürperti geçti. "Hayır, hayır! Şey, demek istediğim-Çiz şunu, kuzen!-Hayır!" Sadece bir boşlukla karşılaştı Binbaşının bakışları Claud'u, Richmond'un Hugo'ya göz kulak olan adamı Wellow'a, bulabileceği Tommie'leri kendisine teslim etmesini emretmeye yöneltti.

Wellow doğal olarak bu olağanüstü emri kendi efendisine de tekrarladı ve bunun sonucunda Richmond ertesi sabah Anthea ve Hugo ile birlikte yola çıktığında Claud'u başarıyla köpürttüğü için Hugo'yu tebrik etti. "Claud'u

köpürtmek mi? Bunu nasıl yaptım?" diye sordu Hugo.

"Hayır, hayır, kuzen, beni balonlaştırmayacaksın! Eteklerini Tommie'lerden kurtarmak istediğini ! Aptal herif Wellow'a onları kendisine vermesini söyledi. Wellow ona dokunulması gerektiğini düşündüm, çünkü tabii ki hiç dokunmadınız."

", bavuluma koymayı unuttuğum bir şey olduğunu biliyordum!" dedi Hugo. "Evet, Grooby bavulunuzu açtığandan beri bunu da unuttunuz ve Wellow Evdeki herkes Binbaşı'nın çamaşırlarının en iyilerinden olduğunu bilir," dedi Anthea.

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü en iyisini almaya özen gösterdim," diye itiraf etti Hugo. Kadın ona biraz eğlenen bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. Büyük koyun diğer tarafına geçerken Richmond çekingen bir tavırla şöyle dedi: "Bu kadar çabuk

Claud sana hile yapıyor, değil mi?" "Eh, ama çok cazip geliyor!" dedi Hugo. "Çok görünürdüm! , bir tür korse giyseydim giyerdim ve işte suyun yapıştığı yer burası, çünkü ben rahat olmayı seven biriyim." "Korse mi?" diye haykırdı her iki arkadaşı da koro halinde.

"Beni belimden yakalamak için," diye açıkladı. "Bu ne küstahlık!" dedi Richmond. "Senin vücut hatların Claud!" Tereddüt etti ve sonra hafif bir kekemelikle şöyle dedi:

"Aslına bakarsanız -eğer yanlış anlamazsanız- büyükbabam sizin Claud'dan daha centilmen görüldüğünüzü söylüyor!"

Binbaşı gücenme belirtisi göstermedi ama pek sevinmiş gibi görünmüyordu. "Eğer Claud'umuzun bir karşı-taraklıya benzediğini söylediyse, bu beni göklere çıkarmak değildir," diye gözlemledi.

"Birini göklere çıkarmak Büyükbaba'nın Anthea, "Ne bir bak kuzen, bir asker!" dedi. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama her zaman bir onları ayıran belli bir düzenlilik."

"Bu Scott'tan kaynaklanıyor," diye cevap verdi. "Yarımada günlerimde ben ya da zavallı Cadoux dışında hiçbirimiz pek düzenli değildik. İnsanların bizim yeşil üniformalarımız hakkında konuştuklarını duyarsınız, ama Tanrım, görmeliydiniz.

Madrid'e varana kadar onları öldürmüş oluruz!" Bu Richmond için yeterliydi ve hemen kuzenine seferleriyle ilgili sorular sormaya başladı. Binbaşı onlara iyi huylu bir şekilde cevap verdi, ama ya geveze biri olmadığı için ya da konuşması yasaklandığı için

Richmond'un askeri konulara olan ilgisini teşvik etse de, genç kuzeninin umduğu kadar açık sözlü değildi. Bazen biraz hayal kırıklığı bile yaratıyordu, çünkü Talavera'ya yapılan yürüyüşü ya da

Salamanca savaşı, yürüyüş hakkında hatırladığı tek şey, komik ama kahramanca olmayan bir figür oluşturduğu bir veya iki gülünç olaydı; ve savaş hakkında söylemek zorunda olduğu tek şey, Işık'ın

Bobs'un bu konuda yapacak çok az şeyi vardı. Richmond ısrar ederek ona asker olmayı her zaman isteyip istemediğini sordu. Kendi romantik coşkusu gözlerinde parlıyordu ama Binbaşı'nın cevabı yine hayal kırıklığı yarattı. "Hayır, hiçbir zaman Gençken bunu düşünmüştüm. Tek yapmak istediğim

Değirmende herkesin ayağının altına girmek ya da kitabımla ilgilenmek yerine kırlara kaçmak."

"Neden katıldın?" diye sordu Anthea. "Baban asker olduğu için olabilir mi?"

"Yapabileceğim başka bir şey yoktu," diye açıkladı. "Gördüğünüz gibi bu yoldu: Hiçbir zaman bir bilgin olmak istemedim, bu yüzden Kilise'yi ya da Kanun'u düşünmenin bir yararı yoktu; ve büyükbabam bunu duymak bile istemezdi, Çünkü ben bir beyefendinin oğluydum. Bu yüzden, donanmadan hoşlanmadığım için, ordu olmak zorundaydım."

Bu yavan konuşmanın Richmond'un gözünü korkuttuğu belliydi. Düz bir ses tonuyla "Oh!" dedi ve süre sessizliğe gömüldü.

Anthea'nın isteği üzerine Binbaşı ve kız kardeşine yolculuklarında eşlik etmişti. Lord Darracott ona Kahvaltı masasında, kuzenini Darracott topraklarıyla tanıştırmak için kendini faydalı bir şekilde kullanabileceğini söyledi, onları bir araya getirme girişimi o kadar barizdi ki, Binbaşı'ya kendini açıklama kararına sahip olduğu için sadece minnettar olabilirdi. Darracott'tan intikam alma arzusundan çok

Hugo'yla baş kalmak istemediğinden, Richmond'u hemen kendisine eşlik etmeye davet etmişti. Bu konuda Bayan Darracott tarafından desteklenmişti, Her ne kadar dikkatsiz Darracott'lar tarafından sürekli aşağılansa da, edep kavramları ona izin vermeyecek kadar kibardı.

kızının bu görüntüsünü memnuniyetle tek refakatçisi olan yabancı bir (kuzeni bile olsa) kırsalda dolaşıyor. Richmond, Binbaşı onu hayal kırıklığına uğratmış olsa da, küçük partiden ayrılmak için bir bahane uydurmayacak ya da konuşmayı düşündüğünü belli etmeyecek kadar iyi huylu bir çocuktur.

Sınırlar, çitler, yol hakkı, avanslar, kiralamalar ve ekinler hakkında çok sıkıcı şeyler söylüyordu. Daha önce hiç bu kadar Bu tür konulara ilgi duyduğundan ve kız kardeşinden çok az şey bildiğinden, varisi eğitime görevine katkıları büyük ölçüde civarda elde edilebilecek çeşitli spor türlerini tanımlamakla sınırlı kaldı. Bir gün

Mülklerin kuzey sınırı eve diğerlerinden çok daha yakın olduğu için o yöne doğru yola çıkmışlardı. Hugo'ya bir çocuk şakasının açıklanması gerekiyordu. "Peki ondan sonra, hangisi?"

Richmond kız kardeşine sormuştu.

"Kent mi Sussex mi?"

"Kent," diye karar verdi ve sonra Hugo'ya gülümseyerek: "Her eyalette bir ayağımız var, biliyorsun. Burada, Kent'teyiz ve ilk Darracott da buradaydı,

İngiltere'de yerleşilen ilk yer. Eski Sakson malikanesinden geriye hiçbir şey kalmadı, ama kesinlikle şimdiki evin yerindeydi. Darracott geleneğine göre önemli bir kişiydi, ama biz -Richmond, Vincent ve ben- bundan şüphe duyuyoruz, çünkü orijinal malikane oldukça küçüktü. Bu yüzden ev, Darracott'un kuzey sınırı. Ailenin Sussex'e taşınması çok sonraları oldu.

Bugün, Büyükbaba'nın topraklarının bu kısmı, kiralar nedeniyle en önemli olanıdır.

Darracott Place birçok kez yıkılmış, yeniden inşa edilmiş ve genişletilmiş olmasına rağmen, hiçbir hükümdar

Darracott, orijinal siteyi kaldırma cüretini göstermiştir. Bu geleneklere karşı gelmek olur!

affedilemez bir suç!"

Böylece Weald'a, daha ormanlık araziye doğru at sürmüşler, sonra da doğuya, Rother seviyelerinin üzerine doğru biraz yol aldıktan sonra tekrar bataklığa inmişler ve Appledore'da Askeri Kanal'ı geçmişlerdi. Bataklık

Önlerinde uzanıyordu, Eylül güneşinin altında gülümsüyor ve yemyeşildi, yine de ürkütücü bir yalnızlık hissi vardı

Bu da Binbaşı'nın nefesinin altında haykırmasına neden oldu:
"Ne tuhaf bir yer!"

Fairford'un hemen ötesinde, bir kilisenin etrafındaki sokak kümesi,
Atlarını dizginlemişlerdi, böylece birkaç yer işareti daha kolay gösterilebilecekti. Anthea, Hugo'nun dikkatini altı mil kadar güneydoğudan görünen Lydd Kilisesi'nin kulesine yöneltmişti ama Hugo'nun

üstünkörü bir bakış attığında, ilgisini çeken Lydd ve Rye arasında uzanan ıslah edilmiş arazinin genişliği. Darracott Place'in üzerine inşa edildiği hafif yükseltiden bakıldığında, Bataklık oldukça düz görünüyordu, Birbiriyle kesişen setlerden başka şey yoktu ve burada ve orada, uysal monotonluğunu hafifletmek için birkaç söğüt ve dikenli çalı vardı.

Gözü Rye'a takılmıştı, öyle tünemişti ki Bataklıktan beklenmedik bir şekilde yüksekteydi ve uzaktan ona Lizbon yakınlarındaki Cassilhas Burnu'nu hatırlatıyordu; burada bir askeri hastane vardı (orada birkaç acı dolu hafta boyunca çürümüştü); ve yine böyle dik, ıssız bir tepenin üzerine bir manastır inşa edilmişti. Şimdi bataklığın kenarında dururken, bataklığın tam olarak düz olmadığını, yukarıya doğru hafifçe eğimli olduğunu fark etti.

kum tepeleri denizi gözünden saklıyordu. Bir yol Bataklık boyunca düzensiz bir şekilde dolanıyordu, ancak görülebilecek hiçbir trafik yoktu ve bir çoban kulübesi kadar bile insan yerleşimine dair bir işaret yoktu. Bataklıkta koyunlar, martılar ve su arayan bir moorhen dışında hiçbir canlı yok gibiydi.

ve bir yerlerde, onun sesini belirgin bir nota, bir peewit. Sahne huzurluydu ama evcil değildi. Anthea merakla Hugo'ya bakarken aklına gelen düşüncüyü söyledi: "Işık söndüğünde dışarı çıkmaya cesaret edersen, derisi yüzülmüş domuzlarla karşılaşır mısın?"

Anthea temkinli bir tavırla, "Sanmıyorum," diye cevap verdi.

Ona baktı ve güldü. "Claud'umuz beni düzeltmek için nerede? Hobgoblinler demeliydin! Ben olsam tam da burada arardım onları."

Bataklığın kıyısında doğup büyümüş olan Anthea ve Richmond'a göre bu çok saçmaydı. Richmond dedi ki: "Hobgoblinler mi? Onlara inanmıyorsun, değil mi kuzen?" "Hayır, buralara geldiğimden beri inanmadığımdan pek emin değilim," dedi Hugo, başını salladı. "Gece karanlığından sonra buraya gelirim, peri olma korkusuyla ceketimi çevirmeye özen göstereceğim-led."

Richmond güldü; ama Anthea şöyle dedi: "Sana da tekinsiz bir yer gibi geliyor mu? Anne halam buradan nefret ederdi: Buranın kötü deniz ruhlarıyla dolu, asık suratlı bir yer olduğunu söylerdi, ama çok hayalperestti! Bir zamanlar denizin dibinde olmasına rağmen hiç de tekinsiz değil! Her şey yapıldı

Saksonya zamanından beri bu sahil boyunca uzanır. İnsanlar bunun sağlığa zararlı olduğunu söylüyorlar; ben de Bataklık'ta yaşayanların özel bir şekilde ague nöbetlerine maruz kaldıklarını kabul ediyorum. Darracott Place'in burada kalan büyük evlerin neredeyse sonuncusu olmasının nedeni de budur. bölge yaylalara taşındı. Ancak Darracott'lar değil! Buna güvenebilirsiniz!"

"Sen öyle yapmazsan Kuzen Hugo?" diye araya girdi Richmond. "Amcam Granville, Darracott Place'i terk edeceğini ve Darracott'taki malikânelerden birinde yaşayacağını söylerdi. Sussex tarafı. Northiamway." "Evet! Büyükbabamla dışarıdayken!" diye karşılık verdi Anthea. "O asla yapmazdı o! Burayı gerçekten terk etmek isteseydi bile, bunun bedelini bir düşünün!" Gözlerinde dans eden ışıklarla Hugo'ya gülümsedi. "Ailenin en kötüsünü gördüğünü mü sandın kuzen? Seni temin ederim, en kötüsünü gördün. En iyisi! Amcam hayattayken ve burada yaşarken, tüm ailesiyle birlikte, onunla benim aramda kavgalar ve tartışmalar

Büyükbaba istisnadan ziyade kuraldı. Hastalığa meyilliydi ve büyükbabam bunu bir hakaret olarak algılıyordu; ve onu rahatsız eden ne olursa olsun, her zaman bunun evin korkunç, marazi durumundan kaynaklandığını söylerdi. Sen Büyükbaba'nın gazabını tahmin edebilirsiniz!"

Richmond küçümseyerek, "Ne gecekondtu ama!" dedi. "Büyükbabam bu fikri sadece teyzemin bulduğu ve sürekli alıntı yaptığı eski bir kitaptan aldığını biliyordu! İçinde tek bir kelime bile doğruluk payı olmadığı için insanın sinirlerini bozmaya yetiyordu! Bataklığın kışın kederli olmasıyla ilgili bir şey."
_"

"Kışın kötü, yazın kederli ve asla iyi değil."
Anthea düzeltti. "Ayrıca Kent'in üç basamağı vardır: Sağlıksız zenginlik -bu bizim bölümümüz! Zenginlik ve sağlık -ki bu Weald'dır; üçüncüsü ise sadece sağlık verir, zenginlik vermez."

"Bu da bunun bir aldatmaca olduğunu kanıtlıyor!" dedi Richmond. "Servetimiz yok!"

"Ama burada yeterince zenginlik var," dedi Hugo. Bakışları manzaranın üzerinde geziniyordu. "Arazinin dönümünde hiç görmediğim kadar koyun var. Kaç tane var düşündün mü?"

"Altıdan on ikiye kadar ama o da Romney Bataklığı'nın üzerinde," diye yanıtladı Anthea. "Çiftçiler kötü bir yıl olduğunu düşünüyorlar. Bataklıklar dört bin paket vermiyor. İyi bir yün olduğuna inanıyorum, ama bu konuda fazla bilgim yok, çünkü Elbette kendimiz koyun besliyoruz. Mera ve ekilebilir araziler kiralanmış durumda."

"Ben de bu konuda pek bir şey bilmiyorum," dedi Hugo, "ama Pazarda yağ içindeki yünleri gördü ve sürü konuşma dinledi. Bu

Kısa elyaflı yün, değil mi? Taraklık yün yani?"

"En ufak bir fikrim bile yok," diye yanıtladı Anthea açık yüreklilikle. "Aslında yün taramanın ne olduğunu bile bilmiyorum. Söyle bana!"

"Hayır, muhtemelen yanlış söylerim, çünkü kendi aklımda yün ve kamgarn arasında hiçbir zaman çok emin olamadım. Kamgarn yünü uzun elyaftan yapılır: buna tarama yünü derler. Lincoln ve Leicestershire çoğunlukla geldiği yerdir. Bu yünler Southdown tarak yünlerinin en iyisidir: iyi öğütülür. Bu kadarını biliyorum, ama iş kaliteye gelince kararsız kalıyorum. Yünlülerin ilki Pitlock, kamgarnların Fine'ı ve ikisinin de sonuncusu Abb'dir, ama ilkiyle sonuncusu arasında ne var diye soracak olursanız işim biter. Zımbalama konusuna gelince, bir gece boyunca çok fazla incelesem, Breech'i Prime ile karıştırırdım. haftanın son günü!"

İlgisini çekmişti ve onu daha fazla sorgulayacaktı ama Richmond sadece yarım kulakla dinliyordu, sözünü keserek şöyle dedi: "Oh, koyunları boş ver! Size bu aptal yaratıkların dışında burada bolca ne olduğunu söyleyeyim, o da yabani tavşanlar! Sadece Ocak ayına kadar bekleyin -o tarihten Mart ayına kadar en güçlü oldukları zamandır- ve size ünlü bir spor gösterelim! Eğer isterseniz mükemmel ördek avı da var."

"Tabii ki

tavşanlar?" Hugo sordu. "Ben bu işi çok yaptım.

Yarımadası." "Hayır, onları harrierlerle avlıyoruz. Yakında göreceksiniz! Genç tazılar bir ya da iki hafta içinde katılacak.

Elbette bu mevsimde pars avlıyorlar.

Ama asıl spor Noel'den sonra. Biliyor musunuz, yaşlı bir Jack size neredeyse bir tilki kadar iyi bir koşu sağlayacaktır. Geyik iki katına çıkar ve daha kısa sürede döner, ama bir Jack büyük olasılıkla dört hatta beş millik bir mesafeyi kat edecektir."

Bundan sonra yünden ya da tarımdan söz edilmedi. Yol boyunca yavaşça ilerlerken Anthea kısırağının biraz geride kalmasına izin verdi, iki beyefendinin ne de sporla ilgili konuşmaya başladığında Sıradan bir dişi için ayıracak kelimesi yoktu. Ara sıra kendisi de av köpeklerine binerdi, ama kesinlikle av delisi değildi ve büyük koşuların, yabani tavşanların büyük Sussex cinsi tazı ile hızlı, kaba tüylü harrier'in rakip meziyetleri onu çok kısa sürede sıktı. Beyefendileri takip etmeyi tercih etti. ve kendi düşünceleriyle meşgul oldu. Bunlar büyük ölçüde yeni kuzeniyle ilgiliydi. O buldu ona bakıyordu. İlk bakışta ona aptal gibi görünmüştü: aşırı büyümüş, konuşması yavaş ve zekâsı kıt bir budala; ya kendisine yöneltilen kötü niyetli iğneleri anlayamayacak kadar odun kafalı ya da onlara kıyamayacak kadar uysal. Onunla ilk kez tartışmaya başladığında Kendini savunmaktan aciz, alçakgönüllü bir yaratığa acımaktan değil, öfkesinden boyun eğmişti. Kendisi de yüksek ruhlu olan ve meydan okumalara cevap vermekten asla çekinmeyen Hugo'nun, Vincent'ın kendisiyle alay etmesine izin vermesi canını sıkıyordu. Onun hızlı cevabı ona bir örnek vermeyi amaçlamıştı; ondan hiçbir yanıt alamamıştı: sadece şaşırılmış görünüyordu; ama tam da kızın, onun düşünmeye değerdi, gözlerindeki pırıltıyı görmüştü ve ne kadar uysal ve boyun eğen bir mizacı olsa da zekâdan yoksun olmadığını fark etmişti. Merakı uyandı ve o zamandan beri gizlice onu inceliyordu. Tarafından Onu resim galerisinde gezdirdiği zaman, onun karakteri hakkındaki ilk fikrini gözden ve öküz gibi olan kızının Kuzenin güçlü (ve muhtemelen) bir mizah anlayışı vardı. Nihai karar askıya alındı, ama bir şey hakkında hiç şüphe yoktu: Binbaşı Darracott iyi huylu kadar nazikti de. Onun ve Richmond'un arkasında at sürerken,

Konuşmalarından kesitler yakaladıkça kalbi ona ısınıyordu. Onun yerine Vincent, çok kısa bir süre sonra bir delikanlının taşkınlıklarından sıkılırdı; Hugo'nun yaptığı gibi Richmond'dikkatini çekme zahmetine katlanmazdı. Anthea, Richmond'un bağlılığını Vincent'tan Hugo'ya aktarmasının kötü bir şey olmayacağını düşündü. Korintli genç kuzeni için tehlikeli olabilirdi, ama içgüdüleri Binbaşı'nın ona zarar vermeyeceğine güvenebileceğini söylüyordu.

Bu sonuca vardığında, New York'a giderken bataklığın içinden zikzaklar çizerek geçen yol Romney ve Hythe'a ulaşılmıştı. Gülerek seslendi: "Vay canına! Bu yönde daha ne kadar gitmek istiyorsunuz, sizi yün toplayıcıları?" Durdular ve Hugo, Rufus'u döndürerek birkaç adım geri götürdü. Anthea'yı karşılamak için adımlarını hızlandırdı. Kadın yanına geldiğinde gülümseyerek şöyle dedi: "Pastırmayı o kadar çok çiğnedik ki Sen! Özür dilerim!"

Adamın sadeliği onu memnun etti; ona karşılık verdi: "İğrenç yaratıklar! Devam etmek mi istiyorsunuz, yoksa geri mi dönelim?"

"Bana söylediğinizi yapacağım," diye cevap verdi. "Richmond'da bana teknesinden bahsediyor. Onu bana göstermek istiyor ama bunu başka bir gün yapabilir."

"Hayır, neden?" dedi Richmond. "Onu buradan sadece bir mil uzakta karaya oturttum. Ona bakmak için bolca vaktimiz var."

"Belki de kız kardeşin yorgundur," diye önerdi Hugo. "O değil! Gel Anthea!"

", ama sadece bir göz atacağına dair yemin edeceksin! Seni tanıyorum!" "Saçmalama! Sadece emin olacağım

Her şey . Aklınızdan geçen buysa, akşam yemeğine geç kalmayız. Şimdi, kuzen, hendeğin üzerinden Sussex'e!"

Hızlı adımlarla ilerliyordu. Kıyıya yakın otlaklar çok fakirdi; kumların arasından kargı çalıları büyüyor ve otlar yerini marramlara bırakıyordu. Kum tepeleri kısa sürede ulaşıldı; atlar yukarı tırmandı, kum toynaklarının altından kayarak uzaklaştı; ve deniz (göründüğü gibi Hugo) aniden ortaya çıktı.

Koca Rufus, iki yüksek kum tepesi arasındaki patikanın tepesini kontrol ederken homurdandı ve kulaklarını ileri uzattı, "Hayır O zaman!" diye sitemle onu uyardı Binbaşı. "kendini, delikanlı! Denizi daha önce de gördün, bir düşün!"

Koy dik yamaçtan aşağı kayarak inerken, kıyıda onu bekleyen Anthea, "Ah, Yorkshire'lı," dedi: "Ah, Yorkshirebred, topladım mı?"

Adam onun şaşkın bakışlarını en kurnaz bakışlarından biriyle karşıladı. "Hayır, bu yol," diye açıkladı gizlice. "Yanına geldiğimde genç bir delikanlıdan başka bir şey değildi. Tek bildiği azıcık İspanyolca'ydı. İngilizcesini John Joseph'ten öğrendi, sithee!" "John'u Joseph'in tanıdığı," dedi. "Sizin için ne kadar yararlı !" Adam spekülatif bir tavırla ona baktı. "Evet, öyle ve-hepsi!"

"Sanırım uzun yıllardır sizinle birlikte?" "Çocukluğumdan beri," diye doğruladı.

"Ben de düşünmüştüm. Onsuz ne yapacağını bilemezsin, değil mi kuzen?" Kadının gözlerinde dans eden bir alay, onun gözlerinde ise gizlenen bir gülümseme vardı. O cevap veremeden, bu bölümü sabırsızlıkla dinleyen Richmond konuştu: "Sana bahsettiğim yer burası, Kuzen Hugo. Bakın, ağları tutan kazıkları açıkça görebilirsiniz! Sezon sona ermek üzere ama

Keddle ağlarını çektiklerinde, tüm kıyı uskumru ile kaplanır. Ama burada oyalanmayalım! Seamew'i aldığım boşluk Camber'a doğru biraz yolumuz var." " edin o zaman!" dedi Hugo. "Bana pek kullanışlı bir yermiş gibi gelmedi. Teknenize nasıl ulaşacaksınız?"

"Elbette binerim: Rye'dan bir mil daha yakın, biliyorsun."

"Siz denizdeyken atınıza ne oluyor?" diye sordu Hugo, biraz şaşkınlıkla. "Oh, onu Camber'da ahıra koydum! Bir han var," dedi Richmond kısaca. "bakarsanız, Seamew'i Mackerel Gap'e götürmek benim için daha kullanışlı. Yazın onu her gün dışarı çıkarmak isteyebilirim çünkü Jem Hordle Camber'da yaşıyor. O benim ekibim! Onu Rye limanına demirlediğimde, yelken açmadan önce birinin Jem'e mesaj götürmesi gerekiyor: Tek bir adamın yelken açamayacağı kadar büyük."

Hugo'ya omzunun üzerinden cevap vermek için başını çevirmişti ki, Anthea önüne bakarak birdenbire "Yüce Tanrım, işte o can sıkıcı Önleyici memur geliyor! Hiç bilmiyordum biri! Burada ne işi acaba?"

"Tanrı bilir!" diye cevap verdi Richmond, Gümrük Binicisi'nin yaklaşmasını hoşnutsuzlukla izleyerek.

"Tanrı aşkına, zavallı adama karşı nazik olun!" diye yalvardı. "Onunla en son büyükbabamla birlikteyken karGılaGtım ve bize karGı gelmek gibi bir akılsızlık yaptı. O kadar kötü terslendi ki, şimdi hepimizin serbest tüccarlarla işbirliği içinde olduğumuzu düşündüğüne inanıyorum."

"Keşke ben de orada olsaydım!" Richmond sırtarak şöyle dedi.

"Yerimi size memnuniyetle teslim ederdim. Büyükbaba hiçbir zaman ayakları yükseldiğinde olduğu kadar utanç verici değildir. Size iyi günler, Bay Ottershaw!" Gözleri sert, sığ gri renkte, oldukça gergin bakışlı genç bir adam olan Binici Subayı atını çekti ve elini kaldırarak sert bir selam verdi. "İyi günler, hanımefendi." "Nereye, Teğmen?" diye sordu Richmond. "Hayır. Kum tepeleri arasında küvet mi arıyorsun? Orada hiç rastlamadım!"

Teğmen, sert sırtı ve gülümsemeyen yüzüyle uyumlu düz bir tonda cevap verdi: "Hayır, efendim. Lydd'e gidiyorum. Teknenizin Mackerel Gap'te karaya oturduğunu görüyorum." "Evet, kuzenimi onu görmeye götürüyorum. Teğmen Ottershaw-Binbaşı Darracott, 95. birlikten!"

"Efendim!" dedi Teğmen, elini tekrar selamlamak için kaldırarak. Hugo onaylamak için şapkasına dokundu ve gülümseyerek şöyle dedi: "Kara muhafızı mı?" Teğmen hafifçe eğildi. "Bana bu kıyıda bunun bir günah olmadığı söylendi." "Hayır, efendim," dedi Teğmen, büyük bir vurguyla. "Ama yakında bir değişiklik görebiliriz!"

"Evet, meşhur bir abluka , değil mi?" dedi Richmond. "Gümrük kruvazörleri ve Gelir kesiciler yıl bitmeden Kanal'ı temizlemelisiniz."

"Yasadışı ticaretin kökünü kazıma görevi, efendim, bu işe bulaşan alçakların Bu ilçelerde yaşayanlar daha az sempati duyuyor." Richmond, "Eğer vergiler daha az fahiş olsaydı, ticaretin önü !" diye karşılık verdi. "Hepsi Hükümetin suçu ve da ne güzel mankafalar! Çözüm burunlarının dibinde ama vergileri düşürmek yerine önleyici tedbirler için servet harcıyorlar!"

"Hayır, bu bir cevap değil," diye araya girdi Hugo. "Yasa aptalca ama uyulması gerekir." Ottershaw'a baktı ve hoş bir tavırla şöyle dedi: "Ben de West Riding'denim. Onlar Eskiden limanlarda çok kaçakçılık yapıldığını söylerdi, ama ben konuda pek bir şey bilmiyordum." "Keşke sadece limanlarda olsaydı!" dedi Ottershaw acı acı.

"Ay, Fransız kıyıları bu kadar yakinken burada bir işin var. I Kırsal kesim düşmanca davranırken bunu istemezdim. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum."

"Neden, İspanyollar düşman mıydı?" diye sordu Richmond.
"Düşündüm ki-"

"Bize düşman ama Fransızlara düşmandılar." Binici subaya başıyla işaret etti. "İhtiyacınız olan şey Bölüm burada ve bunun da cevap vereceğinden şüpheliyim. Ben olsam bunun donanma için bir iş olduğunu söylerdim."

"Amirallik, efendim, şu anda sahil ablukasını kontrol ediyor ve Manş Denizi'nde devriye gezen kuvvet çok yetenekli ve gayretli bir subayın komutası altında. Bunu söylemekten mutluluk duyuyorum.

Ablukayı sürdürmek her gece daha tehlikeli bir girişim haline geliyor." "Tanrım, evet!" dedi Richmond. "Denize açılmak tehlikeli olmaya başladı! Ben Geçen hafta denizaltılardan biri tarafından revizyondan geçirildim. Komutan ne yaptığımı sanıyordu, Tanrı bilir! İki iğne için,

Cesaretle söyleyebilirim ki, yaylarımın üzerinden bir atış yapardı. O

Kim olduğumu, nereden geldiğimi, nereye gittiğimi, neden hemen gemiyi terk etmediğimi öğrenmek ; ben de öyle yaptığımı sanıyordum ama işaretine uymadığım ortaya çıktı. Tek merak ettiğim şey, demir parmaklıklar ardına konulmamış olmam."

"Tüm gemiler sıkı bir gözetim altında tutuluyor efendim ve sahil güvenliğinde görev alanların görevi, aşağıdaki davranışlarda bulunan herhangi bir gemiye özellikle dikkat etmektir

şüpheyile. Bir donanma işaretine uymamak doğal olarak ciddi bir şüpheyeye yol açacaktır - ancak sizin durumunuzda, benim memur kısa süre sonra bunun asılsız olduğunu fark etmiştir."

Teğmen bu ağır konuşmayı sonra, titizlikle selam vererek ayrıldı ve sonra tek kelime etmeden ya da gülümsemeden atına binerek uzaklaştı.

"Sen hiç böyle kendini beğenmiş bir kırbaç sopası gördün mü?" dedi.

Richmond küçümseyerek. Binbaşı düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Gevezelik etmiş," diye söylendi. "Görünüşe göre, o senden hoşlanmıyor, delikanlı."

"Hiçbirimizi sevdiğini sanmıyorum," dedi Anthea. "Bu Büyükbaba'nın hatası! Zavallı adama karşı iğrenç bir şekilde kibirliydi ve şundan emin olabilirsiniz ki Önleyiciler Place'deki tüm konyakların tükendiğine dair oldukça açık göz bir fikrim var."

", değil mi?" dedi Hugo. "O zaman bu her şeyi açıklıyor." Bölüm

8

Bu kadar kısa bir süre için fazla zaman kalmamıştı.

Richmond'un teknesini sahibinin istediği gibi inceledi. Hugo'da kendisine benzer bir ruh bulmuş olsaydı, kesinlikle tüm partiyi akşam yemeğine geç bırakırdı; ama Hugo, geminin çeşitli mükemmellikleri kendisine gösterildiğinde uygun yorumlar yapmasına rağmen, çok az şey biliyordu

ve Anthea sabırsızlanmaya başlar başlamaz kıydan ayrılmaya hazırdı. Richmond yine hayal kırıklığına uğradı. Anthea'nın bu konuda

Bir taşra kasabasında yetişmiş bir adamın kendisi kadar bilgili olmasını beklerdi ama kuzeninde anlaşılması zor bir heves sezdi,

Ta ki Hugo ne zaman denize açılrsa hastalandığını açıklayana kadar. Richmond, çoğu mükemmel denizci gibi

Deniz tutmasının büyük ölçüde hayal ürünü olduğunu düşünmeye meyilliydi: hasta olacağını düşünmeyen hiç kimsenin hasta olmasına gerek yoktu. Hugonun Seamew'in dizelerine duyduğu hayranlık kadar sahte bir sempatiyle karşılık verdi ve onun hakkında daha kötüsünü düşünmemeye çalıştı.

Hugo aldatılmamıştı. Richmond, Camber'daki kayıkçısını ziyaret etmek için onları bırakıp Anthea'yla birlikte eve doğru yola çıktığında, üzgün bir ifadeyle başını salladı: "Kendimi kınanacak bir duruma düşürdüm."

Anthea güldü. "Evet, ama kolayca kendini toparlayabilirsin, biliyorsun! Tek yapman gereken düğmelerini biraz açmak ve ona Yarımada'daki maceralarını anlatmak. "Hayır, ben tapılacak bir figür değilim!"

"Ancak sen bir askersin ve o da asker delisi. Sen Kampanyalarınız hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor musunuz? Bize daha fazlasını anlatmanı isterdim ama sanki umursamıyormuşsun gibi geldi." "Ona bilmek istediği her şeyi söyleyeceğim, ama annen ve onun babası bu konuda konuşurken bunu yapmak benim için doğru olmazdı. Lordum bunu istemez."

"Bu yüzden mi bu kadar az konuşuyorsun diye merak ettim. Büyükbaba'ya aldırmana gerek yok; anneme de aldırmamalısın bence! Zavallı aşkım, Richmond Büyükbaba'yı kazanmayı başarırsa çok üzülür, ama kısa sürede uzlaşır, sana söz veriyorum. Çok mutlu bir mizacı var! Kendi adıma, Richmond için başka hiçbir şeyin işe yaramayacağına inanıyorum. Keşke öyle olmasaydı ama Hiçbirimizin onu sevmediği bir mesleğe itmeye hakkı yok! Bunu sen kendin söyledin kuzen!" "Evet, öyle ama bu sadece benim fikrim. Lord hazretleri verirdim ama istemiyor ve Richmond'u ona karşı gelmeye teşvik etmek ya da tavsiyede bulunmak haddime değil. istemediği bir şey." Acı acı gülümsedi ve ekledi: "Ben olmadan beni ona yüklemesi onun için yeterince kötü."

Beni ilgilendirmeyen şeylere karışmak! Küstahlık edecek olsaydım bana iyi bir ceza verirdi, ama onun suçu yok! Görebildiğim kadarıyla, dinleyebileceği tek kişi Vincent. Eğer delikanlı ona yardım edecek birini istiyorsa, Neden Vincent'a sormuyor? Görünüşe göre Vincent onu seviyor, bu yüzden muhtemelen yapabileceklerini denemeye istekli olacaktır."

Anthea, "Bundan daha olasılıksız bir şey olamaz!" diye cevap verdi. "Vincent, sevgili Hugo, kendinden başka kimseye düşkün değildir. Düşünmeye gelince Sırf Richmond'u memnun etmek için Büyükbaba'yı gücendirme riskini göze alacağını bilseydi, böyle bir fikre gözlerini dikerdi!"

Bu konuda bir yorum yapmadı ama kısa bir duraksamadan sonra şöyle dedi: "Richmond'un neden orduya kadar bağlı olduğunu bilmek beni şaşırtıyor. Denizciliği sevdiği için donanma için deli olacağını düşünmeliydim."

"Evet, ben de öyle yapmalıyım," diye kabul etti. "Ama onun için her zaman ordu olmuştur ve ona neden denizci olmak istemediğini sorarsanız, bunun saçma bir soru olduğunu söyler, ve yelkenciliğe düşkün olmanın donanmayı bir meslek olarak benimsemekle aynı şey olmadığını."

"Haklı olabilir. Gerçi onun teknesinden bahsettiğini duymak - ne diyordu ona? Yawl mı?"

"Evet, ya da bir yat, ama sanırım bir yat için fazla büyük." "O

büyükte bir tekneyle ne yapmak istiyordu?" diye sordu Hugo merakla. "Onun küçük bir çocuk olabileceğini düşünmüştüm. Kendini idare etmek onun zevkine daha uygun olurdu."

"Bazı açılardan öyle olduğunu söyleyebilirim ama olmuştur: Büyükbabamın zevkine göre," diye açıkladı. "Ve Richmond'a bir yat verdiyse, tek başına altından kalkamayacağı bir yat vermekte haklı olduğunu itiraf etmeliyim! Nasıl yapılacağını bilmediğini kastetmiyorum, ama bunu asla söyleyemezsiniz."

aptalca bir riske girmeyi aklına koyduğunda. Görüyorsunuz, tehlikeli şeyler yapmaktan hoşlanıyor. Endişeden ne kadar acı çektiğimizi düşünemezsiniz!"

"Evet, hiç şüphesiz her türlü eğlenceye hazırdır ve ne kadar riskli olursa o kadar iyidir. Koşum takımına bindirilirse iyi olur."

"Evet," diye kabul etti. "Yine de bazen merak ediyorum, sizin deyiminizle hiçbir zaman koşum takımı olmadı. Babası o çok küçükken öldü ve büyükbabası onu her zaman o kadar şımarttı ki hayır diyecek hiç kimse olmadı. İki öğretmeni vardı, ama sadece ilki

onu itaat ettirdi. Bu nedenle saltanatı kısa sürdü ve halefi işlerin nasıl gittiğini çabucak anladı, Büyükbabanın tüm fikirlerini ihtiyatla kabul etti. Richmond'un onu sevmesi büyük bir şanstı.

Onun yerine bir başkasını istemeyecek kadar iyi bir çocuktur, bu yüzden ona karşı hiçbir zaman Bay Crewe'e karşı olduğu kadar yaramazlık yapmadı. Ne yazık ki pek bir şey öğrenemedi!"

"de hiçbir zaman kitapsever olmadım," dedi Hugo. "Ne yazık ki küçükken dizginlenmemiştii, ama gördüğüm kadarıyla fazla endişelenmenize gerek yok. Onun

Lord hazretleri onu şımartabilir, ama emirlerini Herkese yaptığı gibi ona da yapıyor. Ben de delikanlının son derece uysal olduğunu söyleyebilirim: onun yerinde olsa tekmeleyecek çok kişi var." "Richmond büyükbabamla hiç tartışmaz. Evet, sanırım biri. Her zaman Büyükbaba ne isterse onu yapar ve annemin söylediği tamamen doğrudur: tatlı huyludur, asla küsmez ya da surat asmaz! Sadece - siz onun boyun eğdiğini düşünebilirsiniz, ama bence her zaman kendi bildiğini okumak istiyor ve genelde de bunu başarıyor!" Hugo rahat bir sesle, "O zaman belki de bu bir çift renk meselesini halledecektir," dedi.

Başını salladı, "O konuda değil. Bana kendisi söyledi. Büyükbabamın fikrini değiştirmek için yapabileceği ya da söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını söyledi. Keşke-" Durdu, Kendisini böyle konuşurken bulunca şaşırdı ve biraz da sinirlendi.

Yabancı birine çekinmeden. "Ama yapmamalıyım Koşun! Eğer acele etmezsek, kuzen, yemeğe geç kaldığımız için başımıza bir çalınacak!"

Kısrağını dörtmala koşturdu ve Binbaşı da onu takip ederek, "Evet, öyle yapacağız. Dahası, bana söylediklerinizi tekrarlamaktan başka çarem yok." Canlı bir şekilde kızardı. "Oh-! Hayır, yapmayacağınıza ikna oldum!"

"Bunu söyleyemezsin. Eğer gevezelik krizine girersem-"

"Çok şaşırmış olmalıyım!" diye karşılık verdi. "Pek geveze sayılmazsınız, biliyorsunuz!" "Mesele şu ki, dilime dikkat etmek zorundayım," diye açıkladı. "Konuşmak için bir handicap diyebilirsiniz."

"Ah, emin olmak için! Ne kadar ! Ama sen o kadar iyi bakıyordun ki, bunu yapmadığım için affedilmeliyim.

Kral'ın dilini konuşmanın senin için ne kadar zor olduğunu hatırlayarak

İngiliz!" "Ay!" dedi, basit bir gururla. "Her şeyim var, değil mi? Görüyorsunuz ya, çok özen gösterdim." Parka açılan kapılardan birine varmışlardı ve kadın onun kapıyı açmasını bekledi, biraz spekülasyon biraz da eğlence dolu gözlerle onu süzüyordu. "Tıpkı ilk geldiğinizde yaptığınız gibi! Çok güzel idare ettin, hem de çok uzun bir süre.

Zaman da! En büyük övgüyü siz hak ediyorsunuz, çünkü sizi temin ederim, yemeğin yarısına gelene kadar kimse sizin Yorkshire'dan geldiğinizi tahmin edemezdi. ve hızla kötüleşti."

Kederli bir iç geçirdi. "imle , değil mi? Korktuğum zaman böyle yollara düşerim."

"Ama bunu bizden gizlemeyi başardın," dedi Anthea cesaretle. "Hiç de korkmuş gibi görünmüyordun."

"Nasıl göründüğümü bilmiyorsun: gözlerini tabağından hiç kaldırmadın!" diye karşılık verdi. "Yine de nasıl göründüğünüzü çok iyi görebiliyordum," dedi kararlılıkla.

"Yapmalıyım

Şu anda korkmuş görünmediğinizi söyleyebilirim, ama korkmuş olmanız gerektiğinin de farkındayım. Bir domuz derisi yüzücüsü görmediniz, değil mi?"

"Sorun o değil," dedi. "Düşünüyorum da ne hırdum-Yaşlı beyefendi akşam yemeği için bekletilirse durdum olacak. Beni çok terletiyor, o yüzden sen git. Beni sorguya çekmeyi bırak ve bu kapıdan geç!" Kız

itaat etti ama şöyle dedi: "Bana ne dedin?"

"Dışarı kaçtı!" dedi aceleyle. Kapıyı kapattı ve kendini düzgünce kurtaran birinin havasıyla ekledi zor bir durumdan: "Yorkshire'da bir kuzene her zaman lass deriz - eğer kadınsa. Tabii Richmond'la konuşuyor olsaydım delikanlı derdim."

"Bu," dedi Anthea sert bir sesle, "şok edici bir fedai, efendim!" "Haklısınız, öyle!" dedi adam, şaşırılmış bir halde.

Gülmekten kendini alamadı, ama tekrar dörtnala koşmaya başladıklarında şöyle dedi: "Beni kandırmaya çalışmak yerine, kuzen, İçinde bulunduğunuz durumdan nasıl kurtulacağınızı düşünseniz iyi olur. Sonsuza kadar geniş Yorkshire'dan bahsedemezsiniz!"

"Hayır, bu hiç yakışık almaz," diye kabul etti. "Bundan kurtulmak zorundayım, değil mi?" "Kesinlikle öyle!"

"Olur da Claud'umuz o şeyi çıkarır!" dedi umutla.

Duyguları onu yenmekle tehdit ettiğinden, o anda sert bir selamın gelmesi belki de bir şanstı onları böldü. Lord Darracott da Vincent'la birlikte parktan geçerek eve dönüyordu. Eyerde torunu kadar dik durarak hızlı adımlarla geldi ve Anthea ile Hugo'nun nerede olduklarını öğrenmek istedi. Tavırları

Ama Anthea onun hoşnut olduğunu hemen anladı ve Hugo'nun kendisine soru sorulmasından duyduğu çekingenliği gizlemeyi iyi beceriyordu.

Toprak sahipleri için büyük önem taşıyan konular hakkında çok az şey bildiği için verdiği cevapların hepsi tatmin edici değildi; ancak cehaleti Lord'un

Darracott sabırsızdı ve huysuz atasını çileden çıkaracak kadar safça birkaç soru sorsa da, lord hazretleri tamamen memnuniyetsiz değildi. Gerçekten de

daha sonra bir şey açıkladığında genellikle hissedildi Hugh, varisine neredeyse onaylayan bir gözle bakmaya başlamıştı. Sert büyükbabasından kaçan Binbaşı, üstünü değiştirmek için üst kata çıktı. O sırada kulaklarına kavgaya sesleri geliyordu.

Yatak odasına yaklaştı ve oraya varıp açık kapı aralığında durduğunda, bir istilaya uğradığını gördü. Aynı meslekten, ama aynı cinsiyetten iki beyefendi

Farklı kesimlerdeki bu kediler, savaşa katılmak üzere olan erkek kedileri andıran bir şekilde karşı karşıya geliyorlardı.

Her biri

Özel bir hizmetçinin kıyafetlerini giyiyordu, ama orta yaşlı, tıknaz yapılı ve sert yüzlü bir adam olan ikisinden daha yaşlı olanı, her şeyden kaçınmaya özen gösteriyordu.

Giysisinin ağırbaşlılığını hafifletmek için bir süs ya da renk dokunuşuna ihtiyaç duyan genç adam, yakasına bir iğne takmakla kalmadı, aynı zamanda giysisine daha da cüretkâr bir hava kattı

çizgili bir bel ceketini giyerek görünüşü

En hoşgörölü efendiler bile buna müsamaha gösterirdi. Binbaşı şaşkınlık içinde eşikte duraklayınca, kısık bir sesle şöyle dedi
"Çok naziksınız, Bay
Crimpleham, eminim! Gerçekten de büyük bir küçümseme!"

"Adını koymayın Bay Polyphant!" diye yalvardı Crimpleham.
"Hepimiz bu dünyaya birbirimize yardım etmek için geldik ve bir çift çizmeyi parlatmanın sizin için ne kadar zahmetli bir iK olduğunu bildiğim için - parlatıcı olarak geçen bir Key diyebilirim - benim birkaç dakikamı bile almayacak bir iK için kendinizi yıprattığınızı düKünmek beni çok üzdü. Bu sadece bazılarımızda olup bazılarımızda olmayan bir hüner Bay Polyphant." "Ve çok haklısınız
Bay Crimpleham! Yemin ederim ki tek bir yeteneğim olsaydı ben de aynısını yapardım!" dedi Polyphant. "Çünkü, sık sık belirttiğim gibi, fazla cilalı bir çizme gösterişli bir görünüm sunabilir, ama gözü kötü giyilmiş çamaşırlardan uzaklaştırır!"

"Buna gelince, Bay Polyphant, eminim söyleyemem, ama hiçbir şey,
Size söz veriyorum, dikkatleri boyun örtüsündeki bir demir uzaklaştıracaktır!"

"Bilmenizi isterim ki, Bay Crimpleham," dedi Polyphant şiddetle titreyerek, "o bir çorba lekesiydi!"

"Şey, Bay Polyphant, en iyisini siz bilirsiniz ve her ne olduysa, kimse sizin için benden daha fazla üzülmaz, çünkü Bay Chollacombe'a da söylediğim gibi, konu
Bay Vincent Darracott'un akşam yemeğine üzerinde bir elbise ile çıkmasına izin verecek kadar dikkatsiz olsaydım
Tamamen taze olmayan bir boyunbağı ile bir daha asla başımı dik tutamazdım."

"Bay Claud Darracott ellerimden ayrıldığında, Bay Crimpleham, o boyunbağı tertemizdi!" dedi.

Polyphant'ın öfkeden beti benzi atmıştı. "Eğer Bay Chollacombe başka bir şey söylüyorsa, ki ben buna inanmıyorum, o yalan sözleri ancak yalancı bir yılan söyleyebilir-"

"Benim kamaramda ne halt ediyorsun?" diye sordu Binbaşı ve tartışmaya aniden son verdi.

Bu derin sesli kesinti ani bir dönüşüme neden oldu. Tartışmacılar yüzlerinde suçluluk ve dehşet ifadeleriyle hızla kapıya doğru döndüler, ama Binbaşı'nın bu ya da başka duyguları görmesine sadece bir an için izin verildi. Binbaşı odaya bir adım bile atmadan, insani tutkulardan eser kalmamıştı ve karşısında, onu sakın ve ağırbaşlı bir şekilde karşılayan ve onun kalitesine saygı gösteren bir tavırla eğildikten sonra, son derece düzgün iki beyefendi vardı. Kendi sonuçlarını azaltmadan, ustalıkla şapkasını, kırbacını ve eldivenlerini çıkardı. "İzin verirsiniz efendim!" dedi Crimplesham, Binbaşı'nın elinden şapkayı kaparak. "Bu sabahdan beri Adamınızı da yanınızda getirdiniz, çizmelerinize bir dokunayım dedim efendim, genç Wellow, zahmetli bir delikanlı olmasına rağmen, sadece bir köylü ve askeri beyefendilerin gerekliliklerinden oldukça habersiz."

"İzin verirsiniz, efendim!" dedi Polyphant, kırbacı ve eldivenleri eline alarak. "Efendim Bay Claud Darracott size hizmetlerimi sunmamı istediği için, davetsiz geldiğim için beni bağışlayacağınızı umuyorum, efendim."

"İkinize de çok minnettarım, ama ikinize de ihtiyacım yok," dedi Binbaşı, hoş bir ses tonuyla açıkça küçümseyici.

Müstakbel refakatçilerinin, kararını kabul ederek eğilmekten ve odayı terk etmekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

Crimpleham kapıyı tuttu ve rakibine kendisinden önce gelmesi için nazik bir işaret yaptı. Bu nezaketin altında hangi şeytani kurnazlığın yattığını düşünmeye vakit bulamadan Polyphant, hizmetkârlar salonunun hiyerarşisindeki konumu kendininkinden daha üstün olan birinden, Crimpleham'ın yanından geçerken ona zarif bir selam ve küçümseyici bir gülümseme vererek odadan çıktı. göğsündeki en acı tutkuları uyandırmak için hesaplanmıştı.

Ama burada Crimpleham'dan daha az yetenekli olduğunu gösterdi, onun gülümsemesine sessiz bir zaferle karşılık verdi ve kapıyı yavaşça topuklarının üzerine kapattı. "Ben Ben gitmeden önce çizmelerinizi çıkarır mısınız, efendim?" diye sordu, odanın ortasına geri döndü ve Binbaşı'nın oturması için bir sandalye çekti. "Wellow, sanıyorum, Mr. Richmond'un gece elbisesi. krikoyu kullan." Gerçekten de krikoyu kullanmak istemeyen Binbaşı boyun eğdi ve merakla şunları izledi Crimpleham cebinden bir çift eldiven çıkarıp giydi, bu çok üstün uşağın onu bekleme kararlılığının arkasında ne vardı.

Aslında iki durum Crimpleham'ın kendi saygınlığına duyduğu saygının üstesinden gelmek için bir araya gelmişti: ödemesi gereken bir borcu ve uygun bir şekilde yerleştirmesi gereken bir yeğeni vardı. Bunlardan ilki onun üzerinde daha güçlü bir etki yaratmıştı.

Binbaşıya açıkladığı sadece ikincisiydi. Efendisiyle arasındaki farklar ne olursa olsun, yaşayan hiç kimse onun dudaklarından En küçük bir uyumsuzluk ilişkilerine gölge düşürüyordu. Daha az yüce gönüllü uşaklar gibi, işverenin titiz, sabırsız, çoğu zaman memnun edilmesi olanaksız ve her zaman düşüncesiz olduğundan yakınmak, sadece kendi itibarını düşürmeye yarardı. Gerçek şu ki, hizmetçilerine kendini sevdirmeye çalışmayan ya da sevdirmek istemeyen Vincent'la sık sık sessiz bir kavgaya tutuşuyordu. Uygun bir fırsat çıktığında

teklif edildiğinde, Crimplesham'ın efendilerini değiştirmeye niyeti vardı; ancak bu hafife alınacak bir adım değildi. Yüksek modanın liderlerine hizmet edenlerin saflarında seyrek olarak boşluklar meydana gelirdi ve hiçbir şey bir uşağın itibarına bundan daha ölümcül bir şekilde zarar veremezdi. Daha nazik ama daha az değerli bir efendiye hizmet etmek için ünlü bir Korintlinin hizmetini bıraktı. Vincent titiz olduğu kadar nankördü de, ama Crimplesham'a büyük itibar kazandırdı ve onun sayesinde Crimplesham arzuladığı üne kavuştu. Henüz nihai zirveye ulaşmamıştı ki (umut etmesine izin verdi) moda adayları Onu efendisinden uzaklaştırmak için her türlü kurnazlığa başvurdu; ama zaten çizme kullanmadaki eşsiz becerisiyle tanınıyordu. Vincent'ın boyunlukları üzerinde yaptığı fanteziler kendi dehasından kaynaklanıyordu, ama Hessian'larının tanıdıklarının kıskançlığını uyandıran parlaklığını Crimplesham'a borçluydu ve ondan ayrılmak istemiyordu. Crimplesham bunun gayet iyi farkındaydı, bu yüzden kendisine ciddi bir hakaret yapıldığında cezalandırabiliyordu. Vincent'ı kovma korkusu olmadan. Vincent'a güvenmiyordu, ama kuzeninin ayakkabısının Vincent'a ait olduğunu öğrenmenin onu çok kızdıracığından hiç kuşkusu yoktu. kendi uzmanının elinden tedavi gördü.

"Çok güzel bir çift, efendim," dedi onları şefkatle yere bırakırken. "Hoby, elbette, çizme bilen herkesin bir bakışta görebileceği gibi. Onların kötü kullanıldığını görmek insanın yüreğini burkuyor. Wellow kendi ışıklarına göre elinden geleni yapmıyor değil, ama korkarım Bayly's Blacking'in üzerine asla çıkamayacak."

"Ne kullanıyorsunuz?" diye sordu Hugo. "Şampanya mı? Benim dokunuşumun üstünde!"

Crimplesham, "Benim de kendime göre bir tarifim var, efendim," diye yanıtladı, onu kendi yerine koyarak. "Bir beyefendinin botlarının bakımı, farkında olduğunuzdan şüphe duymadığım gibi, tam bir Sanattır." O aldı

sedyelerden birini kaldırdı ve dikkatlice botun içine yerleştirdi. "Söylememe izin verirsiniz, efendim, çizmeleriniz konusunda çok titizsiniz. Bana öyle geliyor ki - ama muhtemelen düzenlemelerinizi çoktan yaptınız!"

Hugo şaşkın bir an için, acaba Crimplesham ona hizmet teklif etmek üzereydi, ama bunu yaparak ton dünyası hakkındaki cehaletini gösterdi. Crimplesham bir düklüğün varisi olsaydı, kariyerine bu kadar zarar verecek bir nişanlanmayı bir an bile düşünmezdi. Bay Brummell'in uşağı olan Robinson'un bile yapabileceği hiçbir şey, Binbaşı'nın cüssesinde ve güçlü yapısında bir adamı modanın lalesi haline getirmeye yetmezdi.

Crimplesham, "Eğer henüz bir uşak tutmadıysanız, efendim, size uygun bir uşak bulabileceğimi düşünmeye cüret ediyorum," dedi. "Kendi yeğenim, efendim, daha önce sizin gibi askeri bir beyefendi tarafından işe alındığı için adı aklıma geldi. Vicdanlı bir genç adam efendim ve kefil olabileceğim biri. Eğer kendisiyle görüşmek isterseniz Elbette kendimi yakışsız bir şekilde öne çıkarmak istemediğim için bunu ayarlamaktan mutluluk duyarım."

"Bunu düşüneceğim," diye söz verdi Hugo, kapı gizlice çalınırken: "Evet, içeri gel!"

Kapı Polyphant'ı içeri almak için açıldı, Binbaşı'yı rahatsız ettiği için bol bol özür diliyor, ama ruhunu dolduran sevinci gizleyemiyordu. Bay Vincent kapıyı çalmıştı. Üç kez çan çaldığını, sahte bir kaygıyla açıkladı ve şimdi Crimplesham'ın derhal odasına gönderilmesini istiyordu. "Ben de beni bağışlayacağınızdan emin olduğum için ona haber vermeye cesaret ettim efendim. Bay Vincent çok sinirlendi,

Tabii ki ona Crimplesham'ın size tuvaletiniz konusunda yardımcı olduğunu söyledim, efendim!"

Hugo, Crimplesham'a, "Acele edip ona gitsen iyi olur," diye tavsiyede bulundu. "Ona seni alıkoyduğumu söyleyebilirsin."

Crimplesham sakince, "Buna gerek yok efendim," diye cevap verdi. Dizlerinin üzerinden telaşsızca kalktı ve çizmelerini duvara taşıyarak büyük bir titizlikle yere bıraktı. "Beklemene gerek yok Polyphant," dedi beyefendinin suskun öfkesine karşılık. "Bana Bay Vincent'ın mesajını getirecek kadar nazik olduğunuza göre, belki de

Ona hemen yanında olacağımı söyleyin." Polyphant'ın şaşkın bakışlarını belli belirsiz bir gülümsemeyle karşıladıktan sonra başıyla onu başından savdı ve arkasını dönüp gitti.

Neredeyse et ve kanın daha fazlaydı. A Polyphant'ın göğsünde şiddetli bir mücadele yaşandı ve daha ilkel olan benliği adabın emirlerine boyun eğdi ve tekrar odadan çekildi.

Crimplesham daha sonra Binbaşı'nın Akşam kıyafetleri onun için düzgün bir şekilde hazırlanmıştı, ayakkabılarını mendille son bir kez ovması için ona yalvardı. olası parmak izlerini sildi ve kendini iyi bir şekilde selamladı.

Bu olay birden fazla yankı uyandırmıştı, çünkü Vincent'ın akşam yemeğine geç kalmasına neden olmakla kalmamıştı. Ama bu durum Claud'un canını çok sıktı ve Hugo'nun artık vakit kaybetmeden kendine bir uşak tutmasına karar verdi.

Claud, Polyphant'tan Crimplesham'ın hizmetlerinin tercih edildiğini öğrenince çok utandı ve açıklamaya hazır olduğu gibi, bunun için bir evcil hayvan aldı, her türlü haklı gerekçe vardı. Kendisi üstlenmişti

Kuzenine yeni bir dokunuş vermek gibi zahmetli bir görevi vardı. Bir öğleden sonranın tamamını, yeni bir palto almayı reddeden bir denekle karşı karşıya kalındığında saygın bir sonuca en iyi nasıl ulaşılacağı sorununa adadı, Yaka örtülerinde daha mütevazı bir tarzın Hugo'nun görünüşünde büyük bir iyileşme sağlayacağına karar verdikten sonra, 'nun kullanımı için kendi yaka örtülerinden birkaçından vazgeçerek ve Polyphant'ın Hugo'ya bunları düzenleme sanatını öğretmekte özgür olabilmesi için akşam yemeği için kıyafetini çok erken değiştirerek elinden geleni yapmıştı. Ödül, fedakârlığının yüzüne vurulmasıydı.

"Hayır, ben öyle bir şey yapmadım!" diye itiraz etti Hugo.

"Yüzüme fırlatıldı!" diye tekrarladı Claud. "İyi fırlattım Bu numarayı nasıl yapacağımı düşünürken kendimi yordum. Evet, hatta size kendi boyun örtülerimden ödünç vermem gerektiğini fark ettiğimde bileilmek atmaya hazırdım, çünkü sizinkilerin hepsi çok değersizdi! Yaptım

Polyphant yeni tülbentlerimden üç aldı, böylece seni matematiksel bir kravatla giydirebilirdi, çünkü iki ayak genişliğinden daha az bir kumaşla bu iş yapılamazdı ve biliyorum ki

Giymeye devam ettiğin o sefil Osbaldeston'a hizmet eden şey dışında hiçbir şeyin yok! Ve öyle bile olsa," diye ekledi, biraz kayıtsızca, ama

"Dandik bir olaydan başka bir şey olamazdı, çünkü gömlek puanlarınız yeterince yüksek değil." Hugo, "Belki de her şey en iyisi içindir!" diye önerdi.

"Eğer öyleyse lanetleneceğim! Ve belki demek istediğinde olur deme! En iyisi, gerçekten! Polyphant'ı kalçalarına yerleştirdikten sonra, onu gönderip Vincent'in o küstah adamının seni beklemesine izin verdiğinde!"

Bu Binbaşayı güldürdü. "Hayır, bu çok fazla kahverengi oldu! Bana o ufacık tefecik herifin yeteneklerini benim üzerimde harcamak için can attığını söylemeyeceksin herhalde!" "Hiç sanmıyorum!" diye karşılık verdi Claud. "Onu ikna etmek için bir saatten fazla ! Ve eğer ona bunun bir anlam ifade etmediğini, çünkü onun bile seni zarif gösteremeyeceğini söyleme fikrine kapılmasaydım, büyük ihtimalle bunu yapmazdım! Doğal olarak bu onu cesaretlendirdi. Bunun nasıl bir zafer olacağını gördü! Ben değilim.

Ama sana şunu söyleyeyim, kuzen! Buna içerliyorum! Bunun bir kıkırdama meselesi düşünebilirsiniz, ama öyle değil!

Polyphant aldığında

ne yapacağını kimse bilemez. En son üzüntü krizine girdiğinde parkta giymem için bana bir Joliffe Shallow verdi! Senden kurtulmayı çok istiyorum!" "Belki de öyle yapmalısın," dedi Hugo sempatik bir şekilde. "Umutsuz bir vaka olduğum çok açık. Biliyorsun, seni domuz kulağından ipek kese yapamayacağın konusunda uyarmıştım." Ama Claud'un cansız gözlerine bir parıltı gelmişti. Kaşları çatıldı ve konuştu: "Jüpiter adına, yine de yapacağım! Demek istediğim, bu yapılabilir! Sadece kanıtladım!" "Kim kanıtladı?" diye sordu Hugo, ne yapacağını bilemez halde.

"Evet! Belki de dedin! Üstelik bunu doğuştan söyledin! Tam zamanında, çünkü sana kalbimi kaybettiğimi söylemekte bir sakınca görmüyorum. Her şey ortada!" "Ee, ben her zaman büyük bir gowk oldum!" dedi Hugo, kötü bir nüksetme daha yaşayarak. Vincent salona girdiğinde saat altıyı on geçiyordu ve kaçınılmaz olarak büyükbabasının onu ne için tuttuğunu öğrenmek istemesiyle karşılaştı. Kaşlarının arasında derin bir yarık vardı, ama durgun bir şekilde cevap verdi: "Özürlerimi kabul edin, efendim! Sizi bekletmek zorunda kaldığım için çok üzgünüm, ama bunu yapamam - gerçekten yapamam! her ne koşulda olursa olsun, kıyafetlerimi giymeye çalışmam. Kesinlikle kuzenimin rahatlığı için değil,

İtiraf etmeliyim ki, bu benim için bir amaç değil." "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum!" dedi Lord Hazretleri. sinirli bir şekilde. "Sana teşekkür edeceğim-"

Hugo suçlulukla, "Hayır, ama biliyorum," diye araya girdi. "Çok üzgünüm, delikanlı!" "Çok değil, delikanlı!" diye yalvardı Claud.

"Senin de işine yarayacak şeyler var, kardeşim," diye gözlemledi Vincent.

Matthew sert bir sesle, "Bu kadar yeter!" dedi. "Bırakın da ikiniz arasında didişmeden bir akşam geçirelim!"

"Yanıyorsunuz efendim: Claud'a son derece minnettarım." "Son derece huysuz!" dedi Matthew.

"Bu benim suçum," dedi Hugo pişmanlıkla. "Tekmelenmesine şaşmamalı, çünkü adamı için durmadan zil çalıyordu ve aptal herif bütün bu süre boyunca beni botlarımı çıkarmak için onu yanımda tut."

"Ne, büyük Crimplesham mı?" diye bağırdı Richmond. kuşkuyla. "Hayır! Ona ne olmuş olabilir ki?"

"Aşırı kibir, sanırım: yoktan bir şey yaratma becerisiyle beni etkileme arzusu." Vincent'ın sert ve küstah gözleri Hugo'üzerinde gezindi. "Aşırı hırs...!"

Anthea alçak bir sesle, "Çok saldırgansın Vincent," dedi, ve küçümseyen bir bakışla. "Kişiliğiniz kadar zihniniz de zarif olsaydı-!"

"İmkânsız, sevgili kuzenim!" diye karşılık verdi.

"Senin davranışların yüzünden ne kadar sık yüzüm kızarıyor, Vincent," dedi Leydi.

Aurelia, tarafsız bir kınama tonuyla.

"Çok kabasın anne! Sevgili Hugh, dua et de Crimplesham'dan sonuna kadar faydalan! Ne de olsa senin ihtiyacın benimkinden daha fazla. Nasıl bu kadar bencil olabilirim? Sen?" Hugo sevecen bir tavırla, "Hayır, bilmiyorum," dedi.

Lord Darracott tartışmaya özetle şu şekilde son verdi Chollacombe akşam yemeğini duyurmak için odaya geldi. "Bu lanet olası aptallıktan bıktım artık!" dedi. "İçinizden biri, sen Richmond, yarınki postayla benim için Lissett'e mektup yazıp kuzenine bir uşak göndermesini söyleyebilir. Bu konuda başka bir şey duymayayım!"

"Size çok minnettarım," dedi Hugh yumuşak bir sesle, "ama Richmond'ımızın kendini sıkıntıya sokmasına gerek yok."

Lord Darracott kapıya doğru giderken durakladı ve ona ters ters . "Sana bir uşağın olacak diyorum, ve bir uşağın olacak var!"

"Oh, bunu yapacağım, efendim!" diye cevap verdi Hugo. "Ben sadece kendim için bir tane tutmayı hayal ediyorum." "Buraya gelmeden önce bunu yapmalıydın!"

"Elbette yapmalıyım," diye kabul etti Hugo.

"Sen bir aptalsın." diye tersledi lord hazretleri. "Nerede Burada bir tane bulabileceğinizi düşünüyor musunuz?" "Sanırım Crimplesham'ın yeğenini bir deneyeceğim," dedi Hugo. "Tabii kuzenim Vincent'in bir itirazı yoksa."

Vincent omuz silkerek, "Bu benim için önemsiz bir konu,"

dedi. Ne var ki Claud'un umurunda değildi.

Sadece büyükbabası salondan çıkana kadar bekledi. partideki hanımların arkasındaki odada, öfkeyle şöyle dedi:

"Eğer bu yeterli değilse! Crimplesham'ın yeğeni!"

"Neden, nesi var bunun?" diye sordu Hugo.

"Onunla ilgili her şey yanlış! Birincisi, adam hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ve bir diğeri de Polyphant bundan hoşlanmayacak. Evet, şimdi düşündüm de, hoşuma gittiyse ne olayım! Burada, seni kapı tokmağına kadar nasıl getireceğimi düşünerek kendimi öldürüyorum, borç veriyorum

Polyphant'ı bırak da en iyi boyun örtülerimden bazılarını sana ayarlayayım. Önce Polyphant'ın sırtını yere getirdin, onu gönderdin ve

Crimplesham'dan giyinmene yardım etmesini istedin ve şimdi de bana tek kelime etmeden bir uşak tutmaya karar verdin! Bana iyi bahşış verdin!"

"Hayır, hayır, bir dakika öncesine kadar bu konuyu hiç açmadım!" diye itiraz etti Hugo. "Şimdi bana bakıp durma! Eğer kaçınabilirsem, seninle ya da herhangi biriyle uçuş yapmayacağım. Yemeğe gel Yaşlı beyefendi kendini kaybetmeden önce!"

Bu felaketi önlemek için tam zamanında yemek salonuna girdiler. Masanın başındaki yerine oturmak üzere olan Lordum gerçekten de çatık kaşlarını kapıya doğru çevirmişti ama hiçbir yorum yapmadı. Bayan Darracott'un içini rahatlatan bir şekilde, daha yumuşak bir ruh hali içinde görünüyordu.

iradesinin çiğnenmesi deneyimini yaşamıştı. Lordumun muhalefete ne kadar tahammülsüz olduğunu bildiği için Hugo için titremişti; hatta başını uyarıcı bir şekilde ona doğru sallamıştı, ama

Zavallı genç adam onun işaretinin anlamını kavrayamamış, içinde bulunduğu durumun tehlikelerini takdir etmekten ne kadar uzak olduğunu gösteren çocuksu bir tavırla ona gülümsemekle yetinmişti. Binlerce yazık, diye düşündü, bu kadar

Çok yavaş zekâlı ve kökenlerinin konuşmasında kendini göstermesine izin vermeye çok yatkındı, çünkü diğer tüm açılardan mükemmel bir insan gibi görünüyordu. Aslında Bayan Darracott, talihsiz varise karşı belirgin bir nezaket geliştiriyordu. Kaprisli kızı bu konuda istediğini söyleyebilirdi. Ama Bayan Darracott'un, onun ruhsuzluğu olarak adlandırdığı şeyi kınamasına rağmen, sevimli huyunda ve uysal mizacında bulabileceği bir kusur yoktu. Onun görüşüne göre Darracott Place'de zaten ruhu olan çok fazla insan vardı. Evin reisini engellemekten şimdiye kadar hiç hayır gelmemiştir, diye düşündü.

Granville ve Rupert hayattayken yapılan yıkıcı savaşlar içten içe ürperdi. Ne de Hugo'nun Vincent'la karşı karşıya gelmesinin ona bir yararı olabilir miydi? Zekâ olarak Vincent'la boy ölçüşemezdi ve eğer iş yumruklanmaya gelirse (ki olacağı endişesi) sonuçta ortaya çıkan durum, karşılaşmayı hangisi kazanırsa kazansın, şöyle olacaktır düşünmemeyi tercih etti. Lordumun Hugo'nun Richmond'a verdiği emri iptal etmesine izin vermesi şaşırtıcıydı, çünkü mesele her ne kadar tartışmaya değmeyecek kadar önemsiz olduğunu düşündü, otokrasisi her geçen gün daha mutlak ve daha sinirli oluyordu. Leydi Aurelia bunların yaşlılık belirtileri olduğunu söyledi, ama Bayan Darracott bu açıklamadan pek rahatlayamadı. Lord seksen yaşındaydı kuşkusuz, ama daha az bunak birini bulmak zordu. Enerjisi birçok genç adamı utandırır ve zorlu bir av gününden sonra onu atıyla gelirken gören hiç kimse ellisinden bir gün fazla olduğunu düşünmezdi.

Belki de onu burnunun kurtaran Hugo'nun biniciliğiydi. Lordum onu Anthea'yla birlikte parkta eve dönerken izlemişti ve hiç kuşkusuz buna çok şaşırmıştı, çünkü Matthew'a adamın her durumda mükemmel bir oturuşu olduğunu söylemişti,

ve (eğer yanlış anlamadıysa) iyi, düzgün elleri vardı. Bayan Darracott bunu büyük bir övgü olarak kabul etti, ve Hugo'nun büyükbabasının gözüne girmeye başladığı umudunu beslemeye cesaret etti. Lordumun Anthea'yla konuşurken birkaç kez Hugo'ya baktığını gördü; bunu söylemek çok fazla olurdu. yüz ifadesinde nezaket vardı, ama belli bir ölçüde onaylama olduğunu da .

Ne yazık ki bu kısa sürdü. Bayanların çekilmesi ve masadaki örtünün kaldırılmasıyla, Hugo'nun talihi bir kez daha tutuldu. "Sana izin verebilirim İsterseniz biraz konyak alın," dedi lordum, karısının boşalan sandalyesine oturmak için masanın etrafında dolaşan Matthew'a. "Chollacombe'a söyle senin için biraz hazırlasın!"

"Dikkatli olun, efendim!" dedi Vincent uyararak. "Babama teklif ettiğiniz şeyin hiçbir limanda gümrük vergisi ödemediğinden oldukça eminim."

"Tabii ki olmadı!" diye cevap verdi lord hazretleri. "Beni ağırbaşlı biri mi sanıyorsun?" "Hiç de değil!" diye gülümsedi Vincent. "Sen Her davada uyanık olun, efendim. Bununla birlikte, tahmin ediyorum ki Aramızda bir düşman var." Başını çevirip Hugo'ya baktı, gözlerinde alaycı bir meydan okuma vardı. "Ticarete karşısın, değil mi kuzen?"

Rahatsızlığını belli eden Richmond'du, Hugo değil. Richmond öfkeyle kızardı ve Vincent'a sırrını açmamış olmayı dileyerek gözlerini yere indirdi; Hugo neşeyle cevap verdi: "Serbest ticareti kastediyorsanız, evet, öyleyim."

Lord Darracott ona sert bir bakış fırlatarak havladı: "Oh, , değil mi? Ve bu konuda ne bildiğini ?"

"Fazla değil," diye yanıtladı Hugo.

"O zaman dilini dişlerinin arasında tut!"

"Oh, bunu yeterince iyi yapacağım!" Hugo güven verici bir şekilde konuştu. Vincent'a nazık bir gülümseme verdi ve ekledi: "Şans eseri, benim bilgilendirebileceğimi düşünüyordun sana karşı-" "Haber ver!" diye haykırdı Matthew. "Yüce Tanrım, aklına hangi kurtçuk girdi senin? Büyükbabanın -hiçbirimizin! Kaçakçılarla işbirliği mi?" "Hayır, sizin için böyle bir şeyi asla düşünmem, efendim!" dedi Hugo, şok olmuştu.

Matthew'un rengi biraz açıldı. "Çok emin olabilirsin- Departmanımın gümrükle hiçbir ilgisi yok: I Kaçakçılık hakkında senin kadar az şey söyleyebilirim!" "Şimdi, sakın sahtekarlık yapmaya kalkma!" diye sözünü kesti babası. "Ben Serbest tüccarlarla aynı safta değilim, gelgitçilerle de aynı safta değilim, ama Tanrı şahidim olsun ki, aralarında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım Beyefendileri desteklerdim! İşte bu isim Bu lanet Excisemen'lerden daha çok hak ediyorlar! Harika bir set! Çoğunun ağzı kurtlu, Yuvalarına tüy dikeyorlar! Size şunu söyleyebilirim; her küçük için bir düzine kargoya göz kırpıldı!"

"Hayır, baba!" dedi Matthew huzursuzca. "O kadar da kötü değil! Bazı vakalar olduğunu inkâr etmiyorum, Belki de-ücret kötü ve ödülleri de yeterince büyük değil, ya, Hugh." "Hiçbir şey bilmediğini sanıyordum. Bu konuda mı?" diye alay etti lord hazretleri. "Bazı şeyler bilinir, efendim."

"Evet ve herkes bilir ki, düzenli limanların çoğunda yükleri istediğiniz gibi açık bir şekilde getirirler ve ne kadarının beyan edilip ne kadarının kaçırılacağı sadece Gelir İdaresi memurları arasındaki bir düzenleme meselesidir. ve gemilerin kaptanları!" dedi Richmond.

"Hayır, delikanlı, ne fark ki?" dedi Hugo. "Önleyiciler arasındaki sahtekârlık durumu değıştirmez."

"Tabii ki değil!" Matthew kısaca şöyle dedi.

"Serbest ticaretten üzüntü duymak gerekir -bunu kimse inkar edemez- ancak özellikle çay, tütün ve alkollü içkiler gibi mallar üzerindeki vergiler mevcut seviyelerinde kaldığı sürece kaçma cazibesi-" "Görevler olduğu gibi kalırken

"Gümrük Kurulu, kara muhafızları için çok az destek alacaktır," diye sözünü kesti Lord Hazretleri acımasızca. Kara muhafızları! Ticareti durdurmak için çok umutları var! Tanrım, bu iş için giderek daha fazla para harcandığını duyduğumda sabrım tükeniyor.

adı Önleme! Şimdi de özel sahil güvenlik görevlilerimiz olacakmış ya da buna benzer bir saçmalık! Alçakların malları burunlarının dibine kadar sokacaklarına bahse girerim."

"Ah, hiç kuşkusuz," diye onayladı Vincent. "Beyefendilerden hiçbirini şahsen tanımıyorum -en azından benim bildiğim kadarıyla- ama böylesine cesaret dolu insanlara büyük hayranlık duyuyorum. Ne yazık ki onların benden daha cesur olduklarının farkındayım." Richmond güldü ama Matthew hoşnutsuz bir sesle, "Keşke bu saçma sapan üslupla konuşmasan! Hugh senin hakkında çok tuhaf bir fikre sahip olacak!"

"Hayır, öyle mi düşünüyorsun baba? Benim hakkımda tuhaf bir fikrin mi var kuzen? Ya da benim hakkımda herhangi bir fikrin?" Hugo başını salladı. "Hayır, seni yargılamıyorum," dedi nazikçe.

Matthew bir süre ona baktı ve sonra isteksiz bir kahkaha attı. "Bu senin için, Vincent!"

"Dediğiniz gibi efendim. Yarı silahlı bir durak gibi bir şey. Cehaletimi aydınlat kuzen! Senin çok

Beyefendilerin bu hoşnutsuzluğu doğuştan gelen bir saygınlıktan mı, yoksa belki de yün ticaretiyle bağlantılı özel bir nedenden mi kaynaklanıyor?" "Baykuşluk falan yok. Şimdi!" Richmond itiraz etti.

"Baykuşlamak nedir?" diye sordu Claud, bir anlık ilgiyle.

"Ah, ülke dışına yün kaçırmak! Ama o zaman yün ihracatına karşı bir yasa vardı ve yıllar önceydi, değil miydi büyükbaba? Eskiden tüm sahil boyunca bu iş çok yapılırdı."

"Ben bunu düşünmüyordum," dedi Hugo. "Boney'le savaş halindeyken ülkeden kaçırılan ve Fransa'ya sokulan iki şey vardı ki baykuşlama." Richmond kaşlarını çatarak, "Neden, ne?" diye sordu.

"Gineler ve bilgi. Calais'de inşa edilen gine teknelerini hiç duymadınız mı? Sizden önceydi. Zamanında ve benden önce de, ama Birinci İmparatorluğu ambarların üstünde tutan İngiliz altınıydı. Boney, İngiliz kaçakçıları teşvik ederdi. Kendisine gelen bilgilere göre işimizi daha da kolaylaştırmadı."

Richmond oldukça korkmuş görünüyordu; ama Lord Darracott sert bir sesle konuştu: "Hiç şüphe yok! Muhtemelen biz de bilgi aldık

aynı kanaldan. Kendinizi şöyle mi hayal ediyorsunuz? Burada kaçakçılığın kötü bir şey olduğunu düşünen tek kişi siz misiniz? Hepimiz öyle düşünüyoruz! Lanet olası kötü bir nedenden kaynaklanıyor ve bu ortadan kaldırılana kadar da devam edecek ve durdurmak için yapacağım her şeye rağmen devam edebilir! Bana bunun doğru ve yanlışlarından bahsetmeyin! Kötü yasalar çiğnenmek için yapılmıştır!" Durdu, elleri sandalyesinin kollarında kenetlendi, çünkü Hugo'nun ağzından bir kıkırdama kaçmıştı. Vincent bardağını kaldırdı ve kuzenine . "Bu şakayı bizimle paylaşmak istediğine inanıyorum?" dedi.

Hugo sırtarak, "Her birimiz işimize gelmeyen yasaları çiğnemeye kalkışırsak ne kadar zor durumda düşünüyordum," diye açıkladı. "Donnybrook Panayırı'nın yanında bu yol hiç kalırdı!"

Bölüm 9 Richmond, patavatsızlığının
Hugo'nun gözden düşmesinde büyük ölçüde Vincent'ın suçu olduğuna güvenerek, cesurca müdahale etmeye çalıştı; ama Hugo'yu yok olmaktan kurtaran Claud oldu. Herkesi şaşırtarak, aniden şöyle dedi: "Hugo haklı! Hiç şüphe yok ki Bu!" Kafasını kaldırdığında büyükbabasının sert gözlerinin kendisine dikilmiş olduğunu fark etti ve biraz yüzünü buru turdu. "Demek istediğim," dedi erkekçe, ama daha az kararlı bir tonda, "satın almaktan zarar gelmez Brendi, gerçi bunu kendim yapmamalıyım, çünkü brendinin yarısından fazlasını sevmiyorum. Mesele Şu ki, nerede olduğunu bilmiyorsun.
duracak. Konyak değil.  alı tırıyorum."

Vincent, "Bu Şifreli sözlerin ardında bir anlam yattığını tahmin ediyorum," dedi. "Yoksa Şımartıyor muyum İyimserlik çok mu ileri gitti?"

Lord Darracott homurdanarak, "uzak!" dedi.

"Hayır, değilsin!" diye karşılık verdi Claud, sinirlenerek. "Dahası, eğer sandığın kadar çok Şey biliyor olsaydın Ne demek istediğimi sorun, çünkü bir mızrak sapı kadar açık!" "Bu benim adresime mi?" diye sordu lord hazretleri u ursuzca.

"Hayır, hayır, efendim! Yüce Tanrım, hayır!" dedi Claud aceleyle. "Karde imle konuşuyorum! Ayrıca, ne demek istediğimi biliyorsunuz: Bize her Şeyi kendiniz anlattınız! Hawkhurst  etesi!" "Hawkhurst  ete!" diye bağırdı Lord Hazretleri ve birden sessizliğe gömüldü. "Evet, tabii ki kimse istemiyor- Ama bu yıllar önceydi.

önce!" Richmond dedi ki. "Bugünlerde böyle bir şey olmuyor!"

"Yine de olabilir," dedi Claud. "Bunu daha önce pek düşünmemiştim, ama şimdi düşününce, bunun mutlaka olacağını düşünmezsem kahrolurum!"

"Saçmalık!" diye tersledi lord hazretleri.

"Baba," dedi Matthew tereddütle, "elbette umut etmek gerekir, ama Claud'un söylediklerinde büyük bir mantık olduğunu kabul ediyorum. Masanın karşısındaki Hugo'ya baktı ve şöyle dedi:

"Hawkhurst Çetesi çok tehlikeli bir grup serseriydi.

-Büyükbabanız çocukken kırsal kesimde terör estiren kaçakçıları anlıyorsunuzdur.

Her türlü vahşeti işlediler ve sayıca çok güçlüydüler - bir saat içinde kaç adam toplayabildiler, Peder?"

Lord Hazretleri kısaca, "Unuttum," diye karşılık verdi.

"Beş yüz," diye yanıtladı Richmond. "Ve rakip çetelerle düzenli olarak savaşmışlardır!"

"Bundan çok daha kötü uygulamalarda bulundular, evlat," dedi Matthew kuru bir sesle, "Evet, biliyorum -insanları öldürdüler ve kendilerine karşı bilgi verdiğini düşündükleri herkese işkence ettiler- korkunç! Yıllarca da devam etti. Keşke hayatta olsaydım O zaman!"

"Keşke o zaman hayatta olsaydın?" diye yankılandı Claud. Yakasının yüksekliği başını çevirmesini imkânsız kılıyordu, yüzden yanında oturan Richmond'u görebilmek için sandalyesinde vücudunu döndürmek zorunda kaldı. "Şey, bütün o

söyleyecek saçma sapan şeyler!" "Hayır, çünkü bunun nasıl bir spor olacağını bir düşünün! Hiçbirimiz-

Sadece kendimizi kastetmiyorum, bizim gibi herkesi ! Çeteden kurtulmak için en az çabayı göstermiş gibi görünüyorlar ve tabii ki Hükümet önemsiz şeylerden başka bir şey yapmadı, ama yemin ederim ki taşra halkı sadece onlara liderlik edecek biri! Silahlar da, ama biz onlara silah sağladı ve onları -ne yaptı İspanya'da savaşılan o düzensiz birliklere ne diyorsun Hugo?"

"Guerrilleros," diye karşılık verdi Hugo, ona bakarak gizlenen bir pırıltı. "Demek bundan hoşlanıyordun, öyle mi?"

Richmond kızardı ama gözleri hâlâ parlıyordu. "Eh, bunu kabul etmelisin - böyle bir şey olabilirdi!"

Hugo başını salladı. "Hayır, delikanlı, bunun nasıl bir şey olduğunu daha önce hiç görmedin."

"Oh, demek istediğin yakıp yıkmak ve ülkeyi harabeye çevirmek, ama bu olmaz! Sanırım çete Evlerimizi yakmaya çalıştılar, ama biz nöbet tutmalıydık - evet, pusu da kurmalıydık!" "Senin konfor anlayışın buysa benimki değil!" dedi Claud. "Kafanda yel değirmenleri olduğunu düşünmezsem namerdim!"

Lord Darracott sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Artık hiçbirinizden bir şey duymak istemiyorum!" dedi sert bir sesle. "Hangisi beni daha çok sabırsızlandırıyor bilmiyorum, Hugh'un ya da senin saçmalıkların, Richmond! Matthew, seninle konuşmak istiyorum! Geri kalanınız hanımlara katılabilir."

Sonra odadan çıktı ve Vincent ayağa kalkarak şöyle dedi: "Bunu bir emir olarak kabul ediyorum. Gidelim mi?"

Lord Hazretleri o akşam bir daha görülmedi, ama çay tepsisi getirilmeden kısa bir süre önce Matthew Salonda, Vincent herkes bir kartın etrafında toplanmıştı.

Masa. Matthew odaya girdiğinde, karısı, küçük, muzaffer bir gülümsemeyle onayladığı öfkeli protestolar korosu eşliğinde elini yüzü yukarı bakacak masanın üzerine koydu.

"anne, beş kez tahtaya vurdun!" "Oh, Aurelia, seni sefil!"

"Teyze! Bu benim umutsuz umudumdu! Beni uçacak tek bir tüyüm bile kalmadan bıraktın!" "Hepiniz çok neşelisiniz!" dedi Matthew. "Silver-loo, ha?"

"Hayır, bakır-loo, efendim," diye yanıtladı Richmond. "Teyzemle silver-loo oynamak için fazla uçuyorduk!"

"Aha! Demek onlara fizik yapıyordun, öyle mi canım?"

"Öyle olduğunu düşünmeyi tercih ederim!" dedi Claud.
"Yönetim kurulunu tamamen ele geçirmediyse bile, elinde tuttuğuna emin olabilirsin.
Pam!"

"Hugo'da olduğu zamanlar hariç! Hugo, eğer yine harçlıklarını biriktirdiyse-!" "Hayır, bu sefer değil. Benim şansım onunkinin yanında hiç kalır. Hep böyle kartlar mı tutarsınız hanımefendi?"

Leydi Aurelia, "Genel olarak çok şanslıyım," dedi. Yelpazesini ve retikülünü topladı ve kibarca şöyle dedi: "Bu çok eğlendiriciydi! Bakakalırdınız, ben

Matthew, bu kadar aptal olduğumuzu görseydin ve Böyle şakalar yapmak!" Matthew karısının şaka yaptığını ya da aptalca davrandığını hiç görmemişti ama bunu kabul etti gözünü bile kırpmadan, onun bu kadar iyi ağırlanmasına sevindiğini söyledi. Sonra odanın etrafına baktı ve hafifçe kaşlarını çatarak Vincent'a ne olduğunu sordu. Bu soruya görkemli bir kayıtsızlıkla, hiçbir şey bilmediği yanıtını verdi.

Ama daha sonra dudaklarının kıvrılmasından hoşnutsuz olduğu anlaşılyordu.

"İzin istedi," dedi Claud. "Onun dokunuğu altında bakırcılık oynayacaktım." "Aptal herif!" Matthew kaşlarını çatarak, "Aptal herif!" dedi.

Vincent ile yalnız kalana kadar bir daha bahsetmedi. Leydi Aurelia. Leydi Aurelia'yı hacimli bir sabahlık giymiş, bir vaaz kitabı okurken buldu. Her zamanki gibi hizmetçisi saçlarını tararken. Kadın Gözlerini kaldırdı ve adamın yüzünü bir süre tarafsızca inceledikten sonra defterine bir işaret koydu, onu yere bıraktı ve hizmetçiyi kovdu.

"Ee, Matthew?"

Odanın içinde kıpırdanıp duruyordu ve ilk başta söyleyecek önemli bir şeyi yokmuş gibi görünüyordu; ama birkaç isteksiz açıklama yaptıktan sonra alışılmış sabrıyla, Vincent'la konuşmak istediğini söyleyerek ziyaretinin gerçek amacını açıkladı.

"Faydasız olurdu," diye cevap verdi.

"Çok iğrenç davranıyor!" Matthew öfkeyle konuştu. "Ölesiye kızgınım! Eğer birinin Hugh'ya kızmaya hakkı varsa Ama ona karşı Vincent gibi davranamayacak kadar onurlu olduğuma inanıyorum! Bu bir Hugh'un bir koyun kafalı olması ve Vincent'ın onu ne zaman kestiğini bilmiyor, ama er ya da geç Vincent çok ileri gidecek ve büyük bir kargaşa yaşanacak!"

"Hugh'nun bir mankafa olduğunu düşünmüyorum, Vincent'ın düşmanlığından habersiz olduğunu da sanmıyorum." Adam ona baktı. "Neden böyle söylediğinizi anlayamıyorum, hanımefendi! Kendi adıma, o

bana bir kukladan biraz daha iyi görünüyor! Bu beceriksiz devler her zaman : sığır zekâlı! Geleceği düşündüğümde -Babamın ayakkabılarını giyen o hödük! Ruhumu nasıl destekleyeceğimi bilemiyorum! Ama çirkin gelmeye gelince Vincent, Hugh'un izin verirse çok iyi hizmet etmiş olacak! Bu-" durdu, baktı

Ama Leydi Aurelia hiçbir şey söylemedi ve bir dakika sonra endişesinin gerçek nedenini açıkladı. "Ben Aklımın beni yanlış anladığını senden saklıyorum Aurelia! Bu ikisi arasında bir kavga , neler olabileceğini kimse bilemez! Vincent her şeyi yapabilir: O benim yeniden babam oldu!"

Bunu sakince düşündükten sonra şöyle dedi: "Onda beni çok kızdıran bir davranış bozukluğu var, ama yapamam. Sanırım kuzenini, senin aklından geçtiğini tahmin ettiğim türden bir tartışmaya zorlayacak kadar ileri gidecektir, sevgili Matthew."

Aklından geçen buydu ama hemen haykırdı: "Yüce Tanrım, umarım öyle değildir! Düşünmeye bile değmez!" Odanın içinde aceleyle bir tur attı. "Keşke bilseydim en iyisi için ne yapmalı! Vincent'ı anlamıyorum: Yaptığı pervasızca şeyler beni sık sık şoke ediyor. Öfkesi de öyle! Sonra buraya karşı hissettiği duygular: insan buranın hep kendisine miras kalacağını düşündüğünü sanıyor, ama bu çok saçma! Ve -ama bu vesileyle hissettiklerimin hepsini söylemeyeceğim!"

"Vincent'ın onu bir düelloya zorlamasından korkuyorsun. Kuzenim," dedi acımasızca. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Eğer böyle bir şey yaptıysa, bu sadece bir Hugh'nun yaşamına son vermek ve bu, sevgili efendim, hiçbir oğlumuzun yapamayacağına inandığım kadar alçakça bir hareket olur."

"Hayır, hayır, elbette değil!" dedi. "Yüce Tanrım, umarım -Aurelia, babam bu akşam bana Vincent'ın bir ya da iki hafta burada kalmasını istediğini söyledi! Hiç haberim yoktu. Böyle bir şeyin söz konusu olduğunu hiç düşünmemiştim ve hoşlanmadım. Babama Vincent'ın gitmesine izin vermenin daha akıllıca söylemeye cüret ettim, ama onun ne olduğunu biliyorsun! O

tek kelime tavsiye dinlemiyor. Gerçekten de öyle olmaya başladı. Ancak bunu tartışmak istemiyorum! Ama ben Aşırı derecede huzursuz olduğumu inkar edemem ve neredeyse gelecek hafta Londra'da olmamın gerekli olmamasını dileyebilirim.

Vincent olayları ölümcül bir sonuca bağlamak niyetinde olmasa da, bir kavganın alevlenebileceği endişesinden kendimi kurtaramıyorum; ve size söylemekten çekinmiyorum ki, hanımefendi, herhangi bir

Babamın böyle bir şeyi engellemesine güvenilebilir. Aslında, zihnimde bir şüphe belirdi -Ama bu saçmalık, elbette! Sen buna bakmayın, yalvarırım!"

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi. "Aşırı endişelendiğinize inanıyorum ve babanızın gerektiği gibi davranacağına ben de sizin kadar güvenmesem de

Binbaşı Hugh Darracott'un sağduyusuna güvenebileceğimizi düşünüyorum. Mizacının sevecenliğinden sizin bile şüpheniz olamaz. Onu dikkatle gözlemledim ve hoş bir şekilde şaşırdım. Prensip sahibi bir adam; öfkesi dengeli; davranışları mükemmel Beyefendi gibi ve etkilenmemiş. Onda gördüğüm tek kusur ciddiyetsizlik eğilimi ama-" "Levity?" diye araya girdi Matthew.

"Eğer kaçtıysa, sevgili bayım, o iğrenç brogue'unun onu sadece Ailesinin onu aşağıladığı onun için üzücü bir şekilde açıkltı, sadece benim gözümünden kaçmadığını söyleyebilirim."

"Hayır, buna inanmıyorum!" mu demek istiyorsunuz? Dilini korumayı unuttuğunda buna kayar! Eğer numara yapıyorsa- Vay canına, bu ne !" "Ben değilim Ama kabul etmeliyim ki ailesinin düşmanlığını iyi bir şekilde karşılayarak hatırı sayılır bir hoşgörü sahibi olduğunu gösterdi," dedi hanımefendi. bastırarak.

Rengi değişti ve rahatsız görünüyordu. Leydi Aurelia, sözlerinin yerine ulaştığından emin, konuşmasına devam etti tam olarak aynı sakin tonda: "Vincent'a gelince, önerdiğin gibi bir sorun beklemesem de

Sizinle Mount Street'e dönmek yerine Darracott Place'de kalmamın daha akıllıca olacağını söyleyebilirim." Yüz ifadesi rahatlamış bir ifadeye dönüştü. "Bundan hoşlanmaz mısınız, hanımefendi? Vincent'ın sizi dinlemediğini söyleseniz de, siz yanınızdayken sınırları aşmamaya özen göstereceğinden eminim. Ama size baskı yapmak istemiyorum.

Babamın misafirlerini rahat ettirmek gibi bir amacı var!"

"Sevgili efendim, umarım zihnim sandığınızdan daha güçlüdür. Ol! Aşırı duyarlılıktan muzdarip değilim. Babanızın tuhaf huylarının bozmasına hiçbir zaman izin vermedim ve neredeyse otuz yıl sonra şimdi böyle bir şey yapmam garip olurdu. Özellikle de Elvira iki kez benim burada kalmamı istediği için. bu çok zor zamanda ona destek olmak için kalmalı."

"Ay, şüphesiz senin gidişinden korkuyor olmalı! I Bunu düşünmemiştim ama yemin ederim ona tüm kalbimle acıyorum! Babamın sert bir sözüyle bile kıpır kıpır oluyor. Eğer kendini eğitebilseydi biraz daha az olsa onunla daha iyi geçinirdi, ama anlayışının üstün olduğunu hiç düşünmedim. Ben sadece "Umarım sürekli onunla birlikte olmak canınızı sıkmaz!"

"Bu konuda rahat olabilirsiniz. Kolay ilişki kurma alışkanlığımız var ve eğer biraz akıllı varsa, her zaman o kadar iyi huylu ve özenlidir ki, rahat edemeyeceğimden korkmanıza gerek yok."

Bu sözlerden sonra Leydi Aurelia kitabını yeniden eline aldı ve Matthew bunu dinletinin sona erdiğine dair bir işaret olarak yorumlayarak yanağına bir selam bastı ve kendi odasına çekildi.

Bu sırada Hugo terasta bir aşağı bir yukarı dolaşıyor ve yasak purolarından birinin keyfini çıkarıyordu. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Şu anda korkuluğun üzerine oturmuş, kaşlarının arasında bir kırışıklığın izi vardı. Bir süre orada kaldı

Kısa bir süre, dalgın dalgın önüne baktı; ama bir süre sonra küçük bir ses dikkatini çekti ve başını çevirerek gölgeli bahçeye baktı

aşağıda. Ay ışığı zayıftı, kırık bulutlar tarafından gizlenmişti, ama belli belirsiz bir figürün ilerlediğini fark edebildi

Çimenlerden eve doğru yürüdü. Hareketsiz kaldı ve bir iki dakika içinde Vincent'ı tanıdı. O değildi

Vincent sık taş basamakların dibine varıncaya kadar kuzenini fark etti. Durdu, yukarı baktı ve şöyle dedi: "Ah! Ajax! Hava mı alıyorsun, yoksa beni mi bekliyordun?"

"Sadece bir bulut üflüyorum," diye yanıtladı Hugo, parmaklarının arasındaki puronun izmaritini göstermek için elini kaldırarak.

"İğrenç bir alışkanlık - eğer bunu söylememe itirazınız yoksa?" "Hayır, neden edeyim ki?"

Vincent merdivenleri yavaşça çıktı. "Ben kimim ki size talimat vereyim? neden yapmamanız gerektiğini biliyorsunuzdur."

"Evet, bunu biliyorum!" Hugo sakın bir şekilde konuştu.

"İtaatkârlığınız sadece sevecenliğinizle eşit ve ben her ikisini de katlanılmaz buluyorum." "Bunu bana söylemene gerek yok. Bunun için üzgünüm ama ne yaparsam yapayım beni çekilmez bulacaksın."

"Neredeyse hiç şüphesiz. Erdemi sıkıcı buluyorum. Ben de çok az var. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama erdemliler Her zaman sıkıcıdır, ki bunu affetmeye dilim varmıyor." Hugo'nun derin kıkırdaması duyuldu. "Hayır o zaman! Beni kandırmaya çalışıyorsun! Bana erdemli dediğini düşünsene! Beni bir genç kız gibi kızartacaksın!" Sigarasının izmaritini aşağıdaki çiçek tarhlarından birine fırlattı. Tekrar Vincent'a döndüğünde, her zamankinden farklı bir ses tonuyla konuşuyordu. "Sithee, Vincent! Benimle tartışmanın ikimize de faydası olmaz. Eğer sen de benim gibi Ama bunu gerçekleştirmenin bir yolu yok ve ikimizin de elinden gelenin en iyisini yapmaktan başka yapabileceği bir şey yok."

"Evet, büyükbabama da aynı şeyi yazmıştın, değil mi?" dedi Vincent. "Bir hata! Bu onu hiç de hoşnut etmedi. Avlanması zor bir adamdır ve bu, bilirsiniz, çok fazla kahverengi yapıyordu."

Hugo umutsuz bir iç geçirdi. "Sen de onun aptalsın! Bütün bunlara sahip olmanın büyük bir şey olduğunu düşünmeni anlayabiliyorum, çünkü bunu hayatın boyunca biliyordun ve ben

Sizin için ev olduğundan şüphemiz olmasın. Benim evim değil ve neden herhangi biriniz yıkılmaya yüz tutmuş bir yere sahip olmak isteyeceğimi kafanıza taktınız?

Biliyorsam ne olayım!" "Eminim size hüznü, berbat bir yer gibi görünüyordur, hatta neredeyse bir izbe!" "Hayır, görmedim.

Sizi gücendirmek istemedim! Güzel eski bir ev, ama sanki Gördüğüm diğer her şey: Günlerdir iş için hiç para harcanmadı ve bu işi yoluna koymak için dağlar kadar para gerekecek. Araziye gelince, pirinçten daha fazlasına ihtiyaç olduğunu düşünüyorum ve bu da daha iyi bir yönetim. Yapabilirim.

zor bir işim olacağını ve bunun için yetiştirilmediğimi
görüyorum.
Bal şelalesinden çok boynuma bağlanmış bir değirmen
taşına benziyor!"

"Ve tabii ki unvan senin için hiçbir şey ifade etmiyor!" "Olmasa
da olur," diye itiraf etti Hugo.

"Humdudgeon! Bunu yutacağımı düşünecek kadar Jack Adam'cı
mısın gerçekten?" "Sen !" Hugo cevap verdi. "Eğer senin için
durum böyleyse, konuşmanın bir anlamı yok."
"Hiç de değil, çünkü Darracott'lu Darracott olmanın ne demek
olduğunu kesinlikle anlayamazsınız.
Yerleşin! Sizden hoşlanmadığımı anlamış gibi bile
grnmyorsunuz!"

"Oh, anlıyorum!" Hugo başka bir kıkırdamayla, "Anlıyorum,"
dedi. "Burada bir uçurum olsaydı, beni uçurumun kenarına
itmek için can atardın, değil mi?"

"Cazibesi neredeyse karşı konulmaz olurdu, ama bu kadar
ileri gidebileceğimi sanmıyorum. Diyelim ki eğer
Eşikte sallanırken seni geri ekmemeliydim!"
Vincent karşılık verdi. Hugo düşünceli bir tavırla, "Bunu
yapmak senin için aptalca bir şey olurdu, düşünsene," dedi.
"Benimle gelirsin, nasıl geleceğini sen seç!"

Bölüm 10

Binbaşı Darracott sonraki haftayı gelecekteki mirası hakkında
elinden geldiğince bilgi edinmeye çalışarak geçirdi.
Bykbabasından hiçbir yardım ve çok az teşvik gördü,
lordumun cehaletini aydınlatması yönündeki geçici nerisi ezici
bir terslemeyle karşılandı. Lordum kimsesiz bırakılmak gibi
yeni bir deneyimden hoşlanmamıştı.
Ne söyleyecek bir sözü vardı, ne de biriyle karşılaşmaya alışıktı.

Ailesinin bağrında anlaşmazlık vardı. Oğulları ve torunları, hatta ateşli torunu bile, genel olarak tartışmadan kaçınmanın bilgeliğini renmişlerdi.

daha dogmatik ifadelerini sessizlikle karşılıyor ve onu asla cevap vermek zorunda kalacağı bir konuma zorlamıyordu. savunulamaz olanı savunmak. Sahip olabilecekleri bu tür farklı görüşler dile getirilmeden kaldı.

Lord Hazretleri'nin nemseğiği her konuda ondan istedikleri kadar farklı düşünme özgürlüğüne sahiptiler. Bu nedenle, Hugo'nun (sonradan görme, neredeyse hiç şansı olmayan biri), kendi pejmürde ahlak anlayışını kendine saklamak yerine, meydan okunduğunda tereddüt etmeden kabul etmekle kalmayıp, büyükbabasının onaylamamasına bunları sürdürme küstahlığını göstermesi onu şok etmişti. Sonuçta ortaya çıkan tartışmada çok az yer almış olması hiçbir şekilde Lordumun öfkesini dindirdi. Söyledikleri, görevinin bilincinde olan Matthew'u

onu destekledi. Lordum Claud'un isyanına kayıtsız kalmıştı ama Matthew'un kaçışı onu çileden çıkarmıştı. Hugo'nun değil, Vincent'ın kemiğini fırlattığını unutarak Hugo'yu küstah bir yem olarak görüyordu. sknetini korumaktan başka yapabileceği bir şey olmadığını fark etti.

Akrabaları arasında onu cömertçe kendi saflarında bir yere kabul etmişlerdi. Onu yönetmekten çok Kendisine yakışan bir alçakgönüllülükle, ıldırıtcı derecede basit bir şekilde, büyükbabasının durumunun zayıflığını ortaya çıkarmıştı; ve, haksızlığını taçlandırmak için Kaybedilen bir tartışmanın sonunu bağlamak için aceleyle söylenen bir saçmalığına güldü.

Binbaşı'nın eyerdeki tarzının azalttığı düşmanlık yeniden alevlendi ve

kapsamı konusunda bilgilendirilme arzusunu dile getirmiştir. mülklerin yönetimi, o bir tecavüzcü olarak görüldü

bir mantar, bir apak ve kabul edilemez bir halktan biriydi ve kuzeni Anthea'nın ona bilmesinin gerekli olduğu kadarını söyledi. Lordum, eğer bir turtaya parmağını sokmasına izin verileceğini düşünürse henüz kendisine ait değildi, yakında hatasını öğrenecekti.

Anthea'nın niyeti, zamanının kayda değer bir bölümünü büyükannesine ayırarak onu memnun etmek değildi. Binbaşı Darracott'un eğlencesi ya da eğitimi. Onunla geçirdiği tek bir seferden bile hoşlanmamış değildi, hatta hoşuna bile gitmişti, çünkü onun sevimli biri olduğunu keşfetmişti ve eğlendiriciydi. Ama onda, kendisini diken üstünde tutan bir küstahlık .

Onu (tamamen dostça bir şekilde) tutmaya kararlıydı. Kendini onun gözüne sokmaya ya da onunla birlikte ata binmeye ikna etmeye çalışsaydı, kadın

Kalbi katılaştı ve onu Claud'a terk etti; ama Binbaşı bu tedbirsizliklerin hiçbirini yapmadı. Bayan Darracott daha önceki çekincelerini unutarak

Anthea'nın onu bir manzaraya ya da güzel bir köye götürmesi gerektiğini, kuzenine sıkıntı vermek istemediğini, kuşkusuz daha önemli işleri varken onu eğlendirmeyi bir görev olarak görmemesi gerektiğini söyledi. Binbaşının alçakgönüllülüğünü çok dokunaklı bulan annesinin , Anthea ona kuşkuyla bakıyordu. Onda alakgnlllkten başka bir şey sezmiyordu. Glmsemedeki hürmeti giderek daha fazla buluyordu.

Onun uysal ya da biri olduğuna inanmak zordu. Yüzü kesinlikle güler yüzlüydü ve mavi gözleri kurnaz değildi, ama sert dudaklı ağzında ve kararlı çenesinde zayıflık ya da alçakgönüllülük izi yoktu; ve iddiasız olmasına, aile çevresine zorla girmeye ya da davetsiz bir rol almaya çalışmamasına rağmen

Herhangi bir konuşmada bu alçakgönüllülük çok az utangaçlık izlenimi uyandırırđı. Anthea'nın aklına birden fazla kez onun sessiz bir özgüvene sahip olduğu gelmişti. O da

ev halkından en az üç kişi tarafından kendisine gösterilen düşmanlıktan habersiz olamazdı; utangaç bir adam, diye düşündü, bu sözler karşısında telaşlanmış olmalıydı. Her sözünün ve hareketinin eleştirel bir gözetim altında olduğunu biliyordu; ama onun herhangi bir gerginlik belirtisi gösterdiğini henüz görmemişti. Hizmetkârların, Genellikle üstlerinden gelen ses tonunu almakta acele eder, ona saygıyla davranır ve her isteklilikle ona hizmet ederlerdi. Onun da bu şekilde davranması beklenebilirdi. Ama Anthea onun emir verdiğini : sadece rica ediyordu.

"Hizmetçilerin hepsi onu seviyor," dedi Bayan Darracott ona. "Mrs.

Flitwick daha bu sabah bana öyle diyordu ve ben Hiç şaşırmadım, çünkü eminim herkes onu seviyordur - tabii ki büyükbaban ve Vincent hariç, ki anlam ifade etmez, çünkü hiç kimseyi sevmezler! O en nazik yaratık!"

"Her halükarda ondan hoşlandığını görebiliyorum anne!"

"Evet, aşkım, ondan hoşlanıyorum. Bunu yapmazsam tam bir canavar olurum, çünkü bu kadar düğünceli biriyle daha önce karğılağıtığını sanmıyorum. Sırf yaşlı Rudge' ne kadar saygısız ve huysuz olduğunu söylediğim için yatak odamdaki kanadı onardığını, boş zamanı olduğunda yapacağını söylediğini ve hiçbir şey yapmak için en ufak bir çaba göstermediğini bir düşünsene.

Glossop'un ya da büyükbabanın ona emrettikleri dışında!"

"Rudge'un aletlerini ödünç aldıysa, ondan hoşlanmayan hizmetçi var demektir!" "Öyle bir şey yok!" dedi Mrs.

Darracott. "Rudge'un, beni öldürmek isteyeceğinden çok korkuyordum.

Ama inanır mısın, canım? Hugo pencereyle uğraşırken odama geldi ve

Aslında benden özür diledi! İşi bitirmek istedi ama

Hugo bunu kabul etmedi ve beni şaşırtacak şekilde Hugo'ya yardım ediyor, ona sürekli ne yapması gerektiğini söylüyor ve bunun üzerine başını sallıyordu, ama hiç de hoşnutsuzca değil!

Ve bana ilgilenilmesi gereken başka bir şey olup olmadığını sordu, ben de odanızdaki gevşek tahtadan bahsettim ve bu öğleden sonra onu çivileyeceğine söz verdi!

Ne dersen de Anthea, benim için asla böyle bir Gey yapmazdı: Hugo'nun kendisini küçük düğürdüğünü düşünmesini istemezdi, tabii ki !" Kızına biraz endişeyle baktı ve şöyle demeye cesaret etti: "Umarım ona acırsın, canım! Zavallı çocuk, büyükbabanın ona bu kadar kaba davranması ve Matthew'un

Vincent'a gelince, umarım o da hak ettiğini bulur!"

Bu yüzden Anthea kuzenine acıdı. Utanç içinde olduğunu itiraf etmesine rağmen hiç de perişan görünmüyordu.

Büyükbabasıyla ve bir dereceye kadar da amcasıyla. "Evet, her şeyi duyduk," dedi. "Amcamı zor durumda bıraktınız, biliyorsunuz, çünkü bir yandan

Büyükbabamı kızdırmak istemiyordu, öte yandan, Hükümetin bir üyesi olarak serbest tüccarları kınamak zorunda hissediyordu kendini. Ancak teyzem, sizin tam da olması gerektiği gibi düşündüğünüzü düşünüyor ve bunun için sizi onurlandırıyor!" "Şimdi, eğer beni kızartacaksanız-!"

" bir şey yok! Çok terbiyeli olduğunuzu ve mantıklı olduğunuzu söylüyor. Sizi temin ederim, büyük övgü!"

"Beni ölümüne korkutuyor," diye itiraf etti.

Başını çevirdi ve düşünceli bir ifadeyle onu süzdü. "Sana inanmadığımı söylersem beni çok mu kaba bulacaksın kuzen?"

"Evet, yapacağım ve-hepsi!" diye cevap verdi hemen.

Gözleri güldü ama şöyle dedi: "O halde Richmond'un deyimiyle tam bir el olduğunuzu yetineceğim. Öyle mi? Vincent seni de mi

korkutuyor?" "Bir anda beni

ele ."

"Eğer öyle düşünüyorsa buna hiç şaşırmam!" dedi. biraz ekşi. "Dilerim bu sahtekârlığı bırakırsın ve bana onun küstahlığına daha ne kadar katlanacağını söylersin!" "Hayır, bu beni endişelendirmiyor," dedi gülümseyerek.

"Öyle olmalı! Sana saldırması ve senin onu durdurmak için hiçbir şey yapmaman beni çok öfkeliyor!" "Şimdi, neden?"

"Çünkü sert bir dayak yerse çok daha iyi olur!" "Olur da bir tane yer, ama bu benden olmayacak."

Birkaç dakika sessizce yoluna devam etti ama sonra şöyle dedi: "Ne kadar !" "Öyle olduğunu biliyorum," dedi adam başını kederli bir şekilde sallayarak. "Düpedüz kötü kalpli, işte ben buyum!"

"Evet, ama öyle olduğunu sanmıyorum! Nasıl ki? Sen bir askersin!" "Evet ve arkada kalarak çok kötü zaman geçirdim," dedi anımsatıcı havaya bürünerek. "Ne zaman Belem korucusu olmak değildi -biz Lizbon'da sürekli hastaneye giden adamlara böyle derdik, bilirsiniz-"

"Hiç şüphesiz bu şekilde Binbaşı oldunuz!" diye araya girdi.

"Hayır, sen : Çoğunluğu satın alma yoluyla elde ettim elbette. Unutmayın, eğer kayıplarımız olmasaydı Waterloo'da acı çekti."

"Eğer bu devam edecekseniz," diye bağırdı kısırağını dizginleyerek, "derhal eve gideceğim!"

"Alçakgönüllü davranıyordum," diye açıkladı. "Bir daha ne kadar şeytani bir adam olduğumu söylemek için. Ancak, tahmin ettiğinizi gördüğüme göre, Hector'un benim için bir hiç olduğunu kabul edeceğim. Sanırsın ki Ölüm ya da Zafer'den biriydim. Çocuklar!"

"ğimdi düğünüyorum da, sen Ğimdiye kadar karğılağtığım en utanmaz laf cambazısın!" diye karğılık verdi Anthea.

"Eh, seni memnun etmenin bir yolu yok!" dedi. umutsuzca iç çekti. "Şimdi, hiçbir amaç uğruna yalan yere yemin ettim!"

"Çok gülünçsün!" dedi ona, kahkahalara boğularak. "Vincent'ın hayatında bir kez olsun hatalı olduğunu görmek beni memnun ederdi -gerçi yaptığın tamamen seni ilgilendirir, beni ilgilendirmez!"

Düşünceli bir şekilde burnunu ovuşturdu. "Evet, öyle olduğunu görebiliyorum ve işte suyun yapıştığı yer burası, genç kız! Şimdi bana ne yapmamı istediğini söyle!"

"Aman Tanrım, artık buna katlanamayacağını ona açıkça söyle!"
"Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Kafanın içinde bir dil var! Senin yerinde olsaydım, elimden gelenin en iyisini yapardım!" Gülümsedi. "Yapacağından şüphem yok. Ama sevişmekten hoşlanmadığımı bir kenara bırakırsak, eğer bu cevap olmasaydı biraz zor durumda kalırdım, değil mi?" Kadın kaşlarını çatarak ona baktı ve adamın gülümsemesi genişledi. "Ay, kafanda ne olduğunu biliyorum. Benden iki ya da üç taş daha hafif bir adamla yumruklaşıırken şampiyon gibi görünürdüm. ve beş santim daha kısayım!" "Hiç düşünmemiştim

Bunu," diye itiraf etti. "Bu kadar büyük olmak sizin için ne kadar sıkıcı olmalı!"

"Evet, bu büyük bir handikap," diye ağırbaşlılıkla kabul etti. "Makul bir boyda olsaydım her türlü kargaşa ve gürültüyü çıkarabilirdim. "Sanırım en çok sevilenlerden biri olurdum. Bu zamana kadar herkes." Güldü. "En azından Vincent'ı yere serersen seni suçlamayacağımı itiraf etmeliyim! Anladığım kadarıyla bunu yapmayacaksın, tabii önce o sana vurmazsa? Onun çok iyi bir boksör olduğuna inanıyorum."

Kadının sesindeki umut dolu tını karşısında sırtıttı. "Hayır, neden mı? Onu kışkırtabileceğimi düşünüyorsanız, sizi gücendirdiğim için özür dilerim, ama benim adım Darracott

-Kaptan Hackum değil!"

"Hayır, hayır, elbette bunu yapmanızı istemem! Aslında, yapmayacağınıza inanıyorum, çünkü Vincent'la- Neyse, boş verin! Devam edelim, olur mu?"

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu, dar yolda onun yanında tırıs giderken. "Sussex'e. Eyalet sınırına kadar uzanıyoruz. Büyükbabanın kiracılarından bir ya da ikisine seni tanıtacağım. Buna güvenebilirsin. Hepsi sizi görmek için can atıyor! Ancak bunu belli etmezler, bu nedenle dostça görünmezlerse dehşete kapılmayın. Sussex halkı yabancılara şüpheyile yaklaşır! Yine de babanız çok sevilen biriydi: bu sizi iyi bir yerde tutacaktır! Amcam Granville öyle değildi, büyükbabam da öyle değil -zaten öyle değilse bile sizin için açık hale gelecek nedenlerden dolayı."

Büyükbabasının kötü bir ev sahibi olduğu birkaç gündür Binbaşı'nın gözünden kaçmıyordu; bir turdan sonra atlarının başını eve doğru çevirdiklerinde uzun süredir kiracı olan iki çiftçiye yapılan ziyaretler ve kısa süreli kiracı olarak kiralanan iki çiftlikte yapılan kısa bir inceleme de dahil olmak üzere

mirasının durumu hakkında daha kesin bir bilgiye sahipti. Ne yaptığını merak ediyorum (çünkü onun Anthea uzun bir sessizliği bozarak, "Evet," dedi: "Evet?"

Ona baktı ve gülümsedi. "Özür dilerim: Bulutların içindeydin!" "Ne düşünüyordun Hugo?"

"Keşke hayvancılık hakkında daha çok şey bilseydim diyordum ve ne yapacağımı merak ediyordum."

"Bir şey yapmanıza izin verileceğinden şüpheliyim," dedi. Açıkça. "Büyükbaba'yı parmağında oynatmayı başaramazsan, ki Richmond dışında bunu yapabilen birini tanımadım. Ayrıca, ne yapabilirsin ki?"

"Onu başparmağımın etrafında döndürmem söz konusu değil, gerçi Tanrı biliyor ya, sırtını yere getirmeden bunu yapmak gıdıklayıcı bir iş olurdu. Bunu yapmak istemezdim, çünkü o yaşlı bir adam, üstelik benim büyükbabam."

"Mülkleri yönetmek istiyor musun?" diye sordu biraz şaşkınlıkla. "Söylediğin bir şey bana büyükbabam hayattayken burada kalmak istemediğini düşündürdü." "Ne yapmak istediğimi bilmiyorum," dedi. "Kalmayı düşünmedim, ama burada yapılması gereken işler var ve Bunu yapacak adam olmasam da kendimi kandıramam. İşleri yoluna koymak için çaba göstermenin bir görev meselesi olmadığına inanmak."

"Hugo," dedi ciddiyetle, "işleri yoluna koymak için son kuruşuna sıkamak yerine toprağa para yatırmak anlamına gelir ve asla ikna edemezsiniz. Büyükbaba yapacak! Acele bir şey yapmadan önce Glossop ile konuş!"

"O senin kâhyan mı? Büyükbabamın arkasından onunla konuşamam, ama söz veriyorum, düşüncesizce bir şey yapmayacağım. Yolumu bulmaktan başka şey yapmam için henüz çok erken." Onun oldukça endişeli göründüğünü gördü ve ona güven verici bir şekilde gülümsedi. "Hayır, genç kız, ben hiçbir şeyde tam gaz giden biri değilim! Eğer yolumu bulamazsam, !"

"Ama ben sanıyordum ki, yani büyükbabam bize sizin satıldığınızı söyledi. Burada kalmazsanız ne yapacaksınız?"

"Yeterince iyi yapacağım," diye cevap verdi kıkırdayarak. "Benim de kendime ait bazı pirinçlerim var. Büyükbabam Bray sahip olduğu her şeyi bana bıraktı.

-Birikimi de diyebilirsiniz. Her halükarda lord hazretleri öyle diyor."

Alnı açıldı. "Oh, bu durumda-! Bilmiyordum ve satıldığın için Büyükbaba'ya bağımlı kalmaktan korkuyordum. Hugo, tavsiyemi dinle ve Place'de kalmaya zorlanmana izin ! Hayatım boyunca burada yaşadım ve insanlara ne yaptığını gördüm! Hiç huzur yok, hiç olmadı! Büyükbaba herkesle kavga ediyor: Sanırım bundan hoşlanıyor. Sadece ailesiyle değil, anlarsınız ya, herkesle! Bu yüzden evde nadiren bir misafir görürsünüz ve asla bir sabah ziyaretçisi göremezsiniz. Papazla bile arası iyi değil! Bizimle biraz daha uzun süre yaşadığınızda anlayacaksınız. Hepimiz çok endişeliyiz.

ve öfkelerimizin sonunda Büyükbaba'nınki kadar kötü olacağına dair ovuşturduk: Benimkinin öyle olacağını biliyorum! Anneminki değil, ama onun için daha kötü, çünkü o benden daha hassas, zavallı aşkım ve çok sinirli. Ama babam ve Granville amcam hayattayken aileyi tanıyor olsaydınız-! Sizi temin ederim ki, bu evin altında ikamet etmemeye özen gösterirdiniz.

Büyükbabamla aynı çatı altında yaşarsan, senin bile sinirlerin bozulur!"

Gülümsedi ama şöyle dedi: "Öyle olduğunu söyleyebilirim. Ben hiç

Burada daha çok gün geçireceğim ama şimdiden biliyorum ki Lord Hazretleri ile yaşayamam ve bunu denemeye de niyetim yok. Bu da aklıma bir şey getiriyor! Dower House'da kim yaşıyor?"

"Şu anda kimse yok. Spurstow'dan başka kimse yok. Büyük teyzem Matty'nin kâhyasıydı ve o öldüğünde büyükbabam Dower House'da kalabileceğini, yeniden yerleşilinceye kadar oraya bakabileceğini söyledi."

"Peki Büyük Teyze Matty kimdi?" diye sordu.

"Büyükbabamın kız kardeşi idi! Büyükbabam evlendiğinde, o ve büyük büyükbabam Dower House'a taşınmışlar. Büyük büyükbabam ben doğmadan önce ölmüş ve Matty Teyze ölene kadar orada yaşamaya devam etmiş, neredeyse iki yıl önce! Çok eksantrik biriydi, tam bir cadıya benziyordu ve kendi kendine mırıldanırdı.

Richmond ve ben çocukken ondan çok korkardık, ama neyse ki ziyaret edilmekten nefret ederdi, yüzden sadece çok nadiren ona gitmek zorunda kalırdık.

Dower House. Her zaman bir odada oturur, diğer odaların panjurlarını kapalı tutardı ve düzinelerce iğrenç kedisi vardı. O karanlık evde kapalı kalmak, nereye baksa kedilerin gözlerinin ona dikilmesi ve zavallı Jane Darracott'un hayaletinin arkasından sürünerek yaklaşması Richmond'un en kötü kabuslarından biriydi!"

"Hayaleti unutmuştum, bu yüzden mi ev boş duruyor?"

"Evet, bir bakıma öyle. Granville Amcam, Matty Teyze öldükten sonra orada yaşamak istedi ama Anne Teyze, o eve adımını atmaktansa dünyada her şeyi yapmayı tercih edeceğini söyledi. Çok hayalperesttir, sinirsel rahatsızlıkları vardır- Büyükbabam onlara dengesiz ucubeler diyor! Ama inanıyorum ki

Planın boşa çıkmasının asıl nedeni evin çok kötü durumda olmasıydı ve tabii ki Büyükbaba bu ev için para harcamayı reddetti. Ne zaman ki Büyükbaba her zaman ailesinin olacak şekilde ekonomi uyguluyor, asla kendisinin değil! Düşünüyor musun? Orada yaşamak mı? Sizi uyarıyorum, fare, hayalet ve rutubetten geçilmiyor! Spurstow çatının aktığını söylüyor. birkaç yerde." "Kulağa şampiyon gibi geliyor!" dedi. "Sakın bana kuru çürüme olmadığını söyleme, çünkü inanmam Sen!"

"Büyük olasılıkla, sanırım." Ona muzip bir bakış fırlattı. "Ve sizi rahatlatmak için, orada bir Mahzenlerden Place'e giden yeraltı geçidinde, (bulabilerseniz) çok talihsiz bir şekilde ölen birkaç kişinin kemiklerini keşfedebilirsiniz. biriyle ya da muhtemelen daha fazlasıyla atalarımız." "Bu rahat bir dokunuş katıyor," diye kabul etti. "Ralph II?"

"Hayır, bu düşünceden vazgeçmek zorunda kaldık," dedi üzüntüyle. "Görünüşe bakılırsa geçidin onun zamanından çok önce duvarla çevrilmişti. Ancak, Fatih'le birlikte gelen Darracott'un oğlu Şok edici derecede gevşek bir vida olduğu anlaşıyor, bu yüzden düşmanlarının içine saklayanın o olduğunu düşünmeye çok meyilliyiz"

"Ay, bir geçit tam da herkesin Seç," diye başını salladı. "Ve eğer benden bir April-gowk yapmaya çalışmayı , neden beni evden uzak tutmaya bu kadar kararlı olduğunuzu bilmek isterim?"

Güldü. "Oh, ben ! Sadece sizi uyarmanın doğru olacağını düşündüm!"

"Eh, çok nazıksın!" dedi takdirle. "Tabii ki, geçidi bulmaya çalışırsam zamanımı boşa harcamış olurum, değil mi?"

"Biz de çocukken kendimizinkini harcadık," diye itiraf etti, "ama eğer bir pasaj olduğuna inanmadığınızı söylemek istiyorsanız, bunu çok kötü karşılayacağım. Onun Varoluş bizim en değerli geleneklerimizden biridir! Arşivlerimizde bir yerlerde bununla ilgili bir referans var. Ne yazık ki, tam olarak nerede olduğuna dair hiçbir ipucu verilmedi ve Oliver, Büyükbaba'ya bir ya da iki kazma yardımıyla keşfedebileceğimizi önermeye cesaret ettiğinde, bir nedenden ötürü bu fikir onun hoşuna gitmedi! O yaptı Ama biz -Oliver, Caro, Eliza, Vincent, Claud ve ben- bu geçidin eski zamanlarda da var olduğunu kabul ediyorduk. mükemmel kullanım, duygularımıza girmekte oldukça başarısız oldu!" "Onu suçladığımdan pek emin değilim!"

Ağladı. "Keşke onun yüzünü görebilseydin. Claud ve ben, öldürülen düşmanlarımızın kemiklerini bulmanın ve onları uygun bir şekilde gömmenin onun görevi olduğunu söyledik! Görüyorsunuz, biz En küçükleri bizdik ve diğerlerinin uydurduğu masallar kafamız tamamen karışmıştı! Sanırım kemikler Oliver'ındı. ve bugüne kadar ne kadarının orijinal efsaneye ait olduğundan ve ne kadarının orijinal efsaneye ait olduğundan tam olarak emin değilim. Çocuklar tarafından çok şey eklendi. Söylemeliyim ki, keşke büyükbabamı Dower House'u sana vermesi için ikna edebilsen. (korkarım ki yapmayacaksınız!), böylece küçük bir kazı yapabilir ve eski geleneğimizi doğrulayabilirsiniz! Eğer isterseniz yarın sizi kazıya götürebilirim."

Dower House, Darracott Place'in sadece dört yüz metre kadar kuzey doğusunda yer alıyordu ve buradan bir ağaç kuşağı ve arapsaçına dönmüş bir bitki örtüsü tarafından gizlenmişti.

çalılar vardı. Dar bir sokaktan bir araba yolu buraya ulaşıyordu ama Anthea Binbaşı'yı ormanın içinden geçen bir patikadan geçirdi ve ev. Siyah dikenli bir çitin çevrelediği hendek, ilk bakışta aşağıdaki gibi araziye çevreliyordu neredeyse tamamen oluşuyordu. Paslı menteşeleri gıcırdayan bir küçük kapıyı açan Hugo Etrafına bakındı ve buranın bir hayalet için uygun bir yer gibi görüldüğünü söyledi. Anthea, şalının saçaklarını Bunu kabul etti ve hemen onu ölümcül pencere olarak adlandırdığı pencereyi görmeye götürdü. Pencere evin arka tarafındaydı ve güneydoğuya, Hugo'nun Vahşi doğa zannettiği ama aslında keyifli bir eğlence bahçesi olduğunu söyledi. "Yakından bakarsanız, birkaç gül yatağı ve bir güneş saati olduğunu göreceksiniz," dedi. ciddi bir şekilde. "Belki de çimlerin biçilmesi gerekiyordur." "Öyle, değil mi?" dedi Hugo, çimenlere bakarak. hoşnutsuzluk. " olsam orayı sürüp yeniden ekerdim, ama bu haliyle diğerleriyle uyum içinde olduğunu söyleyebilirim." "Şey, ben nasıl konusunda sizi uyarmıştım. Bu pencere. Oda aslında en iyi yatak odasıydı, ama kazadan sonra -eğer bir cinayet değilse- sonraki kiracılardan hiçbiri içinde uyumak istemedi, bu yüzden Misafirlerin konaklaması." "Evet, olmalı. Lord Hazretleri'nin kalbinde tekinsiz bir oda olmadığını düşünmek Yer: Eğer bir yer olsaydı kendimi orada bulacağımdan hiç şüphem yok. Hanımefendinin yürüdüğü yer burası mı?"

"Oh, evin yerinde dolaşıyor, hatta bazılarına göre evin içinde ! Matty Teyze'nin hizmetçilerinden çok azı ama hayaleti gördüklerini hiç duymadım. Tuhaf sesler duyduklarından şikâyet ederlerdi, ama eğer bu sesleri duysalardı bir şey yapmazlardı. köylüler tarafından uyarılmamıştı. Elbette hiçbiri hava karardıktan sonra eve yaklaşmayı aklından bile geçirmezdi."

Konuşurken evin önüne doğru ilerledi. Burada ağaçlar binaya o kadar yaklaşmıştı ki, dev karaağaçlardan birinin dalı neredeyse çatıya değecekti.

Hugo kararlı bir şekilde şöyle dedi: "Ben olsam başlangıç için onu indirirdim. Ama burası eski, güzel bir ev!" "Sanırım öyle," diye cevap verdi Anthea, belli bir hevesizlikle. "Place'den daha eski olduğunu biliyorum ve onun iyi bir örneği olduğu söyleniyor.

ama bana her zaman korkunç derecede kasvetli bir ev gibi görünmüştür."

"Tüm bu sarmaşıklar sökülüp atılsa, çalılar kökünden sökülse ve bazı ağaçlar kesilse

kasvetli. Bu tarafta bir manzara olmadığını kabul ediyorum, ama bir açıklık , bahçe tarafında, Place'den olduğu kadar iyi ya da daha iyi bir manzara olacaktır." "Yapmak istediğiniz bu mu?"

Başını salladı. "Burada yaşamak isteseydim yaşırdım. Senin hayaletini yatırmak için sadece biraz ışık ve hava almamız gerektiğine dair güçlü bir fikrim var."

"Ama bu ikonoklazm!" diye haykırdı. "Darracott hayaleti mi? Utanç için! Geleneklere hiç mi saygınız yok?"

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Hayır, bu yetiştirilme tarzıyla ilgili bir mesele," dedi. "Ben Darracott geleneklerine saygı duyacak şekilde yetiştirilmedim. Düşünüyorum da, nasıl yetiştirilmiş olursam olayım, hizmetçileri korkutup evimden kovan bir hayalete saygı duyacağımdan şüpheliyim. İçeri girebilir miyiz?"

"Elbette, tabii Spurstow dışarı çıkıp kapıları kilitli bırakmadıysa," diye karşılık verdi. "Eğer içerideyse, bizi pek sıcak karşılamayacaktır, ama sakın dehşete kapılmayın! O da Matty Teyze kadar tuhaf biri oldu ve bütün ziyaretçilere ama bizi şiddetle püskürtmeyecektir! Otuz yıldır burada yaşıyor, bu yüzden biraz huysuz olmasına şaşırmamalısınız."

"Yani hayaletten korkmuyor mu?"

"Hayır! Zavallı Jane'i çok hor görüyor, tıpkı senin gibi!" "Buraya musallat olduğuna inanıyor musun?" Hugo sordu, Yabani otlarla kaplı yoldan eve doğru yürüyordu.

Tereddüt etti. "Hayır. En azından şu anda, gün ışığında buna inanmıyorum, ama hayır, umurumda değil. geceleri buraya gel! Bir şeyler görenler sadece köylüler değil: Richmond da gördü."

"Gerçekten de öyle mi? Ne gördü?"

"Bir kadın formu. İlk başta kim olduğunu anlayamamış. Ona doğru gittiğini ve aniden ortadan kaybolduğunu söylüyor. Ugh!"

"Eğer yaptığı tek şey buysa, evime uğrayabilir. Burası," dedi Binbaşı yapmacık bir tavırla. İki yıpranmış taş basamaktan çıkıp bayraklı sundurmaya girdiler; ama Anthea paslı demir zembereği kavradığı sırada kapı friz ceketli, kır saçlı bir adam tarafından açıldı. Ziyaretçilere asık suratla baktı, Anthea'ya isteksiz bir günaydın dedi ve Yoldan geldiğini görmüş ve bir şey istiyor olabileceğini düşünmüştü. "Evet, Binbaşı Darracott'a evi göstermek istiyorum," diye yanıtladı neşeyle. "Eğer izin verirsiniz Bayan Anthea, bugün sabah buraya geleceğinizi haber verseydiniz, gösterime hazır hale getirirdim," dedi Spurstow büyük bir ciddiyetle. "Odaların hepsi kapalı. Bilirsin işte. Ben anahtarlarımı getirene kadar beklemeniz gerekecek."

Bu sakinleştirici sözlerle onları salona aldı ve kendisi homurdanarak kendi odasına giderken onları orada bıraktı. Az sonra geri döndüğünde, Binbaşı'nın odasının kepenklerini açmış olduğunu gördü.

salonun arka tarafındaki pencerelerde durmuş, Cromwellian merdivenlerini seyreliyordu.

Darracott, volanlı eteğini bir elinde toplamış, alaycı bir yüzle tozlu zemine bakıyordu. Spurstow, "Bu benim suçum değil, hanımefendi," diyerek eleştirileri önledi. "Beni uyarmadan gelmemeliydiniz."

"Yapmamam gerektiğini görebiliyorum!" diye karşılık verdi.

"Ama ben geldim ve Binbaşı Darracott'u eve götürmek istiyorum, hatta

diz boyu toz içinde olsa da, bu yüzden kararınızı verebilirsiniz."

Bu açık sözlü konuşma kızdırmaktan çok memnun etmiş gibi görünüyordu. Yüzünde ekşi bir gülümseme belirdi ve Bayan Darracott'un çocukluğunda sergilediği sorunlu karakteristik özelliklerine sadece geçici bir gönderme yaparak yemek salonuna açılan kapının kilidini açtı ve panjurları açtı.

Zemin kattaki turlarını tamamlamadan çok önce Binbaşı'nın Dower House'u inceleme isteğinin onu terk etmiş olması Anthea'yı şaşırtmazdı. Kirli

camlar ve yaklaşan sarmaşıklar odaları karartıyordu; duvarlarda birkaç rutubet lekesi vardı; tavanların çoğu eski moda şöminelerin üzerinde uğursuz bir şekilde kararmıştı; her oda küf kokuyordu; ve son bir melankoli dokunuşu da mobilyalar tarafından eklenmişti.

Her odanın ortasında bir araya toplanmış ve üzerleri gazeteler, eski çarşaflar ve çul parçalarıyla örtülmüştü.

"Nasıl bir şey olacağı konusunda seni uyarmıştım!" dedi Hugo'ya. "Evet, kötü durumda ama düzeltilebilir," diye cevap verdi. "Bu yapılabilir, ama her zaman karanlık, kasvetli bir ev olarak kalacak." "Hayır, eğer sarmaşıklar sökülürse ve tüm o çalılar temizlense, burayı asla tanıyamazsınız," dedi.

dedi. "Odaların en iyileri güneydoğuya ama güneş ağaçlar ve çalılar tarafından kapatılmış durumda."

Spurstow düşmanca bir tavırla, "Bayan Matty, efendim," dedi, "Güneş içeri girip halıları soldurmazdı."

"Belki yapmazdı, ama kırların kenarında yetişmedi," diye karşılık verdi Hugo. "Ben kapalı kalmaya alışık değilim: Nefes alacak yer istiyorum ve halıları boş verin!" A

Buna verilen tek cevap onaylamayan bir koklama oldu.

Spurstow daha sonra davetsiz misafirleri üst kata çıkardı ve Anthea, Hugo'ya Jane Darracott'un yatak odasını gösterip hayaletinin orada görülüp görülmediğini sorana kadar başka bir şey söylemedi. O da şöyle dedi

Hayaletleri hesaba katmadığını bastırarak söyledi.

"Binbaşı da onları hiç dikkate almıyor," dedi Anthea. "Ona bir Banbury hikâyesi sanıyor, ama ev perili, değil mi?"

Spurstow, "Halk öyle diyor," diye cevap verdi. "Ben hiç söylemedim, bayan. Ben konuşmayı seven biri değilim ve kolay kolay korkmam. Otuz yıldan fazla bir süredir burada yaşıyorum ve bunun bana hiçbir zararı olmadı. Hiç aldırış etmiyorum."

Anthea istemsiz bir ürperti geçirdi ama Binbaşı şöyle dedi: "Neyi fark ettiniz?" Spurstow kaşlarının altından ona baktı. "Bir şeyler duyuyorum," dedi. "Ne duyuyorsun?" diye sordu Anthea.

"Bir şey yok hanımefendi. Bu beni endişelendirmiyor," dedi.

"Zaman

yatağımdan kalktığımda, eve birinin girdiğini düşünürdüm, ama bunların hepsi aptallıktı.

bodrumlardan tavan aralarına kadar arayın, ama hiçbir şey göremezsiniz. En azından ben hiç görmedim. Her şey söylendiğinde sadece ayak sesleri."

"Ah!" dedi Anthea belli belirsiz. "Sadece ayak sesleri!"

Spurstow kabaca, "İnsanların anlattığı aptalca hikâyeleri dinlemek istemezsiniz, Bayan Anthea!" dedi. "Gerisi ağaçlardaki rüzgârdan ya da belki bir baykuştan başka bir şey değil. Bazı geceler dışarıda biri inliyormuş gibi sesler çıkar, ama Tanrı sizi korusun, bayan, rüzgâr tuhaf sesler çıkarabilir! Ben aldırmıyorum!"

Omzunun üzerinden bakma dürtüsünü bastıran Anthea Binbaşı'ya biraz daha yaklaştı, bu kadar iri ve sağlam bir bedenin varlığından beklenmedik bir şekilde minnettardı. Binbaşı ona baktı ve güven verici bir şekilde gülümsedi. "Bu da ormanlık alanı evden geriye itmek için iyi bir neden daha oluşturuyor," dedi. "Ayak seslerine gelince, ben olsam sıçan-yakalayıcı!" Konuşurken gözleri Spurstow'un üzerindeydi ama değerli adam hiçbir şey söylemedi. de sessizliğinde kabullenici bir şey yoktu; yüz ifadesi, eğer isteseydi, daha fazla ve daha fazla şey yapabilecek birinin yüz ifadesiydi. Anthea evin kileriyle hizmetçilerin odasından başka görülecek bir yer kalmadığına sevinmekten başka bir şey yapamadı. Binbaşı mecburen bunlarla ilgilenmediğini söyleyince tekrar aşağı indiler, Spurstow da sessizliğini bozarak Ne zaman yağmur yağsa çatının bir düzine yerden aktığını söyledi. Eğer tavan arasına çıksalardı, dedi, damlaları yakalamak için oraya yerleştirilen kovaları görürlerdi.

Bu iç karartıcı notla ayrıldılar, Spurstow, Binbaşı tarafından kendisine bahşedilen nezaketle biraz yumuşamıştı, onlara kapıyı açık tuttu ve hatta her zaman hoş karşılanacaklarını söyleyecek kadar ileri gitti.

"Eğer hoş karşılanmış olsaydık, bu durumdaki herkes için üzüldüm.

Hoş karşılanmadı," dedi Hugo, adımlarını küçük kapıya doğru geri çekerken. "Onun yaşlı kadının Kâhya mı?" "Evet, ama hiçbir zaman uşak olmak için eğitilmedi. Teyze

Çünkü Londra'dan kiraladığı uşakların hiçbiri onunla bir aydan fazla kalmamıştı.

görgü kurallarını umursamıyordu ve itiraf etmeliyim ki ona inanılmaz derecede sadıktı ve sanırım kaba tarzıyla ona düşkündü. Onun her istediğini yapmasına izin verirdi ve tabii ki tek bir odada yaşamaya başladığında her şeyi o idare ederdi, dahası onu bir groat bile dolandırmazdı. Babası ve büyükbabası gibi da bu malikânede doğup büyümüştü ama Matty Teyze'nin parasıyla yuvasını kurmuş olsaydı büyükbaba bile buna şaşırılmazdı. Ona bir yıllık gelir bıraktı, ama sadece Sanırım bu yüzden Dower House'da tek başına kalmak istiyordu. Bunu bir servet için bile yapmazdım! Sadece ayak sesleri olduğunu söylediğinde kanınızı dondurmadı mı? Sanki bu her şeyi

Doğru! Bunun her şeyi on kat daha ürkütücü hale getirdiğini düşünmüştüm, değil mi?" "Evet, çok iyi yaptı," diye onayladı Hugo.

Hızla ona baktı. "Çok iyi miydi? Sen Yani bizi korkutmaya mı çalışıyordu? Bana öyle gelmedi. kadar az şey söyledi ki! Hatta inleme sesi için rüzgârın suçlu olduğunu bile söyledi."

Hugo kıkırdadı. "Demek öyle! Eğer seninkini görebilseydin Kendi yüzünü, genç kız! Korkutup kaçırmaya çalıştığının sen olduğunu düşündüğümünden değil. Düşündüğüm şey o en kısa sürede

Dower House'da kendim yaşamak istediğimden şüphelenince beni buna karşı çıkarmak için elinden geleni yaptı." Kadın kaşlarını çattı. Bir iki dakika düşündükten sonra, "Evet, sanırım bu mümkün," dedi. "Onu evle birlikte kiralamadıysanız, ki bu pek olası değil, ayrılmak zorunda kalacaktı ve diyebilirim ki - Hayır, bu olamaz! Evin kiralık olduğu biliniyordu. o gelmeden çok önce perili!"

"Eğer inanmamızı istediği kadar kötü perili bir yer olsaydı, büyük büyükannemiz orada yaşamaya gitmezdi.

bırakın ölene kadar orada kalmayı!"

Hugo cevap verdi. "Hayır, genç kız! Spurstow insanları bundan uzak tutmak istiyor. Bunun nedeni belki de ortaya çıktı: Öyle olmadığını söylemiyorum, ancak şüphelendiğim şey, başka bir nedeni olduğu ve bu nedenin de çok cömert bir neden olduğu!"

-Ayak sesleri ve acınası anlamlar içeren konuşmalarıyla etraftaki insanları korkuttuğu için!"

"Ama Richmond hayaleti gördü!" diye itiraz etti. "Köylülerden biri ya da ikisi de görmüş ama onun kadar net değil. Yaşlı Buttermere onun beyaz bir şey olduğunu, yerde süzüldüğünü ve çalılıkların arasında kaybolduğunu söyledi."

"Kaybolması için de çok iyi bir yer," dedi Hugo, hiç etkilenmemişti. "Bana bir çarşaf ve çok fazla ay ışığı olmayan bir gece verin, ben de aynısını yapmaya hazırım!" "Peki Richmond'ın canlı bir insan sandığı şekil?"

"Eğer Richmond buraya Richmond'un hayaletini görmeyi umarak geldiyse Jane Darracott," dedi bir an sonra, "ve aslında o ihtiyar serseriye bir çarşafa sarınmış olarak gördü, büyük olasılıkla hayal gücü onu ele geçirdi ve gördüğünden çok daha fazlasını gördüğüne yemin etmeye hazır hale getirdi. Hayal gücü tuhaf bir şeydir ve Richmond'un kinin canlı bir hayal gücü olduğunu söyleyebilirim. bir tane."

Bunu düşündü ve düşüncelerinin sonunda şöyle dedi: "Eğer haklıysan Hugo, Spurstow'un neden herkesi Dower House'dan uzak tutmak istediğini tahmin edebiliyorum. Aslında, bunun hiçbirimizin aklına gelmemiş olmasına şaşıyorum! olun, ev serbest tüccarlar tarafından kullanılıyor!"

Binbaşı bu öneriyi herhangi bir şaşkınlık ya da onaylamama belirtisi göstermeden kabul etti; ama konuyu kafasında bir kez daha gözden geçirdikten sonra şöyle dedi "Kaçakçılıktan pek anlamam ama Dower House'un kıyıdan çok uzakta olduğunu düşünürdüm." "Hayır, neden? "Hayır, neden? ve emin olun ki, iç kesimlere mal taşıyanlar bataklığı çok iyi bilirler.

Böylece en karanlık gecelerde bile yollarını bulabilirler. Malları kıyıdan olabildiğince uzakta depolamak istiyor olmalılar, çünkü kara muhafızları en sıkı kıyıya en yakın konutlarda tutuyorlar, ancak karanlık nedeniyle çok uzağa gidemiyorlar. Mallar karaya Aysız geceler, görüyorsunuz: onlara karanlık diyorlar."

"Evet, öyle olmalılar. Kaçakçılık gemileri kıyıya yakın mı seyrediyor, yoksa karacılar onlara doğru kürek mi çekiyor?"

"Şey, tam olarak bilmiyorum. Sanırım çoğu zaman yüklerini derelere ve boşluklara indiriyorlar, ama bazen de gelgit sırasında malları denize attıklarına inanıyorum. Bir keresinde, ben çocukken, gel-git görevlilerinin denize atılmış bir çay yükünü yakaladıklarını hatırlıyorum. Bu Hemşiremin söylediğine göre, uskumru çömleklerine benzeyen yağlı deri torbalarda paketlenmişti. Ticaret hakkında çok şey biliyordu.

Kardeşlerinin bununla bir ilgisi olduğunu sanıyorum." Onun bu neşeli ve umursamaz tavrı karşısında sırtıtmaktan kendini alamadı, ama biraz irkildi ve kuşkuyla şöyle dedi: "Siz hemşirenin kardeşleri kaçakçı mıydı?"

"Usta kaçakçılar değil, malları kıyıdan yukarı taşımaya yardım etmek için kiralanmışlar," diye açıkladı. "Babalarının çiftliğinde çalışıyorlardı ve emin olun son derece saygıdeğer insanlardı.

Sen!" "Hayır!" diye itiraz etti.

Gülümsedi. "Şey, buradaki arkadaşları kadar saygıdeğer tüm olaylar. Anlamıyorsun, Hugo! Kent ve Sussex'te

Neredeyse herkes bir şekilde kaçakçılıkla uğraşıyor. Çiftlik işçileri kendilerini hamal olarak kir alıyor ve çiftçiler de bazen atlarını ödünç veriyor, ve neredeyse her zaman ahırlarının saklanma yeri olarak kullanılmasına izin verirler. Elbette bizim kaçakçılarla herhangi bir işimiz yok, ama birinde ankers bulsaydık, bu konuda tek kelime etmememiz gerekirdi. Kimse yapmaz! Niye ki?

Büyükbabam bir keresinde bize Guldeford Kilisesi'nde bir kargo konyak depolandığını, Papaz'ın bundan haberdar olduğunu ve kürsüden bir sonraki Pazar günü ayın yapılmayacağını çünkü çatının onarılması gerektiğini söylediğini anlatmıştı! Büyükbabam size kaçakçılıkla ilgili yüzlerce hikaye anlatabilir: biz çocukken bunu yapardı ve çok : biz bunu büyük bir zevk olarak görürdük!"

"Yaptığına eminim," dedi Hugo.

Adamın sesinde biraz kuruluk sezdi ve biraz da sabırsızlıkla şöyle dedi: "Sanırım bunu çok sarsıcı buluyorsunuz! Olabilir, ama Kent'te böyle görülmez. Büyükbabam genç bir adamken, kaçakçılıkla suçlanan bir adamı mahkum edecek bir sulh yargıcının bile zor bulunduğunu söylerdi."

"Demek her şey yolunda gitti," diye başını salladı.

"Hayır, tabii ki olmadı! Ben sadece bunun neden sizin kadar korkunç bir suç olduğunu düşünmediğimizi göstermek istemiştım!"

"Hayır, ne düşündüğümü bilmiyorsun," dedi ona gülümseyerek.

"Beyefendilerle düşmanlık içinde olduğunu gösterirsen burada pek sevilmezsin," diye onu uyardı.

"Bu çok kötü," dedi ciddi bir şekilde başını sallayarak.

O zaman başka bir şey söylemedi, ama günün ilerleyen saatlerinde Richmond Hugo'ya Dower House'da neler yaptığını sorduğunda konu tekrar gündeme geldi. Cevap veren Anthea oldu ve haykırdı: "Richmond, sence o iğrenç yaşlı adam herkesi evden uzak tutmaya mı çalışıyor?"

"Evet, tabii ki öyle!" diye cevap verdi gülerek. "Ziyaretçilerden nefret ettiğini biliyorsun! Ayrıca, eğer onu ziyarete gidersek, kendini yüceltmek ve yerleri fırçalamak zorunda kalacaktı. Öyle miydi?"

Huysuz mu?" "Evet, daha da kötüsü! Ayak seslerinden, iniltilerden söz ederek kanımı dondurdu.

Duyduğu şeyler! bir şey olduğu gibi korkunç bir hisse kapılmaya başladım. Hugo orada olmasaydı, eteklerimi toplayıp kaçmam gerekirdi!"

"Budala!" diye alay etti Richmond. "Güpegündüz mü?"

Claud araya girerek, "Bu humdudgeon değil," dedi. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum ve bu çok kötü bir duygu! Bu Bir keresinde buradaki yolda yürürken başıma gelmişti. Beni takip eden bir şey olduğunu aklımdan çıkaramadım. Tüylerim diken diken oldu, çünkü hava kararıyordu ve etrafta kimsecikler yoktu."

"Kaçtın mı?" diye sordu Anthea, onu sorguya çekerek.

"Koştum desem yeridir!" diye cevap verdi. "Kaçan şeytani, büyük, siyah bir domuzdu. Daha önce hiç hayatımda böyle bir korku yaşamadım! Evet, gülmeniz çok güzel ama domuzlar tehlikeli şeyler."

"Arkamda bir hayalet olacağına bir yaban domuzu olmasını tercih ederim," dedi Anthea. "En azından canlı bir şey olurdu!"

"Arkanda canlı bir yaban domuzunun ölü domuzdan daha iyi olacağını , hiç domuz tarafından kovalanmadığın belli!" dedi Claud, biraz da duygulanarak. "Hayaletlere gelince, Onlara inanmaman gerektiğini daha iyi bilmelisin! Öyle bir şey yok." "Öyle değil mi?" diye atıldı Richmond. "Siz olsanız geceyi Dower House'un bahçesinde geçirmek ister misiniz?"

Claud, "Biliyor musun Richmond, tanıdığım insanlar arasında en rahatsız edici düşüncelere sahip olan sensin," dedi. "Eğer ben Tavan arasında biraz tuhaf olduğunu düşünmüyor ? Bütün gece Dower House'un etrafında dolanarak kendime güzel bir pasta yapardım!"

"Ama sen korkmaz mıydın Claud?" Anthea sordu. "Gerçekten, yapmaz ?" "Tabii ki korkarım! Üşütmek zorunda kalırdım, çünkü bu yüzden Sonsuza kadar yürümeye devam edersem, akciğer iltihabına şanslı sayılırım. Hayalet görmekten korkmuyorum, eğer kastettiğin buysa. Çok iyi biliyorum ki olmamalı." "Bundan o kadar emin olma!"

Claud akıllı gözlerini genç kuzeninin üzerine dikti. "Bundan eminim. Sakın aklına benim varoşlara uygun olmadığım fikrini getirme evlat, çünkü öyleyim! Ne görmeliyim, Geceyi Dower House'da geçirecek kadar budala olsaydım, geceliğinle ortalıkta dolaşan sen olurdun, kafanda bir yastık kılıfıyla. Hiç şüphem yok. Bu!" Richmond güldü ama kesin bir ifadeyle "Ben değil! Sizi kandıramasaydım başka bir yerde denemekten mutluluk duyardım, ama Dower House'da değil! Bir kere yeter, teşekkürler!" Darracott Place'e ulaşmak için Morning Post'un son sayısına göz gezdiren Hugo ve gözlerinde bir parıltıyla Richmond'a baktı. "Görünüşe bakılırsa, onu gören tek kişi sensin.

Zavallı hanımefendiyi açıkça gördüm," dedi. "Neye benziyordu, delikanlı?"

Richmond, "Onu buna cevap verebilecek kadar net görmedim," diye karşılık verdi. "Ayrıca, bir anda ortadan kayboldu."

"Ama bir kadın formu gördün, değil mi?" Anthea sordu.

"Evet, ilk gördüğümde köyden biri sandım ama fazla ışık yoktu tabii, ve-"

"Sisli bir form mu?" diye araya girdi Claud. "Evet. Yani-"

"Parıldadı mı?"

"Tanrım, bilmiyorum! olmadığını göreceğ zamanım yoktu: Bir an oradaydı, sonra çalılıkların arasında eriyip gitti."

"Ben de düşünmüştüm!" dedi Claud memnun bir havayla. "Ben de anlıyorum. Aslında aileden geliyor. Bunun için tek bir şey var, o da cıva. Tavsiyemi dinle genç Richmond ve bir dahaki sefere baktığında bir şeylerin kayıp gittiğini gördüğünde Elvira Teyzemden Mavi Hap iste!

Sana vermemesine şaşırdım, çünkü Vincent kadar ciğerci olduğun bir mızrak sapı kadar açık!"

Bu karşılaştırmayı duymak için tam zamanında odaya giren Vincent, Richmond'un öfkeli yalanlamasını keserek şöyle dedi kapıyı kapattı: "Ben ciğerci miyim? Acaba haklı olabilir misin? Can sıkıntısından olduğumu sanıyordum. Bu damgayı hak etmek için ne yapıyordun?" Richmond ve Anthea koro halinde konuyu ona açıkladılar. Hugo Morning Post'a dönmüştü ve Claud ilgisini kaybetmişti, zihni aniden daha önemli bir konuyla meşgul olmuştu. As

Vincent öne doğru yürüdü, Claud'un bakışları

karşı konulmaz bir şekilde parıldayan Hessian'larına yöneldi ve kahverengi çalışma, büyümlü parlaklıklarının konyak ve balmumu karışımıyla elde edilip edilemeyeceğini ve Polyphant'ın bu tamamen orijinal tarifi denemek aklına gelip gelmediğini merak ediyordu. Gözlerini Hessian'lardan ayırdı ve Vincent'in alaycı bir tavırla ona baktığını gördü. ona baktı. "Ben bile bilmiyorum kardeşim," dedi Vincent nazikçe. "Umarım şampanya için hiç körük harcamamışsındır? O değil."

Claud affedilir derecede sinirlenmişti. "Ne düşündüğümü bilmek istiyorsan-" "Biliyorum," diye araya girdi Vincent. "Özür dilerim, Anthea! Ne diyordun?" "Diyordum ki -hayır Claud, ona cevap verme! Tam da yapmanı istediği şey bu! Richmond ne görmüş ya da görmemiş olursa olsun, Dower House'un perili olduğunu düşünüyorum," dedi Anthea. "Bütün bu süre boyunca içimde korkunç bir his vardı.

İşte!" Pencere kenarındaki koltuğa yanlamasına oturmuş, Morning Post'u önüne yaymış olan Hugo başını kaldırdı ve sırtarak şöyle dedi "O yaşlı budalanın seni kandırıp ona inanmana izin verdiysen buna şaşmamalı!"

"Bana Spurstow'un buranın perili olduğunu söylediğini söylemeyeceksin değil mi?" diye sordu Richmond. "Çünkü öyle bir şey söylemediğine yemin edebilirim! Hiçbir hayalet için acele etmez! I

ona sorular sorduklarında

Mavi Aslan'da bu konudan bahsedince somurtuyor ve cevap vermiyor. Neden seninle bu konu hakkında konuşmayı kafasına koysun ki?"

"Hugo onun kendisini korkutmaya çalıştığını düşündü. Ve söylemeliyim ki Hugo, haklı olabilirmişsin gibi görünüyor!"

"Keman!" dedi Richmond. "Hugo'yu neden korkutmak istesin ki?"

Hugo günlüğünün bir sayfasını çevirerek, "Buraya çok fazla ilgi duyduğumu düşünmüş olabilir," diye önerdi.

Anthea, "Hugo tüm sarmaşıkları ve şu kalın çalıları temizlemek istediğini söyledi," diye açıkladı.

"Acaba? Herkesi uzak tutmaya çalıştığı tamamen doğru. Daha önce bir şeyler saklıyor olabileceği aklıma gelmemiştir, çünkü Matty Teyze ziyaretçi de görmezdi ama Hugo bunu soktuğunda - Richmond, Dower House'u kaçak kargolar için bir saklanma yeri olarak kullanıyor olabilir mi?"

"Olabilir," diye yanıtladı Richmond, "ama onu bu konuda suçlamanızı tavsiye etmem. Bunu çok kaba bulacak ve otuz yıldır hizmette olduğunu ve itibarına hiç leke sürülmediğini . Ash bana, Ottershaw denen o sersem Dower'da nöbet tutmaya başladığında hemen yaylara çıktığını söyledi. House."

"Aman Tanrım, öyle mi yaptı?" diye haykırdı Anthea. "Bunu hiç bilmiyordum! Ne zaman oldu?" "Oh, Ottershaw gönderildikten hemen sonra İşte! Noel'den hemen sonraydı, değil mi?" "Canım benim, ne Karıştırıcı olaylar ben burada gerçekleşiyor gibi görünüyor!" dedi Vincent. "Ottershaw'ın Spurstow'dan şüphelenmesine ne sebep oldu?" "Yüzü sanırım." dedi Claud. "Herkes yapar!"

"Önleyiciler her zaman perili evlerden şüphelenir," dedi Richmond, sözünün kesilmesine aldırmadan. "Ottershaw daha önce sahip olduğumuz adamdan daha büyük bir aptal! Görmek için geldi büyükbabam hakkında!" Vincent'a sırtı, gözleri parlıyordu. "Chollacombe'a büyükbabamın nasıl sevdiğini sor!"

Vincent enfiye kutusunu açarak, "Eminim bundan hiç hoşlanmamıştır," dedi. "Ona karşı her türlü sempati var. A

büyük terbiyesizlik: Spurstow hayatı boyunca Büyükbaba'nın hizmetinde oldu."

"Ama Ottershaw'ın tek nedeni bu muydu?" diye sordu Anthea. "Sadece Dower House'un perili olması mı?"

Richmond omuz silkti. "Bana sormanın faydası yok: Adam bana güvenmiyor. Tek bildiğim burayı izlettiği. Spurstow tabii ki fark etti ve pası yakaladı. Rye'a gitti, Ottershaw'ı Ship'te yere serdi ve ona bununla ne demek istediğini sordu. Ben orada değildim, ama bana söylenene göre nadiren tekme atılmış. Ottershaw kendini kaybetti, çünkü Spurstow onunla birlikte geri dönüp Dower evini araması için ona meydan okudu ve tabii ki Büyükbaba'nın izni olmadan bunu yapmaya cesaret edemezdi, ki kesinlikle yoktu!"

"Peki Spurstow'un haklı öfke gösterisi şüpheleri yatıştırdı mı?" diye sordu Vincent, enfiye kutusunu yerine koyarken cebine koydu ve mendiliyle kolunun tozunu aldı. "Bu benim kuşkularımı yatıştırmaz!" dedi Claud. "Eğer böyle bir şey Darağacı suratlı koy gelip bana lekesiz itibarından bahsetseydi, onu ! Çok dumanlı yarısı! olun, evin her yerine kaçak mallar saklamıştır!"

"Eğer öyleyse, onları oraya nasıl götürdü?" diye karşılık verdi Richmond. "Önleyiciler ne zaman büyük bir koşunun haberini alsa, Ottershaw yola süvariler yerleştirdi ve hiçbir şey görmediler ya da duymadılar! Eve ulaşmanın, çalılıkların arasından arazimize açılan kapıdan başka bir yolu yok ve bu kapının kullanılması da mümkün değil. Birincisi, yarım mil öteden duyulacak kadar yüksek sesle gıcırıyor ve bir diğeri, dışarıda görevli bir adam

ana kapıda, şeritte, çalılıklardan birinin çıkıp çıkmadığını görmekten kendimi alamadım."

"Doğru," diye onayladı Vincent. "Tabii ki, cesur bir adam olduğunu ve görevini sürdürdüğünü varsayarsak - ki bundan şüpheliyim. Bu kasabanın sakinleri hakkında bildiklerime göre Kayıtsız şartsız bir yerde, bir süvarinin nöbetini biraz daha güçlendirmek için onlara güvenilebileceğini varsaymalıyım. güzel hayalet hikayeleri."

"Evet, tabii ki öyle," diye sırttı Richmond. "Ash - Blue Lion'da tampon görevlisi, biliyorsun - adamların bu görevden şeytan gibi nefret ettiklerini söylüyor. Ona göre, Dower House'da bizim hayal bile edemeyeceğimiz kadar çok hayalet görmüşler! I kapıya çok yakın durduklarını sanmıyorum, ama şeridi kapalı tuttukları sürece bunun bir önemi yok: herhangi bir sürü treni bu yoldan gelmek zorunda. En iyisi Ottershaw güçlerini orada yoğunlaştırırken Büyük bir seferin yapıldığı gece, tren batıya doğru kilometrelerce yol kat etti ve bir koku bile almadan geçip gitti. Önleyici!"

Vincent oldukça eğlenmiş görünüyordu. "Oldukça iyisin-Bilgilendirildim! Bütün bu bilgileri nereden buluyorsun, küçük kuzen?"

Richmond güldü. "Kayıkçım, tabii ki! Tanrım, sen Sahil boyunca Jem Hordle'ın bilmediği bir şey olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Kayıkçınızı unutmuşum. Kardeşlikten biri mi?"

"Ona sormadım. İnsanın kayıkçısına böyle bir soru soracağını düşünmemelisin!"

"Eminim öyledir! Nasıl bu kadar aptal olabilirim?"

"Sana bir şey söyleyeceğim, genç Richmond!" dedi Claud. Aniden. "Çok zeki görünüyorsun! Eğer dikkat etmezseniz, nasıl görüneceğinizi bilemezsiniz. Olmalı Kayıkçınızdan emin olun! Dahası, o yawl'ınızı herhangi birinin denize indirebileceği bir yere çekmemelisiniz. Kaçak mal getirirken yakalanırsanız başınız büyük belaya girer ve bir el testeresinin başına gelecek olan da tam olarak budur. geceler!"

Vincent, "Belagatiniz beni büyülese de, Richmond'un teknesi çalındı ve uygunsuz amaçlar için kullanıldı diye neden bu kadar zor durumda kaldığınızı anlayamıyorum," dedi. "Richmond'a, onun gibi yol göstermeyi üstlendiniz mi? Hugo kadar iyi misin bu arada?" "Endişelenmenize gerek yok, Claud!" Richmond kendinden emin küçük bir gülümsemeyle araya girdi ağzında oynuyordu. "Jem benim iznim olmadan teknemi dışarı çıkarmayacağı gibi, saatimi de çalamaz ve bunu başkasının yapmasına da izin vermez."

Yüzünde derin bir şüphecilik ifadesi olan Claud, söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu, ama babası içeri girdiğinde o anda odaya girince konu kapandı. Matthew, Darracott Place'den ayrılmadan önce, Vincent'ı kendi örneğini izlemeye ikna etmek için bir girişimde daha bulundu. Başarısız oldu, çünkü Vincent'ın içinde bulunduğu mali sıkıntılar, onun sadece büyükbabasını memnun etmesini değil, aynı zamanda çeyrek güne kadar hiçbir yaşam harcaması yapılmamalıdır. onu rahatlatmak için gelmişti. Ama Vincent, Matthew'un, Lord Darracott'un torunlarına yüklü miktarda para verme konusundaki kaprisli geleneğine çok içerlediğini çok iyi . Kendi oğluna bile reva bu açıklamayı, Matta'ya açıkça canının sıkıldığı yerde kalması için sunmadı. Aslında, ona hiçbir şey sunmadı. Matthew'u geri gönderen bir durumdu.

Londra'ya, hanımının kontrol yeteneğine olan bağımlılığının sadece kısmen yatıştırdığı endişeli bir önsezi ruh hali içinde Giderek daha tehlikeli bir durumla karşı karşıya olduğunu hissediyordu. "Sevgili efendim," dedi Vincent, "büyükbabamı bu zor anında desteksiz bırakmak çok kaba çok barbarca! Bunu düşünemezdim! Ama yalvarırım Claud'u götürün!"

Ancak Matthew bu isteği çok uygun bir şekilde görmezden geldi ve Claud da Darracott Place'de kaldı. Kendisine hiçbir Ne ev sahibinin cesaretlendirmesi, ne de kırsal bir yaşamın onun için en ufak bir çekiciliği olduğunu kimse hissedemedi. Yine de bu konuda gerçek bir umut beslediğini düşünen yoktu. Büyük kuzenini ıslah ediyordu, çünkü ilk coşkusu aldığı çeşitli kontrollerden kurtulamamıştı ve Hugo'nun diyalektik hatalarını sık sık kınamasına ve ara sıra onu daha fazla ikna etmek için bir girişimde bulundu uygun bir şekilde, Kent'te kalmasının kesinlikle onu eğitmek değildi. Gerçek şuydu ki, büyükbabasının çağrısı, onun Kent'te kalmayı reddetmesini gerektirmişti. Ülkenin bambaşka bir yerinde çok hoş bir ev partisine davet edildi ve böylece kendini Birkaç hafta boyunca gidecek hiçbir yeri için, bu mevsimde Duke Street'teki lojmanına dönmesi açıkça uygun değildi. Darracott Place'de uzun süre kalmayı tercih etmezdi ama daha enerjik ve çok daha gösterişli kardeşi gibi sıkılmıyordu. Kılık kıyafet konusundaki hırsına rağmen Claud'un zevkleri sadeydi ve kendi kendine dayattığı moda dünyasında önemli bir figürü kesmek son derece yorucu olan birkaç haftayı taşrada geçirmekten gerçekten çok memnundu. kira kontratını tamir ediyordu. Modanın çeşitli cüretkâr yeni tuhaflıklarının etkisini, zevkini yaşamadan deneyebilirdi. yüksek tutucular tarafından biraz fazla ileri gittiğinin düşünülmesi korkusuyla gölgelendi.

Ailesinin bağrında olumsuz eleştiriler olsa da, bu o kadar yanlış bilgilendirilmişti ki, onu sakinleştirecek hiçbir gücü yoktu. Büyükbabasının düşünceleri Gotik'ti; babası hiçbir zaman Richmond, zevk ve ton meseleleri hakkında hiçbir şey bilmeyen toy bir gençti ve Vincent'ın küçümsemesi o kadar açıktı Kıskançlık yüzünden bunu görmezden gelebiliyordu. Hugo'dan gelen eleştiriler doğal olarak küçümsenebilirdi, ama Hugo onun görünüşünü asla eleştirmede: her yeni savurganlığa huşu ve hayranlıkla baktı, sadece bir kez bir şeyin ifadesine ihanet ediliyor. bir protesto niteliğindeydi. "Eh, delikanlı, Rye'a asla o teçhizatla gitmeyecek misin?" diye haykırdı istemeden, Claud geldiğinde Merdivenlerden inerken bu sefer için harika giyinmişti.

"Kesinlikle öyle," dedi Vincent, ne yazık ki o sırada kütüphaneden çıkmıştı. "Claud, sevgili kuzenim, güneşin altında kendini göstermekten başka bir şeyden hoşlanmaz. Yerel halkın hayran bakışları. Caydırmaya çalışmayın O! Ne de olsa bu kadar çaba biraz takdiri hak ediyor ve Londra'da kasıla yürüdüğünde çektiğı ilginin hayranlık uyandırıcı olmasını umuyordu."

Her zamanki zekâsıyla gerçeğı tam olarak ifade ettiğı için, Claud öfkeden çılgına dönmüştü ve ona seçtiğı üslupla ilgili bazı özlü eleştirilerde bulunacaktı. Hugo araya girip onu nazikçe ama karşı konulmaz bir şekilde evden dışarı iterken şöyle demeseydi sabah çok etkilenecekti: "Hayır, eğer kaçmaya başlarsan Rye'a hiç varamayız!"

Öfkeden köpüren Claud, dizginleri zarifçe eldivenli bir elinde toplayarak bekleyen at arabasına tırmandı; Hugo onun yanına çıktı; Claud seyise, kendisinden ödünç alınan ağırbaşlı bir çift atın başlarından uzak durmasını söyledi

Büyükbabasının ahırına gitti ve onun gidişini izlemek için evden çıkan Vincent'ın kuzenini zor durumda bırakmaması için yaptığı içten yalvarışlarla yoluna devam etti henek. Ancak bu kuyu hedefin uzağında kaldı, çünkü Claud, kesinlikle bir Nonesuch olmasa da, iyi idare edebiliyordu. dizginleri eline aldı. Bunu anında kanıtladı. Vincent'ın kendisini izlediğini bildiğinden, bu başarı onu yeniden neşelendirdi.

Rye'a giden yol engebeliydi, otoyol da neredeyse ona giden yol kadar kötü durumdaydı, ama yolculuk kazasız belasız tamamlandı ve bir saatten kısa bir süre içinde Curricie-ve-çifti devasa Kara Kapısı'ndan Doğu Uçurumu'na tırmandılar ve Dar, Arnavut kaldırımlı High Street boyunca ihtiyatlı bir şekilde ilerleyerek George Inn'e vardılar. Claud burada arabayı bir kâhyaya teslim etti, çünkü Vincent'ın Avluva giden zorlu virajı hatasız bir şekilde dönmüş olsa da, akıllıca davranarak ne büyükbabasının arabasını çizme ne de o sırada oradan geçmekte olan kasaba sakinleri üzerinde kötü bir izlenim bırakma riskine girmemeyi tercih etti.

George'da bir öğle yemeği ısmarladıktan sonra Hugo'ya şehri gezdirmeye başladı, ama Hugo'ya kısa sürede anlaşıldı ki, asıl amacı şehre her onu görme fırsatı bulmuştu. Onun Rye'da tanınan ve hoş karşılanan bir figür olduğu da belliydi, çünkü High Street'teki ağır aksak ilerleyişine çok sayıda şapka çıkarma, çok sayıda reverans ve bir o kadar da şaşkınlık eşlik ediyordu. Prens Regent'a yöneltilen bakışlar gibi baktı. Selamlara büyük bir sevecenlikle karşılık verdi, saygılı selamları nezaketle kabul etti, görkemli bir şekilde daha az saygılı küçük çocukları takip ediyor ve her fena olmayan bir kadındı. Belli ki

Rye sakinleri onu ender rastlanan bir gösteri gibi görüyorlardı, ama erkeklerin yüzünü geniş sırtışlar süslüyorsa, kadınların da onun kıyafetinin her ayrıntısını hayranlık dolu gözlerle inceleyerek onu memnun etmedikleri nadiren oluyordu. Darphane'nin dibine varılmadan çok önce Hugo protesto etmek için harekete geçti ve Claud'a kendisine bakılmasından hoşlanan biri olmadığını ve kuzeninden ayrılmak istemediğini açık bir dille ifade etti. Sanki bir geçit töreninin baş göstericisiymiş gibi davranmayı bıraktı.

"Kasabayı görmek istediğini sanıyordum!" dedi Claud, oldukça kırılgan bir ifadeyle.

"Evet, de öyle, ama bu gidişle daha bir sokak bile görmeden atları bağlatmanın zamanı gelecek. Hayır o zaman delikanlı, kendini Nisan gowk'u yapmayı bırak, yoksa kasabadaki bütün oğlanlar peşimize düşecek!"

Claud, Binbaşı'nın kendisini cadde boyunca itmeye niyetli olduğunu anlayınca, ceketinin kolunun o iri cüsseli adamın pençesi tarafından ezilmesi tehlikesini önledi. adımlarını hızlandırdı. İncinmiş bir ses tonuyla, kuzenine bu yolu göstermeyi görev bilmeseydi Darphane'ye hiç gelmeyeceğinden yakındı. Strand Kapısı; ama Darphane'nin dibine vardıklarında görülecek bir kapı yoktu ve şaşkın bir anın ardından aniden bunun birkaç yıl önce yıkılmıştı.

"Yazık, çünkü hoşunuza tahmin ediyorum," dedi. "Buraya pek sık gelmiyorum, bu da benim indirdiklerini unutmuşum. Ancak, bu bir anlam ifade etmiyor! Denizkızı Sokağı'nda dolaşacağız ve sana göstereceğim Eski koç evi. Artık kullanılmıyor olsa da onu yıktıklarını düşünmemeliyiz. Hatırlıyor musun?"

Geçen gece Hawkhurst Çetesi hakkında ne diyorduk? Burada size bunun onların şakalarından biri olduğunu söyleyeceklerdir. Beauchamp kadar cesurca içeri girip orada otururlardı, Önlerindeki masada tabancaları ve kılıçlarıyla içki içiyor ve çamur . O zaman kepenkleri kaldırmaya yeter. Ama birkaç yıl boyunca han olarak kalmaya devam ettiğini düşünüyorum. Evet, sana başka bir şey söyleyeyim. Denizkızı Sokağı'yla ilgili ilginç şey," diye ekledi bir anlık zihinsel araştırmadan sonra. "En azından, sanırım Denizkızı Sokağı. En azından tepedeki ev. Adamın bir bıçak saplanmış. Görünüşe göre o büyük bir heyecan yaratmış." Durakladı, kaşlarını çattı. "Şimdi de, olayın kilise bahçesinde olduğunu sanıyorum, ama ben oldukça Zavallı adamı evde bulduklarından eminim. Kan kaybından ölmüş."

"Kimdi o? Katili buldular mı?"

"Evet, her şeyi doğru ve sıkı yaptılar. Belediye Başkanı'na garezi olan bir kasap ya da onun gibi bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Ortamın karışmasına şaşmamalı!" dedi Hugo. "Evet,

ama bence Belediye Başkanı değildi bıçaklandı, ama başka bir adam. Nasıl olduğunu unuttum. Ama kasabı Gibbet Bataklığı'nda, Tillingham Savağı'nın yukarısında astıklarını biliyorum. Cesedi elli yıl kadar orada demir bir kafeste tutmuşlar. Ben hiç görmedim, çünkü ben doğmadan önce kaldırmışlar, ama babam eskiden çok önemli bir yer olduğunu söylüyor."

Bu ilgi çekici anekdot, Çavdar'ın tarihi hakkındaki anlatısını sona erdirdi; Mermaid Sokağı'nın çukurları ve kanalları arasında ilerlerken, konuşmasının kalanı

yol. Tepenin zirvesine çıkan sokakların hiçbirisi asfalt değildi ve çok dik oldukları için her ağır düşüş yağmur yüzeylerine zarar vermişti. Denizkızı Hanı'na vardığında, güzel Hessian'ları sert yürüyüşler için yaratılmamış olan Claud'un canı epey sıkılmıştı; parlak deride ciddi bir çizik fark ettiğinde neredeyse öfkeden deliye dönecekti. "Faydası yok Bana buranın kaç yıllık olduğunu soruyorsun, çünkü bilmiyorum ve dahası umurumda da değil!" dedi.

"ağzın açık durma! Şu çizmelerime bir bakın! Farkında mısın, bu çifti alalı sadece birkaç gün oldu.

Aylar mı? Şimdi hepsi mahvoldu, çünkü senin için bu köhne kasabada dolaşmaktan başka çare yok!" "I

Endişelenmemelisin," dedi Hugo, sadece üstünkörü bir ifadeyle.

Hasarlı çizmeye bir bakış attı. "Polyphant'ın ne yapacağını bildiğini sanıyorum. Buraya girebilir miyiz?" "Hayır, giremeyiz ve endişelenmemeye gelince, endişelenmeyeceğini herkes görebilir, ama ben

bilmeni istiyorum-" Birden durdu ve Hugo'nun

Başını çevirip soran gözlerle ona baktı ve değişmiş bir ses tonuyla konuştu: "Jüpiter adına, sanırım bu -Hayır, değil ama!- Evet, Jüpiter adına, öyle!"

Bu karmakarışık sözlerle sokağın karşısına doğru ilerledi, şapkasını çıkardı ve sarı buklelerinin üzerine hasır bir başlık bağlamış, basma elbiseli, kızarmış bir genç kıza muhteşem bir selam .

Bir eli eldivenli kolunun üzerinde bir sepetle sokaktaydı. "La, Bay Darracott, sizinle tanışmayı düşünmek!" dedi nazlı bir şekilde ve ona reverans yaptı. "Ve ben

chandler's, şehirde olduğunu hiç hayal etmemiştim! Açıkça !"

"Sepetinizi taşımama izin verin!" diye yalvardı Claud Cesurca.

"Nasıl , Bay Darracott? Sanki böyle bir şeyi düşünebilirmişim gibi!" "En azından beni bu zevkten mahrum bırakmayacaksınız. Size eşlik ediyorum!" dedi Claud. Hanımefendinin hiçbir şeyi olmadığını anlayan

Binbaşı, onu bu zevkten mahrum bırakmaya niyetli değildi, ama bu fırsatı iyi değerlendirerek kaçmayı başardı.

Claud'un bir süre daha mutlu bir şekilde flört emindi. Sarı saçlı büyücü kibarlıktan uzak bir aksanla konuşuyordu, ama Binbaşı zarif kuzeninin coşkulu davranışlarına hiç şaşırmadı, çünkü Claud'u iki gün önce demirciyle buluşurken bulmuş.

güzel kızı. Claud'un mizacı hafif aşk doluydu, ancak çöpçatan bir annenin kurbanı olmaktan korktuğu için, nadiren kendi sınıfından kızlarla flört etmeye çalışır, bunun yerine zararsız bir cilveleşme biçimine kendini kaptırırdı

(bu da daha sağlam olan kardeşinin kendini çok hissetmesine neden oluyordu) oda hizmetçileriyle, değirmenci çıraklarıyla, köy kızlarıyla ya da,

Aslında, mütevazı kökenli, yakışıklı, genç bir kadın, onun ilgisini teşvik etmeye hazırды.

Bunların ciddi olduğunu hayal ettiğim bir an.

Böylece Binbaşı vicdanı rahat bir şekilde onu terk etti ve kasabayı tek başına keşfetti. Watchbell'in sonunda

Sokakta saygıdeğer bir vatandaşla sohbete daldı ve vatandaş ona Rye'in tarihi hakkında hepsi uydurma olmayan pek çok ilginç bilgi verdi ve onu

Katil kasabın idamından önce son içkisini içtiği Flushing Inn'e. Binbaşı

Ona teşekkür etti, ama kiliseyi ziyaret etmeyi tercih etti, kendini kasabanın sonunda, Rye'a hapishanesini sağlayan eski Ypres Kulesi'nin önünde bulana kadar dolaştı. Yakınında kasaba duvarı vardı.

Aşağıdaki rıhtıma ulaşmak isteyenlerin bunu Baddyng Merdivenleri'nden yapmalarına izin vermek kırıldı. Binbaşı basamaklara doğru yürüdü ve Teğmen Ottershaw biraz nefes nefese basamakların tepesine vardığı sırada basamaklara ulaştı.

Teğmen bir süre öylece baktı, sonra Binbaşığı selamladı, Binbaşı da onu hoş bir şekilde karşıladı ve alçak duvarın üzerinden tepenin sarp yamacına bakarak şöyle dedi "Sert bir Tırman!"

Teğmen bunu tek heceli bir şekilde kabul etti ve ne yapıp yapmamakta tereddüt ediyormuş gibi duraksadı. Ya yoluna devam edecekti ya da oyalanacaktı. Hugo onun için meseleyi çözdü, başıyla sarp hapishaneyi işaret etti ve şöyle dedi: "Sanırım bu bir Ortaçağ Martello Kulesi olmalı. Kasaba sakinlerinden biriyle konuşuyordum ve anladığım kadarıyla -ama kulağım henüz Sussex diline Kurbağalar Rye'a baskın yapmayı alışkanlık haline getirmişler."

"Evet efendim, sanırım buraya birden fazla kez iniş yaptılar. Bu sizin ilk ziyaretiniz mi?" "Evet, öyle. Büyükbabamla kalmaya gelmeden önce Sussex'e hiç gitmedim. Kent'i de bilmiyorum, Shorncliffe'deyken gördüklerim dışında, o da pek bir şey değildi. Buraların yerlisi misiniz?"

"Hayır, efendim. Londra'da doğdum, ama babamın ailesi Yorkshire'lıymış," diye açıkladı Teğmen.

"Hayır, öyle mi? Ee, delikanlı, bu harika! Batı'dan mı Binmek mi?" diye haykırdı Hugo genişçe. Teğmen'in sert yüzü gevşeyerek isteksiz bir sırtışa dönüştü. "Hayır efendim, North Riding, York'tan çok uzak değil. Gerçi hiç Yorkshire'da bulunmadım." Hugo bunun üzerine başını salladı ve birkaç dostça soruyla Teğmen'in buzlarını biraz olsun eritmeyi başardı.

Binici subay kendini buzla kaplamak ister gibiydi. Ottershaw da Hugo'nun askerlik hizmetini cesaret etti ve çok kısa bir süre içinde duvarda yanına tüneyecek kadar rahatlamıştı, Yarımada'daki savaş hakkında büyük bir ilgiyle dinledi ve kendisini kandırmasına izin verdi

kendi kariyeri hakkında biraz konuşmaya başladı. Mesleğini orduya katılmaktan sonraki en iyi seçenek olarak seçtiği belliydi; mesleğinden savunmacı bir tavırla, sanki Hugo'nun onu küçümsemediğinden şüphelendi; bunun üzerine Hugo yavaşça gülümseyerek şöyle dedi: "Keşfedebildiğim kadarıyla, seninki daha sert Şimdiye kadar karşılaştıklarımın hepsinden daha zor bir iş, hem de nankör bir iş."

Ottershaw kısa bir kahkaha attı. "Yeterince nankörce! Bunu umursamıyorum, ama bu insanlar -hem Kent'te hem de Sussex'te: aralarında seçim yapacak bir şey yok! Cornish halkının iki yüzlü olduğunu söylerler, ama yemin ederim burada karşılaştıklarımın yanında hiçbir şey! Bunu gördün. Bir dakika önce bana şapka çıkaran ve yağlı suratıyla gülümseyen fıçı göbekli adam mı? konuKmalarını dinleyince kendisinin de bir Önleyici olması gerektiğini düKünürsünüz, oysa ne zaman istersem gelip evinde yemek yemem için bana yalvarmasına gelince-" Sözüünü kesti, çenesi sertleKti. "Bir gün bunu yapacağım.

Orada şansımı deneyeceğimden eminim!" dedi. Elini salladı Başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Aşağıda, rıhtımda bir taverna var, Ypres: Seninle tanıştığımda oradan uzaklaşıyordum. Orasının kaçakçıların uğrak yeri olduğunu biliyorum.

İçeride benden başka görmek istedikleri kimse olmadığına dair yeminli ifade , ama henüz oraya hiç gitmedim, ama sahibi olan alçak biracı gülümsüyor ve hoş geldiniz diyor! Bana bahşış verdiğini sanıyor, ama eğer öyleyse onu suçüstü yakalayacağım. Yapacağım son şey! Size şunu söyleyeyim, efendim: Bütün kasaba

kaçakçılığa terk edilmiş! Belediye Başkanı ve jüri de burunlarının dibinde olup bitenlere göz kırpmıyor!"

"Bu mallar nereden geliyor?" diye sordu Binbaşı.

Ottershaw omuz silkti. "Çoğu Guernsey'den geliyor: en büyük antrepo orası; ama bir kısmı da doğrudan Calais kavşağı."

"Denizde durdurulmuyorlar mı?"

"Bazen, ama, deniz devriyesini etkili kılmak için, çift
-Üç kat!- gemi sayısına ihtiyaç vardır. O zaman bile
-Tüm sahil gözetim ve kullanılan hileler saymakla bitmezken,
bunun yapılabileceğinden şüpheliyim. Mesele sadece sahte
perdeler ve benzeri şeyler değil, efendim. Hiç şüphe yok ki
kaçakçılık

Çünkü kimsenin şüphelenmeyeceği gemilerden, bir Revenue
kruvazörünün ya da bir yelkenlinin nerede pusuya yattığını
bildiren sinyaller alıyorlar." Başıyla bir balıkçı teknesinin
limandan uzaklaşmakta olduğu yeri işaret etti.

"Örneğin şu gemi. Masum olabilir, ama bir devriye teknesini
görürse, lanet olası bir hoverer'ın gece olmadan yönünü bulma
ihtimali var." Düşünüyormuş gibi durakladı ve sonra şöyle
dedi: "Bırakın gemiye binmeyi, gördüğünüz her tekneye
yanaşması için işaret bile veremezsiniz efendim. İnsanlar
bundan hoşlanmazlar - doğal olarak, eğer dürüst bir iş
şuradaki gibi

Belki de Bay Richmond Darracott'un yaptığı gibi zevk için
geziyordur."

"Elbette yapmazlar," diye kabul etti Binbaşı. "Ancak, emin

olabileceğiniz bir şey var," dedi Binbaşı.

Ottershaw. "Ablukanın başında bir adam var.

Kaç kişiyi rahatsız ederse etsin, kaçakçılığın kökünü kazımak
için. Hükümet de öyle! Bir zamanlar Londra'da oldukça
ılımlıydılar, ama savaştan beri

Sonunda o kadar çok kaçakçılık yapıldı ki, eğer durdurulmazsa
işler Hawkhurst Çetesi'nin Sussex'i yönettiği zamanlardaki
kadar kötü bir hal alacak. Bu da bir şeydir.

Beyefendileri koruyanlar, deyimiyle, belki farkında değiller,
ama onlar için de iyi olacak - isim vermiyorum!

Sesi cümlelerin ortasında kesildi ve Binbaşı onun çenesinin düştüğünü ve bakışlarının sabitlendiğini gördü, gözlerinde bir tür huşu vardı. Oldukça şaşırın Binbaşı, onu bu ani sessizliğe iten şeyin ne olduğunu anlamak için etrafına bakındı ve kuzeni Claud'un kendisine doğru ilerlediğini gördü.

Bölüm 12

Hugo'dan ayrıldığından beri Claud Teğmen Ottershaw'ın şaşkınlığını mazur göstermeye yetecek kadar şaşırtıcı bir görünüme son dokunuşu ekleyen muazzam büyüklükte bir ilik. Nadiren herhangi bir Beyefendi, uzun kuyruklu ceket, pantolonu ve Hessian giysileriyle sokaklarında dolaşarak Rye'ı onurlandırdı. Bond Caddesi'nde bir gezinti ya da Hyde Park'ta bir gezinti için modaydı; ve bu moda uygun mekanlarda bile Claud'un kıyafetleri dikkat çekici olmalıydı, çünkü pantolonu (bir moda yaratmayı umuyordu) ne ağırbaşlı bir bisküvi tonundaydı, ne de daha gösterişli bir sarı, ama açık ve narin bir leylak; boyun örtüsü Baxter'ın yaratıcı dehasının en son ürünü olan şapkası, giyenin bile bazı endişeler duymasına neden olacak kadar devrimci bir tasarıma sahipti. Kasaba sakinlerinin tercih ettiği tepeli ve kaba kunduz ya da daha taşralı sığ, sivrilen bir baca tenceresine belirgin bir benzerlik taşıyordu. Ama şapkasından ya da pantolonundan daha da çarpıcı olan, beyaz kumaştan uzun peleriniydi, Omuzlarından zarif kıvrımlarla sarkan leylak rengi ipekle astarlıydı. Beylerin gece elbisesi dışında herhangi bir şeyin üzerine pelerin giyme âdeti yoktu; ama Almack'ın Toplantı Salonları'na doğru yola çıkmadan önce bir kez düşünen Claud'un aklına şöyle bir şey gelmişti İyi kesilmiş ve ipek astarlı bir pelerin içinde tuhaf bir şekilde yakışıyordu. Bu

Gündüz giyilebilecek bir kıyafet tasarlama fikri aklına gelmiş ve bunu hemen Polyphant'a önermişti.

Polyphant'ın pek hoşuna gitmemişti ama genellikle zevkini Polyphant'ın yönlendirmesine izin vermesine rağmen, kendi beyninin bu çiçeğinden o kadar etkilenmişti ki, birkaç hafta boyunca üzerinde düşündükten sonra terzilerinden daha maceraperestti. "Evet, efendim. Bir terzi için Maskeli balo mu?" demişti Bay Stultz, oldukça ürkütücü bir şekilde.

Ama Claud'un gözünün korkmasına izin vermedi ve daha sonra iki özel arkadaşına pelerinini gösterdiğinde, kıskançlık ve onay ifadelerini yüksek sesle dile getirdiler. Pelerini henüz Londra'da giymemişti ama Rye'etkisi çok cesaret vericiydi ve Küçük Mevsim'in başlangıcında onu ton üzerinde denemeye cesaret edebileceğini düşünüyordu. Teğmen Ottershaw sesini buldu.

"Bu- bu

Bay Claud Darracott mu, efendim?" diye sordu. "Evet," diye yanıtladı Binbaşı. "Öyle!"

Teğmen uzun bir nefes aldı. "Onu gördüğüme sevindim," dedi basitçe. "Onun hakkında çok şey duydum ama yarısına bile inanmadım."

Menzile giren Claud, kuzeninin arkadaşını daha iyi incelemek için kadehini kaldırdı. Böyle korkunç bir şekilde büyütülmüş bir göz karşısında büyülenen Teğmen

Claud bardağı yere bırakıp endişeli bir ses tonuyla Hugo'ya seslendiğinde bakışlarını kadehten çekti ve ancak o zaman kadehin büyüünden kurtulabildi. "Çabuk ol, kuzen! Her yerde seni arıyordum! Kiliseye bile bir göz attım. Karşılaştığım herkese seni görüp görmediklerini sormayı akıl etmeseydim Dağ ayakları üzerinde hareket ediyor, hala seni arıyor olabilirim!" "Teğmen Ottershaw'la birlikte pastırma çiğniyordum," diye cevap verdi Hugo. "Nasıl?" diye mırıldandı Claud, el yordamıyla bardağını tekrar ararken. Bardağı kaldırdı, şaşkın bir ifadeyle

Kaşlarını çattı ve Teğmen'in mavi beyaz üniformasına doğrulttu. "Donanma mı?" dedi kuşkuyla.

"Gümrük Kara Muhafızları, efendim," dedi Teğmen sert bir sesle.

"Donanma teçhizatı giymediğini ," dedi Claud. "Bir üniformayı diğerinden asla ayırt edemem ama o pantolon Doğru görünüyor. , demek istediğim, onları Donanma, öyle mi? Yapılacak aptalca bir şey, çünkü mantıklı -Gümrük Kara Muhafızları mı dediniz?" Teğmen, her dakika daha da sertleşerek hafifçe eğildi. "Ben bir binici subayıyım, efendim."

Claud bu konunun açıklığa sevinerek, "Bu pantolonunu açıklıyor," dedi. "Beni bir bulmacanın içine soktu. Çok mutlu oldum ama kuzenimi sürükleyerek götürürsem beni affedeceğinize inanıyorum: George'da bizi bekleyen bir öğle yemeği var!"

"Bana benim de yola çıkmam gerektiğini hatırlattınız, efendim." diye cevap verdi Ottershaw. Sonra tekrar eğildi, Hugo'yu selamladı ve uzaklaştı.

"Eğer böyle köhne bir adamla karşılaştaydım!" dedi Claud. ciddi bir şekilde. "Kesik bir gelgitçiyle hobnobbing! Bir dahaki sefere kâhya ile kol kola olacaksın!"

Hugo, "Birdenbire çok yükselmişsin!" dedi. "Hayır, değilim: bir anda değil! Hayatımda hiç bir Önleyici ile omuz omuza gelmedim! O şey değil! Ben Bak sana ne diyeceğim, kuzen: Eğer dikkat etmezsen, insanlar senin bu adamla el ele olup olmadığını merak edecek ve sen de kötü bir duruma düşeceksin. Sözüme güven!" "Peki ya serbest tüccarlarla el ele verdiğim düşünülürse? O parayı topluyorum. iyi ve düzenli olur mu?"

"Öyle bir Gey yok!" diye kızdı Claud. "Yapmanız gereken şey, hiçbirine söyleyecek şeyinizin olmaması. Ben öyle yapmıyorum.

O gelgitçinin sana zarar vermesini istemiyorum.
Başarılı olabilir, ama olacağını sanmıyorum, çünkü bana bir serseri gibi göründü. Mesele şu ki, serbest tüccarları yakalamak benim işim değil, sizin de değil. Ve bir şey daha! Eğer büyükbabam böyle bir şey yaptığını bilseydi.
Böyle bir tanıdığın felç geçirmesi çok muhtemel!"

Bu uyarıyı dile getirdikten ve hatta daha da genişlettikten sonra George'da öğle yemeği için verilen mükemmel jambonlu turtayı yedikten birkaç saat sonra Claud, iflah olmaz kuzeninin Teğmen Ottershaw ile karşılaşmasını dinleyicilere anlattığını duyduğunda büyük bir öfke duydu.

Sadece Lord Darracott değil, Vincent da buna dahildi. Bu aptalca yemek masasında ve Claud'a göre her şeyin çok iyi gittiği bir anda meydana geldi. Maun ağacına şarap konduğunda Lord hazretleri, varisinin Rye'a yaptığı seferi aklına getirmiş ve ender rastlanan bir güler yüzle, ona kasabadan memnun kalmıştı. Hugo'nun hem memnun kaldığını hem de ilgisini çektiğini ve tarihi hakkında bir ziyarette öğrenebileceğinden çok daha fazlasını öğrenmek istediğini söylemesi üzerine başını onaylarcasına salladı.

Hugo'nun şehir hakkında konuşması için tek bir soruya ihtiyacı vardı. Claud'a göre, bu bir

Ama Hugo'nun büyükbabasıyla arasının düzeldiğini görmekten memnundu, belli belirsiz kendisine de büyük bir pay düştüğünü hissediyordu; lordumdan Hugo'ya katil kasapla ilgili gerçekleri anlatmasını rica ederek tartışmayı ilerletmek için elinden geleni yaptı. Ne mutlu ki, Hugo'ya cinayeti anlatan Lordumu kızdırdığının farkında değildi.

Daha sonra kendi düşüncelerine daldı ve kendi evine gidene kadar konuşulanlara bir daha kulak asmadı.

Vincent'ın boş boş konuşması dikkatini çekti: "Bir keresinde bana Trader's'daki kulübelere birinin

Passage'ın Strand'a inen gizli bir yolu var ya da öyle bir şey.

şey?" Richmond, "Ottershaw'ın bulmaya çalıştığı da bu, sanırım," dedi, "Lydd'de konuşlanmış olması gerekiyor, ama sürekli Rye'da dolaşüyor. Onu orada görmedin, değil mi Kuzen Hugo?"

"Oh, evet, onu gördüm!" Hugo cevap verdi. yeniden doldurdu, sürahiyi Vincent'a ekledi: "Onunla tanıştım. Ypres Kulesi'nin yanındaki merdivenlerin tepesinde." Kendini biraz tedirgin hissetmeye başlayan Claud ona, daha fazla açıklama yapmaması için uyarı niteliğinde bir bakış attı titizlikle kaçınılmalıdır. Kuzeniyle göz göze gelmeyi başardı ve Hugo'nun gereksiz yere, "Ypres Meyhanesi'ne gittiğini söyledi," demesiyle irkildi: "Ypres Tavernası'na gittiğini söyledi."

Lord Hazretleri, "Size yaklaştı, değil mi?" dedi. "Dayanılmaz Jack Straw! Umarım onu fena benzetmişsinizdir?"

"Hayır, o bana saldırmadı: Ben ona saldırdım," dedi Hugo. "Ben de ona Jack Straw demezdim."

"Ne oldu da böyle bir şey yaptın?" diye sordu Lord Hazretleri, kaşları . "Umarım bir Darracott olduğunuzu hatırlarsınız, efendim, ve uygun bir mesafede durmayı öğrenirsiniz! Bu adam cehennem zebanisinin teki!"

"Kuzenimin bunu fark etmediğini sanıyorum," dedi Vincent kibarca.

Hugo, "Haklısın, öyle demedim," diye cevap verdi. "Ben de onun katı yürekli ve şeytani bir titiz söylerdim."

Richmond, "Nişasta dolu ve pazarlık için koyun kafalı!" dedi. "Hayır, ben olsam bu düşünceyle kaçmazdım." dedi Hugo, Richmond'un gözleriyle buluşup onları tutarak. "Sandığın kadar mankafa değil, delikanlı."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Bana anlattığı bazı şeyler," diye yanıtladı Hugo. Gözlerini elindeki bardağa indirdi ve mum ışığının iskambil üzerindeki oyununu düşündü. "Görünüşe göre kaçakçılık yöntemleri hakkında bilmediği pek bir şey yok ve ondan kaçan pek şey de yok. Onun gibilerle daha önce de karşılaştım: Onunla nasıl onunla bir şeyler yapmaya çalıştı."

"Haklı olduğunuza eminim," dedi Vincent. "Senin herhangi biriyle başarılı bir pazarlık yapabileceğine inanamıyorum."

Küçük bir kıkırdama Binbaşıyı sarstı ama üzüntüyle şöyle dedi: "Hayır, ben çok çelimsizim." "Hiçbiriniz tartışacak daha ilginç bir şey bulamıyor musunuz?" diye sordu Lord Hazretleri. küçümseyerek. "Bir Exciseman'da ilginizi çekecek ne bulduğunuzu bana bildirmenizi dilerim?" "Kendi adıma konuşuyorum,"

Vincent cevap verdi: "Hiçbir şey efendim. O dalı -" Richmond'a başıyla işaret etti- "Cribb'son öğrencisinin ringde nasıl olduğunu görmek için götürsem itiraz eder misin? Sevenoaks'ta Tom Bugle'la yirmi gine karşılığında dövüşecekmiş ve Cribb'in söylediğine göre mükemmel bir stil. Eğer ilk rauntta eşitlenmezse. iyi bir yarışma olmalı: durmak ve vurmak günün emri - kucaklaşmak ya da çekmek yok ve utangaç bir şey yok."

"Eğer gitmek isterse onu götürebilirsiniz," diye yanıtladı lord hazretleri. "Benim bir itirazım yok ama teyzenizin ortalığı ayağa kaldıracağından hiç şüphem yok."

"Hayır, yapmayacak büyükbaba! İzniniz olursa olmaz!" Richmond aceleci bir tavırla şöyle dedi. "Ayrıca, ben çocuk değilim! Ne zaman olacak Vincent? Nasıl yapacağız? Daha önce hiç gerçek bir maç görmedim, sadece muazzam değirmenlerin döndüğü birkaç maç, ama bilim yok."

Başka hiçbir şey konuşamazdı. Büyükbabası onu dinledi. Vincent onu hoşgörüyü, Claud ise bıkkın bir teslimiyetle izliyordu. Onu merakla izleyen Hugo'dan başka kimsenin aklına, onun bu hevesli heyecanının bir Erkekliğin eşiğindeki bir gençten ziyade bir okul çocuğuydu. Değişmişti, iri, anlamlı gözleri parlıyordu, yanakları biraz kızarmıştı; ve açıkça görülüyordu ki iki gece geçirmeyi dört gözle bekliyordu. bir patronun himayesinde bir dövüş izlemenin nasıl bir şey sordu. Büyükbabası yemek odasından çıkar çıkmaz, annesini projeyi memnuniyetle izlemesi için ikna etmeye gitti ve Hugo'ya bir anısını hatırlattı Ruhlu tay, coşkuyla topuklarını tekmeliyordu.

Vincent yüzünde tarifsiz bir can sıkıntısı ifadesiyle, "Acaba beni ne ele geçirmiş olabilir?" dedi. "Şimdi tek umudum Elvira Teyzemin, yavrusunu böylesine korkunç ve acımasız bir sergiyi izlemeye götürmemem için bana yalvarması: I bunu onun isteklerine karşı yapmayı aklından bile geçirmemeli."

"Bu konuda neden bu kadar bir tavır takındığını anlayamıyorum, ama kurnazca hareket edersen, ben buna perişanlık derim. Onu kendinden !" dedi Claud onaylamayarak. "Evet, bu düşünce beni çok ," diye katıldı Vincent. "Keşke onun da ışınlanacağını bilseydim!"

"Öyle değil mi? Ve sen çok canlısın!" dedi Hugo. Vincent ona baktı, kaşları kibirle kalkmıştı.

"Richmond'un ne yapacağı belli olmaz!" dedi Claud, aceleyle araya girdi. "Tuhaf bir çocuk. Sık sık öyle düşünürdüm!"

"Aranızda onu hiç düğünen yok," dedi Hugo. "Eh, Vincent, onu nakil aracına bindiren şeyin bir parça için zincirinden kurtulmak olduğunu göremiyor musun? "Bir parça için

Onunla ilgili tek tuhaf şey, bu kadar cesaretli bir delikanlı için fazla nazik olması!" "Konu çok az şey içeriyor Beni Excisemen'lardan daha çok ilgilendiriyor, ama haklı olduğunuza eminim."

Hugo gülümseyerek, "Öyle , saçın aklından daha çok olurdu," diye cevap verdi. "Richmond'un yaşında bir sürü delikanlıyla uğraşmak zorunda kaldım! Ne söylediğimi bildiğimi düşünebilirsiniz. daha uzun süre dans ederse Büyükbabasının yanında yaramazlık yapacaktır."

Vincent alaycı bir tavırla, "Ne korkunç!" dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye cevap verdi Hugo. "Çok enerjik ama okuldan bir genç kızdan daha fazla dünyevi duygusu yok. Her zaman bir şeyler yapmak istiyor ama gönlünde yatan şeyi düşünmesi yasak, ve büyük ihtimalle bunu şeytan ödeyecek, çünkü onun gibi azgın, hey-go- deli delikanlıları liderlik iplerinde tutmaya çalıştığınızda sorun yaratıyorsunuz."

"Belagatinizi benim üzerimde harcamak yerine tavsiyelerinizi - şüphesiz mükemmel! - büyükbabama vermenizi önerebilir miyim?"

"Yüce Tanrım, hayır!" diye haykırdı Claud dehşetle. "Sakın böyle bir şey yapma, Hugo! Seni temin ederim ki hiç bir amacı yok! Aslında, tam tersi!"

"Hayır, buna karışmaya ne hakkım var?" dedi Hugo.

"Kuzen, ilk kez seninle tamamen aynı fikirdeyim." dedi Vincent. "İkimizin de buna hakkı yok, ama delikanlıyı beşiğinden beri tanıyor olsaydım ve sana olduğu gibi bana da saygı duysaydı, ona yardım etmek için çabalırdım. Neden bana dil uzatmak yerine bunu yapmıyorsun?"

Ne sana ne de bana bir zararı dokunmayacak şekilde mi?" Vincent, "Olur mu öyle şey?" diye karşılık verdi, "Ben küstahlıktan yoksunum!"

Hugo derin bir kıkırdamayla, "Hayır, o kadar da eksik değilsin!" dedi.

Vincent kaskatı kesildi, gözleri kısıldı; bir an için mesele dengede gibi görünüyordu; sonra omuz silkti ve odadan çıktı.

Önceden tahmin edildiği gibi, Bayan Darracott oğlunun eğlenmesi için öngörülen plana şiddetle karşı çıktı. O ödüllü dövüşlerden nefret ediyordu ve Richmond'un bu işlerden hoşlanmaması arasında zihni eşit olarak bölünmüş gibiydi. Alçak, bayağı bir topluluğun içine düşmüştü ve öykünmek için yalnızca bir karşılaşmaya tanık olması gerektiğinden korkuyordu. Leydi Aurelia'nın ona, beyefendiler ödüllü dövüşlere katılmadıkları için endişelenmesine gerek olmadığını söylemesi boşunaydı: ödüllü dövüşle boks arasında en küçük bir fark göremiyordu; ve her halükarda Çocukken şiddetli burun kanamalarına maruz ve yüzüne bir darbe alsa büyük olasılıkla yeniden ortaya çıkacaktı.

"Ama anne, gerçekten de onun boksör olmak istediğini hiç sanmıyorum!" Anthea ikna edici bir sesle konuştu. "Ne de olsa Oliver boks yapmazdı, değil mi? Ve her zaman bir dövüş izlemeye giderdi!" Bu karGılaGtırmanın pek de isabetli olmadığı aklına gelince, yüzünde komik bir dehÇet ifadesiyle birden sözünü kesti.

"Pekâlâ!" dedi Bayan Darracott, tombul göğsü öfkeyle kabarmıştı. "Eğer kardeşini görmek istiyorsan sadece kardeşim! - mükemmel iğrenç durumda geri dön -" "Yok, yok!" diye araya girdi Anthea, gülmemeye çalışarak. "Şimdi, anne-!" "Ben sporun hiçbir şekilde dostu değilim.

Leydi Aurelia, "Ama bu durumda, sevgili Elvira, kıpırdanmana gerek yok. Richmond'un kuzeninin sorumluluğunda olacağını unutma! Emin ol, Vincent ona çok iyi bakacaktır."

Görgü kuralları Bayan Darracott'u sesini çıkarmamaya zorluyordu ama Anthea'nın az sonra Hugo'ya açıkladığı gibi, karşılık vermekten güçlükle kaçındı."

"Sanırım bu kadar umursamazdı, eğer Richmond Vincent'la birlikte gitmiyordu," dedi. "Hoşlanacağından değil, çünkü asla hoşlanmazdı. Doğrusu, erkeklerin hoşuna gitmesi dışında kim nasıl hoşlanabilirdi anlamıyorum. en tuhaf şeyler. Bunu anlamak mümkün değil!"

"Bu doğru," diye kabul etti. "Zaman zaman genç kızların içine kurtçukların nasıl girdiğini merak etmişimdir.

' kafalarını bir şeylerin peşinde vahşileştirmek bana aptalca geliyor!" "Büyük ihtimalle! Ama en azından biz horoz dövüşünü, ödüllü dövüşü, güreşi ve iğrenç bir şekilde kurnaz!" diye karşılık verdi. "Biz

korkunç bir grubuz!" dedi, çok etkilenmişti,

"Evet, ama bazılarınızın diğerlerinden daha kötü olduğunu kabul ediyorum," diye yakışıklı bir şekilde kabul etti. "Hepinizin iğrenç olduğunuzu düşünürdüm, ama tabii ki bunun nedeni sadece kendi ailemin erkekleriyle tanışmıģ olmamdı. Onları hâlâ iğrenç buluyorum - belki Claud'u değil, ama Richmond'u kesinlikle değil, Gerçi o sadece bir çocuk ama geri kalanı-ugh!"

Hugo kederli bir sesle, "Bu beni çimenlere gönderdi, nasıl seçeceğimi!" dedi. Kadın bir an ona baktı ve sonra bir kahkaha patlattı. "Seni kastetmedim! biliyorsun! I

seni asla aileden biri olarak görmüyorum." "Bu şimdiye kadar söylediklerinin en kötüsü!"

"Tam tersine! Ama sen de iğrençsin, kendi tarzında!" dedi Anthea. "Şimdi, dua et de Ciddiyim! Richmond'un Vincent'la bu korkunç kavgaya gitmesinde bir sakınca olabilir mi?"

"Hiç yok," diye yanıtladı.

"Hayır, ben de bilmiyorum, ama annem kafasına şunu koymuş. Vincent Richmond'u kendi yaşam tarzına yönlendirebilir. Bunun tam olarak ne olduğunu bildiğimden pek emin değilim, ama annem bunun oldukça şaşırtıcı olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, ben de buna kolayca inanabilirim. Ama Vincent'a haksızlık etmemek için, annemin Vincent'tan söz ederken ona güvenilmemesi gerektiğini, çünkü ondan hiç hoşlanmadığını söylemeliyim."

"Endişelenmesine gerek yok," dedi biraz gülümseyerek. "Vincent, Richmond'u yaşam biçimine yönlendirmeyecek!"

"Keşke anneme de !" dedi. "O şu anda ne kadar da üzgün! Büyükbabam gidebileceğini söylediğine göre Richmond'un onunla ilgileneceğini sanmıyorum, ama onu mutsuz ettiğini bilmek keyfini kaçırıyor olmalı! En azından -" Durdu, bunu düşündü. "Bence öyle, sizce de öyle değil mi?"

"Hayır," diye içtenlikle cevap verdi. "Ama bunu yapmamı istersen annenle konuşurum, hem de memnuniyetle! Eh, genç kız, bu ne saçmalık Evet! Richmond'un ödüllü bir dövüşü izlemeye gitmesiyle ilgili tüm bu kargaşa, sanki o sekiz yaşındaymış gibi On sekiz! Yüz delikanlıdan biri bile büyükbabasının iznini alması gerektiğini düşünmezdi. Hiçbiri annesine bu konuda tek kelime etmedi! Tanrım, ben Richmond'un yaşındayken Güney Amerika'da ilk seferime ve

İsveç, Sir John Moore ile! Ben de katıldığımda çok genç olduğum düşünülüyordu."

Başını kaldırıp adamın yüzüne baktı, gözleri daha çok onu arıyordu.

endişeyle. "Richmond'un hayat doğal değil, mi? İlk başta bunu sorgulamadım: görüyorsunuz, dünya hakkında çok az şey biliyorum! Londra'da geçirdiğim bir sezon ve ara sıra teyzelerimden birinde ya da diğerinde kaldığım zamanlar dışında

Buradan neredeyse hiç ayrılmadım. Elbette Oliver'ın Richmond gibi yetiştirilmediğini biliyordum, ama bu bana sadece Richmond'ın ne kadar şanslı olduğunu düşündürüyordu.

Büyükbabam Richmond'u ondan ayrılamayacak kadar çok seviyordu, çünkü Oliver sürekli başını belaya sokuyordu! Her zaman çok pahalı olması ve Granville amcamı çileden çıkarması dışında ne yaptığını bilmiyorum.

Büyükbabam kadar iyi, ama onun gevşek bir balık olduğunu biliyorum, çünkü bir keresinde amcamın ona böyle söylediğini duydum ve diyebilirim ki

Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun!" "Evet, aşkım," dedi Hugo, ona çok nazık bir şekilde gülümseyerek. "Yeterince biliyorum ama söylemesen daha iyi olur!"

"Oh, hayır! Kulağa çok uygunsuz geliyor! Bunu kimseye söylemem ama Hugo, bana aşk demeye nasıl cüret edersin?"

"Bunu ben mi yaptım?" diye sordu kuşkuyla.

"Yaptığını çok iyi biliyorsun! Dahası, bu çok uzak bir ihtimal. Söylediğim her şeyden daha uygunsuz!" "Ağzımdan kaçmış olmalı," dedi Hugo güçsüzce. "Bu, Avrupa'da yaygın bir deyimdir.

Kuzey!" "Kız gibi, şüphesiz! Ve eğer bana böyle hitap etmemenizi söylemekten bıkip usandığım için bana aklınıza gelen her şeyi söyleme özgürlüğüne sahip olduğunuzu düşünüyorsanız, efendim..."

"Hayır, !" diye aceleyle araya girdi. Kendini suçlarcasına başını salladı. "Dilime dikkat etmiyordum. "Ben dilime dikkat etmiyordum.

Claud'beni dürtmek için yanımda olmadığı an, elma arabam yine yıkıldı! Eh, ama bu düpedüz cesaret kırıcı!"

"Ve bana da hanımefendi deme!" dedi Anthea bir ses tonuyla. umutsuzca kararsız bir sesle. Çaresiz bir iç geçirdi. "Bunun seni memnun edeceğini düşünmüştüm -Kuzen Anthea!" "Etmedin! Sen iğrenç bir insansın, Hugo! Yaptığın Eve adım attığınızdan beri hepimizi maymun etmekten başka bir şey yapmadınız, bıyıklarınıza gelince-!"

"Bıyık olmaz, Kuzen Anthea!" diye yalvardı.

"Bıyıklar!" diye tekrarladı sertçe. "Aptal davranmanın yanı sıra-" "Hayır, ben her zaman korkunç derecede çenebazdım!" "-ve En ufak bir provokasyonda geniş Yorkshire'dan bahsediyor!" "Ama sana benimle nasıl olduğunu söyledim!"

"Yaptın! Korktuğunuzda bunu yapmaktan kendinizi alamadığınızı söylemişsiniz ve eğer bu bir bıyık değilse ben hiç duymadım! Pekala! Eğer zamanını onları kandırarak geçirdiysen Alayı'nı satmak zorunda buna hiç şaşırمام!" dedi Anthea başını sallayarak. "Daha da kötüsü!" dedi karşısındaki kederli günahkâr. "Bunu keşfetmeyeceğinizi umuyordum, ama işte! Bilebilirdim-"

"Hugo! Sen-sen-"

Güldü. "Evet, Kuzen Anthea?"

"Hangi okula gittin?" diye sertçe sordu Anthea.

"Bu çok uzun zaman önceydi," diye itiraz etti. "O zamandan beri başıma o kadar çok şey geldi ki..." Anthea gözlerini kaldırarak, "Daha fazla bıyık!" dedi.

"Şey, Londra'dan çok da uzak olmayan bir okuldu," diye açıkladı, utangaç bir ifadeyle. "Eton mu?"

"Hayır, genç kız!" diye haykırdı şaşkınlıkla. "Öyle bir yerde ne işim olabilir ki?" "Öğretmenini giyip ölüm, sanırım. Ama şimdi düşününce biliyorum ki Eton'a gitmiş olamazsınız, çünkü Vincent'la orada tanışmış olmalısınız. Harrow?"

Bir an ona baktı, sonra sırtıttı ve başını salladı. "Peki neden orada olduğunu kimseye söylemedin?"

"Kimse bana sormadı," diye cevap verdi. "İş gelirse, Claud bana Eton'da olduğunu söylemedi!"

"Hayır, ama size bir hayır okulunda eğitim gördüğünü düşündürmek için elinden geleni yapmadı!" "Şimdi, ben şimdiye kadar ne dedim ki -"

"Hugo, bilerek damadın gibi konuşmaya çalıştın! Harrow'da bunu yapmana izin vermiş olamazlar!"

Gülümsedi. "Hayır, ama oraya gitmeden önce konuşmam çok genişti ve tatillerde de kulaklarımda çınlıyordu. Gerçekten hiç kaybetmedim. Büyükbabam, bu değil!" "Biliyorum!" diye araya girdi. "T'gaffer!"

Gözlerinde minnettar bir pırıltı vardı. "Ay, ustabaşı! O hayatı boyunca iyi Yorkshire konuşurdu, ama ben bunu yaptığım için - kaliteli olduğum için- hapse girdim! Ama Yorkshire deyimlerini arada sırada, yeri geldiğinde kullanırım. Onlar! Ve alayda şaka yapıyorlar, biliyorsunuz!"

"Evet, bunu anlıyorum! Richmond'ın en geniş Sussex diliyle şeyler söylemesi gibi - bunu çok güzel yapıyor, Oliver da öyle! Sadece büyükbabam bundan hoşlanmadı ve yapmamalarını istedi.

Bunun bir alışkanlık haline geleceğini ve bunu kabullenmem gerektiğini söyledi.

çok sıkıcı oldu. Ama sen, Hugo, Yorkshire'la bizi kandırmak için konuştun!"

"Tam olarak öyle değildi," dedi. "Buraya gelirken kimseyi kandırmak gibi bir niyetim yoktu ama hepinizin bıçağımla yemek yememi beklediğinizi görünce dayanamadım!"

"Senin gibi görünen biri nasıl bu kadar deli beyinli olabilir? -!" diye hayret etti. "Eğer bir gün seni Newgate'te görürsem, bu düşüşünü dayanamayıp yaptığın bir eşek şakasına borçlu olduğunu !"

"Daha kötüsü olmazsa şanslıyım," dedi karamsar bir şekilde. ", sırf şaka olsun diye sonumun darağacı olacağını söyledim. Bu yüzden başımın belaya gireceğini hiç düşünmemiştim, çünkü evde bir saatten fazla kalmamıştım ki, ne kadar çabuk kaçabilirdim! Burada kalmayı aya uçmaktan daha fazla ." "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Oh, kendimi eve getireceğim!" dedi neşeyle. "Kalacak mısınız yani?"

"Eğer istediğimi

alırsam." "Dower House

mu?"

"Hayır, bu küçük bir mesele! Bugünlerde sana ne olduğunu söyleyeceğim, ama henüz onu alabileceğimden pek emin değilim, o yüzden

"Bunu kendime saklasam iyi olur." "Ben olsam kimseye söylemezdim!" diye haykırdı.

"Mesele şu ki, onu alma umudum olmadığını söyleyebilirsiniz," diye açıkladı. Gözlerinde garip bir gülümseme belirdi.

şaşkınlıkla kaşlarını çatdı. "Bir dakika içinde yıkılırdım," dedi başını sallayarak. "Bu asla olmaz!"

Bölüm 13

Eğer Binbaşı, Mrs.

Darracott, Richmond'un gezisine karşı çıkmanın sadece Richmond'un onun önlük iplerine bağlı olduğunu hissetmesine hizmet edeceğini ikna etmek için büyük bir nezaket ve sabrın yardımıyla onu ikna etmeyi başardı. Onun birdenbire düşünceli bir ifadeye bürünmesinden anladığına göre, bu konuyu nazıkçe genişletti; ama çok geçmeden

Richmond'un kanatlarını açmasına izin verilmesi gerektiği konusunda (iç çekerek) hemfikir olmaya ikna edilebilirken, askeri bir kariyere girme hırsını desteklemesi gerektiği yönündeki herhangi bir öneri onu anında savunmaya itti. Bir telaş içinde, bunun neden düşünülmemesi gerektiğini açıkladı; Richmond'un yapısının inceliğinden başlayıp, şu kesin ifadeyle sona eren geniş bir alana yayılan nedenleri vardı Lord Darracott bunu duymak istemedi. Kendisinin de ifade gibi, kaybedilmiş davaların peşinden koşan biri olmadığından Bunun yerine enerjisini, Vincent'ın uğursuz bir güçle dolu olduğu korkusunu yatıştırmaya harcadı.

Genç kuzeninin ahlakını bozmaya kararlıydı. Bunu, en ufak bir imada bulunarak onun sırtını yere getirmeden yapmak...

Vincent'ı Richmond'u kendi çevresine ya da başka bir sosyal çevreye katmak zorunda kalmaktan daha çok sıkacak çok az şey vardır.

Bayan Darracott'un daha sonra kızına, sevgili Hugo'nun kendisi için ne kadar büyük bir teselli olduğunu kimsenin bilemeyeceğini söylemesi Hugo'nun durumu ustalıkla idare ettiğini gösteriyordu. Onun kendisi için bir oğul gibi olduğunu da ekledi ve Anthea'nın aralarında sadece on beş yaş olduğuna itiraz etmesi üzerine büyük bir

Ortaçağ'da, bir kadının küçük yaşta anne olması dikkate değer .

daha da erken yaşta. Böylece Richmond'un, muhtemelen nemli çarşafların arasına girmeden önce Crown'daki yatağının iyice havalandırıldığından emin olması; dövüşü izlerken sarınıp sarmalanması gibi birkaç tembih dışında annelik kaygısının başka bir belirtisi olmadan Sevenoaks'a doğru yola çıkmasına izin verildi.

(çünkü ne kadar sıcak olduğunu düşünürse düşünsün, hiçbir şey onu açık havada oturmaktan daha fazla üşütemezdi); iyi bir şekilde yatmak

tereyağlı yengeç ve kızarmış domuz etinin sindirimi için aynı derecede ölümcül olduğunu hatırlamak; isimsiz kişilerin onu aşırılığa yöneltme girişimlerine direnmek; cebinde her zaman temiz bir mendil bulundurmaya dikkat etmek; ve, Son olarak, ikram için kuzenine teşekkür etmeyi de unutmadı.

Tüm bu mantıklı talimatları aklında tutacağına söz veren Richmond, endişeli ebeveynine veda öpücüğü verdi, Faytona tırmandı ve hiç vakit kaybetmeden onları unutmaya başladı. Ne var ki, iki gün sonra döndüğünde, yaptığı tehlikeli işten bir kuruş bile zarar görmemişti.

Bayan Darracott onun ihanetinden habersiz kaldı ve hatta (her ne kadar son derece

Vincent'a, kendisine emanet edilen bu hassas hazineye her türlü özeni gösterdiği için teşekkür etmeliyiz.

Bu arada, iki gözdesinin yokluğu Lord'u

Darracott'un yanında varisinden başka erkek arkadaşı yoktu (çünkü Claud'un sayılamayacağı söylenebilirdi); bu durum onu Hugo'sadece malikânelerinde bir gezintiye çıkarmaya değil, aynı zamanda

Kendisine saklamayı tercih edeceği pek çok finansal detaya sahip olmasını sağladı.

Hugo temkinli davranarak dinledi ve çok az yorum yaptı. Lord Hazretleri açıklama isteseydi çok öfkelenirdi, ki malikâne anlaşması yapıldığından beri

ama Hugo eleştiri olarak yorumlanabilecek hiçbir soru sormadığında, en azından

Bu hoşgörü için minnettar, ama acı bir şekilde aşağılayıcı, Leydi Aurelia'ya daha sonra, varisi olarak kalın kafalı bir halk adamıyla lanetlenmek ne yaptığını bilmediğini söyledi. Leydi Aurelia ona çeşitli nedenler sunabilirdi, ama o geleneklerine sadık kaldı ve

Onu kibar bir sessizlik içinde ve tiradının sonunda, kendi adına Binbaşı Darracott'un, skolastik başarıları ne kadar yetersiz olursa olsun, anlayış bakımından hiç de yetersiz olduğunu düşünmediğini belirtmekle yetindi.

Binbaşı, büyükbabasıyla yaptığı bu görüşmelerden yılmadan ve tek bir hedefe ulaşmış olarak çıktı: Lordumun Kâhya kendisine resmen takdim edilmiş ve bu melankolik kişiden kendisine arzu edebileceği daha fazla bilgi vermesini istemesi tavsiye edilmişti.

Glossop, yeni yetmeyi coşkuyla karşılamadan, mekanik bir nezaketle, kendisine yardımcı olmaktan mutluluk duyacağını söyledi.

ona hizmet etti. Hugo da aynı nezaketle ve hatta daha az hevesle karşılık verdi, kendi gözlemleri ona Bay Glossop'un yeteneği hakkında en zayıf fikri vermişti. Ancak çok geçmeden her biri diğerine adaletten daha azını yaptığını fark etti.

Kâhyanın laodik tavrı

Binbaşının bilgisizliği, Glossop'un göğsünde uzun zamandır Lord Darracott'a ısrar etmekten vazgeçtiği onarım ve iyileştirmelerin bir gün yapılabileceğine dair zayıf bir umut parıltısı uyandıran bir kurnazlıkla dengelenmişti.

Vincent ve Richmond'un Sevenoaks'tan dönüşü, Crimplesham'ın yeğeninin Darracott Place'e gelişiyle aynı zamana denk geldi.

Ciddi gözlü ve

Vicdanlı bir genç adamdı, kalabalık bir ailenin en büyüğüdü.

Uzun süredir dul olan annesi, onu

sevgili ağabeyinin aşırı nezaketine layık olduğunu kanıtlaması için endişeli öğütlerle; amcası da onu aynı yönde daha güçlü öğütlerle karşıladı ve

Yeni efendisinin huzuruna çıkarıldığında o kadar gergindi ki güçlkle konuşabiliyordu. Binbaşının büyüklüğü onun telaşını yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı, ne de amcasının giriş konuşması onun özgüvenini artırdı. Kimse bundan, kendisine uşak demek için en ufak bir iddiası olduğu sonucunu çıkaramazdı. Amcası, Binbaşı'nın deneyim eksikliğini telafi edecekti; ve hakkında söyleyebildiği tek şey, dürüst ve çalışkan olduğuna inandığı oldu. Eğer Binbaşı o anda ve orada

Ama Binbaşı onun yerine Crimplesham'ı görevden aldı ve bu onun bozulan moralini düzeltti.

İsmi sorulduğunda şöyle dedi: "Ferring, efendim," ve gözlerini patronunun yüzüne dikmeye cesaret etti. Binbaşı nazıkçe gülümsedi ve şöyle dedi: "Eh, bu kadar üzgün görünme! Eğer amcan senin hakkında doğru söylediyse, birlikte çok iyi anlaşıcağız. Beni Bond Street Beau'suna çevirmeye çalışacak bir uşak istemiyorum, kuru bir hemşire de istemiyorum.

Eşyalarımı düzenli tutacaksın ve genel anlamda işe yarayacaksın, ama beni tıraş etmeyeceksin ya da saçımı taramayacaksın ve eğer seni beni yatağa yatırmak için beklerken bulursam Dışarı!"

Ferring utangaç bir ifadeyle sırtıttı ve onu memnun etmek için elinden geleni yapacağını söyledi. Bu arada Binbaşı'nın akşam giysilerini hazırlamış, çizmelerini , paltosunu giymesine yardım etmiş ve ona

kabul edeceği gibi giyinerek, kendisine göre bir efendinin vazgeçilmezi olmak için elinden gelenin en iyisini yapacağına dair sessiz bir yemin etmişti.

ideal olana çok yaklaşmıştı. Hizmetçiler Konağı'na indiğinde onurlu ve rahat bir geleceğin mutluluğunu yaşıyordu; ve

Zorlu amcası masada ona öncelik verdiğinde, bardağı neredeyse taşıyacaktı. Mütevazı bir genç adamdı, Bayan Flitwick onu yanına, Lord Hazretleri'nin uşağı Grooby'den daha az önemli bir şahsiyetin karşısına oturmaya davet ettiğinde Sihirli bir şekilde önemli bir pozisyona sıçradığını fark etti ve sevinci sadece annesinin bu zaferi görmek için orada bulunmamasından duyduğu üzüntüyle hafifledi.

Yükselişinin amcasının yüreğini nasıl bilseydi çok üzülürdü, çünkü ona karşı derin bir minnet duyuyordu. Ferring'i Binbaşı'ya tavsiye ederken Crimplesham'ın aklına yeğenini kendisinden üstün tuttuğu gelmemiştir.

iğrenç Polyphant kötü niyetle bunu işaret etmişti Bu durum karşısında ilk dürtüsü, aralarındaki ilişki nedeniyle Ferring'e öncelik tanımak olmuştur. Ama yemek odasında ne kadar gevşek olurlarsa olsunlar

Salonda hiyerarşiye sıkı sıkıya uyuluyordu. Varisin uşağının, Bay Vincent'ın uşağından daha yüksek bir mevkide olması söz konusu olamazdı.

Crimplesham da görgü kuralları konusunda çok titizdi. Dahası, Ferring'in kendisine öncelik tanıyacağından hiç şüphesi olmasa da, Crimplesham'ın da ona öncelik tanıyacağından hiç şüphesi yoktu.

Polyphant'a da verecekti. Konuyu dikkatle tarttıktan sonra, izleyeceği en onurlu ve rakibini en çok kızdıracak yolun bu olduğuna karar verdi,

Ferring'in kendisinden önce gitmesi için ısrar edecekti, aynı anda hem komik bir durumu takdir ettiğini hem de kendi durumuyla ilgili yüce bir kayıtsızlığı gösteren bir gülümsemeyle

yönetim kurulundaki pozisyonu. Bu programı gerçekleştirdikten sonra, sadece kendi işinin değil, aynı zamanda

Polyphant'ı kızdırmış, ama onu da hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu tatmin ediciydi ve Ferring'in Polyphant'ın kendisine yönelttiği birkaç kin dolu söze verdiği yanıt çok daha yerindeydi. Yaşına uygun olarak kibardı, ama gülümsemesi soyutlanmıştı ve rahatsız edici

Aklının başka yerde olduğu izlenimini edinmişti. Gerçek , ama Crimplesham bunu bilmediği için ondan çok memnun olmaya devam etti ve hatta

Çocuğun şimdiye kadar tahmin ettiğinden daha zeki şüpheleniyordu. Hafta sonunda, Ferring Kendini tamamen Binbaşı'nın çıkarlarıyla özdeşleştirdi, ve efendisine bilgi veren John Joseph'in nitelikli onayını kazanarak konumunu sağlamlaştırmıştı.

biraz da isteksizce, delikanlının daha iyi ya da benzer olduğunu ve (Trent'in güneyinde doğmuş olmasına rağmen John Joseph'in, Dspanya'da yanımızda bulunan o cüppeli, küstah gobbin diye bahsettiği bahtsız yaratık, Binbaşı'nın son sopacısına kesinlikle tercih edilirdi.

Binbaşı bunun geçmesine izin verdi. Atının terkisine oturmuş, purosunu tüttürüyordu, bu durum John'un Joseph ona bunun Bayan Anthy'nin en sevdiği tünek olduğunu söyledi. Kuru bir kıkırdamayla ve kırışmış başını sallayarak, "Ne kadar da cüretkâr bir kız!" dedi. Hugo'ya yan gözle bakarak, "Göze de hitap ediyor," diye ekledi.

Binbaşı bunu da geçiştirdi, yüzü kıpırtısızdı. Bir süre durakladıktan sonra John Joseph açıkça sordu: "Ne yapacaksın, Mester Hugo? Biliyorsun, ben saçmalayan biri değilim, ama şans eseri burada beklemek bana çok uygun olmayacak."

"Hayır, Dower'da kendime bir yer ayarlayabilirim diye düşünüyorum.

Ev," dedi Binbaşı. "Hayır o zaman! Orada yaşayan o serserinin bana anlattığına bakılırsa, bacası böceklerle dolu!" "Demek sana da hayalet hikâyeleri anlatıyor, öyle mi? Şimdi söyle bana John Joseph, onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"O tam bir cehennem zebanisi!" diye cevap verdi John Joseph hemen. "Ee, Efendi Hugo, burada neler oluyor? Bu taraflarda hiç görmediğim kadar acımasızlar! Ay, ve paket almak için değil-

iplik, efendim, şuradaki gaffer-" Başparmağını salladı
"Neredeyse diğerleri kadar kötü! Sithee, Mavi Aslan'ı biliyor musun, Mester Hugo?"

Hugo başını salladı. "Evet, biliyorum: köydeki han. Eee?"

"Oradaydım, tozumla oynuyordum ve komşuyuz. Görünüşe bakılırsa o Dower House'da bir tür dolandırıcılık dönüyor."

"Kaçakçılık mı?"

"Evet, ben de öyle düşünüyorum ve bu beni şaşırtmaz. Bu gevşek, kaypak güneyli halkta beni şaşırtacak hiçbir şey yok! Bu kasabaya kapanmayı çok isterdim.
her bir Jack paçavrası! Her neyse, bu olmayacak, bu yüzden boşuna uğraşma, Mester Hugo, eğer buralardaki diğer soylular gibi kaçakçılığa göz kırpacaksan-"

"Aptal olma, John Joseph! Önleyiciler hala Spurstow'dan şüpheleniyor mu? Süvarileri olduğunu biliyorum.
Dower House'u izliyorlardı, ama bana oraya mal taşındığını hiç görmedikleri ya da duymadıkları söylendi."

"Öyle de olmadı, efendim, ama yeni genç adam bu uğursuz yerlere geldiğinde, görünüşe göre, alışılmamış malların kıyıda getirilip Dower House'da depolandığını aklına soktu. Tekneleri Geceleri, ay kadar malları depolarlar. O zaman onları Londra'ya taşırlar. Tapper'ın düşmesine izin verdiği şeyle Tembelleşmeye başladığında, ki bunu bir şoför kadehinden başka bir şey yutmadıktan sonra yapar, çok iyi bir çatışmacıdır o. Buralarda gizli yollar vardır. En azından öyle.
"Ama bunlar güneşe benzeyen bayat yollardan başka bir şey değil."

"Ay ışığı olan gecelerde evden bir şey çıkarılıp çıkarılmadığını görmek için nöbet tutulur mu?" "Hayır, bu Çuvalsız, Mester Hugo! Hark-ye-but, eğer hiçbir şey içeri taşınmazsa, hiçbir şey dışarı taşınmaz! Burada yarım bir Burası ve Kuzey Forleand arasında bir ejderha bölüğü var, ayrıca gadger'lar da var - ve öğrendiğime göre çok fazla değiller - ve bir sürü başka yerde de ejderhaya ihtiyaç var. Onları izliyorlardı. Ama size bir şey söyleyeceğim, efendim!" Başını sallayarak durakladı. Hugo sabırla bekledi ve kendi düşüncelerini çiğniyor gibi birkaç dakikadan sonra John Joseph şöyle dedi: "Bu genç binici subay, bir subaydan daha

'owd one, and since the last run, when him and those dragoons were made April-gowks of, chasing nobbut after a few loads o' faggots, Peasmarsh way, while t'run was Söylentilere bakılırsa, buradan çok da uzakta değil, gözünü yine Spurstow'a dikmiş. Dower House'u seyretmekten sandığı kadar rahatsız olmamış olmalı, çünkü onu ara sıra sokakta gördüklerine yemin etmeye hazır olanlar var. Bir süredir orada hiç süvari yoktu ve hiçbir şekilde iyi bir cin vardı, çünkü Clotton - lord hazretlerinin baş seyisi - bana öyle olduklarını söyledi ki, her çalıyı bir boggart sanıyorlardı ve bir gece bir çiftin - ama cahil çocuklar! Dower House'un etrafında çingiraklı bir şey vardı ve bir vücudun damarlarındaki kanı dondurmaya uygun feryat ediyordu. Ondandır çavuş oraya gitti, başka adamla birlikte. Acı acı gülümsedi. "Köyde çavuşun gördükleri ve duyduklarıyla pek de uyumlu olmadığını söylüyorlar. Her neyse, boggart'a meydan okudu, ama Çalılıkların arasında kayboldu ve peşinden gitmeyi umursamadı, şans eseri Spurstow lorda izinsiz girdiğini söyledi."

"Spurstow'un kendisi, üzerine bir çarşaf örtülmüş!" dedi Hugo, "Ben de düşünmüştüm." "Hayır, bir dakika bekle, Mester Hugo! Dışarıdaki Spurstow değildi. Bu kesin, çünkü Spurstow kafasını pencereden dışarı çıkardı, Orada kimin olduğunu öğrenmek için seslendi ve eve geri dönebileceği bir yol olmadığını biliyordu. Çavuş onu çalıktan çıkamazdı, üstelik bunu yapacak zamanı da yoktu."

"Ah!" dedi Hugo yavaşça. Bir dakika sessiz kaldıktan sonra düşünceli bir ifadeyle John Joseph'e baktı ve şöyle dedi: "Sende kalsın Gözlerini ve kulaklarını aç, mu John Joseph?" "Ay- ve dilim dişlerimin arasında. Olabilir ama "Aptal çocuk oyun oynuyor, Mester Hugo."

"Olabilir," diye kabul etti Hugo. "Sanırım bir gece Dower House'a kendim gideceğim." John Joseph homurdandı. "Ay biraz yükselene kadar gerekecek. Seninle geleceğim." "Şeytan yapmaz! Korktuğumu mu sanıyorsun? hayaletler?"

"Hayır, hayalet değil, efendim!"

"Yalnız gideceğim, teşekkür ederim, John Joseph."

Birkaç gün geçtikten sonra ağaran ay Dower House'un bahçesine gece yarısı ziyaretini mümkün kılacak kadar ışık vardı ve Binbaşı gittiğinde, bahçelerde kimin dolaştığını öğrenmek için evden çıkan Spurstow'dan daha endişe verici bir şey görmedi. Binbaşı evin her tarafını pencerelerden görerek dolaştığından ve loş ışıktaki Büyük cüssesi onu kolayca tanınır hale getiriyordu. Bu ifadede şüphe duydu, ama Spurstow'u telaşlandırdıysa üzgün olduğunu o hoş üslubuyla söyledi. "Şu hayaletinizi görmeye geldim ama benden çekiniyor gibi görünüyor."

"Köyde size anlatılanlara kulak asmamalısınız, efendim. Hepsi saçmalık! En azından ben hiç görmedim!" Spurstow asık suratlı bir ses tonuyla konuştu.

Binbaşı eğlenerek, "Ben kefaletle giderim!" diye cevap verdi.

Keşif gezisinden Anthea'dan başka kimseye söz etmedi. Ona içten bir hayranlıkla baktı ve haykırdı: "Hepsi Kendin mi? Gergin değil miydin? En ufak bir gerginlik?" "Hayır, bir aslan kadar cesurdum!" diye onu temin etti.

Güldü ama şöyle dedi: "İtiraf etmeliyim ki sanırım öyleydiniz! Korkunç bir şey görmediniz ya da duymadınız mı?"

"Hayır, ama beklemiyordum," dedi. "Başka zaman belki bir şeyler görebilirim." "Yani hayalet olmadığına, sadece Spurstow'un olduğuna mı inanıyorsun? Eğer öyleyse, sizi asla cesaret edemeyecektir - gecenin bir yarısı evin her yerinde dolaşmaktan korkmadığınızı bildiği halde! Ne var? Ne yapmayı umuyorsun? Kaçakçıların Dower House'u kullanıp kullanmadığını öğrenmek için mi yoksa hayaleti ortaya çıkarmak için mi?"

"Şey, bunu yapmak isterim," diye yanıtladı.

'Emin olmak için! Bayan Melkinthorpe'un koymasını isteyeceği Elbette!" "Kim o?" diye sordu Hugo, gardını bir halde.

Kadın gözlerini ona doğru açtı. "Ama, sevgili kuzenim-! Bayan Amelia Melkinthorpe!" "Bayan Amel-" Sözünü kesti Anthea onun kızarma nezaketini gösterdiğini fark edince sevindi. "Ah! O!"

Şok olmuş bir sesle şöyle dedi: "Herhalde Onu unuttun mu?" "Evet, ama unutmuştum," diye itiraf burnunu ovuşturarak. "Gördüğünüz gibi ben o yoldayım: gözden ırak olan gönülden de ırak olur!"

Bayan Darracott, Binbaşı'nın bir kez daha kötücül benliğinin telkinlerine boyun eğdiğini büyük bir öfkeyle fark etti ve biraz uğursuzca şöyle dedi "Gerçekten mi?" Binbaşı başını salladı ve onun için için yanan bakışlarına en mülayim bakışlarla. "Ay. Aklınızda bulunsun, kalıcı bir tutku bir kızı unutmazdım!" İç çekti. "Sorun şu ki, kendi kalbimi yanlış anladım. Elbette o kadar güzel ki, kendimden şaşırtıcı değil." "Sanırım onun Bütün Yorkshire onun ayaklarının altında olacak," dedi Anthea. "Bana onu tarif ettiğinde, çok güzel bir kadın olmalı, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Hayal edilebilecek en güzel yaratık! Aslında gerçek olamayacak kadar güzel. Kahverengi gözlerde ve siyah buklelerde özellikle büyüleyici bir şey var, değil mi?"

"Hayır!" dedi sitemle. "O başka ! Amelia'nın mavi gözleri ve altın rengi bukleleri var."

Boğuldu.

"Mesele şu ki, asilzade olduğumda bana uygun bir eş olmayacaktır. Annesi yüzünden Huddersfield'den de ayrılmak istemezdi." "Annesi," dedi Anthea cesaretle, "gelip benimle yaşayabilir. seninle." "Hayır, bu uygun olmaz. Yatağa mahkûm," diye açıkladı Binbaşı, her zamanki bereketiyle. Anthea kendisiyle mücadele etti.

"Ayrıca, takım elbise giymemeliyiz. Lord hazretlerinin onu seveceğini düşünmenin de bir anlamı yok, çünkü sevmez."

Anthea sitem dolu bir ses tonuyla, "Kuzenim, onunla alay etmek istemezsin herhalde, değil mi?" dedi. "Hayır, bu hiç yakışık almaz," kabul etti. "Senin de söyleyebileceğin gibi, ondan kurtulmam gerekecek." "Yüce Tanrım! Onu öldürmek mi?"

"Depremde olmaya gerek yok," dedi güven verici bir şekilde. "Kimse bilmeyecek!" "Keşke-oh, keşke bunu yapabilseydim

Ne yapmak istediğimi biliyorsun!" diye haykırdı Anthea.
"Keşke birkaç santim daha kısa olsaydın-!"

Umutla dedi ki: "Hayır, bunun seni korkutmasına izin verme canım, seni hiç de zor olmayacak: aslında, daha çok istediğim bir şey yok!"

Öfkeyle kızarak karşılık verdi: "Ben öyle demek istemedim. Seni öpmek isterdim!" Umutsuz bir iç geçirdi. "İstemediğinden korkuyordum," dedi üzüntüyle başını sallayarak. "Çok şaşırmıştım ama kendi kendime düşündüm: Hadi ama, delikanlı! O asla seni hayal kırıklığına uğratmak için umutlandırmaz! Bu yüzden-"

Anthea titreyen bir sesle, "Kuzen Hugo, çok çirkinsin!" dedi. Dehşete düşerek cevap verdi: "Sen , ben , Aşk! Elimden tutacak birine ihtiyacım var, gerçek bu! Elbette, eğer Amelia farklı bir tür lass-daha çok senin tarzına uygun!- beni üstlenecek kişi o olurdu, ama-"

"Kuzen Hugo!" diye sözünü kesti Anthea, onun hesaba çekilmesinin tam zamanı olduğunu hissederek. ama beni kandıramayacaksın!" "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun, aşkım?" dedi ona gülümseyerek. rahatsız edici bir şekilde. "Amelia Melkinthorpe'u sen icat ettin. Çünkü benim için teklifte bulunmak zorunda kalmaktan korkuyordun!" diye devam etti Anthea, bu araya girmeyi ihtiyatla görmezden gelerek. "Ve eğer düşünüyorsan-" "Hayır, sen adil ve çok uzaktasın, genç kız!" "Öyle ? O zaman kuzen, belki bana onu neden icat ettiğini söylersin?" "Hayır," diye ekledi bir tavırla, "tek kelimesine bile inanacağımı sanma!"

"Bana yalancı olduğumu mu söylüyorsun?" diye sordu Hugo, hakarete uğramış bir halde. Anthea inatla, "Evet!" diye cevap verdi.

"Ben de öyle sanıyordum," dedi Hugo. rahatsız edici bir aniden hüzne dönüştü. Bayan Darracott,

Kendi sesini kontrol edemediğini acı bir kızgınlıkla fark ederek bakışlarını kaçırdı ve

Titreyen alt dudaklarını sıkıca dişlerinin arasına aldı.

Karşısındaki terk edilmiş yaratık büyük bir cesaretle şöyle dedi gizlice: "Bu yoldu, aşkım! Beni resim galerisine götürdüğünde moralim o kadar bozuktu ki

Üzerime atılan kara bakışlardan bunalmıştım ve kendimi o kadar yalnız hissediyordum ki, hayatımda hiç bu kadar mutsuz olmamıştım!"

"Keman!" dedi Anthea, sarsılmış ama kararlıydı.

Hugo, "Yaşlı beyefendinin aklındaki planı bana tüylerimin diken diken olduğunu inkâr edemem," diye devam etti. "Bana bunun için tek bir şey varmış gibi geldi.

kendimi boşlukta bulmadan önce! Tüm o gururlu, huysuz kadınlar arasında-"

"Evet, ama neden yaptığımı çok iyi biliyorsun-"

"Yemek masasında yanımda oturup bana hiç bakmayışın!" dedi anımsayarak. "Evet ve Hayır'dan başka tek bir kelime bile etmedin, bir kez hariç,

Gerçekten dediğinde! Çok zalim olduğunu düşünmüştüm. Orada korkudan aklımı kaçıracaktım-" "Korkmuyordun! Sen Hayır!"

"-Aklım başımdan gitti," diye tekrarladı kararlı bir şekilde, "ve kalbim ayakkabılarımın içinde, ve sen bana dostça davranmayı bırak, nazik bile davranmadın!"

"Seni tanımadığımı düşünmene gerek yok.

beni alt etmeye çalışıyorsun! Hiçbirimiz için acele etmedin!"

"Ancak, bana nasıl olduğunu anlattığında," diye devam etti,

"Senin hakkında yanıldığımı anladım.

Bana ilk kez o zaman gülümsemiştin. Ee, lass, you've Çok hoş bir gülümseme var! Gözlerinde nasıl başladığını, onlara nasıl muzip bir bakış attığını bilmiyor musun-"

"Bu kadar yeter!" diye araya girdi Anthea, onu bu hoş temayı geliştirmeye teşvik etmek için duyduğu güçlü arzuyu titizlikle bastırarak.

"Ben sadece Amelia'yı nasıl icat ettiğimi açıklamaya çalışıyordum!" dedi yaralı bir sesle. "Bana gülümsediğinde, beni evde tutmak zorunda olduğunu düşünmekten vazgeçmeni sağlayacak bir yol bulmak için beynimi zorlamaya başladım. Lord hazretleri bizi bir araya getirmeye çalıştığına göre, bunu yapmak zorunda kalacağınızı . gerekir."

"Benimle evlenmek istemen için sadece gülümsemem gerektiğine beni inandırabileceğini sanma cüretini gösterebiliyor musun?" diye sordu Anthea haklı olarak öfkelenerek. "Hayır, ben asla öyle bir şey söylemedim!" diye itiraz etti. "Bütün söyledğim istediği bir arkadaştı! Aslında," diye ekledi, parlak bir ilham almış birinin havasıyla, "bu Hobson'un Seçimi'ydi! Aurelia Teyzemle tercih etmezdim diyemem, ama -"

"Bu iğrenç davranışı bırakacak mısın?" diye yalvardı Anthea zor durumdayken. "Tamamen davranışsızsın, ya da -Ya da zevke uygunluk! Kendinizi bana perçinlenmiş bulursanız çok iyi hizmet almış olursunuz! Sana söz veriyorum, gelirsin Ağlayan haçla eve!" "Evet, biliyorum," diye kabul etti. "Senin gibi bir cadalozun beni ezip geçmesiyle köpek gibi bir hayat sürerdim, ki senin de böyle yapacağından hiç şüphem yok, ama -"

"Aynen öyle! O halde neden benimle istiyorsun?" dedi Anthea fırsattan istifade ederek.

"Eh, genç kız, bildiğini sanıyordum!" diye cevap verdi, gözleri şaşkınlıkla döndü. "Lord hazretlerini memnun etmek için tabii ki!"

Bayan Darracott'un duyguları onu yenmekle tehdit ediyordu. Dudaklarından dökülen cevapların hiçbirisi, Bayan Darracott'un İşkencecisi'ne fokur fokur kaynayan bir acziyetle baktı; onun da kendisini dikkatle izlediğini gördü.

Gözlerinde minnettar ve son derece kınanacak bir pırıltı vardı; ve onunla başa çıkmanın tek yolunun ona kendi parasıyla geri ödeme yapmak olduğuna karar verdi. Bu yüzden, gerçekten övgüye değer bir sakinlikle şöyle dedi: "Size bunun bir Benim de itirazım , ama ne kadar uğraşsam da kendimi o noktaya getiremiyorum." "Hadi ama aşkım, asla böyle söyleme!"

yüreklendirici vurgularla cevap verdi. "Emin olun, yutmam gereken çok şey var ama siz hiçbir takım elbisede yenilmeyecek kadar oyundasınız!"

Başını iki yana salladı. "Yutulacak kadar çok değilsin," dedi. "Size söylemeliyim ki, huysuzluğumun yanı sıra çıkarıcı bir yapım da var. Servet sahibi bir adamla evlenmeye kararlıyım. Büyük bir servet!"

"Oh, bende bol miktarda pirinç var!" diye onu temin etti.

"Ben sadece altınla ilgileniyorum," dedi kibirli bir tavırla. "Ayrıca, Dower House'da yaşamak gibi bir hevesim de yok."

"Eğer hoşunuza gideceğini düşünüyorsanız size Yorkshire'da bir ev önerebilirim. Orayı görmek istiyordum ama-"

"Yorkshire'da gerçekten bir eviniz var mı?" diye sordu kuşkuyla. "Tabii ki var!"

"tabii ki bir şey yok!" dedi sert bir sesle. "Öyle şok edici bıyıklar söylüyorsun ki, en ufak bir Söylediğiniz her şey bağımlılık yaratabilir! Bu ev nerede?" "Huddersfield yakınlarında, bozkırın kenarında. Sorun da bu zaten. Büyükbabam değirmenin yanındaki eski evi bırakıp Axby House'da yaşamaya başladığında, burası tam bir kır eviydi, ama kasaba giderek büyüyor. Savaş bittiğine ve daha fazla makine icat edilip kullanılmaya başlandığına göre daha da hızlı büyüyecek. Yarımada'daki savaşın sonunda eve döndüğümde burayı zar zor tanıyabildim. Burayı tanıyabileceğinizi sanmıyorum. sevdim, aşkım." "Hayır, hiç de değil. Bu şehirde bir evim olsun isterdim. Londra'da, tabii ki en iyi yerinde!" "Oh, bunu alacağız!" diye neşeyle cevap verdi.

"Böyle bir şey yaşamayacağız, yani yaşamamalıyız. -Çünkü Matthew Amcamın kasabada bir evi var!"

"Kasabada sahip olunabilecek birden fazla ev var!"

"Canım benim, evet! Nasıl bu kadar aptal olabildim? Belki de Yakışıklı bir işletme satın almak istediğinizi biliyordum!" "Ben de bir tane kiralamayı düşünüyordum."

"Hayır, hayır, sadece ne kadar perişan olduğunu düşün! Bir dahaki sefere taşrada birden fazla ev sahibi olmayı düşünmediğinizi söyleyeceksiniz!"

"Hayır, bunu söylemeyeceğim! Leicestershire'da bir tane istiyorum."

"Oh, bu durumda söylenecek başka bir şey yok, çünkü ben kalbimi aydaki birine koydum!" "Bunu kastetmiyorsun, aşkım! Hayır o zaman, düşünmüş olamazsın!" diye itiraz etti. "Kasabadan çok uzakta!"

İstemsiz bir kahkaha attı ama şöyle dedi: "Bir cevabın olduğunu bilmeliydim! Sence bizim

yeterince saçmaladınız mı?"

"Saçma sapan konuşmuyorum, genç kız. Sana her şeyi verirdim Elimden gelse ay, bir de yıldızlar," dedi ve kızın elini tutup öptü. "Daha azıyla yetinemez miydin?"

"Sen

-Saçmalıyorsun!" dedi, birden nefesi kesilmiş ve biraz da ürkmüştü. Kadın flört sanatında deneyimsizdi, ama kesinlikle Bu konuda büyük kuzeninin kendisinden daha avantajlı olduğu çeşitli vesilelerle aklına gelmişti. Yöntemleri (Londra'da geçirdiği bir sezon boyunca edindiği bilgiler ışığında) orijinaldi, ama eğlendirici olabileceği ciddi niyetlerini bilinçli olarak düşünmemiştir. Kendi kalbinin derinliklerine de bakmamıştı. İlk güvensizliğinden sonra onu, kendisini bir eğlence dalgası içinde tutan hoş ve kolay bir arkadaş olarak kabul etmişti: belirsiz hayallerinin kahramanı değil, tamamen güvenilecek basit ve sağlam bir yaratık. Şimdi bir şok duygusuyla, bu devasa ve görünüşte kurnaz olmayan davetsiz misafirin, onun masumiyetinden en büyük avantajı sağladığını fark etti. İhtiyatlı davranılması gereken bir yabancı konumundan, güvenebileceği ve belirsiz bir nedenden dolayı rahatlığı için vazgeçilmez olan yakın bir arkadaş konumuna fark edilmeyen ama hızlı aşamalar. Güzel Bayan Melkinthorpe'un varlığına dair sahip olabileceği herhangi bir inanç, kuşkusuz ama Binbaşı ile evlenme düşüncesi o ana kadar aklına bile gelmemiştir. Belli ki geçici bir çözüm bulmak gerekiyordu. Elini onun çekerek, toparlayıcı bir ses tonuyla şöyle dedi: "Hatırla ki bir aydan daha az bir süredir tanışıyoruz! Kuzenim, bu kadar kısa sürede bir bağ kurmuş olamazsınız!"

"Hayır, aşkım, bu kadar aptal olma!" diye açıkladı. "Yaptığım şeyi yapamayacağımı söylemenin bir anlamı yok!"

Zeki bir kız olan Bayan Darracott, bir an için bile olsa, şu düşünceye kapıldığını fark etti
İdeal aşığın çok gerisinde kalan bir adamla evlenmek, onun için geri alınamaz bir ninnyhammer'dı. İdeal aşıklar bazı açılardan farklılık gösterebilir, ama hangi kalıpta olursa olsun Oyunculardan hiçbiri, söyledikleri sözlere kıkırdamamayı son derece zorlaştıracak kadar yakışksız değildi. Bu umutsuzca büyümüş ve romantik olmayan Aptala kesin bir ders verilmeliydi. Gözlerini kararlılıkla onun yüzüne dikti ve (umduğu gibi) hicivli ama onu incitecek kadar kaba olmayan bir gülümsemeyi yardımına çağırarak şöyle dedi: "Çok saçmalıyorsun, sevgili kuzenim! Lütfen başka bir şey söyleme!"

"Asla mı?"

Bakışlarını adamın ceketinin en üstteki düğmesine çevirdi. Onun saygısına layık olmadığına onu ikna etmek için bir şey gerekiyorsa, bunu kafasına tabanca dayayarak, hiç de centilmence olmayan bu şekilde sağlamıştı. Kadın diledi ki bu tedbirsizliği yapmadığı için çok Yüzüne bakıyordu, ama öfkeyle merak etti, böylesine iflah olmaz derecede anlamsız birinin bu kadar endişeli görüneceğini nasıl tahmin edebilirdi? Duyarlı her kadın hemcinsine acı vermekten çekinirdi, ama günahkârı incitmeden gösterişi nasıl bastırabilirdi ya da onu gereksiz yere umutsuzluğa mı düşürüyordu? Genel olarak, Binbaşı'nın, görünüşe göre hataya düştüğünün farkına vararak, onu ona cevap verme zorunluluğu. Kederle şöyle dedi: "Eğer bir morina kafası varsa, onun adı Hugo Darracott'tur! Bu kadar şişko görünme, aşkım! Söylediğimi unut! Çok erken olduğunu biliyorum!"

İkilemini çabucak anladığı için ona minnettar olan Bayan Darracott, ender rastlanan bir hoşgörüyle, konuşurken kolunu ona dolamasının ve sarılmasının uygunsuzluğunu görmezden gelmeye karar verdi. "Çok erken!" diye cevap verdi.

Kolu bir an için gerildi; elinin üzerine bir öpücük bıraktı. Ama bunu da görmezden gelebildi, çünkü adam daha sonra, her zamanki tavrına geri döndüğüne dair güven verici bir istihbarat ileten düşünceli bir sesle şöyle dedi: "Şimdi, görgü kuralları üzerine bir kitabı nereden bulacağım! Lord hazretlerinin kütüphanesinde bir tane olup olmadığını bilemezsin, değil mi canım?"

Rengi biraz açılmıştı.

"Hayır, ama öyle olduğunu sanmıyorum. "Hayır, ama ben öyle düşünmüyorum. Rütbelere, onurlar ve öncelik sıraları hakkında bir tane var; bunu mu kastediyorsun?"

"Hayır, bunun bana bir faydası yok! Bana nasıl doğru davranmam söyleyecek bir tane istiyorum." "Ben de farkındayım ki

Anthea bu kadere boyun eğmiş bir halde, "Beni kızart," dedi, "ayrıca görgü kuralları üzerine bir kitaba da ihtiyacın yok, gerçi görgü kuralları üzerine bir kitap fena olmazdı!"

"Seni kızartmaya çalışmıyorum!" diye açıkladı Hugo. "Bir genç kıza evlenme teklif etmeden önce onu ne kadar süre tanımanız gerektiğini bilmek istiyorum!"

Bölüm 14

Anthea'nın zihninde, Binbaşı'nın erken açıklamasının bazı şeylere yol açabileceği korkusu vardı.

Aralarındaki gariplik çok çabuk kalktı. Gözlerindeki belirli bir sıcaklık dışında, dinlendiklerinde

ama onun tavrında hiçbir değişiklik göremedi. Çok müteşekkirdi, çünkü büyükbabasının, kendisinin kışkırttığı bir flörtün ilerleyişini yakından izlediğini biliyordu.

Belki de lord hazretlerinin dikkatinin bambaşka türden bir kur yapmanın yankılarıyla yön değiştirmiş olmalıydı. Demirci, iri yarı bir adamdı ve Lord Hazretleri'nin düşündüğü gibi Devrimci fikirler, Claud'un kızıyla zarif bir şekilde oynaşmasına karşı çıkmakla kalmamış, aynı zamanda Lord hazretlerine karşı eski bir hesabını ödemek için o fazla uysal genç kızın sağladığı fırsatı değerlendirdi. Claud'u dehşete düşüren yaşlı Ackleton, lordum köyden geçerken yolunu kesmiş ve en sevmediği torununa karşı bir suçlamada bulunmuş, Ondan kızını sokan bir yılan gibi karanlık bir şekilde bahsediyor ve belirsiz ama korkunç bir doğanın misillemesini ima ediyordu (ancak pek ikna edici değildi). Lordum, doğal kurnazlığı ona Mahallede çok eski bir dosya olarak ün salmış olan bu adam ne hikâyeye inanmış ne de tehditler karşısında telaşlanmıştı. Seksen yaşında olabilirdi ve ailesi tarafından yaşlılığın eşiğinde olduğu düşünülüyordu, ama o tamamen çok daha kararlı şantaj çabalarıyla başa çıkabilecek kapasitedeydi ve demirciyi birkaç güçlü ve iyi seçilmiş sözle etti. O tedirgin beyefendiye, güzel Eliza'nın maceralı kariyerine en yakın Magdalen'de son vermemesine dikkat etmesini tavsiye etti. Bu görüşme köy sokağının ortasında için çok geçmeden Ne yaşlı Ackleton ne de ondan daha zorlu olan oğlu Eliza'nın yaşam tarzıyla ilgili dedikodulardan zarar görmezken, bu durum pek çok neşeye ve değiş tokuşa vesile oluyordu. Lord hazretleri popülerdi, ama Ackleton'lar herkes tarafından sevilmiyordu.

Eliza'nın saygın kişiler tarafından toplumun yüz karası olarak görülmesi ve ailenin iki erkek üyesinin sadece saygın kişileri rezil etmekle kalmayıp

Belirsiz ama kışkırtıcı siyasi görüşlere sahiptiler, ama bir kadehi fazla kaçırdıklarında değişmez hırçınlıklarıyla her türden insanı yabancılaştırıyorlardı. Hiç kimse en ufak bir ihanet edecek kadar cesur değildi.

demirhane dışındaki karşılaşmanın bilgisi, ancak

Baba ve oğul içeri girdiğinde, Blue Lion'ın içki salonundaki topluluğun üzerine ani bir sessizlik çöktü.

akşam ikisinin de ne olduğuna dair hiçbir şüphesi kalmadı.

Yarıda kesilen tartışmanın konusu ? Yaşlı Ackleton, boş yere bir kavga çıkarmaya çalıştıktan sonra

Onu memnun etmek isteyen herhangi biri, yaşından ve güçsüzlüğünden çileden çıkarıcı bir şekilde faydalanan ve öfkeli

demirciye, tiz bir neşe kıkırtısıyla, o sabah lord hazretleriyle

güzel bir konuşma yapıp yapmadığını soran dişsiz ve köhne

Kadim tarafından bozguna uğratıldı. Boğuk bir kahkahadan

cesaret alan demirci, yaşlı başını salladı ve demirciyi ve onun

gibi bir düzinesini küçük düşürmek için yaşlı lordu desteklemeye hazır olduğunu belirtti.

acıklı mavi.

Demirci, kamuoyunun ağırlığını fark ederek

Kadim'e yetmiş yaş daha genç olsaydı akıbetinin ne olacağını bildirmekle yetindi ve kadehini yere çarpıp oradan ayrıldı.

Oğlunu da yanında götürseydi iyi olurdu, onu kendini içkiye verene kadar bırakmak yerine,

Ned'in yerinde olsaydı ne yapacağını pervasızca ifade eden,

benzer düşüncelere sahip genç bir adamla birlikte

Bay Claud Darracott'un mantarını ilk fırsatta çekme

kararlılığını güçlendirdi. Bu arada şaşırtıcı miktarda ağır ıslak ve birkaç bardak viski

sarhoş olmuş, tüm aristokrasinin eğilimi ve

Yoksulların yüzlerini topuklarının altında ezdikleri için

soylular tartışıldı ve Fransız modelini örnek alan bir devrimin

tarihi belirlendi, Ned Ackleton

Bay Claud Darracott'u hemen aramaya başladı ve Jim Booley bu cesur kararı alkışlayarak ona eşlik ediyordu. Ev sahibi, onların ayrılış tarzını küçümseyerek izledi ve kendi görüşüne göre İkisinin de cesareti onu Darracott Place'in kapılarının ötesine taşımaya yetmeyecekti. Bunu söylerken Ancak, kehanette bulunurken arkadaşlığın canlandırıcı etkisi. Devrimin habercileri Booley farkına varmadan eve ulaşmıştı. Kendisini ilgilendirmeyen bir tartışmada aktif bir rol almasının uygun olmayacağını düşündü. O hissetmeye başladı Ned'in Bay Claud Darracott'un mantarını çekmeyi ertelemesinin belki de daha akıllıca olacağını düşündü. onunla daha uygun bir yerde buluşmalıydı. Ama Ned daha sert bir yapıya sahipti ve içkinin etkisi bir dereceye kadar geçmiş olsa da, kendisini zihinsel bir sarhoşluk durumuna sokmuştu. daha kavgacı. Arkadaşının tedirginliğini küçümseyerek reddetti. kürekçi kapısından daha akıllıca olacağı önerisiyle, ana kapının yanında asılı duran zili şiddetle çekti ve bunu büyük demir tokmağı vahşi bir tarzda Booley birkaç adım geri çekildi ve ona acilen yapmasını tavsiye etti!

Bu korkak tavır Ned'in şevkini kırmaktan çok uzaktı, Bir an için biraz sarsılmış olan cesaretini kamçıladi ve eve zorla girmesi için ona ek bir teşvik verdi. Booley onun sözünün eri bir adam olduğunu görmeliydi ve Booley'e bir şans verilmeyecekti. Son anda kaçtığı hikâyesini köyde yayarak arkadaşının itibarını zedeledi.

Charles, uşak, kapıyı açtı. Bu kadar gürültülü bir kabul talebiyle irkilmmişti, bunu daha çok Bu da Ned'i kızdırdı. Ona gitmesini emrederek

Charles'ın gözlerinin yuvalarından fırlamasına neden olan terimlerle karakterini, görünüşünü ve tarif ettiği Claud'a hemen götürülmeyi talep ederek, stentorian aksanlarla eve girdi. Charles kahraman sayılmazdı ama görevini biliyordu ve korkak değildi. Acele etmek için elinden geleni yaptı. Ned evden çıktı ve geriye doğru savruldu, düşerken de bir sandalyeyi devirdi. Bütün bu kargaşa Chollacombe ve James aceleyle olay yerine geldiler. Ned, iştahı kabarmış bir halde onları davet etti, Onlara ödül olarak biraz ev yapımı içki vaat etti, ancak ikisi de daveti kabul edemeden üç kişi daha sahneye çıktı. İlki Lord Darracott'tı. İkincisi gömlek kollu Binbaşı Darracott'tu; üçüncüsü ise yine gömlek kollu ve elinde bilardo ıstakası tutan talihsiz adamdı. tüm olayın nedeni. Lord Darracott ona doğru ilerlerken Ned yumruklarını tehditkâr bir şekilde havaya kaldırdı ama uzun boylu, zayıf figürde onu Kendisine müdahale etmeye kalkışırsa lord hazretlerini yere sermekle tehdit etmesine rağmen pes etmedi. "Seni sarhoş pislik!" dedi lord hazretleri korkunç bir kararlılıkla. "O pis leşini evime getirmeye nasıl cüret edersin? Dışarı!"

Ned ona kötü bir küfür savurdu.

"Bu kadar yeter! Emirlerinizi aldınız! Şu kapıdan geçmeniz için size tam olarak on beş saniye veriyorum."

Ned yerinden sıçradı ve etrafına bakındı. şirketin geri kalanından daha fazla ürkmüştü. Darracott Place'teki hiç kimse Binbaşı'nın bu ses tonuyla konuştuğunu daha önce duymamıştı. Bu Lord Darracott'un gözlerinde bir parıltı ve

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve Ned'in yumruklarını indirmesine neden oldu.

içgüdüsel olarak. Ama tam geri çekilmek üzereyken Claud'u gördü ve tedbiri elden bıraktı. Claud'dan intikamını almadan önce Binbaşı Darracott'un yolundan çekilmesi gerekiyordu. Binbaşı iriydi ama iri adamların yavaşlığı meşhurdu ve telaşlandı. Kendisi de iri yarı bir adam olan Ned, demir gibi pençeleri olan Ned'i daha yakalayamadan yere sermek için aceleyle içeri girdi.

gardını indirdi ve neredeyse bir şey tarafından güzelce indirilen bir yumrukla yere yıkıldı.

Bir insan yumruğundan çok bir balyozu andırıyordu. Binbaşı, Ned'in başında dikilerek, onun bu yumruğun sersemletici etkisinden kurtulup tekrar ayağa kalkacak kadar kendine gelmesini büyük bir sükûnetle bekledi. Ned elleri ve dizleri üzerine çöktüğünde, binbaşı onun binayı terk etmesine yardım etmenin gerekli olduğuna karar verdi ve bunu da hızlı bir şekilde yaptı.

Bay Booley'nin kalbine korku salan bir tarz, sadakatle arkadaşının cezalandırma seferinden dönmesini bekliyordu.

Binbaşı, davetsiz misafiri dışarı attıktan sonra dönüp salona geri geldi ve James'e başıyla selam verdi.

kapıyı açık tuttu ve her sevecenliğiyle: "Hepsi bu kadar: şimdi kapıyı kapat!"

Lord Darracott onu onaylamaya yakın bir ifadeyle inceleyerek, "Size minnettarım!" dedi: "Size minnettarım!" dedi ve kütüphaneye geri döndü.

Çünkü Binbaşı'nın Ned Ackleton'ı yere yatırma becerisinde çok dikkate değer bir şey olduğunu düşünmeksizin, bunu yaparken gösterdiği titizliği beğenmiş ve Hugo'nun tüm cüssesine rağmen rahatça hareket edebildiğini görünce hoş bir şekilde şaşırmıştı. beklenmedik bir hızla. Vincent içeri girdiğinde ona olayı anlattı ve şöyle dedi: "Şey, o kadar da

Düşündüğüm kadar beceriksiz bir sersem: Bunu onun için söyleyeceğim. Avantajını gösterdi. Ayak hareketleri de iyiydi."

Vincent pek etkilenmemiştir ama abartılı bir hayranlıkla Hugo'yu başarısından dolayı kutladı. "Keşke karşılaşmaya tanık olma ayrıcalığına sahip olsaydım," dedi. "Duyduğuma göre çakıl taşı gibi bir oyunla içeri dalmışsın, rakibinin hamlesini birinci sınıf bir şekilde durdurmuşsun. klasik bir hit atıyor."

"Harikaydı!" diye yanıtladı Hugo başını sallayarak. "Ay, büyük bir ikramı kaçırdın! Dikkatinizi çekerim, o da benden birkaç taş daha hafifti, bu yüzden iyi iş çıkardım, değil mi?"

Bu Vincent'ın isteksiz bir kahkaha atmasına neden oldu. "Büyükbabam öyle düşünüyor gibi. Bana adamın buralarda bir dövüşçü olarak çok sevildiği söylendi, ama sanırım sen de bir dövüşçü değilsin.

Acemi misin?" "Boks ," itiraf etti Hugo, "ama pek sık yapmıyorum. Çok iriyim."

Hugonun davranışlarından Ackleton'lar dışında herkes memnundu, her ikisi de halk arasında Korkunç bir intikam planlıyordu ve Claud, bu intikamın kimden alınacağından hiç kuşku duymuyordu.

Hugo'nun daha iyi yapacağını düşündü

Ned'i Darracott Place'de, akli başına gelene kadar alıkoydu.

Claud kendisine yöneltilen suçlamadan masum olduğunu biliyordu ve büyükbabasının masumiyetine dayanağı olmadan inanmakla kalmayıp, bu yüzden onun hakkında daha da kötü şeyler düşündüğünü öğrendiğinde büyük bir öfke duydu. Büyük bir hiddetle Darracott'u terk etme niyetinde olduğunu açıkladı.

Lord Hazretleri yumruğunu önündeki masaya vurarak, Tanrı adına, böyle bir şey yapmaması gerektiğini söylemeseydi, bunu hemen yapabilirdi!

"Ben buradayken hiçbir torunum kuyruğunu kıstırıp Eyer!" diye duyurdu. "O hafif eteği omzuna atmış olsaydın, seni puding kafalı budala, bırakmazdım!" Leydi Aurelia'nın bu konuda ne düşündüğünü kimse bilmiyordu, çünkü bu konudan hiç söz etmedi ve

Yüz ya da tavırlarından hiçbir şey anlaşılmıyordu. Lord Darracott'un ona yönelttiği bir iki şaka, öyle boş bakışlarla karşılandı ki

Bayan Darracott kızına, hanımefendinin bu konuda bir şey bilip bilmediğinden şüphe ettiğini itiraf etti.

Olay. Hugo'nun Dower House'a ikinci gece ziyaretini yapması için birkaç gün geçti, yağışlı hava gökyüzü gözlem için çok bulutluydu. Ama ilk açık havada Akşam, gece yarısından biraz önce, dişlerinin arasında bir puroyla küçük kapıya giden patikadan fundalığa doğru yürüdü. Kapının paslı menteşeleri gıcırdıyordu; eve giden yol ve çalıların yaprakları çok ıslaktı, Binbaşı yanlarından geçerken paltosunu ıslatıyordu.

Ufak bir keşif ona birkaç patıkayla kesiştiğini gösterdi, şüphesiz bir zamanlar çitler kırılmıştı ve ayaklarının altına çakıl serilmişti,

Dower House'un sakinlerini

rüzgarlı günlerde hoş bir gezinti yeri idi. Ancak çitler yıllardır budanmamıştı ve burası

Bir çöl haline gelmişti, çeşitli patikalar bazen takip edilmesi zor olacak kadar büyümüştü. Binbaşı, evin yan tarafındaki patıkaya doğru ilerlerken, bunun

kendini zor durumda bulan herhangi bir hayalet için mükemmel bir sığınak sağlayacaktır.

Ay henüz yarısına kadar dolmamıştı ve ışığı biraz zayıftı, bulutlar zaman zaman yüzünü gizliyordu; ama yolu bulmak ve hatta nesneleri ayırt etmek mümkün

biraz uzakta. Evin hiçbir penceresinde ışık yoktu, bu yüzden Spurstow'un ya yatakta olduğu ya da ve uykuya dalmış ya da evin diğer her yerinde olduğu gibi mutfak bölümünün de panjurlarını kapatmıştı. Sahip olmak Hugo binanın etrafından dolaştı, bir zamanlar tıraş edilmiş çimenlik olan düz çimenlerin üzerinde yürüdü ve yerini aldı araba yolunun kenarındaki bir ağacın gölgesinde duruyordu.

Çok fazla beklemesi gerekmemiştir. Ağaçların tepelerini titreten rüzgâr bir fısıltıdan öteye geçmiyordu, ama kısa bir süre sonra sessizlik bir baykuşun çığlığıyla bozuldu. Hemen ardından uzun bir feryat yükseldi, çığlığa dönüştü ve gecenin sessizliğinde ürkütücü bir iniltiye dönüşerek kayboldu. Bir sonraki anda evin köşesinde belli belirsiz, puslu bir şekil belirdi ve çalılıkların arasına daldı.

Binbaşı bu tezahürlere aldırmandan purosunun izmaritini fırlatıp attı ve odaya doğru yürüdü. çalılıklar. Arkasındaki aceleci bir hareket onu kontrol etmesine ve hızla dönüp daralmış gözlerle kapıların yanındaki çalılıkların oluşturduğu derin gölgeleri aramasına neden oldu. Birisi, kim Bunlar tarafından gizlenmişti, ilerlemeye başladı. Binbaşı ay ışığının bir tabancanın namlusunda parıldadığını gördü ve Bir an sonra Teğmen Ottershaw'ı tanıdı. Ottershaw ona aldırmandan, çalılıkların arasına dalmak niyetiyle çimlerin üzerinde koşmaya başladı ama iki uzun adım Binbaşı'yı hedefiyle arasına soktu ve onu kontrol etmek zorunda bıraktı.

"Hayır delikanlı, senin yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi Hugo sakın bir sesle.

"Gördünüz mü?" Ottershaw ona ateş etti. "O korkunç, o lanet çığılıktan sonra, çarşafli biri! Ben gidiyorum.

kim olduğunu keşfetmek için!"

"Gördüm," dedi Hugo. "Ama ne yapacağınıza dikkat etseniz iyi olur. Özel bir bahçede hayalet avına çıkamazsın, biliyorsun."

"O hayalet değildi!" Ottershaw şiddetle söyledi. "Bunu biliyorsunuz, efendim! Sizi izledim: hiç zıplamadınız O çılglık duyulduğunda! Eğer hayalet olduğuna inansaydın -" "Oh, hayır! Yapmadım tabii ki."

"Hayır! Peki insanları buradan uzak tutmak için kimin oyun oynadığını öğrenmek için değilse neden geldin? İçinde olduğuna inanmıyorum ama-"

"Neyle?" diye araya girdi Hugo.

Teğmen tereddüt etti. "Bildiğim kadarıyla beni için!" diye cevap verdi meydan okurcasına. "Buraya geldiğimden beri bu evden kuşkulaniyorum ve buranın kaçakçıların evlerinden biri olduğundan herkes kadar eminim. Şef depoları!" "Hayır, öyle bir şey yapmıyorum," dedi Hugo.

"Hayır efendim, öyle olabileceğinizi hiç düşünmemiştim. Ama-"

"Yerinizde o tabancayı kaldırırdım, Bay Ottershaw," dedi Hugo. "Onunla hayalete meydan okumayı mı düşünüyordunuz? Bunu yaparsanız üşütürsünüz, biliyorsunuz. Hayalet kılığında ortalıkta dolaşmak duyduğum kadarıyla suç değil."

Teğmen tabancayı kılıfına geri koydu, ama kızgındı ve çok sert bir sesle şöyle dedi "Pekala, efendim! Ama size açıkça söyleyeyim ki, bu -görüntünün! Bay Richmond Darracott'tan başkası değildi!" Hugo,

"Evet, ben de öyle," diye onayladı.

Ottershaw onun yüzüne baktı, belirsiz bir şekilde yüz ifadesini okumak için. Sesi biraz şaşkındı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Neden, evet!" dedi Hugo. "Bence seninle Mayıs oyunu oynamaya çalışıyor ve eğer bilmek istiyorsan, bence senin onu tutmandan daha çok istediği bir şey de yok. Eh, delikanlı, bu kadar aptal olma! Mayıs ayına girmeden kedi kulağını yalayabilir! Kendinizi gülünç duruma düşürdüğünüz için komutanınız size teşekkür etmeyecektir ve Richmond'a müdahale ederseniz kaldıracağınız toz Lord hazretlerinin kaldıracağı tozun yanında hiçbir şey!" "Bunun gayet iyi farkındayım!" diye yanıtladı Ottershaw acı acı. "Ben engellemekten başka şey değil! Ailenizin herhangi bir üyesinden diyebilirim, efendim! Richmond Darracott'u hileleriyle yakalayabilseydim, gülünç duruma düşmeyi göze alırdım, ama siz olmasaydınız bunu yapabilirdim!"

"Bunun size ne yararı olacak?" diye sordu Binbaşı. "Sizin zararınıza bu tür saçmalıklara girmemesi için ona sert bir ders vermek istediğinizi söyleyebilirim, ama bunu yaparsanız pişman olursunuz. Ona aldırmamanız daha iyi olur: Ona gülerseniz ve adamlarınıza da aynısını yaptırırsanız kısa sürede spordan bıkar!"

"Yani bunu spor olsun diye yaptığını düşünüyorsunuz, öyle mi efendim?"

"Tabii ki biliyorum!" dedi Binbaşı. "Yaramaz bir delikanlının yapacağı türden bir şey bu - özellikle de sizin biraz fazla hevesli olduğunuzu düşünüyorsa."

Ottershaw bir an sessiz kaldı. Sonra sertçe şöyle dedi: "Size iyi geceler dilerim, efendim. Böyle konuşmamalıydım. Belki özgürce, ama bunu yaptığıma göre, tahmin ettiğinizden hiç kuşku duymadığım şeyi gizlemenin pek bir anlamı olamaz: Bay Richmond Darracott'un

Bu zararlı kaçakçılarla el ele! Lord Darracott'un önem verdiği kişilerin kötü niyetine maruz kalmak gibi bir niyetim yok - Gümrük Kurulu'nun da böyle bir niyeti yok- ama Sizi uyarmak isterim ki, böyle bir düşünce beni görevimi yerine getirme konusunda caydıramaz - ya da şunu eklemeliyim ki, caydırması beklenemez!"

"Çok uygun," diye onayladı Binbaşı, sesinde bir eğlence notası .
"Ama senden daha yaşlı ve belki de daha deneyimli birinin tavsiyesini küçümsemezsen, harekete geçmeden önce şüphelerinizde haklı olduğunuzdan emin olmalısınız. Bu bir şeydir. Kaçakçılığa sempati duymak başka, kaçakçı olmak başka. ticaretle uğraşıyor, eğer önerdiğiniz buysa. Burada şeytani bir zaman geçiriyorsun. Görünüşe göre size yardım etmeyen herkesin bizzat bu işe bulaşmış olması gerektiğini düşünmenize neden oluyor. Sonunda Kafanızda yel değirmenleri varken -eğer zaten yoklarsa- o yolda kendinizi o tahtanızla kötü bir somun içinde bulmak şöyle dursun." "Bu bir tehdit mi efendim?" diye sordu Ottershaw, dimdik durarak. "Hayır, dostça bir tehdit. uyarıyorum," diye cevap verdi Hugo. "Kendini bir güvercin gibi gösterme! İyi geceler!"

Teğmen topuklarını birbirine vurdu, eğildi ve uzaklaştı. Hugo onun gidişini izledi ve sonra kendi adımlarını takip etmeye başladı. Küçük kapıya ulaştığında bir an için düşünceli bir şekilde inceledi. Üzerinden atlamak hiç de zor olmazdı ama Bu yüzden kapıyı açmakla yetindi ve protesto çığlıklarına aldırmadan içeri girdi.

Yatak odasındaki mumu ve çıra kutusunu Evden çıktığı yan kapının yanındaki masaya oturdu ve bir ışık yakıp kapıyı sürgüledikten sonra ikincil merdivenlerden birine çıktı.

Darracott Place cömertçe donatılmıştı. Bu, kendisinin ve Richmond'un yatak odalarının bulunduğu kanada hizmet ediyordu; ve başına ulaştığında şöyle dedi hiç tereddüt etmeden Richmond'ın kapısına gitti ve çaldı. Yanıt alamayınca kolu çevirdi ama kapının kilitli olduğunu gördü. Tekrar çaldı, bu sefer ve Richmond'un duyarak ödüllendirildi: "Kim o?"

"Hugo. Seninle konuşmak istiyorum," diye cevap verdi.

Sabırsız bir haykırışın ardından perde halkalarının bir çubuk boyunca şingirdaması ve Richmond'un yataktan kalktığını gösteren bir gıcirtı duyuldu. Anahtar iyi yağlanmış kilidin içinde döndü ve kapı çekilerek açıldı.

"Ne halt istiyorsun?" Richmond sinirli bir şekilde konuştu. "Geceleri rahatsız edilmekten nefret ettiğimi bildiğini sanıyordum!"

"Öyle," dedi Hugo. "Bu beni biraz şaşırttı. Nedenini de anlıyorum. Hayır, orada durup kapıyı tutma! İçeri geliyorum ve bana kaşlarını çatmanın bir faydası yok. Yatağına dönebilirsin, seninle biraz konuşacağız."

"Bu saatte mi?" Richmond boşaldı. "Yaparsam lanetleneceğim!"

Hugo, "Onu bilemem, ama sana söyleneni yapmazsan seni yatağa atacağımı biliyorum," diye karşılık verdi, Kapıyı çekip aldı ve kapattı. Şamdanı kaldırdı ve etrafına bakındı. Oda büyüktü ve içinde sayvanlı bir yatak duruyordu. Bir bakış

Hugo'ya perdelerin bir taraftan geriye itildiğini ve yatak örtülerinin atıldığını gösterdi. Az ötede bir sandalye duruyordu ve üzerine dikkatsizce bir palto atılmıştı. Hugo'nun bakışları bu sandalyeye takıldı ve bir çift

Pantolon ve gömlek dağınık bir şekilde yerde duruyordu.
"Aceleyle soyundun, değil mi?" dedi.

Richmond tekrar yatağa girerek ellerini başının arkasında birleştirdi ve esneyerek şöyle dedi "Keşke ne söyleyeceğinizi ve buradan! Artık gözüme uyku girmeyecek: Uyandırılırsam asla uyuyamam."

Hugo elindeki mumu yatağın yanındaki masanın üzerine bıraktı ve orada duran diğer mumu hafifçe sıktı. Gülümseyerek şöyle dedi: "Hayır, delikanlı, uyuduğunu sanmıyorum: mumun hâlâ sıcak."

"Sanırım az önce . Bu daha kötü! Tanrım, yatağın üzerinde mi oturuyorsun?" Hugo bu şikâyetle kulak asmadı (ağırlığı yayları uğursuz bir şekilde aşağı çektiği için biraz haklıydı) ama şöyle dedi: "Richmond, delikanlı,

Hiç ve az önce çıkardığın kıyafetler akşam yemeğinde giydiklerin değildi, bu yüzden daha fazla dalga geçmeyelim!

Yarım saat önce

Dower House'da saklambaç oynuyorduk! Ve çarşafların arasına aceleyle girdiğine bakılırsa, sanırım benden bir ziyaret alacağını sezmişsin."

Richmond'ın gözleri aşağıya indirilmiş kapaklarının altında parlıyordu. "Hayaleti gördün mü kuzen?"

"Hayır."

Richmond kıkırdadı. "Seni kandırmadım mı? Eminim ki yapmalıyım! Sizi şüphelendiren - Ah, sanırım Claud'un söyledikleriydi!"

"Sen kimseyi kandırmadın ve kandırmaya çalıştığın ben değildim, değil mi?" "Elbette öyleydi! Yola çıktığınızı gördüm ve ne yapmak istediğinizi tahmin ettim, bu yüzden sizi takip ettim. Değil mi?

Sence iyi bir hayalet mi oldum? Bence yaptım!"

"Hayır, beni takip etmedin. Benden önce oradaydın," diye cevap verdi Hugo. "Evin köşesinden döndün ve evlerin arasındaki yolu geçemezdin. çalılıklar ve benim haberim olmadan ev."

"Ama fundalıktan bahçeye girebilir ve ev beni görüş alanınızdan çıkarana kadar orada saklanabilirim."

"Evet, bunu yapabilirdin," diye kabul etti Hugo. "Spurstow sana oraya daha önce de aynı amaçla gittiğimi söyledi mi?"

Richmond güldü. "Tabii ki!"

"Peki Ottershaw evi kendisi mi gözetliyordu?" "Hayır, öyle mi?"

"Gel, delikanlı, bunu biliyordun!"

"Nereden bilebilirim ki?" Richmond karşı çıktı.

"Muhtemelen Spurstow sana söylediği içindir. Başka bilgi kaynaklarınız olduğuna dair bir fikrim var. İkiniz Ottershaw'ın adamlarını korkuttunuz, ama onu korkutmak için yola çıktığınızda geri adım attınız Richmond: O korkmadı ve kandırılmadı. Eğer ben olmasaydım Onu durdursaydınız sizi yakalayabilirdi." "O değil! Yakalasaydı onun da çok işine yarardı!"

"Ben de ona söyledim," dedi Hugo. "Bunun ona bir yararı , ama sana da bir yararı olmazdı."

Richmond gözlerini daha da açarak, "Neden, eksperleri kandırmaya karşı bir yasa mı var?" diye sordu.

Hugo oldukça ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Ne amaçla?" "Oh, sadece eğlenmek için!"

"Bu yüzden mi yaptın?"

"Evet, elbette: başka neden yapayım ki?" Richmond sabırsızlıkla konuştu. "Bilmediğim şey de bu delikanlı, ama sanırım Bu tür eğlenceler için çok yaşlısın." "Bu Richmond'un kara gözlerindeki muzip parıltı kaybolmuştu; Hugo'ya attığı bakışta için için yanan bir kızgınlık vardı. "Belki! Başka ne yapabilirim ki? Her halükarda, Seni ne ilgilendirir? Keşke defolup gitsen!"

"Olacak, beni oyalamayı bıraktığında ve Bana açık bir cevap ver," Hugo, biraz sertçe. "İçimde tehlikeli bir yaramazlık içinde olduğunuza dair bir his var. Eğer haklıysam, sen Ottershaw sandığınız gibi bir değil. Beni kandırmaya çalışma, bana gerçeği söyle! Kendini bu işe mi bulaştırdın? kaçakçılık ticaretinde?"

Richmond sarsılarak doğruldu. " canına! Şimdi bana ne soracaksın? Sırf o adamla eğleniyorum diye "Görünüşe bakılırsa, benim ip gibi olgun olduğumu düşünüyorsun! Neden serbest ticaret yapayım ki?"

"Spor için," diye yanıtladı Hugo, belli belirsiz gülümseyerek.

"Çünkü bu bir

Kitabınızla ilgilenmekten başka bir şey yapmamanız çok sıkıcı -ki bunu yaptığınızı henüz görmedim- ve büyükbabanızın yanında dans etmeniz. Kendi adıma, yaşamak için yaratıldığın hayat Senin için olduğu gibi benim için de ağlamaktan başka bir şey değil. Eğer koşmaya yardım ediyorsan

Kaçak mallar, macerayı sevdiğiniz içindir, kazanç için değil." Richmond'ın kendisine garip bir şekilde baktığını görünce gülümsemesi genişledi. "Peki, bu iğneyi vurdu mu?" Richmond tekrar uzandı, bu kez yan yatmış, yanağını elinin üzerine koymuştu. "Tanrım, hayır! Spor olsun diye hayalet oynadım. Ünlü bir spor

O da öyleydi! O korkak süvarileri bir arada görmeliydin! Bir keresinde onları topuklarına kadar götürmüştüm. Ancak Ottershaw beni kızdırdıysa devam etmenin bir anlamı yok. Bunu bir daha yapmayacağım: tatmin oldunuz mu?" Hugo başını salladı. "Pek sayılmaz. Her gece kapını neden kilitliyorsun?" "Bildiğimi nereden biliyorsun?" Richmond hızla karşı çıktı. "Eh, bunun bir sırrı yok! Evdeki herkes bunu biliyor. Sen yattıktan sonra kimsenin sana yaklaşmamasına çok dikkat ediyorsun, değil mi?"

"Evet, ve size neden olduğu söylendi!"

"Bana söylendiğine göre, eğer uyandırılırsan

Bir daha uykuya dalmayacağım ve bence -sırtına yük almak için değil, seni genç martı avcısı!

Richmond küçük bir kahkaha attı. "Oh, hayır! Tamamen değil! Ama çok fazla uyumadığım geceler oluyor. Eğer bilmeniz gerekiyorsa, böyle olduğunda dakikaları sayarak yatamam: Ay ışığı varsa kalkıp dışarı çıkıyorum. Ve bazen giderim Jem Hordle ile dışarıda balık tutuyor. İşte bu yüzden kimsenin kapımı çalmamasına özen gösteriyorum! Annem ya da Büyükbaba-Lord bilseydi, nasıl bir dağınıklık olurdu! Onlar beni kuzu yününe sarmak istiyorlar: bunu biliyorsun! Seamew'i geceleri dışarı çıkarmaya gelince - özellikle de amcam ve Oliver boğulduktan sonra - eğer onlardan biri bunu yaptığımdan şüphelenirse - ah, o kadar çok izlenir ve korunurdum ki çıldırırdım!"

Hugo bir iki dakika hiçbir şey söylemedi ama gözleri hafifçe çatılmış bir halde Richmond'a bakarak oturdu. Richmond açıklamanın mantıklı olduğunu, ama çocuğun

savunmaya geçti, kirpiklerinin altından onu izliyordu, bir Yüzünde temkinli bir ifade, alaycı bir tavır vardı.

Sessizliği bozan Richmond oldu, tatlı bir sesle "Şimdi uyumayı deneyebilir miyim, kuzen?"

Hugo ayağa kalkarak, "Sanırım öyle," diye cevap verdi. Tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Bana kaçakçılığa karışmadığını söyledin ve umarım bu doğrudur, çünkü eğer öyle değilse, tek düşen sen olmayacaksın. Sen Serbest ticaretle ilgili bir sürü gevezelik dinledim delikanlı, ama bu tür işlerde parmağın olduğu ortaya çıkarsa büyükbabandan daha güçlü kimse olamaz."

Richmond bir öfke patlamasıyla, "Oh, şeytana uy!" diye tersledi. "Korkmana gerek yok! Ona benim serbest bir tüccar olduğumu düşündüğünüzü mü söylemek istiyorsunuz? Keşke ben de orada olabilseydim!

Hayır, sevmiyorum: Brangle'lardan nefret ederim! Uyuyamadığım zaman ne seçtiğime gelince, beni azarlamaya hakkın yok: sen benim vasım değilsin, hatta ailenin reisi bile değilsin!" "Hayır, Bunu ben mi yaptım?" diye sordu Hugo, hafif bir şaşkınlıkla.

Richmond'un yanağında kızgın bir kızarıklık vardı, ama soldu. Mırıldandı: "Hayır, dilerim! Ama dayanamıyorum -"Önemli değil!"

Hugo ağır ağır sırtıtarak şamdanını aldı: "Müdahale edilmeye edemiyorsun, ha? Disiplini öğrenmenin tam zamanı, seni alçak tay, askeri disiplin! Ben ailenin reisi değilim, ama eğer kendini mahvetmezsen, sana o bir çift renk için yardım edeceğim. bunu yapma şansım olmadan önce."

Richmond alaycı bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim! Ancak bunu yapamazsınız. Reşit olduğumda -oh, konuşmanın yok! O zaman Oxford'da olacağımı söyleyebilirim."

"Bundan şüpheliyim! arada, delikanlı, çizgiyi takip et ve sıkıcı olup olmadığına aldırma. Şu Binici Subay'ın tarzını beğenmedim. Senden çok şüpheleniyor.

Tahtadaki her hamleye boyun eğdiğini söyleyemem, ama hiç de düşündüğünüz kadar aptal biri değil." Richmond'ın ağzında kendinden emin bir gülümseme belirdi. "Hokeyde üstünlük sağladı

Duyduğuma göre tekrar tekrar." Hugo anlamlı bir sesle, "Evet, ama o korkak biri değil," dedi. "Seni sevmiyor, Richmond, ve eğer seni kovabileceğini düşünseydi yapardı."

"Ama yapamaz."

"Umarım yapamaz, ama şans eseri

Kendini zor durumda hissediyorsan, şapkanı fırlatıp atma, bana gel! Hayatım boyunca birden fazla sıkışma yaşadım.

zaman." "Size çok minnettarım!" Richmond mırıldandı. "Yaz ortası ayındayız, biliyorsun, ama iyi niyetli olduğuna ikna oldum! Yatağa git, Hugo! Ben çok uykulu!" Bölüm

15

Richmond ertesi sabah, Hugo'nun yanından ayrılırken söylediği kadar uykulu görünmüyordu. Kahvaltıdan önce her zamanki gibi ata binmeye gitti, ama

Annesi ve büyükbabası onu her gördüğünde

Gözlerinin ağırlaştığını ve biraz solgunlaştığını hemen fark etti. Bir yandan endişeli bir ilgiye, diğer yandan da sıkı bir sorgulamaya maruz kaldı,

Ve buna öyle bir sabırla katlandı ki, Hugo onun kendini tutmasına hayret etti. Gözleri bir kez Hugo'nun gözleriyle buluştu, gülünç bir şekilde meydan okuma ve yalvarma karışımı bir bakışla. Hiçbir karşılık alamadı ama iri yarı kuzeninin yüzündeki büyükbaş hayvan aptallığı ifadesinden hatırı sayılır bir güvence elde etti.

Hugo'nun hiç de aptal olduğunu düşünmediği için

bunu, acil bir durumunun olmadığına dair bir işaret olarak yorumladı.

Önceki gece olanları Lord Darracott'a anlatmak niyetindeydi ve bir daha ona doğru bakmadı.

Ancak bu hızlı ve meydan okuyan bakış kız kardeşinin gözünden kaçmamıştı ve ilk fırsatta

Hugo'ya anlamını açıklamasını emretti. Richmond'dan bile daha az onun çocuksu anlayışsızlık havasına kapılmıştı. Sertçe şöyle dedi: "Ve lütfen bana bir ay parçasıymışsın gibi bakma!"

"Hayır, canım, bu hiç nazik değil!" diye itiraz etti Binbaşı, çok kırılmıştı. "İğne zekâlı olmadığımı biliyorum, ama bir Moonling!"

"Sen doğadaki en sinsi şeysin!" dedi aşkı ona büyük bir açık sözlülükle. "Ama ben kendim oldukça iyi durumdayım, bu yüzden bana bahşiş vermeyi düşünme, lütfen! Berbat bir iş çıkarırsın."

Bu açık sözlülük karşısında şok olan adam şöyle dedi: "Eh, konuşmamalısın, genç kız! İnsanları zor durumda bırakacaksın.

düzenli telaş! Bu çok kaba bir söz: bunu ben bile biliyorum!"

"Bağışla beni kuzen!" diye yalvardı.

ağzını kapattı. "Elbette beni kandırabileceğini düşünmenin faydasız olduğunu kastetmiştim!"

"Bu çok daha iyi görünüyor," dedi onaylayarak.

"Evet, ama şimdi size kibar bir dille, beni kaçmaya ikna edeceğinize dair boş bir umutla yolun karşısına ringa balıkları çekmemenizi nasıl tavsiye edeceğimi bilemiyorum. sayaç!" diye karşılık verdi.

"Oh, bunu asla yapamam!"

"Her halükarda o takım elbisenin üzerinde uyanık olduğunu bilmek beni mutlu etti!" Onun yüzüne baktı, biraz gülümsedi hüznle. "Beni sorgulama, Hugo! Richmond sana neden öyle ? Sanki senden korkuyordu. Sana istemediği bir şey söyleyecekti! Ne olduğunu söyle bana, lütfen söyle Hugo!"

Kadının ellerini tuttu ve göğsünde birleştirdi. Ona güven verici bir şekilde gülümseyerek şöyle dedi: "Şimdi, seni bu kadar ateşlendiren nedir, aşkım? Ve sence ben ne tür garip bir Ben mi?"

"Hayır, hayır, hiç sanmıyorum!" dedi hemen. "Şey, eğer

bir sırrım olsaydı çok tuhaf biri olurum.

Richmond, ve bunu sana söyledi!" diye cevap verdi. "Hayır o zaman!

Bu kadar şişko görünme! Richmond'un tek korktuğu, benim o dangalak halimle, annesinin ve yaşlı beyefendinin önünde söylememeyi tercih edeceği bir şey söylememdi. Onu suçladığımı da söyleyemem," diye ekledi düşünceli düşünceli. "İkisinin konuşmalarını duyunca on sekiz yaşında değil de sekiz yaşında sanırsınız!"

Başını salladı. "Evet, bunu biliyorum. Korkunç bir bezelye kazı gibi mi görünüyorum? Sanırım öyleyim!" "Öyle görünüyorsun!" dedi ona.

Sevgiyle.

"Ne kadar iğrenç bir yaratıksın sen!" diye söylendi.

"Richmond'un yatağında huzursuzca dönüp durmadığını, aslında yatağında bile olmadığını anladım, ama size söz veriyorum, nerede olduğunu sormak niyetinde değilim, çünkü Eğer insan onlara en ufak bir saygı duymak istiyorsa, asla beyefendilerin ne yaptığını sormamalıdır. kadın akrabalarından kaçmayı başardıklarında."

Bu geniş görüşlölük karşısında büyülenen Binbaşı şöyle dedi basit bir coşku: "Senden şampiyon bir eş olacağını biliyordum, aşkım!"

"Tam tersine! Kocam kedinin altında yaşayacak ayak." Binbaşı umutla, "Ben kedileri çok severim," dedi.

ama başını sallayarak ellerini çekti. "Benim inancıma göre sen gazetelik bir çapkınsın!"

"Öyle mi?" diye karşılık verdi. "Eğer öyleyse, daha fazla uzatmadan gidip Elvira Teyzemden adreslerimi size ödemek için izin isteyeceğim!"

"Ona seni ima etmesini söyleyeceğim, ama sadece bir imanın işe yarayacağına dair pek umudum yok, çünkü sen davranış ve incelikten tamamen yoksunsun ve tamamen uygunsuz bir insansın!"

Karakterinin bu okumasına içtenlikle katılan Binbaşı, büyükbabası tarafından görüldüğü gibi, onu geri almanın onun görevi olduğunu hatırlatmaya cesaret etti.

"Bunun ümitsiz bir iş olacağına inanıyorum," diye kesin bir tavırla cevap verdi, "Dahası, bütün bunların Saçma sapan konuşmalar Richmond'un kaçamak dediği şeydir, beni sana söylemek istediklerimden uzaklaştırmak için. Benimle daha fazla şaka yapma, ama söyle bana-" Kaşlarını çatarak sözünü kesti. "Neyi söyleyeyim, aşkım?"

"Bilmiyorum. Yani, bunu kelimelere dökmek o kadar zor ki! Son zamanlarda -siz buraya gelmeden önce- kendimi huzursuz hissediyordum.

Richmond. Büyükbaba ona askeri kariyer düşüncesini aklından çıkarmasını emrettiğinde büyük bir umutsuzluk içinde olması dışında nedenini tam olarak söyleyemem. O değildi

Asık ya da isyankar -asla öyle değildir, bilirsiniz!

uyuşukluk! Ve sonra, bir anda ve hiçbir sebep yokken algılayabildi, yeniden canlandı. Büyük çekingenliği var, ama gözlerinden her zaman anlaşılabilir: çok konuşuyorlar! Annem gözlerinin parlak olmasının sağlığının yerinde olduğunu işareti olduğunu söylüyor, ama öyle değil, tamamen değil! Küçük bir çocukken ve tehlikeli bir yaramazlık içindeyken, tıpkı onları tekrar tekrar gördüğüm gibi Geçtiğimiz aylarda. Bir keresinde, onunla ve Jem'le Seamew'de yelken açmaya gittiğimizde, bir fırtına patladı ve batmaktan kıl payı kurtuldum. Hiç bu kadar Hayatımda korktuğum en korkunç şeydi! Ama Richmond bundan zevk alıyordu! O bakışı vardı: gözleri ısıltı ısıltı, hem de en insanlık dışı şekilde gülümsüyordu! Sanki Dalgalarla savaşmayı ve denizde olmayı sevmesine rağmen Jem'in daha sonra bana söylediği gibi büyük bir tehlike içindeydik!"

Hugo başını salladı, "Evet, : O bu yolda. Sevdiki şey heyecandır ve bu onu gözü peklige sürükler, çünkü sıkılmıştır ve sürdürdüğü aylak hayat için fazla enerji doludur. Onun gibilerle daha önce de karşılaştım. Üzülme, genç bayan! O henüz bir tay. -egzersize ihtiyacı olan, dinlenmiş, yüksek cesaretli bir tay ve dizginlemek için. Aklıma bir arkadaşımı getirdi: böyle sırim gibi, kimseyi umursamayan, ama tanıdığım en iyi subay. Çitle ya da kazıkla Lord Hazretleri'ni bir süvari alayı fikrine ikna etmeliyiz. delikanlı." "Biri yapabilse!" diye iç geçirdi. "Richmond'un bu hırsını yeneceğini düşünüyor, belki de çoktan yenmiştir."

"Hatasını öğrenecek," dedi Binbaşı kuru bir sesle. "Eğer şimdi iyi bir nezaketle teslim olmazsa, kötü bir sırt ağrısı çekecek. Delikanlı reşit olur olmaz gönüllü olarak katılacak. Hayatını ortaya koyabilirsin, yapacağı şey bu ve lord hazretleri buna pek uygun olmaz!" "Hayır, gerçekten! Ya da herhangi birimiz!" diye haykırdı. "Ama henüz on dokuz yaşında değil ve bazen öyle bir endişe duyuyorum ki pervasız, hatta çirkin bir şey, çünkü o

aprazlanmaya alışkın, ayrıca maliyetini asla hesaplamıyor en saçma sapan durumlara düşmeden önce! Huysuzluk ettiğimi söyleyebilirsiniz, ama bugün size baktığında, onun bir sıkıntı içinde olduğu ve sizin de bunun ne bildiğiniz aklıma geldi. Öyle mi Hugo?" "Hayır, ona güvenmiyorum," diye cevap verdi.

Adamın yüzünü arayışla taradı ama boşuna. "Sana o bakışı attığında, bize iyi geceler dediğinde yatağa gitmediğini anladım ve en azından senin bunu bildiğin açıktı."

Güldü. "Kendini kıpırdatma, aşkım! Bana bir eşek şakası yapmayı aklına koymuş, genç serseri!"

Rahatlamış görünüyordu ama tam olarak ikna olmuş değildi. Sonra

Bir an düşündükten sonra şöyle dedi: "Sanırım bazen yattığını düşündüğümüz zamanlarda evden kaçıyor. Bir keresinde annemin dişi ağrıdığı için gece yarısı odasına gitmiştim ve aklıma şu geldi

Kötü bir tik geçirdiğinde ona bir şişe afyon tentürü vermişti. Kapısını çaldım, hatta ona seslendim ama bana cevap vermedi ve o zaman orada olmadığını düşündüm. Ama sabah ona anlattığımda

Kendisinin de birkaç damla afyon sakızı içtiğini ve bunun onu ölü gibi uyuttuğunu söyledi." "Bu çok mümkün," diye cevap verdi Hugo.

"Evet, ama Darracott'ların hepsinin

-Ne demek istediğimi anlıyorsanız, belli bir karakter dengesizliği!"

"Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum ve Darracott'ların karakterleri o kadar da dengesiz değil!"

Gülümsedi. "Umarım değildir! Ama Claud'un kaçışından sonra _"

"Demek seni kalçalara sokan şey bu!" diye araya girdi.

" olabilirsiniz! Richmond'ımız yüzünden sarhoş istilasına uğramayacağımızı sanıyorum. Ben de onun bir yaramazlık içinde olabileceğini düşünmüştüm, ama bana öyle olmadığını söyledi. Daha fazla düşünme, aşkım!"

Minnettarlıkla, dedi: "Richmond gözünüzün olduğunu bilirse, başını belaya sokmaya cesaret edeceğini sanmıyorum. Size çok minnettarım!"

Endişeli bakışların kaybolduğunu görmenin mutluluğunu yaşadı. Ama ona verdiği güvence kendi halini yansıtmıyordu. Kendini bir ikilem içinde buldu; çünkü bir yandan

Lord Darracott'u keşfinden ve şüphelerinden haberdar etmek doğal olarak onun için iğrenç ve kesinlikle ölümcül bir durumdu.

Richmond ile gelecekteki ilişkisi, diğer yandan

Richmond'un sözünün tereddütsüz kabul edilebileceğine kendini ikna edemiyordu. Çocukla yaptığı görüşmeden oldukça tedirgin ayrılmış ve nasıl bir yol izleyeceğini bilememişti.

Richmond'un güvenini kazanamayacak kadar yabancıydı ve Richmond'un kimseye güven verip vermediğinden bile şüpheliydi.

Başından beri Richmond'ın tuhaf bir şekilde mesafeli olduğunu düşünmüştü. Bunun nedenini aramak çok da zor değildi, ama Richmond'un arkasında durduğu bariyerin ne kadar aşılmaz olduğunu onunla yüzleşene kadar fark etmemişti. Anthea'yı onu sorgulaması için cesaretlendirme dürtüsü

aklına gelir gelmez reddetmişti. Richmond, ona göre, bir kız kardeşin müdahalesine tahammül edecek kadar ne genç ne de yaşlıydı.

Bunun için hiçbir şey yok gibi görünüyordu (çünkü tedirginliği şüphe sağlam bir temele dayanmıyordu) izlemekten başka

Richmond dikkat çekmeden ve ev halkından en azından birinin tetikte olduğunu onu herhangi bir şeyi takip etmekten alıkoyacağını umarak

yasadışı bir eğlence biçimi. Üçüncü bir yol hızla kendini gösterdi. Vincent, lordumla birlikte malikânede yaptığı turlardan birinden eve dönerken onunla karşılaştı. Mübaşir, onunla birlikte eve dönmeyi tercih etti ve Glossop kuzenlerden ayrılır ayrılmaz şöyle dedi: "Duyduğuma göre Darracott'un hayaletini yatırmışsın, kuzen. Zavallı Richmond! Ama sanırım sizin metanetinizi sarsmak gibi bir umuda kapılmaması gerektiğini çok iyi bilmesi ."

"Yani sana söyledi, öyle mi?" Hugo yavaşça söyledi.

"Ama tabii ki!" Vincent kaşlarını kaldırarak karşılık verdi Alay ederek. "Seni yanlış değerlendirmiş olabilir, ama beni böyle mükemmel bir şeyi saklamayı hayal bile edemeyecek kadar iyi tanıyor. benden bir hikaye." "Bunu daha önce düşünmeliydim," dedi Hugo. Başını çevirdi, yüzünde o büyüleyici sırıtışının izleri vardı. "Bu konuda haklıydın: Aptal, beyinsiz Ajax beni oldukça ! Aramızda o delikanlının aklını başına getirebilecek güce sahip tek kişi sensin. Dün gece aramızda geçen her şeyi sana anlattı mı?" "Anlatmadı. Eğer kastettiğiniz buysa, şakanın kaymağını benden saklayın," diye yanıtladı Vincent, ışıltılı gülümsemesiyle.

"Unutma, ben blokçuyum!" dedi Hugo. "Senin hesabına göre işin özü neydi?" "Biliyor musun sevgili kuzenim, senin hakkında verdiğim ilk hükümde biraz yanılıp yanılmadığımı merak ettiğim anlar oldu. Bu konuda güvenceyle karşılaşmak ne kadar rahatlatıcı! Bu işin kaymağı "Şaka dediğim şey, sizin -tabirime müsaade ederseniz- biraz da ustaca bir üslupla vardığınız sonuçtu!

Hugo, bu cevabın çalışılmış kırılcılığından hiç etkilenmeden sertçe sordu: "O buçukluğun uysallığında şeytani bir duman olduğu hiç aklına gelmedi mi? Ruhsuz değil: Cesaret dolu ve bir o kadar da acımasız!" "Korkarım ki

Bu konuyu hiç düşünmemiştim," dedi Vincent, bir esnemeyi bastırarak. "Şimdi bir tane ver o zaman! Buradaki duruma alışkın olduğunuzdan, benim gibi aranızda yabancı olarak gelen birini oldukça şaşırtacak bir durumla olabilirsiniz. Size daha önce de söylemiştim. senden daha tecrübeliyim, ve şimdi sana söyleyeceğim Richmond'ımızın bir tür ikili oyun oynadığından hiç kuşkum yoktu, ama ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ta ki Binicilik Subayı ile konuşmaya kadar. Ben de Richmond'a olan düşmanlığının ardında, Lord Hazretleri'nin ellerinde gördüğü muameleye kızgınlıktan daha fazlası olduğunu fark etmemek için benden iki kat daha kalın kafalı olmak gerekir; itiraf etmeliyim ki, bana verilen şüphe, eğlendirilemeyecek kadar görünüyordu - ta ki bir şeyi diğerine ve özellikle de delikanlının tüm hayatı boyunca dinlediği türden gevşek konuşmaları ekleyene kadar: görünüşe göre, hiçbiriniz Aldığın aptalca riski görecektir kadar aklın vardı! Suç esas olarak lord hazretlerinin kapısına atılmalı, ama sen boş kafalı değilsin ve delikanlıyı beşiğinden beri tanıyorsun! Hayır o zaman, Vincent! Onun dokunulabilir bir odun olduğu, onu tutuşturmak için bir kıvılcımdan fazlasına ihtiyaç duymadığı hiç aklına gelmedi mi?"

"Hayır," dedi. Vincent, çok nazikçe. "Ama dua et, devam et! Bundan zevk almadığımı düşünmemelisiniz. Aslında, çok eğleniyorum. ve bilinmeyen Ajax'ı hemen anladım. Pasaj, ki ben

Biraz hırpaladım, devam ediyor: Tanrım, nasıl bir adam Ama belki de çizgiyi nezaketsizlik olur ve benim için de gelecekteki başkanına karşı nezaketsizlik olur. aile hiç yapmazdı."

Binbaşı ona hoşgörölü bir eğlenceyle baktı, sakın bir şekilde: "Duygu istemeyen biri için

Güvercini sağlamak için çok zaman harcıyorsun! Benimle tartışmaya girmeyeceksin, o yüzden pası bana bulaştırmaya çalışmayı bırakıp daha önemli şeylerle ilgilenebilirsin. Richmond dün gece benim için hayaletçilik oynamıyordu: Ottershaw'ı Dower House'dan korkutup kaçırmak istiyordu, eğer yapabilseydi. Artık yapamayacağını biliyor ve ben de ona inanıyorum.

bir daha kesmeyeceğini söylediğinde. Eğer yapmazsam, tüm meseleyi lord hazretlerinin önüne koymaktan başka çarem kalmaz ki bu da yapmak isteyeceğim son şey olur. Ottershaw Onu durdurduğumda elinde tabancası vardı. Bunu kullanıp kullanmayacağı ayrı bir konu: Sanmıyorum, ama riske girmeyeceğim"

"Eğer içinizi rahatlatacaksa, Richmond'a daha önce de söylediğimi bilmenizi isterim ki, yaptığı şakanın yankıları ne kadar eğlenceli olursa olsun, bu tür şakalar gerçekten Ona layık değil," dedi Vincent durgun bir sesle.

"Meseleyi senin ellerine bırakabileceğimi hissetsem içim çok daha rahat ederdi. Richmond bana güvenmiyor: güvenmesi de beklenemez."

"Ama o -eğer yanlış böyle alçakça bir işe karışmadığına dair size güvence verdi.

Vincent ipek gibi bir sesle, "Kaçakçılıkla uğraşıyor," diye araya girdi. "Evet, bunu yaptı," diye itiraf etti Hugo. Bir an sessiz kaldı, düşünceli düşünceli atının kulaklarının arasından ileriye baktı. Gözlerine oldukça alaycı bir gülümseme yerleşti. "Onun sözünden şüphe etmek için hiçbir nedenim yok ve Tanrı biliyor ki ama sanırım bana yalan söyledi."

"Ondan kuşkulananmanız için size herhangi bir neden sunamam, ama size bir neden sunabilirim ve sunacağım da -muhtemelen Senin için anlaşılmaz, ama yine de onun sözüne güvenmek gerekir," dedi Vincent, gözleri sert ve

küçümseyici. "Richmond, sevgili kuzenim, bir toplum düzeninin içinde doğdu ve büyüdü.

genellikle yalan teminatlar verir ya da suç işlemekle meşgul olur. Her ne kadar büyükbabamın ayıplanacak kadar gevşek konuşmaları sizi yanıltmış olsa da, Richmond'un Bir Darracott'un bir an için bile olsa, serbest tüccarlar gibi bayağı insanlardan oluşan bir çeteye katılabileceğini düşünmesi, sempatiyle katılımı birbirine karıştırmaktır. Sanırım kendimi açıkça ifade edebildim?"

"Bunu yeterince yaptın," diye cevap verdi Hugo. "inanıyor musunuz, yoksa başka bir şey düşünemeyecek kadar benden hoşlanmadığınız için mi böyle söylüyorsunuz, bilmiyorum. dünyayı ve her şeyi düşünen bir delikanlıyı kurtarmak için parmağınızı bile kıpırdatmaya niyetiniz yok.

Kendini mahvetmene izin vermeyeceğim! Richmond'un doğumu ve yetiştirilmesi hakkında bana güzel, havalı bir konuşma yaptın: doğumu yeterince iyi, ama yetiştirilmesi olabildiğince kötüydü

Ol! Sithee, Vincent, bunu biliyorsun! Ben de biliyorum. Sen Eton'dayken, ben Harrow'daydım.

Büyükbabam bana orada öğretti." Durakladı ve gözlerindeki pırıltı geri geldi. "Ve

Öğrenecek pek bir şey yoktu!" diye ekledi. "Çok kabaydı büyükbabam, ama her şeye değerdi.

Darracott'u şimdiye kadar hiç görmedim!" "Harrow-!" diye mırıldandı Vincent, soğuk bir öfkenin pençesinde. ", Harrow hakkındaki düşüncelerimiz hiçbir zaman yüksek olmadı, ama- ah, pekala!"

Hugo kıkırdadı. "Ne de bizim Eton'umuz, düşün! Ee, eğer beni kendin gibi konuşturamadın! Kalkın ve kendinize sorun, eğer siz olsaydınız ne kadar şey öğrenirdiniz?

Richmond gibi yetiştirildim!"

Bu sırada atlarını ahırın avlusuna sürmüşlerdi ve seyisleri çoktan dışarı çıkıp hayvanların sorumluluğunu üstlenmişti.

atlar Vincent'ın ton onu yapmasını engelledi
Bu duruma uygun olduğunu düşündüğü herhangi bir cevap
vermedi. Bu nedenle sustu, ama yüzünü bir an için gören seyisi,
bir aylık maaşını

Binbaşı'nın kendisini şeytanın tutkusuna kaptıracak ne
söylediğini öğrenmeye can atarak, ne kuzenine ne de
hizmetçisine tek kelime etmeden avludan çıktı;

John Joseph ile birkaç gözlem alışverişinde bulunduktan sonra, o
sert eleştirmenin onaylamamasına ve sırtmasına rağmen

Rufus'a öğüt veren birkaç seyisin sevinci
çok iyi bildiği şekeri her türlü at sabırsızlığı belirtisiyle talep
görgüsüzlüğü için en geniş lehçe

Binbaşı, kendisine iyi davranılacağını düşünerek, yavaş
adımlarla onu eve kadar takip etti. Posta

Yokluğunda kabul bürosundan getirilmiş, kendisine hitaben
yazılmış ve Posta Ödemeli damgası vurulmuş kalın bir mektup
kapının yanındaki masanın üzerinde duruyordu. Mektubu daha
yeni açmıştı.

Chollacombe ona bir şeyler söylemek için salona girdiğinde,
gofretin ağzını kapattı ve yakından yazılmış üç sayfayı açtı
Lordum en kısa zamanda kütüphanede görmek istediğini
söyledi. Binbaşı, çoktan

Jonas Henry Poulton, kendisini sadık dostu ve itaatkâr
hizmetkârı olarak tanıtan bir kişi tarafından kendisine
gönderilen uzun mesajı

soyut bir homurtu, ne elindeki mektuptan başını kaldırdı ne de
her şeyi açıklamak için en küçük bir eğilim gösterdi.

Büyükbabasının huzuruna hızla çıktı. Kuzenlerinden herhangi
biri, mesajın ifade edildiği medeni biçimi, Chollacombe'un bir
adamın üzerine serdiği pelerin olarak tanıyabilirdi.

Ama Chollacombe umutsuzca, hiçbir şeyin işe yaramayacağını
düşündü.

Bay Hugh'a bu tür çağrılara mümkün olan en sürede uymanın
bilgeliğini öğretti. Küçümseyerek öksürdü ve şöyle dedi: "Lord
Hazretleri, efendim, sizi görmek için sabırsızlanıyor, sanırım."

Binbaşı başıyla onayladı. "Evet, çok iyi! Seni duydum. Ben gidip Giysilerimi değiştirir değiştirmez. Ferring'i odama gönderir misin, Chollacombe?"

Chollacombe içini çekti, ama hiçbir itirazda bulunmadı. Kendi adına, Binbaşı'nın ahırdan gelir gelmez ata binme alışkanlığını bırakma konusundaki değişmez geleneği onun tam onayıyla karşılandı, ama lordum, iyi biliyordu ki, atların ayrılmaz aromasına özel bir itirazı yoktu ve bu kadar uzun süre bekletilmeye her türlü itirazı vardı.

beş dakika kadar. .

Binbaşıya bu durumu hatırlatmanın ya da lordumun ne yazık ki sinirli olduğunu ima etmenin ne kadar yararsız olduğunu tecrübe etti. Binbaşı yirmi dakika kadar sonra kütüphaneye girdiğinde bunu kendisi de fark etti. Lordum onu son gördüğünde alışılmadık derecede cana yakındı; şimdi ise alnı gök gürültüsü gibiydi ve parmaklarının gergin seğirmesinden ve asık suratlı, ince dudaklı ağzının yanındaki nabzının atışından, Lordumun başına bir şey geldiğini anladı. onu en kötü ruh haline soktu. Sırtını şömineye vermiş ayakta duruyordu.

Torunu sert bir şekilde kaşlarını çattı ve nerede olduğunu öğrenmek için havladı. "Sussex'te, efendim,"

Binbaşı kapıyı kapatarak cevap verdi. "Yapmamı istediğiniz bir şey mi vardı? Özür dilerim."

Lord Darracott öfkelerini dizginlemek için kendini zorluyor gibiydi. Binbaşıya cevap vermedi ama aniden şöyle dedi: "Sizi çağırdım çünkü Matthew amcanızdan bir mektup aldım. Kafasının içinde hangi kurtçuk var ya da bana gönderdiği bilgiyi nereden aldı bilmiyorum. O lanet olası bir aptal ve hep öyleydi! Onu herkes kandırabilir!"

Binbaşı, Matthew'un ailenin diğer üyelerinden daha sağduyulu olduğunu düşünse de, bu çirkin değerlendirmenin geçip gitmesine izin verdi.

yorum yaptı ve sabır ve soğukkanlılıkla lordumun her türlü bilginin çekirdeğine ulaşmasını bekledi. öfkesini artırmıştı.

Meşru bir aç olan Lord Darracott, öncekinden daha tehditkâr bir şekilde baktı.

Torunu ona cevap verme gafletinde bulununca, acı bir nefretle: "Aptal!" diye bağırdı. Bu gambit, Binbaşı'nın kurnaz olmayan yüzünde bir pırıltıdan başka bir şey yaratmadı.

Mavi gözleriyle, kaderin onu neden varisi olacak bir adamla karKılaKtırdığını öğrenmek için yanıp tutuKtuğunu ilk kez dile getirmiyordu ve sonunda konunun özüne geldi. "Oğlum bana o adamın, yani senin anne tarafından büyükbabanın, Bray & Poulton adında bir firmanın yöneticisi olduğunu . Öyle mi?"

Binbaşı başını salladı. "Evet, öyle. Kurucusu oydu. Jonas Henry Amca şu anda şirketin başında, ama ilk başlarda, küçük bir delikanlıyken, sadece parçalayıcılardan biriydi-

"Amca mı?" diye araya girdi lord hazretleri. "Bana hiç olmadığını söylemiştin!"

"Hayır, o benim akrabam değil," diye cevap verdi Hugo yatıştırıcı bir sesle. "de gençken ona böyle seslenirdim ve o Vadideki en iyi dokumacıydı. En sevdiğim adamdı Ancak hayatının sonlarına doğru büyükbabam onu ortaklığa aldı. Onun yerine geçecek benden başka kimse yoktu. yün ticareti."

"Bana anne tarafından büyükbabanızın bir değirmen sahibi olduğunu mu söylüyorsunuz efendim?" diye gürledi lordum.

"Evet!" diye cevap verdi Hugo gülümseyerek. "Babası gibi dokumacı olarak işe başlamasına rağmen bu yükseldi. Bir arada tutabildiği kadar kurnazdı, benim Büyükbaba, çok bilgili biri!"

Bu açıklama karşısında şaşkına dönen Lord Hazretleri'nin sesine hakim olabilmesi için birkaç dakika gerekti: "Önemli bir adam mı?"

"Evet, geçmesi iyi oldu," diye yanıtladı Binbaşı. "Diyebilirsiniz ki, zamanında pirinçten bir harç kattı, tewing ve toiling -Sonuna kadar da öyle yaptı, düşünün! Çok sık değildi West Riding'in en sert adamlarından biri haline geldiğinde bile onu değirmende, veledini giyerken bulamazdı. Cesareti de kolay elde edilmiyordu."

diye ekledi. "Kafayı bulana kadar onunla didişip durmuştuk. kuzeyde, sneck-drawn. Sadece iyi bir Yorkshireman gibi ev halkını nasıl idare edeceğini biliyordu." Durakladı, lordun kendisine şaşkınlıkla baktığını fark etti.

Kuşku ve öfkeyle, nazik bir açıklama tonuyla ekledi: "Servetini bu şekilde kazanmadı elbette, bu sadece bir başlangıçtı. Çok zeki biriydi: Tanıdığım en uzun kafalı adamdı ve buna uygun bir uzun görüşlülüğü vardı, dahası! Sinek mekikleri

O doğmadan önce icat elbette, ama o beş yaşına gelene kadar power-loom'ların ilki kullanılmaya başlanmamıştı ve çok az kişi bundan çok hoşlanmıştı! Kendisi de bir parçacıyken bunu görmüştü: bir keresinde bana şöyle demişti

Bu onun hayatının başlangıcıydı. Görünüşe göre, o zamandan beri kafasında makinelere bağlı olanlardan başka bir şey yoktu. Cartwright'ın dokuma tezgâhını ilk satın alanlardan biriydi -şimdi kullandıklarını değil: o ancak bir düzine yıl sonra geldi; ama bugün bile modası geçmiş olduğunu düşüneceğiniz tuhaf, eski bir makine. Bütün bunlar

ben doğmadan ya da aklıma gelmeden çok önceydi: ben doğduğumda

kısa paltoların dışında böyle şeyler düşünülmedi
Huddersfield'ın daha iyi bir kısmının büyükbabanın inşa etmek
için delirdiğini söylediği değirmen artık yeni moda değildi.
iyi gidiyor!" Gülümsedi ve özür dileyerek şöyle dedi: "Hayır, ben
Sizinle İspanyolca da değil mi efendim?" Gülümsemesi
genişleyerek sırtmaya dönüştü. "Ve eğer herhangi bir yün adam
beni duyabilseydi
Size ticareti gülmekten yerlere yatardı, bir düşünün! Beni bir
düzine sorudan herhangi biriyle yere serebilirsiniz, çünkü tüm
bildiğim öğrendiğimden biraz daha fazlası,
Büyükbabam arkasını döndüğünde değirmende koştururdu.
Mesele şu ki, eski günlerde
Paketlerin bir kapıdan girip diğerinden kumaş olarak çıktığı
bir değirmen gibi bir şey - serges, kerseymeres, friezes ve
benzerleri. Cartwright Doncaster'da bir fabrika kurdu ve
burada dokuma ve iplik
İkisi de bitti; ama büyükbabam bir adım daha ileri gitti.
Ay'a doğru yükseliyor, derlerdi - ta ki o eski, köhne değirmenin
büyüdükçe büyüdüğünü görene kadar! Bugün Bray'in adı tüm
dünyada ticaretle anılıyor." Bu
istihbarat Lord Darracott'a
en küçük bir memnuniyet. Öfkeden çılgına dönmüş birinin
sesiyle şöyle dedi: "Değirmenler hakkında hiçbir şey
bilmiyorum ve umurumda da değil! Bana şunun cevabını verin,
efendim! Amcanızın bana yazdığı, Bray'den size bir servet
miras kaldığı doğru mu?"

"Şey," diye cevap verdi Binbaşı temkinli bir şekilde, "servet
dediğiniz şeyin ne olduğunu bilmiyorum efendim. Ben
kendim için oldukça iyi bir servetim olduğunu
söyleyebilirim."

Lord Hazretleri, "Sakın abuk sabuk, pejmürde havalarla gelme!"
diye bağırdı. "Bana hiçbir şey söylemeden
Ne kadar değerli olduğunuzu dolambaçlı yollardan anlatın!"

Binbaşı burnunu ovuşturdu. "Hayır, işte bunu yapamam!" diye
itiraf etti. "Yapamazsın, ha? Ben de öyle tahmin etmiştim!
Güven

Matthew her şeyi ! Sen neden yapamıyorsun?"

Hugo, "de bilmiyorum, efendim," diyerek durumu geçiştirmeye .

"Bununla ne demek istiyorsun, aptal?" diye sordu lord hazretleri. "Herhalde büyükbabanın sana ne bıraktığını biliyorsundur!"

"Ah, onun özel servetinin ne olduğunu biliyorum, hem de yeterince!"

dedi Hugo. "Çoğunlukla Fonlara yatırılıyor ve yılda on beş ila on altı bin pound ; ama hepsi bu değil. Değirmende bunun üzerinde büyük bir payım var. Bunların ne kadar olabileceğini size söyleyemem.

Benim için değerli. Son zamanlarda Luddite isyanları ve Barış'ı yakından takip eden depresyon nedeniyle kötü zamanlar geçirdik.

Geçen yıl hasat da kötüydü: Amcam Jonas Henry bana Yorkshire'da buğdayın bir ginenin üzerine çıktığını yazdı. bir kile. Ancak şu anda işler yoluna girmiş gibi görünüyor."

"Bray'in yarım milyonu gözden çıkardığını mı söylüyorsunuz?" dedi lordum garip bir sesle.

Hugo, "Değirmeni saymazsak yaklaşık o kadar eder," diye onayladı.

Lord Darracott ani bir öfke dalgasıyla sarsıldı: "Beni kandırmaya nasıl cüret edersiniz, efendim?" diye haykırdı.

"Hayır o zaman! Hiç öyle bir şey yapmadım," diye hatırlattı Hugo ona. "Tam da bu odada sana bol miktarda pirinç olduğunu söylemiştim."

"Hatırlıyorum! Para ödülünden bahsettiğinizi sanmıştım. -Bildiğiniz gibi!" Hugo ona gülümsedi. "Ve sana söyledim diğer büyükbabam pirinçlerini bana bırakmıştı. Dedin ki

Büyükbabamın birikimleriyle istediğimi yapabileceğimi, ama ne onlardan ne de ondan bir daha haber almak istemediğinizi söyledim. Bu yüzden size daha fazla bir şey söylemedim, çünkü gerçeği söylemek gerekirse, efendim, o zamanlar dilimi dişlerimin arasında tutmak bana daha uygun geliyordu bakacak zamanım olana kadar. Dahası," diye ekledi anımsayarak, "burada bir yıldan fazla kalmayı düşünmüyordum. Özellikle de bana her şeyin sende olduğunu söylediğinde. Kuzenim Anthea'yla evleneceğime karar verdim. O anda topuklarıma asılmamam bir mucizeydi!" Lord Darracott Dudakları birbirine sıkıca kenetlenmiş, gözleri alev alev yanarak ona baktı. Konuşmadı, ama bir süre sonra şöminenin bir yanındaki kanatlı sandalyeye gitti ve elleriyle kollarını kavrayarak oturdu. Binbaşı da oturdu ve şöyle dedi: "Amcamın size yazması iyi oldu, çünkü artık bir anlaşmaya varmamızın zamanı geldi. Bugünkü postayla Jonas Henry Amca'dan bana da bir mektup geldi." Kıkırdadı. "Görünüşe göre olabildiğince kalabalık ve

Burada oyalandığım için bana biraz kızgın. Gelecek hafta Huddersfield'a postalanmam gerekecek, efendim. Ve bir ayı bahçesi çenesi.

Jonas Henry'yi tanıyorsam, oraya vardığımda alacağım!"

Lord Darracott gayretle, "Geri dönmeye mi yoksa orada kalmaya mı niyetlisiniz?" dedi: "Geri dönmeye mi yoksa orada kalmaya mı niyetli olduğunuzu söyleme nezaketini gösterin!"

"Hayır, bunu siz söyleyeceksiniz efendim."

Yaşlı ve öfkeli gözleri parladı. "Görünüşe göre senin üzerinde hiçbir hakimiyetim yok!"

Binbaşı hiç de sempatik olmayan bir tavırla onu süzdü. "Bu yeterince doğru elbette, ama kendinizi buna , efendim! Eğer rütbelileri düşünüyorsanız, size söyleyeyim. Hiç fark etmez: hiçbir şekilde üzerimde hakimiyet kuramazdın. Ama eğer siz izin vermezseniz, dünyadaki tüm piriçler bu eşiği yardımcı olmaz." Lord hazretleri, hiç de neşeli olmayan, küçümseyici bir homurtu çıkardı.

kahkaha attı, ama daha yumuşak bir tonda konuştu: "Peki, ne yapmak istiyorsunuz?"

"Eğer hoşunuza gitmiyorsa, işlerimi yoluna koyduktan ve Jonas Henry ile konuştuktan sonra -gördüğünüz gibi onun uyku arkadaşı oluyorum- geri dönmeyi tercih ederim. Dower House'u almama izin verirseniz çok iyi olur. Bu, evime dönmemi istediğinizi varsayarsak. Burada bir oda. Olmazsa, Huddersfield'in yukarısında büyükbabamın evi var, ya da belki Shires'da bir ev satın alabilirim. Ne yapacağıma karar vermek için yeterince zamanım var ve belki de karar vermek bana düşmez."

Lord Darracott dikkatle ona baktı. "Anthea'yla evlenmek niyetinde olduğunuzu mu anlamalıyım?" "Eğer beni kabul ederse," dedi Binbaşı basitçe.

"Gururu okşanmalı! Bu telaşlı zamanlarda servetinizin sizi her kadın için kabul edilebilir kılacağından kuşku yok. Kasabadaki her çöpçatan annenin size yem atacağına yemin edebilirim: sadece mendil atmanız yeterli," dedi lordum alaycı bir tavırla. "Mendil atmayacağıma göre haklı olup olmadığınızı asla bilemeyeceğiz. Ben de böyle düşünmemeliydim, ama gerçekleşmeyecek bir şey için meydanları kırmanın anlamı yok. Eğer kuzenim beni istemiyorsa "-eh, bunu düşünmeye bile değmez!"

"H'm! Onunla fevkalade iyi anlaşıyor gibisiniz!" dedi lord hazretleri. "Durumunuzun ne olduğunu biliyor mu?"

"Ona söyledim ama tek kelimesine bile inanmadı," diye cevap verdi Hugo. "Ve onu kandırmaya çalışmadığımı anladığında söyleyecekleri beni çok korkutuyor!" diye itiraf etti.

Lord buna cevap vermedi ama gözlerini Binbaşı'nın yüzünden ayırmadan konuştu: "Ne istiyorsunuz?"

"Ben yer üstündeyken burada yaşamak istemenizin amacı nedir?" "Beni çağırdığınızda sizinki de buydu efendim. Yerinize geçmem gerektiğine göre, halkınızın beni, benim de onları tanımam iyi olur. Mülklerin yönetimi konusunda da öğrenecek çok şeyim var, çünkü bu benim yoluma hiç çıkmamış bir şey." Durakladı, lordumun bakışlarına kararlı bir şekilde karşılık verdi. "Hepsi kötü durumda, efendim, bu yüzden çok fazla cesaretim olması iyi bir şey."

"Ah!" Lordumun elleri sandalyesinin kollarında kenetlendi. "Sonunda o noktaya geldik, değil mi? Topraklarımın kötü durumda olduğunu söylemene ihtiyacım ! Ne yapılması gerektiğini ve bunu yapmanın neye mal olacağını senden çok daha iyi biliyorum! Ama benim zamanımda burada kendini efendi ilan etmeyi düşünüyorsan, senin deyiminle, küstahlığını da yanında götürebilirsin!"

"Hayır, bu aptallık, efendim!" Hugo itiraz etti. "Burada efendi olmak gibi bir isteğim yok, çünkü ne kadar cahil olursam olayım işi berbat ederim. Ama yakında ya da geç, işleri yoluna koyacak olan benim talihim olacak ve bunun yakında olmasını tercih ederim. Eğer beni ilgilendiren hiçbir konuda karanlıkta bırakılmayacağım, bu yüzden büyük olasılıkla ama Glossop'tan fazla efendi olmayacağım. Ben küçük ortak olurdum." "Hiçbir şeye tahammül edemem. Bana ait olanla ne size ne de başkasına müdahale edebilirim!" dedi lord hazretleri. "Beni emekliniz yapmak istiyorsunuz, değil mi? Önce senin lanetlendiğini göreceğim!" "Daha az istediğim bir şey yok," diye yanıtladı Hugo. "Kendinize ait olanlarla ne yaptığınız beni ilgilendirmez. Ama inkar edemeyeceğin yerleşik mülklerle yapılanlar beni çok ilgilendirir. iş." Büyükbabasının sertleştiğini gördü ve biraz alaycı bir şekilde gülümseyerek şöyle dedi "Bana dolambaçlı yollara sapmadan konuşmamı söylediniz, efendim! Kendim göremeyecek kadar aptal değilim. Mütevellilerin asla şeyler yapıldı, çünkü

israftan başka bir şey olmayan bir şeye razı olmazlardı."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu lord hazretleri.

Hugo başını salladı. "Tanrım, hayır, efendim! Size zorla yaptırıldığından şüphem yok. Ne tehdit ediyorum, ne de soruyorum.

sorular. İşleri yoluna koyacağım ve öyle kalmalarını sağlayacağım! Hepsi bu." "Öyle, değil mi?" dedi lord hazretleri, ona acımasız bir mizahla bakarak. "Senin lanet olası, tecavüzcü, idareci bir adam olduğunu düşünmeye başladım, Hugh!"

Hugo kıkırdadı. "Evet, ama zamanla bana , çünkü sizin için kâhyanızdan başka birinin de idare etmesine ihtiyacınız var." Ayağa kalktı ve bir iki dakika öylece durdu, Lord hazretlerine pusuda bekleyen bir pırıltıyla bakıyordu. düşünceli bir yüz ifadesi. "Beni yalayıp şekle sokmam için çağırdınız, efendim, çünkü normal bir romun

Ona bir beyefendinin karakterini nasıl destekleyeceğini öğretmek için hiçbir şey yapılmazsa yerinize geçecektir. Belki de sandığınız kadar Jack Pudding değilimdir. Kabul ediyorum, yaptığım çok acemice bir şeydi, ama aranızda benim bir izbede büyüdüğüme inanmayan tek bir kişi bile olmadığını görünce, size ne kadar yutturabileceğimi denemekten kendimi alamadım! Ama hangi yoldan geldiğimi sanıyordunuz? Benimki gibi bir alayda görev alsaydım, cahil bir köylü olsaydım, Tanrı bilir! Daha fazla değildim Richmond'dan daha kitapseverim, ama eğitimimi Harrow'da aldım, efendim! Ancak iş büyük mülklerin yönetimine gelince, acemi bir çaylaktan farkım yok ve bana öğretmek istediğiniz şeyin de bu olduğunu umuyorum."

Lord hazretlerinin gözlerinde bir pırıltı parladı. "Bu sürenin sonunda kızartmayı siz yöneteceksiniz, ben topluyorum!"

"Hayır, eğer burada olursam bacaklarım zincirlenmiş olacak ve içimde hiç ruh !" diye cevap verdi Binbaşı. "Hiç korkmayın, efendim! Gönlümü kaptırdığım kız, korkunç bir cadaloz!"

Bölüm 16

Haberi ilk öğrenen kişi Vincent oldu.

Hugo ayrıldıktan on dakika sonra. Ruh hali neşeli olmaktan çok uzaktı; ve büyükbabası ona

Kuzeninin beş parasız bir dokumacı çocuğu olmaktan çok uzak, zengin bir değirmen sahibinin torunu olduğunu ve

Bir Abbey satın alabilecek kadar cebi dolgun olan adam, gözleri parıldayarak ve ağzı acıyla incelmış bir halde tam bir dakika boyunca ona baktı. Sonunda konuştuğunda, her zamanki durgunluğuyla, ama kesici bir sesi vardı kenarı. "Demek öyle!" dedi. Enfiye kutusunu çıkardı ve bir tutam aldı. "Sizi tebrik ederim, efendim!"

Lord Darracott alaycı bir homurtu çıkardı ama şöyle dedi: "Öyle olsun! Burayı düzene sokmak için körüğünü düşürmeye hazır."

Vincent kolundaki bir enfiye tanesini silkeledi. "Ne kadar yakışıklı! Bu adamın nasıl bir adam olduğu hakkında en ufak bir fikri var mı?

Darracott servetini geri almak için ne kadar körleşmek zorunda kalacak, merak ediyorum?"

"Benim bildiğimden çok daha fazla fikri varmış gibi görünüyor!" diye sertçe cevap verdi lord hazretleri. "O olabilir ya da olmayabilir

Bunu gibi de görünmüyor: Kolay kolay belini kırmaz! En az yarım milyon eder. hesaplama."

"Yarım milyon-!" Vincent boşaldı. Ağzı hoş olmayan bir şekilde gülümsedi. "Şu melez köpek, Ajax!"

Lord Hazretleri kısa bir kahkaha attı. "İronik, değil mi? Küstahlığına lanet olsun! Kendimi hukuk davasına açık hale getirdiğimi söyledi!"

"Beni hiç şaşırtmadınız efendim: Ben hep sizin onun teçhizata getirilebileceğine inanarak aşırı iyimser davrandılar." Lord Hazretleri, "Oh, o kendi hakları içindeydi!" dedi.
beklenmedik bir şekilde. "Bu beni sinirlendirdi ama eminim kavgayı gösterdiği için ondan daha fazla hoşlanmıyorum. Yine de kızartmaya hükmedeceğini !"

"Kendinizi koruyabileceğinize yürekten inanıyorum, efendim, ama itiraf etmeliyim ki, parasını ödediği takdirde kızartmayı yönetmesinin nasıl engelleneceğini anlamakta güçlük çekiyorum." "Nasıl olduğunu yakında anlayacaksınız, eğer Beni attan indirmeye çalıştı!" dedi lord hazretleri sertçe.
"Doğrusunu söylemek gerekirse, bana böyle bir niyeti olmadığını söyledi. Benim küçük ortağım olmayı tercih edeceğini söyledi, lütfen!"

"Timeo Danaos!" Vincent mırıldandı.

"Aptal olma! Hepimizi kandırmış olabilir, küstah köpek! Ama o bir değil. Doğmuş olması çok yazık, ama onun için şunu söyleyeceğim: Aranızda bir tek o kan emici!" Memnuniyetle ekledi: "Anthea'yla da evlenmek istiyor, böylece onu benim eller."

"Evet, bu çok açıktı," diye yanıtladı Vincent. "İyi talihi için onu ilk kutlayan kesinlikle ben olmalıyım!"

Onunla koridorda karşılaştığından beri.
Bayan Darracott ile araba sürerken, sadece ilk

onu iyi talihi için tebrik eden ilk kişi oldu.
onu bu konuda bilgilendirdi. Kadın kaşlarını kaldırarak ona ne demek istediğini sordu. Adam abartılı bir şaşkınlıkla cevap verdi: "Ama Sevgili kuzenim, ne demek istemiş olabilirim? Yaklaşan evliliğiniz için size tebriklerimi sunmaktan geri kalacağımı nasıl düşünürsünüz?" Gülümsemesi oldukça onunki kadar hicivli. "Evlenmek üzere miyim? Bunu bilmiyordum." "O zaman geri değil, erken davranmışım, ki bu çok daha kötü, gerçekten de bana hiç yakışmadı! Arasında bizim gibi eski dostlar için kurallara çok fazla riayet etmek gerekmez. Sevgili Anthea, sana içtenlikle tavsiye ederim ki, böyle bir ödülün parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verme! İnanın bana, şehirde bir kez kendini gösterdiğinde onun için avlanmayı bekleyen kızlar olacak! Ne olursa olsun, hızlı ve gevşek oynamam. Bunu büyüleyici bir şekilde yapıyorsun. Kimse -eğer bir Darracott ise- bir servetle hızlı ve gevşek oynamaz!"

Gerçekten eğlenmiş görünmeye başladı. "Ah, seni şimdi anlıyorum! Hugo'nun seni kandırmasına izin vermeyi ne zaman bırakacaksın? Eskiden senin bu evdeki en bilgili kişi olduğunu düşünürdüm. aile de!"

"Öyle mi, tatlım? Bu beni rahatlatıyor, çünkü sana öncelik vermem gerektiğini keşfedene kadar ben de böyle düşünüyordum."

"Vincent, neden ?" diye sordu sabırla. "Hugo'nun servetinden tabii ki!" dedi Vincent gözlerini açarak. Kadın kahkahayı patlattı. "Onun bir serveti yok ki! Vincent, seni kaz!" "Ne sürprizlerle dolu bir gün !" dedi. "Biliyor musun, senin bu kadar Böyle büyük fikirlere sahip olmak? Ben kendi adıma çeyrek milyon sterlinle yetinirim!"

"Gerçekten de öyle olabileceğini düşünmeliyim! Hugo'nun çeyrek milyon sterlini olduğunu düşünmüyorsunuz herhalde?"

"Hayır, hayır, o kadar önemsiz bir şey değil! En azından Hayfa milyonu!"

eğleniyordu ama kaşlarında şaşkın bir ifade belirmişti. "Umarım bana neden bu kadar çok

Bana oyun oynayın!" dedi. "Genel olarak, anladığım kadarıyla Oldukça iyi, ama bu kaçamak beni aşıyor. Hugo sana büyük bir serveti olduğunu söyleseydi-" "Elbette ona inanmazdım," diye araya girdi. "Haberler, sevgili Anthea, babamdan geldi ve ben de onun

bizi gammazlıyor. Bu onun yapacağı bir şey değil, biliyorsunuz."

Dudaklarındaki gülümseme kaybolmuştu; gözlerini dikmiş inanılmaz bir şekilde, biraz solgunlaşarak. "Bu doğru değil!"

"Oh, farkında değil miydiniz? Hayal kırıklığına uğradım: Hayal kırıklığına uğradım.

Ailenin tek ihtiyatlı üyesi olduğunu mu düşünüyorsunuz? Evet: Fonlarda yarım milyon. Oldukça kibar bir servet! O zaman Değirmende onun da payı var, belki o kadar kibar değil, ama küçümsemeyeceğinizi sanıyorum." "Buna inanmıyorum!" telaşla haykırdı. "Amcam yanılmış olmalı, yoksa beni kızartmaya mı çalışıyorsunuz?"

Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Biliyor musunuz, iyi talihinizin gerçekten farkında olmadığınızı düşünmeye başladım?" dedi.

Cevap vermedi ama kıpırdamadan durdu.

Gözlerinde şok olmuş bir dehşet ifadesi vardı. Adam güldü ve uzaklaştı; kadın tam bir dakika boyunca merdivenin dibinde, eldivenli eliyle oymalı tırabzanı sıkıca kavrayarak kaldı.

Sersemliğini hafifçe üzerinden atarak

Ayağını ilk merdivene koydu ve sonra ani bir dürtüyle geri dönerek Binbaşy bulmaya karar verdi

ve hala bir aldatmaca olduğundan şüphelendiği şeyle yüzleşmesini istedi.

Kısa bir süre sonra onu küçük salonlardan birinde, ortağının mektubuna yatıştırıcı bir cevap yazmakla meşgulken buldu. "Demek !" diye haykırdı. "Her yerde seni arıyordum! Lütfen bana hemen Vincent'ın az önce anlattığı bu saçma sapan hikâyeyi nasıl uydurduğunu açıklar mısın?"

Etrafına bakındı, kalemi elindeydi ve hayranlıkla şöyle dedi: "Çok güzel görünüyorsun, aşkım!" Çiçeklerle süslenmiş ipek Çenesinin altından geniş saten bir kurdeleyle şapka kendi yapımıydı, bu övgü başka bir zaman olsa çok kabul edilebilirdi. var ki, şu anda bu tür ciddiyetsizliklere ayıracak zamanı yoktu ve şöyle karşılık verdi sertçe. "Nasıl göründüğümü boş ver! Vincent diyor ki - Hugo, bu doğru değil, değil mi? Büyük bir servetin yok, değil mi?"

"Hayır, genç kız!" dedi acı dolu bir ses tonuyla. "I sana!" Kızarmış ve dehşete düşmüş bir halde ona baktı. "Dalga geçtiğini sanmıştım! Hiç hayal etmemiştim-! Ah, nasıl da yapabilir miydin?" dedi tutkuyla.

Kalemi yere bıraktı, ayağa kalktı ve ona doğru gitti. "Ah, benim suçum değildi!" diye güvence verdi ona. "Büyükbabam ve başka yavrusu ya da çocuğu olmadığı için bana bıraktı." "Yarım milyon pound mu?" dedi kadın tiksinti dolu bir ses tonuyla.

"Onun gibi bir şey," diye başını salladı.

"Ah, ne kadar korkunç!" diye bağırdı, onu uzaklaştırmak için ellerini uzattı. "Hayır canım, memnun olursun sanmıştım!" diye itiraz etti.

"Memnun musun?"

"Tabii ki istedim! Büyük serveti olan bir adamla evlenmek istediğini bana kendin söylemiştin! Bu kadar çıkarıcı olduğunuzu görünce biraz şaşırdım ama-"

"Size şaka yaptığımı çok iyi biliyordunuz! En ufak bir fikrim olsaydı asla böyle bir şey söylemezdim - Ah, nasıl da iğrençsiniz!" dedi öfkeyle.

"Bunu nereden bilebilirdim ki? Orada dikilip bana sadece şehrin en iyi yerinde bir evin senin için uygun olduğunu söylemen ve satın almak yerine bir ev kiralamayı düşünecek kadar zeki olduğumu söylemen beni oldukça etkiledi. Şaşırdım!" dedi başını sallayarak. "O zaman hâlâ benim için teklifte bulunmak istemene hayret ediyorum!" dedi, kendini tutamayarak.

"Şey," diye itiraf etti, mahcup bir ifadeyle, "o kadar ileri gitmiştim ki, nasıl kurtulacağımı bir türlü kestiremiyordum."

Kendisiyle bir anlık ciddi bir mücadeleden sonra, Bayan Darracott acı acı konuştu: "Daha iyi bilmeliydim! I sadece bir şans beklediğini tahmin edebilirdim

çirkin bir şey söylemek için! Artık gidebilirsiniz, efendim!

"Artık çok geç, genç kız," dedi ağır bir iç çekişle. "Herkes kendimi çok kötü idare ettiğimi söyletirdim."

"Bunun seni rahatsız etmesine gerek yok! Bunu çok iyi yapacağım.

Teklifinizi reddettiğim herkesin malumu! İnsanların senin kötü davrandığını söylemesine gelince, dua et, seninle evlenseydim benim için ne derlerdi Kremalı tencere aşkı ne derlerdi! Vincent şimdiden öyle mi yapıyor? Başından beri gerçeği bildiğimi ve sırf zengin olmak istediğim için şapkamı sana taktığımı sanıyor! Ve ben istemiyorum!"

Bayan Darracott çok telaşlıydı. Bunu algılayan mendilini bulmakta büyük zorluk çekerken, Binbaşı büyük bir nezaketle ona kendi mendilini verdi. Kadın mendili aldı, ona ıslak ama karanlık bir bakış fırlattı, öfkeyle gözlerini kuruladı ve

hafif boğuk bir sesle, öfkelenildiği zamanlar dışında hiç ağlamadığını söyledi.

Binbaşı, "Böyle dırdırcı bir kızla karşılaşmış olsaydım!" diye ekledi,

Bir yandan mendilini toparlıyor, bir yandan da kollarını ona dolamaya çalışıyordu. "Ağlama, aşkım! Yakında her şeyi koyabiliriz! Ne kadar para istiyorsun?"

"Saçmalama!" diye yalvardı Anthea, onu itmek için gönülsüzce bir çaba harcayarak. "Benim ne istediğim önemli değil. ne olursa olsun!"

"Evet, ama öyle. Servetimden kurtulmak benim için iyi olmaz. Ne kadarını saklamamı istediğinizi bilmeden," dedi makul bir şekilde.

"Ondan kurtulmak mı?" Başını kaldırıp ona baktı. "Senden istesem yapar mısın?" Ona gülümsedi. "Şey, bu

benimle evlenmeseydin, bana zerre kadar faydan olmazdı. Beni biraz kızdıran tek şey, büyükbabama bu işi halletmek için gerekenleri ona vereceğime söz vermiş olmam.

sırayla. Elbette, ördeklerle ve ejderhalarla oynaması için ona bir hediye verebilirim, ki bunu yapacağından şüphem yok: ama onu bunu yaparken görmenin beni deli edeceğini bir kenara bırakırsak, eğer bir gün onun yerine geçmem gerekirse, bu

Bu saçmalığa dayanabilirsem ne ala. Ayrıca, kendi evimi geçindirmek zorundayım ve benden seni bir dokumacı kulübesine yerleştirmemi istemenin bir anlamı yok, aşkım, çünkü her şeyin bir nedeni var ve ben bunu yapmayacağım!

Küçük bir adam olsaydım iyi olurdu ama

Kapıdan her geçişimde başımı eğmek zorunda kalmak bana hiç uymazdı. Dahası," diye ekledi düşünceli bir tavırla, "burayı senin istediğinden fazla doldurmak zorunda kalırım." "Sen hiç ciddi değil misin?" diye sordu Anthea.

Umutsuzca.

"Bu zorluktan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum," diye açıkladı yaralı bir halde. "Beni güldürmeye çalışıyordun-ve bunu inkar ederek nefesini boşa harcama!" "Ben buna tam olarak gülmek demezdim," dedi Binbaşı çekingen bir tavırla. "Ne demek istediğimi anlıyorsanız, daha çok bir gurgle. Evet, işte bu!"

Anthea, "Seninle evlenecek kadar aptal her kadın bir hafta içinde delirir!" dedi.

"Yapacağını biliyorum," diye kabul etti. "İşte bu yüzden seninle bir kulübede yaşamayacağım, aşkım." "Hugo, bu gülünecek bir değil!" dedi kadın. "Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum!" "İstediğini görebiliyorum ama bunu neden yapman gerektiği beni şaşırtıyor. Eğer sen Vincent'ın söylediklerine göre-"

"Vincent'ın söyledikleri herkesin söyleyeceği ya da en azından düşüneceği şeylerdir!" diye araya girdi. "Sanırım ben de öyle yapmalıyım.

Tanışmaya vaktin olmadan seni yakaladığımı söyleyecekler.

ve çok daha uygun kadınlarla! Gerçekten de, sizin bir tuzağa düşürüldüğünüzü söyleselerdi buna şaşırmazdım.

Benimle evlenmen -ki bu tamamen doğru, çünkü büyükbabam seni bu amaçla gönderdi! Hugo, herhangi biriyle evlenebilirsin! Bence kasabaya gitmeli ve etrafına bakmalısın! En azından o zaman kimse sana kendi seçimini yapma fırsatı verilmediğini söyleyemez."

"Hayır, bunu yapamam!" dedi aceleyle. "Bu olur düpedüz gözü karalık ve bu biz Light Bob'larda olmayan bir şey. Sağ salim evlenene kadar Londra'nın yakınına bile gitmeyeceğim." "Şimdi ne diyeceksin?" diye sordu Anthea, boyun eğmiş bir ses tonuyla. Binbaşı utanç dolu bir yüz ifadesiyle, "Anladığım kadarıyla bunu açıklamak zorunda kalacağım," dedi.

isteksizlik. "Mesele şu ki, aşkım, büyükbabam bana kasabada önümü gösterdiğim anda tüm çöpçatan anneler beni avlıyor. Ne yapacağımı bilemem, çünkü bu tür şeylere alışık değilim, daha önce bana hiç yem atılmadı, ayrıca utangaç bir adamım. Sizin kuzeniniz olarak Beni terk etmek. Aslında," diye ekledi, hızla güçlü bir kötü kullanım duygusu geliştirerek, "bu çok zalimce olurdu, çünkü tam da bana teklif edildiği gibi kendimi sizin ellerinize bıraktım."

"Çöpçatan bir anneden dehşet içinde kaçtığını görmek için çok şey verirdim," dedi Anthea hüzünle. "Ya da herhangi birinden. Ama sen tamamen yüzsüz olduğun için-" "Hayır!"

"-ve bir inişe çok ihtiyacı var-"

"Buna ihtiyacım yok, genç kız, çünkü bir tane alıyorum," alaycı bir ifadeyle araya girdi. "Hayır, hayır! Sana aptalca geldiğini söyleyebilirim ve sana paralı asker olduğumu söylediğimi biliyorum, ama değilim Hugo! Bunun herkese nasıl görüneceğini bir düşünün! Sanki kararlıymışım gibi

iğrenç servetinin ellerimden kayıp gitmesine izin vermemek için seni görmeden önce!"

Onu teselli edercesine okşadı. "Bunun için endişelenmene gerek yok, aşkım. İnsanlar seni yıllarca aynı boneyi takarken gördüklerinde, benimle benim için evlendiğini asla düşünmeyecekler.

servet." "Hiçbir şey beni aynı şeyi giymeye ikna edemeyeceğine göre

yıllarca kaput" "Mecbur kalacaksın," dedi basitçe. "Ben korkunç bir meme ucuyum. Sare-baned diyoruz biz ona. Benden bir groat kadar almak için ikna etmek gerekecek. I sana söylemek istememiştım ama

Senden yararlanmak istiyorsam ve faturalar yüzünden beni kesip biçecek biri olmadığımı düşünüyorsan-"

"Ne düşündüğümü , bir daha asla başını kaldırmazdın!" dedi ona. "Şunu unutmuş gibisin benim için ayı satın almak istedi!"

"Hayır, bunu unutmadım! Mesele şu ki satın alamam, bu yüzden söylememde bir sakınca yoktu. Şimdi, eğer satın almak istediğimi söyleseydim

Sana elmas bir kolye ya da gibi bir şey verseydim, beni kabul edebilirdin. Bunu tam zamanında hatırladım ve kendimi durdurdum," diye açıkladı.

Kendisi önceden düşünmüştü.

Anthea düşünceli bir tavırla, "Elmas bir kolyem olmasını çok isterdim," dedi. "Macun da olur mu?" diye sordu büyük bir tedirginlikle. Anthea onun bu tuzağa düşeceğinden o kadar emindi ki, bir an için gafil avlandı ve ona öyle bir bakışla baktı ki yüzündeki şaşkın ifade, onun derin kıkırdaması

Elinden kaçtı ve onu ayağa kaldırıp öptü. Böyle bir uygunsuzlukla rezil olan Bayan Darracott

Bir daha kendisiyle konuşmaması için onu hemen yere bırakmasını emretti. Bu tehdit onu korkutarak itaat etmesini sağladı ve Bayan Darracott oldukça kızardı.

Claud odaya girdiğinde, tam ona davranışıyla ilgili görüşlerini bildirmek üzereydi ve şöyle dedi
büyük kuzenini yok olmaktan kurtardı.

Claud onu aramaya gelmişti, onun etkisinin haberi bu zamana kadar ona ulaşmıştı. Neredeyse
Kendisine aniden bir servet miras kalsaydı daha çok sevinirdi, çünkü Hugo'nun özellikle uygun bir kasaba konutu ve mobilyalarının seçiminde her zamankinden daha fazla yol gösterici bir ele ihtiyaç duyacağını hemen anladı. Bu tür konulara karşı büyük bir ilgisi vardı ve gerçekten de renklere ve dekorasyon zevkine o kadar önem verirdi ki, yüksek tabakadan hanımlar sık sık onun tavsiyelerine başvurulardı.

Salonlarına yeni bir dokunuş katmak isteyen moda tutkunları. İki odada mütevazı bir şekilde yaşadığı için Duke Street, kendi evinde dehası için çok az alan vardı: bu durum onu dört gözle beklemesine neden oldu
Becerisini sadece bir misafir odası ya da salonda değil, çatı katından bodrum katına kadar bütün bir evde sergileyebilme ihtimalinden büyük bir zevk . "Bu bir şey olacak İstedığın gibi!" diye Hugo'ya güvence verdi. "Sen onu bana bırak, eski dostum! Bunun için endişelenmene gerek yok! Siz olasılıkları söyleyin, ben de onları en iyi şekilde değerlendireyim. Evet, ve hiçbir şekilde arkamdan bir ev için anlaşma yapma! Kandırılırsın, bundan emin olabilirsiniz, Çünkü Londra'da yolunuzu bilemezsiniz. Anthea da bilmiyor, bu yüzden işi ona bırakabileceğinizi düşünmenin bir faydası yok. Büyük ihtimalle seni Russell Meydanı, tüm bankerler ve bankacılar arasında ya da Yukarı Grosvenor Caddesi, her yerden kilometrelerce uzakta."

Bu Bayan Darracott için biraz fazla oldu. "Korkmayın!" dedi soğuk bir sesle. "Gerçekten de, neden bu kadar Hugo için bir ev seçmek isteyeceğimi düşünmeliydim!" "Hadi canım, onunla evleneceksin, değil mi?" dedi Claud. "Bunu hepimiz biliyoruz!" "Böyle bir Çey bilmiyorsunuz!"

hararetle açıkladı. "Bildiğiniz tek şey
Büyükbabam bunu istiyor ve eğer benim acele ettiğimi
düşünüyorsanız-"

"Hayır, kes şunu!" diye araya girdi Claud. "Yaşlı beyefendiyi hiç
düşünmemiştim! Demek istediğim, bu bir mızrak sapı kadar
açık! İkiniz de Nisan ve Mayıs kokarak ortalıkta dolaşp sonra da
insanların perçinlemek istemediklerini düşünmelerini
bekleyemezsiniz! Ne kadar da güzel gudgeon'ların var.
olduğumuzu düşünmeli!" Binbaşı kaderci bir tavırla, "Bu beni
çileden çıkardı!" dedi.

"Bak ne diyeceğim!" dedi Claud, vekaleten yaptığı planlara
dalmış bir halde, "haftaya köye gideriz, bakalım neler varmış!
Teyzemle ikinizin
Elvira da gelmemeli, Anthea. Sen koyabilirsin-"

"Hayır, öyle bir şey yapmayacağız!" diye araya girdi Hugo, biraz
aceleyle. "I'

Gelecek hafta Huddersfield'a gidiyorum."

Ağırbaşlı bir çıkış yapan Anthea istemsizce arkasına baktı.
"Gidiyorum! Oh-oh, öyle mi? Yorkshire'da uzun süre kalacak
mısın?"

Hugo ona öyle içten gülümseyerek, "Bir gün bile fazla
kalmamalıyım," diye cevap verdi ki, kadın kızardığını hissetti
ve sarsılarak geri çekildi.

Hugo'nun servetinin haberi, bir mahalle hariç, her yerde çok iyi ;
özellikle Ferring o kadar şışti ki, amcası onu sertçe azarlamak
zorunda hissetti kendini. Lordum
Bayan Darracott kırgın kızına, sevgili Hugo'yu tamamen kabul
edilebilir kılmak için gereken tek şeyin servet olduğunu söyledi.
"Anne, bunu nasıl yaparsın!" diye haykırdı Anthea.

"Şey, aşkım, hayatın zarafetine hükmedebildiğimiz zaman çok daha rahat olmadığını iddia etmek büyük bir saçmalıktır ve her zaman önceden

Çünkü öyle!" diye cevap verdi Bayan Darracott, o rahatsız edici sağduyu parıltılarından biriyle. "Hugo'dan en başından beri hoşlanmıştım, ama çok geçmeden onun seni mutlu edecek adam olduğunu anlamış olmama rağmen, onunla evlenmeni isteyemezdim, çünkü bu, senin burada, eşine bağımlı olarak yaşamak zorunda kalacağın anlamına geliyordu.

Büyükbaba! Ama bana Dower House'u yenileme planından bahsediyordu, eğer hoşunuza gitmezse

-Hayaletin Spurstow'dan başka bir şey olmadığını söylüyor.

Bu beni hiç şaşırtmazdı, çünkü o adamdan hiç hoşlanmamıştım ve bir hayalet olsa bile

Büyükbabanla yaşamaktan daha nahoş bir şey olamaz! Herhalde öyle bulmam ve sadece, Anthea! Sevgili Hugo benim de orada yaşamamı istiyor, diye düşünürüm. Of

Tabii ki yapmayacağımı söyledim, ama çok etkilendim: gerçekten de biraz ağladım!" Yanaklarından tekrar süzülen gözyaşlarını kurulamak için durakladı. "Kendi oğlum olsaydı daha nazik davranamazdı!" diye açıkladı.

"Zavallı babana sadık olmadığımı sanma canım, ama kimse ona güvenilir bir adam diyemez ve ah, Hugo gibi bir yaratığa sahip olmak insanı ne kadar rahatlatıyor! Ne dersen de, aşkım, bir şey var

çok büyük, sessiz adamlar hakkında! Çok da saçma!" diye ekledi titrek bir kahkaha atarak. "Eğer onunla evlenmezsen, Dower House'da yaşamamı ve ona bakmamı her zamankinden daha çok isteyeceğini söylüyor! Yine de gülmek zorunda kaldım.

Doğal olarak böyle saçma sapan konuştuğu için onu azarladım. Ve seni dünya için zorlamayacak olsam da, sevgili çocuğum, ona hiçbir şeyin beni daha mutlu edemeyeceğini söyledim onunla evlendiğini görmekten daha iyidir ve bir evcil hayvan almanın faydası yok, çünkü eğer ona aşık değilsen, söyleyebileceğim tek şey çok şaşırtıcı bir flört olduğun, ki buna üzülürüm

düşünmek bile istemiyorum! Ve bildiğimizden çok daha zengin olduğu için onunla evlenmemeye gelince, hayatımda hiç bu kadar saçma bir şey duymadım!"

Bayan Darracott kendini savunmak için hiçbir girişimde bulunmadı; ama, Ailesinin daha iyi bir kısmının, görünüşe bakılırsa, saatlerce kabul edilme beklentisi içinde beklediğini bilmek onu tiksindiriyordu.

Nişanlandığı haberini aldıktan sonra, ertesi gün talibine, çok uygunsuz bir şekilde bayağı olarak nitelendirdiği bir grup insanı memnun etmek için hiçbir şeyin kendisini ikna edemeyeceğini söyledi,

meraklı işgüzarlar. Binbaşı bu bildiriye aldı.

Hatta o kadar ileri gitti ki, nişanın Matthew Amca'nın ailesinden kurtulana kadar (kendi ifadesiyle) ertelemenin çok uygun olacağını söyledi. "Aurelia teyzemin söylediğine bakılırsa, Huddersfield'den dönmem uzun sürmeyecek. geçen akşam söyledim. Oraya gitmek zorundayım, canım, çünkü Waterloo'dan önce geri çağırıldığımda, yapacak zamanım yoktu. tüm işlerimi Jonas Henry'nin kucağına geri atmaktan daha fazlası diyebilirsiniz. Bu da aklıma başka bir şeyi getiriyor. Şey! Büyükbabam öldüğünde Axby Evi'ni benden kiralamıştı ve burayı ona satarsam çok sevineceğini düşünüyorum. Şimdi söyle bana aşkım: Ben mi yapayım yoksa sen mi bunun için fantezi?"

"Bence tam olarak istediğin gibi yapmalısın." "Hayır, aşkım!" diye karşı çıktı Binbaşı.

"Demek istediğim, hiç görmediğim bir evi nasıl beğenebilirim ki?" dedi Anthea. "Gerçi ben doğduğun yeri görmek isterim."

Binbaşı neşeyle, "Axby Houseda doğmadığıma göre sorun yok," dedi. "Bana başka bir şey daha söyle! Richmond benimle gelmek ister mi?" Kadın hızla ona baktı. "Richmond! Neden, Hugo?"

En masum bakışlarından biriyle şöyle dedi: "Sadece şirket. Belki de şimdiye kadar görme fırsatı bulamadığı ülkeyi daha yakından görmek ister." "Gitmeyi çok isteyeceğini sanıyorum, ama aklınızdan geçen şeyin bu olduğunu sanmıyorum," dedi kurnazca. "Bana ne olduğunu söylemek istemediğinizi biliyorum, bu yüzden sizi ikna etmeye çalışarak nefesimi boşa harcamayacağım. Tek dileğim Richmond'un seninle gelmesine izin vermesi için Büyükbaba'yı ikna edebilirsin, ama bunu şüpheliyim. Senden Hugo, bunu biliyor muydun? Richmond'un askeri hırsını beslemenden korkuyor." Başını salladı. "Evet, bunu biliyorum ve bunda haklı, düşün! Ben yapacağım Bundan daha fazlası, odd-ome-kısa-ve bu da benimle evlenmen için başka bir neden, aşkım!" Bu, göz ardı edilmemesi gereken bir fırsattı. "Yani, tahsil ediyorum," dedi. Anthea düşünceli bir tavırla, "Seninle evlenmezsem Richmond'a yardım etmeyeceksin," dedi.

"Hayır canım," diye karşılık verdi Binbaşı nazikçe, "kafana tabanca . Her halükarda Richmond için elimden geleni yapacağım ama kuzenlerinden biri değil de kayınbiraderi olsaydım çok daha iyi bir konumda olurum."

Duyulabilir bir nefes aldı. "Eğer seninle evlenecek kadar ıslak bir kaz olursam, ne zaman bir şey elde etmeye çalışsam gözümdeki rüzgarı almaktan çekinmeyecek bir kocaya sahip olacağıma güvenebileceğimi bilmek ne kadar hoş bir şey. onu daha iyi gösteriyor!" dedi. "Ve size şunu söyleyeyim," diye ekledi güçlü bir öfkeyle, "bu Yaralı bakışlar beni zerre kadar etkilemiyor, çünkü hiçbir şey beni seni kızartmaya çalıştığımı inandıramaz!"

Richmond'ın kuzenine Yorkshire'a kadar eşlik etme davetine verdiği ilk tepki şaşkın bir memnuniyet ifadesiydi. Ancak bunu hemen ardından gelen bir tepki izledi, hafif bir geri çekilme ile. Biraz kekeleyerek şöyle dedi: "Teşekkür ederim! Çok mutlu olurdum, çok isterdim ama bilmiyorum! Bu mümkün olmayabilir: Büyükbaba..."

Hugo sırtarak, "Hayır, bir şey olmayacak!" dedi. "İstersen Büyükbaba'yı başparmağının etrafına getirebilirsin!"

Richmond güldü ama başını salladı. "Her zaman değil! Ne zaman yola çıkmayı düşünüyorsun?" "Önümüzdeki Çarşamba günü, ama bu sizin için uygun değilse tarihi değiştirebilirim," diye cevap verdi Hugo nazikçe.

"Çarşambaya kadar olmaz! Oh!" dedi Richmond. Kuzeninin esrarengiz mavi bakışlarının kendisine sabitlendiğini hissederek başını kaldırdı ve renklenerek hızlıca şöyle dedi: "Bu bana

onu başparmağımın etrafına getirme zamanı! Teşekkür ! Eğer yapabilirsem seninle gelmek isterim." Hugo'ya öyle geldi ki Tereddütün kökeninde Lord Darracott'un rızasını kazanma şüphesinden başka bir şey vardı, ama ne olabileceğini tahmin etmek zordu. Ay batıyor olsaydı, Hugo, Seamew'den düşen bir yükü almak için kendisini görevlendirdiğinden şüphelenebilirdi, ancak kaçakçılık gemileri mehtaplı gecelerde denize açılmazdı ve

Ayın dolunaya ulaşmasına daha birkaç gün vardı. Eğer Dower House'da gizlenmiş bir kargo varsa.

Richmond'un bunu düşünmesi imkansız görünüyordu.

ortadan kaldırılmasında herhangi bir rol üstlenmek için gerekli. Olasılık

Böyle bir girişimin heyecanını Yorkshire'a yapılacak bir keşif gezisine tercih edebileceği düşüncesi Binbaşı'nın aklına geldi, ama o

atmıştı: Richmond, Richmond'a çok yakındı.

Kendisine sunulan şansa balıklama atlamıştı ve daha sonraki tereddütü açıkça açıklanmayan bir nedenden kaynaklanıyordu sonradan. Binbaşı onu sorgulamaktan daha iyisini biliyordu.

Richmond, Richmond'a gitmeyeceğini açıkça belirtmişti.
ve onu sorgulamaya devam etmek
düşmanlığını uyandırmaktan başka bir amaca hizmet etmiyordu.
Görüşme sırasında gözlerinde bir an için düşmanlık parıldamıştı.
yatak odasındaki seans ve hoş olmayan bir şekilde
Muhtemelen Richmond, kuzenini sakınılması gereken bir
düşman olarak gördüğü için, sadece onun dışarı çıkmasını
bekliyordu.
Elindeki yasadışı girişim her neyse kovuşturmanın bir yolu.

Bu hoş olmayan şüphe, Richmond'un en azından Lord
Darracott'a teklif edilen ikramdan bahsetmiş olduğunun
anlaşılmasıyla tam olarak ortadan kalkmadı. Lord hazretlerine
söylemekle onu ikna etmek çok farklı şeylerdi: Richmond ona
söylemek zorundaydı ama bunu ne şekilde yaptığını Hugo
bilemezdi. Eğer herhangi bir kandırmaca kullandıysa bile
çabaları şimdiye kadar başarıya ulaşmamıştı. Lord hazretleri o
akşam büyük torunlarıyla baş başa kaldığında, partinin
hanımları ve nadiren geç saatlere kadar kalan Richmond da
yatmaya gitmişlerdi, Binbaşı'ya en korkutucu bakışlarından
birini yöneltti ve Richmond'ı kendisiyle birlikte, onu
mahvedeceği kesin olan sıkıcı bir yolculuğa davet etmekle ne
demek istediğinin açıklanmasını istedi. Hugo, kuzenlerini artık
şaşırtmayan bir soğukkanlılıkla, "Onu bayıltacağını
sanmıyorum, efendim," diye cevap verdi.

"Çok şey biliyorsun!" diye bağırdı lord hazretleri. "Bu seyahat
tarzınız Richmond'a yakışmıyor, benden söylemesi!"

"Hiç korkma!" dedi Hugo, gözlerinde minnettar bir parıltıyla.
"Postayla seyahat edeceğim ve yolculuğu kaç kez yarıda
kestiğimin benim için bir önemi yok: Delikanlının vurulmasına
izin vermeyeceğim-
yukarı!" Bu noktada bocalayan lord hazretleri, posta evlerine
karşı bir söylev çekti; bunların hepsinin, ellerindeki her türlü
araçla müşterilerinin ziyaretini en aza indirmeye çalışmayı
değişmez bir gelenek haline getirdiklerine inanıyor gibiydi.

sadece rahatsız edici, ama genellikle ölümcül. Bu uyarıları büyük bir şaşkınlıkla dinleyen Claud itiraz etmek zorunda kaldı. "Hayır, hayır, efendim!" dedi ciddiyetle. "Sizi temin ederim-! Tek kelimesi bile doğru değil! Belki sizin zamanınızda öyleydi, ama şimdi öyle değil! Kime istersen sor! Genç Richmond'ın nemli bir çölün ortasında kalacağını düşünmek için hiçbir neden yok.

ya da yemesi için kötü balık verilmiş! Dahası, bana sorarsanız, onu bayıltmak için bırakın posta arabasıyla bir yolculuğu, dört kişilik bir arabaya bile binmek gerekmez!"

Lord Hazretleri, bir kırbaç hızıyla ona doğru dönerek, "Sana sormuyorum!" diye çıkıştı. "Dilini dişlerinin arasında tutabilirsin!"

Claud dehşet içinde, "Evet efendim, seve!" dedi. "Sizi kırmak ! Doğru yola gelmek isteyebileceğinizi düşündüm!"

"Doğru şekilde ayarlanmak isteyebileceğimi düşündüm."

"Hayır, hayır! Düşünmeden konuştum!" dedi Claud aceleyle.

"Düşünmediğini biliyorum!" "Bu konuda telaşlanmaya gerek yok," diye araya girdi Hugo. "Delikanlının arkadaşlığından memnun olurum, zarar görmemesini sağlarım, hoşuna gideceğini düşünüyorum, hepsi bu.

var." Derin ve sakin sesi Lord Darracott üzerinde yatıştırıcı bir etki yaratıyor . Sonra

Claud'a bir süre ters ters baktıktan sonra, Hugo'ya hoş olmayan ama daha yumuşak bir tonda şu bilgiyi verdi

Richmond, Huddersfield gibi bir yerde ilgisini çekecek hiçbir şey bulamazdı. Çok geçmeden olduğu gibi bu pozisyondan da kovulunca, bir kez daha kendini kaybetti ve şöyle dedi,

Sandalyesinin kollarını kavradı: "Pekala, efendim, eğer

Alabilirsin! Richmond seni ne kadar az görürse o kadar memnun olacağım! Onunla yeterince sorun yaşadım.

daha fazlasını dilemeden! Siz buraya gelip onu yeniden harekete geçirmeden önce, kafasına taktığı ve onun için hiçbir şeyin işe yaramayacağına dair çatlak beyinli bir fikri unutmak üzereydi

ama orduya katılmak için. Bunun sadece aptalca, çocukça bir şey olduğunu biliyordum. Yakında iyileşeceği bir fantezi, ama onu kışkırtmana izin verme riskini göze almıyorum, o yüzden bunu düşünme!"

Hugo kayıtsızca ona bakıyordu; ama konuşan Vincent oldu. Bir süredir onu dinliyordu.

Yüzünde alaycı bir eğlence ifadesi vardı, ama bu noktada beklenmedik bir şekilde şöyle dedi: "Korkarım ki, efendim, böyle bir Kuzenimin böyle bir teşebbüste bulunması büyük bir haksızlık olur. Richmond'u Sevenoaks'a götürdüğümde bana verdiği sırlara bakılırsa o çatlak beyinli fikri unuttu. Aslında bu konuda tam bir can sıkıcıydı."

Lord Darracott ona baktı. ", değil mi? Eğer henüz iyileşmediyse, yakında iyileşecektir! Asla izin vermeyeceğim, beni duyuyor musun? Tanrım, şu zayıf çocuk yok mu? Onu öldürün gitsin!"

Claud ihtiyatı elden bırakarak kuşkuyla şöyle dedi: "Ne yani? Richmond zayıf mı? Hiç aklıma ! Demek istediğim, bana mutlu görünmüyor.

Vahşi atlarından biriyle tüm eyaleti dolaşüyor ya da birkaç zavallı güvercinin kilometrelerce yürüyor ya da o teknesinde oradan oraya savruluyor! Ordunun ona çok düşünüyorum, çünkü her zaman talim yapıyor, manevra yapıyor ya da huzursuz bir şeyler yapıyor gibi görünüyorlar ve Richmond da tam olarak bu, huzursuz!"

"Dilini tutacak mısınız?" dedi lord hazretleri şiddetle.

Vincent, "Claud'la aynı fikirde olmak bana ters geliyor," diye söylendi, "ama dürüstlük beni söylediklerinde çok şey olduğunu kabul etmeye zorluyor, efendim."

"Demek bu işin , öyle mi?" dedi lord hazretleri tehlikeli bir şekilde. "Bunun seninle ne ilgisi olduğunu sanıyorsun?"

"Hiçbir şey efendim: Sadece merak ediyorum. Soru küstahça ise bağışlayın ama Richmond'un askeri kariyerden nefret etmesi için sözde hastalıklı olmasından bir nedeniniz var mı?"

"Bunlardan biri sizin için açık olmalı!" diye parladı lord hazretleri. "Askeri kariyeri benimsemiş bir oğlum vardı!"

Claud, "Eh, bu da dünyayı kaplamazsa!" diye soluk soluğa kaldı. "Hayır, fırlatın, efendim-!" "Hayır, geniş bir sırtım var! Sneck up!" dedi Hugo, oldukça eğlenerek. "Gerçekten, böyle davranmaya hiç niyetim yoktu.

"Ne kadar kötü!" diye iç geçirdi Vincent. "Sanırım -ama askeri gelenekler konusunda acınacak kadar cahilim!

Genç subaylar nadiren zengin değirmen sahiplerinin kızlarıyla ittifak kurarlar." Büyükbabasına alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Şimdi, sizden rica ediyorum efendim, beni Hugo'dan özür dileme yükümlülüğü altına sokmayın.

Ateşini onun kafasına indir, çünkü bundan hoşlanmam.

Aşırı derecede! Richmond ile ne yapmak istediğinizi sormama izin var mı?"

"Hayır! Çocuk için kendinizi üzmenize de gerek yok!" dedi lord hazretleri sert bir sesle. "Onun geleceğiyle ben ilgileneceğim!"

Vincent, "Eminim yapacaksın," dedi. "Ama belki bu işi kendisinin halledebileceği düşüncesi aklıma geliyor."

"Richmond reşit değil! Yirmi bir yaşına geldiğinde orduyu düşündüğünü bile unutmuş olacak!

Emin olun, bu bir trompetten başka bir şey değil.

bir süvari alayında tavus kuşu gibi dolaşmak istiyor! Bir Hussar olduğunu ağzından kaçırır kaçırmaz

Aklında bir alay vardı. Bin poundu ya da toplamı her neyse, bir kornetlik için çarçur etmeyeceğim.

O aptal çocuk, orduda bir ay geçirdiğinde Tanrı'ya benden hiç istememiş olmayı dileyecekti!"

Vincent, "Bu çok pahalıya mal olur," diyerek aynı fikirdeydi.

"Bizde

Ancak aramızda öyle biri var ki, eğer isterse bu saçmalığa katlanabilir." O döndü

Hugo'yu incelemek için başını kaldırdı. "Bunu yapmayı seçer miydin?" diye sordu.

Hugo'nun bu an için seçeceği bir an değildi.

Ama yine de başını salladı. Sonuç onun öngördüğü gibi oldu.

Lord Darracott'un öfkesi

kaynadı. Hugo'ya hitap ediyordu, ama tavrı o kadar tehditkâr ve dili o kadar dizginlenemezdi ki,

Claud bir sonraki hedefin kendisi olabileceğinden korkarak kapıya doğru ilerledi ve büyük bir gizlilikle kapıyı açarak kaçmayı başardı.

Hugo, Vincent'a karşı konulmaz bir şekilde dalgaların dövdüğü bir kayayı hatırlatarak, kıpırtısız bir yüz ifadesiyle

Lord Hazretleri'nin belagati kendini tüketti. Kapsamlı bir suçlamanın sonunda söylediği tek şey şuydu: "Şey, sizinle bir uçuşa başlamam uygun olmaz, efendim, bu yüzden en iyisi iyi geceler dilemek! Vasisi olsaydım yarın Richmond'a bir kornet alırdım, ama olmadığım için

Neden evin tepesinde olmanız gerektiğini anlayabiliyorum."

Sonra da kaynayan torununa dostça gülümsedi,

Vincent'a başıyla selam verdi ve telaşsızca odadan çıktı.

Lord Darracott, tutkusundan bitkin düşmüş bir halde, sandalyesinde arkasına yaslanarak birkaç dakika sessiz kaldı; ama az sonra, nefes alış veriş düzenine girince, başını çevirip baktı

Vincent'a baktı, hâlâ koltukta zarif bir rahatlıkla oturuyordu.

"Burada kalmayı seçtiğine göre, bana söyleyebilirsin, seni hain genç tazı, ne demek istedin?"

Bana karşı dönüyorsun!" dedi, oldukça bitkin bir sesle. "Buna nasıl cüret edersiniz, efendim?"

Vincent soğukkanlılıkla, "Sevgili bayım, birçok kötü alışkanlığım var, ama henüz kimse beni utangaçlıkla suçlamadı!" diye cevap verdi. "Ne de size karşı geldim. Aslında hiç de öyle değil!"

"Bana yalan söyleme! Bu konudaki düşüncelerimi çok iyi biliyorsunuz! Bunu neden teşvik ettiniz? Lanet servetinin ona Richmond'a karışma hakkı verdiğini kadar sonradan görme mi?"

"Beceriksizdim, değil mi? Bunu sadece tecrübesizliğe bağlayabilirim: Daha önce ilgisiz bir iyiliksever rolünü oynamaya çalıştığımı hatırlamıyorum. Kendi adıma üzücü bir , ama beni aklayın, efendim, teşvik etmekten Fil Ajax! hakkında pek iyi şeyler düşünmüyorum ama Richmond'un geleceğine karışmanın kendi yetkisinde olduğunu düşünecek kadar da kalın kafalı değil."

"Demek iyilik yapıyordunuz, öyle mi?" dedi lord hazretleri alaycı bir ses tonuyla. "Ve ne zamandan beri Richmond'un geleceği için parmaklarınızı şıklatmayı önemsiyorsunuz?" Hafif bir Vincent'ın kaşlarının arasında bir çatıklık belirdi. "Bilmiyorum onu önemsedığimi söyleyemem, efendim. Ona karşı belli bir sevgi besliyorum, ama itiraf etmeliyim ki, bu beni onun işlerine karışmak istemediğimden emin olsaydım Görünüşe göre sahip olduğu tek hırsı hayal kırıklığına uğratmak başını belaya sok."

"Saçmalık!" dedi lord hazretleri sabırsızlıkla. "Bu saçma fikir nereden aklına geldi?"

"Onu oraya senin lanet olası sonradan görmen koydu. Bunu hemen kabul ettiğimi düşünsenize! Hiç kimse ondan benim kadar şiddetli bir şekilde rahatsız olamaz, inanın bana, efendim!"

"O olduğunu tahmin edebilirdim! Bu konuda çok Şey biliyor!"

Vincent'in kaşları . "Evet, ona aşağı yukarı bunu söyledim, ama hoş olmayan gerçek şu ki, benim bir Haklı olabileceğine dair isteksiz bir şüphe. şu anki rütbesine zorlukla ulaşabilirdi. Richmond'un yaşıtları hakkında hatırı sayılır bir tecrübe edindim."

"Richmond hakkında hiçbir Şey bilmiyor, başka bir ocuk hakkında ne bilirse bilsin! Torunumun başına nasıl bir bela gelebileceğini düşündüğünü bilmek isterdim!" dedi Lord Hazretleri küçümseyerek. "Damme, ben senin Hugh'un burun kıvrmasından daha zekice! Onun payını biliyorum! Onun beladan anladığı Şeyin, Richmond'un da tıpkı senin, benim ve oğullarımın her birinin düştüğü gibi düşeceğinden şüphe duymadığım türden bir bela olduğuna bahse girerim! Bu beni endişelendirmez, ama onun sahip olduğundan emin olabileceğiniz gibi benim de pejmürde bir ahlakım yok! Lanet olsun onun Şeytani Küstahlık! Ona Richmond'un bir Beyefendi! Hem de gurur duyulacak bir torun! Aranızda cesaret konusunda onunla boy lşebilecek kimse yok, çünkü o korkunun ne olduğunu bilmiyor! İçinizde en iyi mizaca ve en iyi görünüşe sahip olan da o! Başka bir Şey duymayayım. Sen! Hugh çocuğu benden daha iyi tanıdığını sanıyor-! Tanrı aşkına, bu küstahlığın sınırlarını aşar!"

"Elbette," dedi Vincent. "Ama korkarım kendimi yanlış ifade ettim. Hugo'nun Richmond'un karakterini lekelemediğini söylemem adil olur. Aklındaki sorun, bir tür tehlikeli hırsız - yeşil bir hırsız ve inatçı bir ocuk sıkıldığı, umursamaz olduğu için - Richmond'un hepimizin bildiği gibi! ne tür risklere girdiğini umursayacak kadar hayal kırıklığına uğramıştı." Kaşlarını atarak Lord Darracott'a baktı ve sonra gözlerini elindeki enfiye kutusuna indirdi. "Oldukça şaşırtıcı bir genç,

Richmond," dedi yavaşça. "Hırsını hiçbir şekilde unutmadığını bilmediğinizi tahmin ediyorum; onu o dövüşü izlemeye götürene kadar ben de bilmiyordum. Sadece şunu söyleyebilirim ki

Sanırım kendini biraz kaptırmıştı, çünkü daha önce bana hiç güvenmemişti. Sonradan pişman olduğuna eminim.

Onu hepimiz biliyoruz." "Artık merak etmeyin!" dedi lord kaba bir tavırla. "Neden sana sır versin ki? Onun hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum ve sana teşekkür edeceğim.

Sen kendi işine bak!" Vincent omuz silkti ve ayağa kalktı.

"Nasıl isterseniz efendim. Açıkça görülüyor ki, bu rol için yetersizim.

aptalca bir varsayım, ama umuyorum ki

En azından bunu denemiş olmam benim için bir övünç

kaynağı." "Böyle saçma sapan konuşma!" diye bağırdı lord

hazretleri sinirli bir şekilde. "Sana karşı sabrım tükenmeden git buradan!"

"Beni gitmiş sayın, efendim!" Vincent cevap verdi.

Konuşurken odadan çıktı ve koridor boyunca yavaşça

merdivenlere doğru yürüdü. O daha merdivene varmadan, Hugh

hâlâ sürgülenmemiş olan ana kapıdan eve girdi. Onu görünce

Vincent'in gözlerinde bir kızgınlık belirdi, ama hafifçe konuştu:

"Ah, hâlâ o acınası puro zevkini tatmin ediyorsun demek!"

Duraksadı, sonra Hugo bir şey söylemeyince yüzünü

buruşturarak ekledi: "Korkarım, kuzen, yarardan çok zarar verdim - ya da azından sen öyle düşünüyorsun!"

"Biliyorum," dedi Hugo, biraz asık suratla. "Ve bu ikisinden hangisini yapmak istediğini merak ediyorum."

"Size ne kadar garip gelse de -ki bana çok garip geliyor- niyetim takdire şayandı. Aslında sizi büyükbabamla karşı karşıya getirmek en ufak bir arzum yoktu, hatta tekerinize çomak sokmak bile istemezdim, ki bunu yaptığımı inkâr edemem."

"Buna izin verme ihtimali çok az.

Richmond benimle Yorkshire'a geliyor, eğer kastettiğiniz buysa," diye cevap verdi Hugo.

"Ben de tam olarak bunu kastetmiştim. Anladığım kadarıyla, sonuçta size bir özür sunmak zorunda kalacağım."

"Hayır, onsuz da idare edebilirim. Ben yokken o çocuğa göz kulak olur musun?" dedi Hugo açıkça.

"Evet, kuzen, yapacağım - eğer sadece senin yanlış olduğunu kanıtlamak için
Şüphe! Bu arada, yerinizde olsam bundan büyükbabama bahsetmezdim!"

"Bu yapacağım son şey!" dedi Hugo.

"Çok ihtiyatlı! İyi geceler!" dedi Vincent ve merdivenleri çıkmaya başladı. İlk inişte durdu ve Hugo'ya bakarak yumuşak bir sesle şöyle dedi "Acaba siz gelmeden önce, nasıl oldu da birbirimize sürtünmeyi başardık?
ve kesinlikle felakete düşmeden? İtiraf etmeliyim ki bunu açıklamakta tamamen zorlanıyorum." "İşte bu benim de kafamı karıştıran bir şey!"
diye karşılık verdi Hugo, ani bir sırtıış yüzündeki alışılmadık ciddiyeti ortadan kaldırdı.

Vincent belli belirsiz bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Senin numaran, kuzen!" diye onayladı ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Ertesi sabah biraz bitkin bir kahvaltı partisi toplandığında, Darracott Place'deki herkes önceki günün olmayan bir Sahne ile sona erdiğini biliyordu, Richmond gibi odaları çok uzakta olanlar için
bile ulaşamayacağı bir yere koymak için kütüphaneden Lord Darracott'un ki gibi güçlü bir ses, çikolata fincanları ve sıcak su tenekeleriyle birlikte kendilerine hoş bir haber ilettiler. Bayan Darracott'un odası
kütüphanenin hemen üzerinde bulunan, haberi

Leydi Aurelia, daha sonra bütün gece gözlerini kapatmasını imkansız hale getiren sinir spazmlarının dokunaklı bir tanımıyla birlikte. Görünüşü

Leydi Aurelia, hikayesini desteklemek için o kadar etkili bir ifade verdi ki, kendisi daha sert bir yapıya sahip olmasına rağmen, nazikçe: "Çok nahoş!" dedi.

"Kimse Lord Darracott'u neyin kışkırttığını bilmiyor gibi görünüyor, ama kadının Charles'tan Hugo'nun Gerçi buna inanmıyorum, çünkü öyle yapmış olsaydı kapının çarpma sesini duyardım ve her halükarda Chollacombe bana Hugo'nun sadece puro içmek için dışarı çıktığını söyledi, ki bunu her zaman yapar - bunu bildiğimden değil ve keşke yapmasaydı, çünkü ben

sigara içmeyi sevemem, sevgili Hugo bile olsa! Ancak, bunun konuyla hiçbir ilgisi yok ve kendi adıma

Hugo öfkeliydi, çünkü ondan daha tatlı huylu, daha sevimli bir yaratık dünyaya gelmemiştir ve insan düşününce -ama bundan bahsetmeyeceğim, çünkü eminim ki

Bunu yeterince sık konuştuk ve birbirimizin duygularını tam olarak anladık! Ama beni endişeden hasta eden Aurelia, tartıştığı kişinin Hugo Lord Darracott olduğuna hiç kuşku yok gibi görünüyor! Ama neden? Sorarım size, Hugo ne yapmış olabilir?

Lordumu kışkırtmak için ne yaptınız ya da ne söylediniz?

Sadece üçü vardı; biz yatmaya gittiğimizde

Claud olamazdı, çünkü James, Bayan Flitwick'e tartışmanın bitmesinden çok önce kütüphaneden çıktığını söylemişti; Vincent da olamazdı, çünkü Hugo odadan çıktıktan ve lordum bağırmaı kestikten sonra lordumla birlikte kalmıştı. Öyleyse sevgili Hugo olmalı! Ve ne

kadınının Grooby ile tanışması moralimi tamamen bozdu.

sabah Lord Darracott'un odasından çıkarken, onu görür görmez her şeyin

Olabilecekleri kadar kötü, çoğu zaman olduğu gibi uçup yerine ve lordum en kötü mizaçta!

Ben de yatak odama biraz kahve ve bir dilim tereyağlı ekmek . hiçbir şey beni kahvaltıya inmeye ikna edemez- herkes dışarıdayken! Ama," diye bitirdi dul kadın ani bir kararlılıkla, "Lord Darracott biricik kızımın mutluluğunu tehlikeye atmaya cüret ettiyse, bunun hesabını benden soracak, çünkü çocuklarım söz konusu olduğunda kahvaltı masasında bile bir dişi aslan kadar cesur olabilirim Aurelia!"

Yatakta çok daha doyurucu bir kahvaltı yapmak her zamanki geleneği olan Leydi Aurelia'ya göre itiraz etti ve başını salladı. Düşündükten sonra "Claud'u göreceğim. "Claud'u göreceğim."

Ama Claud, yüce ebeveyninin yanına çağrıldı.

giyinmeyi bitirmeden önce odasına girdiğinde, ona yardımcı olamayacak kadar huysuzdu. Zengin ipekten bir sabahlık giymiş, kaçmayı başardığı ve sadece unutmak istediği bir tartışmadan çok, frakla giyilebilecek en uygun yaka örtüsü ve Polyphant'ın tasarımı olan cüretkâr bir yelekle ilgileniyordu. Kendisini anlamsız gerekçelerle çağırttığı için annesine kızmaya meyilliydi; annesinin, ona çok önemsiz görünen bir meselenin iç yüzünü öğrenmeye kararlı olduğunu anlayınca da başvurmasını tavsiye ederek tereddüt veya vicdan azabı Kavganın kışkırtıcısı olduğu için Vincent'tan bilgi istedi. Ancak geri çekilmesini tamamlayamadan, gitmesi için verilen emirle öfkелendi ve dehşete kapıldı Hemen Vincent'odasına gitti ve annesinin gitmeden önce onunla konuşmak istediğini söyledi. kahvaltıya indi. Claud'un karşılaştığı gibi durumlarda kardeşlerin birbirlerini feda etmeleri eskiden beri süregelen bir uygulama olduğundan, Vincent'ın öfkесinden .

Claud'u bu iş için Polyphant'ı göndermeye iten şey, ihanete uğradığını düşünmesiydi; ama çok değerli hediyeler taşıyan bir elçinin bile

Sabahın bu saatinde Vincent'tan en kaba karşılamadan başka bir şey görmedim.

Bir önceki akşamın olayları Vincent'ı çok kötü bir ruh haline soktuğundan, Leydi Aureliayı ziyaret ettiğinde hiç de olumlu bir ruh hali içinde değildi. Leydi Aurelia, tartışmanın özünü öğrenmek ya da mazeret dinlemek istemediğini söyledi, kuzeniyle büyükbabası arasında bir anlaşmazlık çıkarsa onun aracılığı ile onun en derin hoşnutsuzluğuna uğrayacaktı. Ona söylemek istediği tek şey buydu ve Vincent, babasının değil, onun kendi geçiminin kaynağı olduğunu çok iyi bildiği için, daha fazlasını söylemesine gerek yoktu.

Öfkeden beti benzi atmış olan adam, sertçe eğildi ve buz bir sesle cevap verdi: "Size yük olmak istemem hanımefendi. Dün gece yaşananların hesabını veremeyeceğim , bazı talihsiz sözlerimin

büyükbabamın kuzenime saldırısı. Bununla birlikte, niyetim bir kavga çıkarmak değildi.

kuzenim. Hugo'dan hoşlanmamamın, hiçbir koşul altında, onunla büyükbabam arasında fesat çıkarmaya iteceğinden kuşkulananmaman gerektiğini de eklemeliyim." "Senin karakterin Vincent, birçok yönden tatmin edici değil, ama seni hiçbir zaman Hanımefendileri," dedi. "Bu konuda hiç tereddütüm yok.

Bu nedenle güvencenizi kabul ediyorum. Lütfen kapıyı arkanızdan dikkatlice kapatın! Mandal arızalı."

Bu olaydan sonra, Vincent'ın kahvaltı masasında bir görünüm koyarak, strode off

Ahırlara gitti ve dalağının en kötü tarafını, George'un ona gecikmiş ama mükemmel bir kahvaltı hazırladı.

Darracott Place'deki kahvaltı partisi böylece dört kişiye inmişti, Anthea Claud'dan önce odadan ayrılmıştı.

içeri girdi. Sohbet pek gelişmemişti. Lord Darracott kaşlarını çatmış, Richmond'a sertçe başını sallamanın ötesinde kimseyle ilgilenmiyordu; Richmond henüz kavganın nedenini bilmediği için endişeli görünüyor ve pek konuşmuyordu; Claud büyükbabasına bir bakış attıktan sonra sözlerini kesinlikle gerekli ve Hugo, arkadaşlarının konuşmaya isteksiz olduğunu görünce, sakın bir şekilde alışılmış ve sürdürülebilir yemek.

Lord Darracott, masadan kalkmak üzereyken sessizliğini bozdu Kendisine hitaben Richmond, öğretmenini en son ne zaman ziyaret ettiğini öğrenmek istedi. Cevap beklemeden, Richmond'un haftalardır boşta olduğunu ve şimdi düzenli çalışma saatlerine devam edin.

"Evet, Büyükbaba. Ama ben Hugo ile gitmeyecek miyim?" Richmond sordu. "Hayır, kesinlikle olmaz! Suratını asmana gerek yok, çünkü Huddersfield'de ilgini çekecek hiçbir şey bulamazsın. seni iğrendirecek çok şey var!"

Richmond, "Değirmenler çeker," dedi. "Koyunların nasıl kırkıldığını biliyorum, ama kumaş haline getirmek için yapağılara ne yapıldığını bilmiyorum, ama Hugo İstersem her parçasını. Lütfen izin ver gideyim, Büyükbaba!"

"Hayır dedim ve bunda ciddiydim!" diye sözünü kesti lord hazretleri, Richmond'la konuşma âdetinden daha sert bir şekilde. "Bu işle ilgilenmek istemenize hayret ediyorum.

Bir kumaş ! Sizin değirmenlerle ya da bu tür şeylerle hiçbir yok. tekrar konu!" Sonra Hugo'ya döndü ve şöyle dedi: "Size gelince, Yorkshire'a gitmekteki amacınızın ne olduğunu bilmiyorum, ama büyükbabanızın işiyle ilgili ne varsa elden çıkarmak istediğinizi sanıyorum. Bu

Bir Darracott'un ve varisimin geçiminin bir kısmını buna borçlu olduğunu düşünmek bana son derece iğrenç geliyor!" Bir cevap beklemedi, ki bu büyük bir şanstı, çünkü Hugo ona bir cevap vereceğine dair hiçbir işaret göstermedi, ama odadan çıkıp gitti.

Onu ağzı açık bir şaşkınlıkla dinleyen Claud : "Tavan arasında tuhaflaşmaya başladığını düşünmezsem kahrolurum! Demek istediğim şu,

hubble-bubble! Ben bu zeki koylardan biri değilim, ama bilgi kutumda böyle beyinsizce bir şey söylemekten daha fazla akıl var! Bana öyle geliyor ki

Kesikli değirmeni tutsanız da tutmasanız da bir şey fark etmez, çünkü tüm

Nereden bakarsan bak, zencefilli çörek nereden geldi. Ve sakın bana senin derbilere yakalanmanın onun için iğrenç söyleme, çünkü buna söyleyeceğim tek şey, Gammon!" Hugo cevap vermedi. Pencereye gitmiş olan Richmond'ı izliyordu ve bakışları odaklanmamış bir şekilde dışarı bakıyordu. Üzgün görünüyordu ve Hugo şöyle dedi: "Ben

Üzgünüm delikanlı, ama seni başka bir zaman götürebilirim."

Richmond başını çevirdi. "Evet, elbette. Umarım gelirsin, çünkü seninle gelmeyi çok isterim. O muydu?

Dün gece onu kızdıran neydi? Benden gitmemi istediğini söylediğimde bundan hoşlanmadı ama bana kızmadı. Neden bir anda öfkeye kapıldı ve seninle tartıştı?"

"Hayır, Tanrı bilir!" dedi Hugo.

Claud, "Eğer böyle şey duyduysam, bu çok komik!" dedi. "Onun seninle neden kavga ettiğini hepimiz biliyoruz! Vincent'ın işiydi tabii ki. Onun yapacağı türden bir şey, dahası!" "Vincent mı?" dedi Richmond.

" bu," diye başını salladı Claud. "Eğer karıştırmasaydı, böyle bir şey olmayacaktı ve eminim yaşlı beyefendi Hugo'yla gitmene izin verecekti, ama kediği güvercinlerin arasına atınca tuzak çökmüş oldu."

Richmond'un yüzündeki şaşkın ifadeyi gören Hugo, "Kömürleri karıştırmak istememişti," diye araya girdi. "O Yanlış domuzun kulağından kesindi ama yapmak istediği şey, kendi domuzunu yakalayıp yakalayamayacağını denemektir. Lord Hazretleri'nin senin hakkındaki düşüncelerini dinlemek için, delikanlı." "Eğer düşündüğün buysa, Vincent'ı tanımıyorsun demektir!" dedi Claud. "Evet, Keşke Vincent'ı Richmond'a yardım çalışırken görebilseydim. Bu konuda, başka herhangi biri! Ona yardım etmek için iyi bir yol, size bir kornet satın almak isteyip istemediğinizi sormak onu! Sıradan bir daire bile onun ne yapmaya çalıştığını görebilirdi!"

Richmond nefesini tuttu, gözleri Hugo'nun yüzüne kayd. "Oh, hayır! Yapmazsın, değil mi?"

Hugo ona gülümsedi. "Evet, elbette isterim ama sen olana kadar bunu yapamayabilirim. Lord hazretlerini bu fikre ikna etmek için çaba göstermeyeceğimden korkmana gerek yok, ama En iyisi siz Vincent, onunla yüzleşmek için kendi zamanımı seçmeyi bana bırakırsanız iyi olur." Şunlar Gülünç derecede anlamlı gözleri alev alev yanıyordu; Richmond telaşla şöyle dedi: "Ne dersen yaparım! Hugo, ciddi misin? Eğer bilseydim-! En ufak bir umut olduğunu sanmıyordum, çünkü reşit olduğumda bile Kendim için satın alabileceğimi düşündüm ve tek gönüllü olarak katılmaktı, ki bunu yapardım, sadece bir süvari istiyorum.

Dünyadaki her şeyden daha çok! Hugo,
Satin alma fiyatını bana ödünç verir misiniz? Yıllarca geri
ödeyemeyeceğim, çünkü babam bana hiçbir şey bırakmadı.
Ama borçlar ve annemin kendi serveti çok küçük, ama sonunda
elbette bana gelecek." Hugo bu yalvarışa gülerek, "Vay be
delikanlı!" diye yalvardı. "Sen yaramazlık yapma, ben de sana
yirmi birinci doğum gününde bir hediye vereyim!"

Richmond konuşmaya çalıştı, başaramadı, sarsılarak yutkundu,
ve kendini dışarı atmayı başardı: "Teşekkür ! Yapamam, bunun
benim için ne anlama geldiğini bilmiyor! Beklemek zorunda
kalsam bile
Oxford, bu bir şey ifade etmiyor! Hiç umut olmadığını
düşünüyordum-! Pekâlâ, teşekkür ederim!" diye bitirdi aceleyle.
Hayırseverine utangaç, titrek bir gülümseme armağan etti ve
duyguları onu yenmekle tehdit ederek odadan çıktı.

Bartholomew Panayırı'nda bir ucubeyle karşılaştığında
hissedebileceği türden hafif bir şaşkınlıkla ona bakan Claud
içini çekti ve başını iki yana salladı.
"Sana ne demiştin?" dedi. "Tavan arasında da bir tuhafılık
olduğu ortaya çıkarsa hiç Çağırمام. Hussar teçhizatıyla kapı
tokmağına çok iyi görünmeyeceğini söylemiyorum, çünkü şimdi
düşünüyorum da, tam ona göre bir şey, ama ne tür bir üniforma
giymesi gerektiği konusunda acele etmeyeceğine inanıyorum."

Hugo, "Hayır, tavanarasında tuhaf olduğumu mu sanıyorsun?"
diye çıkıştı.

"Düşünmek mi? Öyle olduğunuzu çok iyi biliyorum! Aslında,"
dedi Claud açık yüreklilikle, "üst katınızda farelerle
doğduğunuza inanıyorum!"

Bölüm 18

Lord Darracott'un kasvetli ruh hali gün boyunca sürdü, ancak Richmond onun sert tutumunu kabul etmiş gibi görüldüğünden Ne itici bakışlar, ne de küçümseyici cevaplar Hugo'nun tavrında hiçbir değişikliğe yol açmadı; ertesi akşam yemeğe oturduğunda, Hugo'ya birkaç söz söyleyecek, hatta bir keresinde onun söylediklerine katılacak kadar yumuşamıştı; ayrıca Leydi Aurelia'dan, neredeyse

Her zamanki gibi lastik ya da iki ıskartanın tadını çıkarıp çıkarmayacaklarını sordular. Bu durum, genellikle Fırtına (kimsenin onu kışkırtmaması koşuluyla) sona ermişti; Anthea akşamı geçirmek için daha hoş bir yol düşünebilirdi, Vincent da tavuk bahisleri için whist oynamanın ikisi de Lord Hazretleri'ni eğlendirmek için yapılan bu planı kabul etmekte tereddüt etmediler.

bir ritüele dönüşmemişti. Lord Darracott zamanında sıkı bir kumarbazdı, ama Vincent'ın tersine, o oyuna olduğu kadar kazanca da önem verirdi ve onun eğlenmesi için gereken tek şey makul ölçüde şans ve üç oyuncunun

Onu aptallık, dikkatsizlik, zeka yavaşlığı ya da aslında bu tür kayıtsızları karakterize eden herhangi bir kusurla kışkırtmak Bayan Darracott ve Hugo gibi kart oyuncuları. Herhangi bir Richmond'ın belirgin sevinç havasının lord hazretlerini şüphelendireceğinden endişe eden Binbaşı kısa süre sonra aklından çıkaramıyordu. Lord hazretlerinin bencilliği, en küçük bir algıya sahip olmasına izin vermeyecek kadar yüce bir düzendeydi; ve ailesi üzerinde uzun ve sorgulanmayan bir hükümdarlık onu emirlerine ve yasaklarına boyun eğmenin kaçınılmaz olduğuna ikna ettiğinden, başka herhangi birinin sahip olması gereken bir uysallıkta dikkate değer bir şey görmedi.

ciddi bir paniğe yol açacak kadar doğal olmayan bir durum. Eğer o

Vincent'in kendisine iletmeye çalıştığı uyarıyı küçümseyerek düşündü. Yanılmazlığından hiç kuşkusu yoktu. vndğ yüksek cesaretin uysallıkla bağdaşmadığı gibi bir kuşku aklına bile gelmemişti: Richmond kendi eseriydi, kuralsız eğitim; daha başlangıçta ilgiye değer olduğunu anlamıştı; bu yüzden ona ocuk büyüdüğünde mükemmele yakın olmasaydı çok sıra dışı olurdu.

Vincent, lord hazretlerinin inancının mutlaklığını herkesten daha iyi anladığından, Hugo'ya şöyle dedi
Bir anlık bir şey: "Umarım şphelerinde doğruluk payı yoktur kuzen, çünkü Richmond'ın, yanlış yola sapmış atamızın oturması için inşa ettiği kaideden halinde ne gibi sonuçlar doğurabileceğini düşünmek bile beni ürpertiyor!" Hugo başını salladı.

"Ona bir ipucu vermeye çalıştım, biliyorsun. Nefesimi de bağışlayabilirdim." "Eh, bunu yapmamalıydın!" dedi Hugo.

"Oh, korkmayın! Sanırım her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım, ama o kadar da şaşkın değilim! Aklımdaki kötülük hakkında ona hiçbir ipucu vermedim," diye yanıtladı Vincent kısa bir kahkaha atarak. "Bu arada şunu da ğreniyorum. Richmond'a kornetlik sözü vermişsin. Umarım bu ona kaçakçılıktan başka bir şey düşünme fırsatı verir - tabii kaçakçılığı düşünürse!" "Ben de buna inanıyorum," dedi Hugo. "Ona yaramazlık yapmazsa alabileceğini söyledim ve umarım artık kendimizi yormamıza gerek kalmayacak, çünkü bu konuda hiç şüphe yok: Öyle bir heyecana kapıldı ki, neredeyse konuşamayacaktı!" "Farkındayım. "Farkındayım. kesinlikle onun ideal sevgilisi olacak!"

"Hayır, hiç umut yok," dedi Hugo umutsuzca. "Seni asla parlatamayacağım, çünkü ben iyi bir testereci değilim ve her denize açıldığımda hasta oluyorum." Vincent güldü, ama yanaklarında hafif bir kızarma oldu ve sert bir sesle "Yüce Tanrım, umurumda mı sanıyorsun? Bir çıtırtı bile Parmaklarım!"

Onunla tanışmak için bolca zamanım oldu. Hugo derin bir oh çekerek rahatladı, ve şöyle dedi: "Bunu söylediğini duyduğuma sevindim! Delikanlının peşinde olmasından başka hiçbir zaman mutlu olamıyorsun. Yalnızca onun gevezeliklerini dinlemek bile sana zevk veriyorsa, çok mutsuz olacağını düşünmüştüm!"

Bu yanıt başarılı oldu, ama Vincent gerçek bir eğlenceyle gülümsediyse de, o anda kendine ihanet ettiği için yine de öfkeliydi ve zaten olan öfkesi daha da artmıştı. Richmond'a karşı hiçbir zaman hoşgöründen fazlasını hissetmemişti ve çocuğun hayranlık onu memnun etmekten çok eğlendirmişti. Darracott Place'e vardığında Richmond'un gençliğindeki kahraman tapınmasını Ama Richmond'un gözlerinin kendisinden Hugo'ya gördüğünde ve Richmond'un onu takip etmek yerine kendisinden biraz uzaklaştığını fark ettiğinde, mantıksız olduğunu kendisinden daha iyi kimsenin bilemeyeceği bir kıskançlığın kurbanı oldu. Maddi durumları Lord Darracott'tan bağımsız olmalarını sağlayan kardeşine ve kuzenine duyduğu acı kıskançlık; kendi çok farklı koşullarının büyükbabasının kaprislerine hizmet etmesini zorunlu kılmasına duyduğu kızgınlık ve bu gaspçıdan duyduğu hoşnutsuzluk arasında Olay yerine gelişi pek çok tatsız sonuca yol açmıştı, o kadar sinirlenmişti ki öfkesini kontrol altında tutmak onu çok zorluyordu. Gurur, sağduyulu olması kadar

Ama Hugo'ya karşı tavrı o kadar soğuk ve kibardı ki, iki akşam sonra bilardo salonuna hızla girip, tüm yapmacıklığı kaybolmuş bir sesle, "Hugo, Richmond nerede?" diye sorduğunda, o kıpırdamayan dev oldukça şaşırdı: "Hugo, Richmond nerede? Onu gördün mü?"

Claud irkilerek yanlış bir şey söyledi ve öfkeyle haykırdı: "Lanet olsun sana Vincent, ne demek istiyorsun? Oynadığımızı çok iyi bildiğin halde buraya mı daldın? Herkes senin Go olduğunu düşünmek yerine bir cawker olduğunu düşünür! Bana ne bir bak!" Vincent ona hiç aldırmadı; çatık kaşları Binbaşı'nın yüzünde sabit kaldı: "Odasında değil."

Binbaşı bu sert ve endişeli bakışı duygu belirtisi göstermeden karşıladı. Hatta öyle bir boşlukla karşılık verdi ki Vincent'in onun anlayıştan tamamen yoksun olduğunu düşünmesine yol açabilirdi. Bir süre sonra sakin bir sesle: "Hayır, daha çok erken," dedi. "Saat on bir."

"O kadar geç mi?" Hugo bunu düşünür gibi oldu ama başını salladı. "Hayır, sanmıyorum. Herkes hâlâ buradayken olmaz. yukarı."

"O zaman nerede?"

Bu konuşmaları dinleyen Claud öfkesini toplayarak, kışkırtılmış birinin sesiyle tahammülün ötesinde: "Nerede olduğu kimin umurunda? Dash it, gözünde bir damla var mı? Bir molanın ortasında, Hugo'ya gençlerin nerede olduğunu sormak için içeri dalmak. Richmond! Eğer onu istiyorsan, git ve onu bul. kendin! Onu istemiyorum, Hugo da istemiyor ve dahası, biz de seni istemiyoruz!" "Oh, sessiz ol!" Vincent sabırsızca tersledi.

"Bu Hollandalıları yenmezse ne olayım!" diye soluk soluğa kaldı Claud.

"Hayır, dilini tut delikanlı, olur mu?" Hugo araya girdi. "Yemek salonundan ayrıldığımızdan beri Richmond'ı görmedim. Seninle birlikte misafir odasına çıktığını sanıyordum." "Evet, öyle yaptı. Whist oynamaya başladığımızda bir kitap aldı, ama çok erken yatmaya gitti, saatin kaç olduğunu bilmiyorum: Chollacombe çay tepsisini getirmeden epeyce önceydi - muhtemelen dokuz buçuk ya da O civarlarda. Hiçbir şey düşünmemiştim: Esneyip ve teyzem yatması için ısrar ediyordu. I Yorgun olmadığı ısrar etmek yerine gitmesini dilemenin ötesinde, ikisini de son derece dikkat dağıtıcı bulduğum için pek aldırış ettiğimi söyleyemem. Aslında, ben Ya esnemeyi bırakmasını ya da söyleneni yapmasını önerecektim ki, büyükbabam lafı ağzımdan aldı ve ona yatağa gitmesini emretti."

Durakladı, kaşlarını çattı. Öfkeli kardeşi haykırdı: "Hayır! Yatağa gitmesini emretti, değil mi? Asla Hayatımda bu kadar ilginç bir hikâye duymadım, bir servet verseler kaçırmazdım! Yerinizde olsam ben de yatağa giderdim, çünkü eğer üstünüz başınız ağır değilse çok tuhaf bir durumdasınız , sözüme güvenin! Büyük ihtimalle yarına kadar isilik olursun."

"Lanet olsun genç kuru botlara!" dedi Vincent aniden, kesintiyi görmezden gelerek. "Ona beni meletmeyi öğreteceğim!"

"Bunun bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun?"

"O zaman değil, ama şimdi biliyorum. Bildiğimden çok daha iyi, benim küçük kuzenim Richmond! Emekli olmak için bir bahane uydurmuş olsaydı, şüphelenirdim ve o da

D n ona yaramazlık yapıp yapmadığını sorduğumu biliyordu - iyilik yapmaya çalıştığım her seferinde verdiğim zarar harika!"

Hugo'nun kaşları hafifçe çatılmıştı. "Uygun değil," dedi. "O saatte olmaz! O kadar deli olamaz! Vincent, alacağı riski ! Odasında olmadığından emin misin? onu bulmaya gittiğinde?"

"Uyumadığından çok eminim. Kapısı kilitliydi ve uyuyor olsaydı onu uyandırmış olmalıydım, ama odada duyulacak tek bir ses bile yoktu. Richmond bana cevap vermekte neden tereddüt etsin ki?"

"Bunu sana söyleyebilirim!" dedi Claud. "Dahası, keşke bu kapıyı kilitlemiş olsaydım!" Hugo ıstakasını bıraktı, pencerelerden birine doğru yürüdü ve ağır perdeyi araladı. "Hava bulutlu. Yağmur yağacak gibi görünüyor," dedi. "Bana bazen geceleri teknesiyle açılıp balık tuttuğunu söylediDeniz balıkçılığı hakkında benden daha çok şey biliyorsun: Bu gece bunu yapma olasılığı var mı?"

Vincent omuz silkerek, "Tanrı bilir!" diye cevap verdi. "Ben olsam Çünkü sıırılsıklam olmak beni eğlendirmiyor. Işık belirsizken denize açılmayı da tercih etmem. Ama ben Richmond değilim. O da geceleri denize açılıyor mu? Bana neden hiç söylemedi acaba?" "Sizin buna bir son vereceğinizden korkmuş olabilir."

"Sizden daha çok korktuğunu tahmin etmeliydim ama bu size söylemesini engellemedi."

"Ona kapısını neden zaman kilitlediğini sorduğumda bana söyledi. Ona inanmadım ama doğru olabilirdi."

"Olabilir, ama Hugo, bu hiç hoşuma gitmedi! Bu lanet olası velet neyin peşinde?"

"Biliyorsam ne olayım!" dedi Hugo.

"Şey, eğer daha aptal bir çift aptal gudgeon ile tanışsaydım -!" diye haykırdı Claud tiksintiyle. ", eğer genç Richmond dışarı çıktıysa, neyin peşinde olduğu apaçık ortada! Ve söylemeliyim ki, eğer siz ikiniz onu yakalamaya çalışmadan biraz eğlenmek için sıvışıp gidemiyorsa, bir şeyler oluyor demektir. hangi oyunda uçtuğunu ve tüm bu tozu kaldırdığını öğrenin! Seni dinleyen herkes, onun bir gün Posta'yı soyun!" Her iki dinleyicisinin de kendisine baktığını fark etti ve hatırı sayılır bir hiddetle ekledi: "Ve Sanki genç bir kulübün kombinezonlu bir ilişki yaşadığını hiç duymamışsınız gibi bana bakıp durmayın, çünkü bu çok kahverengi bir görüntü olur!"

"Tanrım, acaba haklı olabilir misin?" dedi Vincent. Hugo'ya baktı. "Düşünmemiştim ama sanırım öyle olabilir."

Hugo başını salladı. "Hayır. Ondan bir iz yok. Henüz o yolda değil. İç etek giymeye başlasaydı bunu bilirdiniz."

"Senin sorununun ne olduğunu anlayabilirsem İkisi de!" dedi Claud. "Neden zavallı çocuğu rahat bırakmıyorsunuz? Ona bir zarar gelmeyecek! Neden ki?" "Hugo onun bir kaçakçı çetesiyle birlikte olduğunu düşünüyor," dedi. Vincent sertçe. "Ne?" diye nefes nefese kaldı Claud. "Richmond'u düşünüyor- Hayır, kes şunu! Duyduğum onca saçma fikir arasında-! Buna inanmıyorsun, Vincent!"

"Neye inandığımı bilmiyorum!" dedi Vincent, elini sallayarak. Pencerenin önündeki perdeyi, tedirginliğini belli edecek bir şekilde yeniden araladı. "Bildiğim tek bir şey var, o da Richmond geldiğinde gerçeği öğreneceğim!"

"Eğer ona bir kaçakçı çetesine katılıp katılmadığını soracaksanız, umarım mantarınızı çeker! Ben buna kesik hakaret diyorum! Böyle şeyler söylemeye devam edemezsin. çünkü o çılgınlık yapmaya gitti!"

"Bundan daha fazlası var," dedi Hugo. "Ottershaw onu fare deliğindeki bir kedi gibi izliyor ve ondan şüphelenmek için iyi bir nedeni olmasa bunu yapmazdı. Henüz bir kanıtı yok, yoksa bunu bilirdik, ama-eh, keşke delikanlı içeri gelse!"

Claud

'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Seni Rye'da çene çalarken bulduğum şu binici subaydan mı ? Richmond şüphelileri mi? Bunu kastetmiş olamazsın!"

"Evet, ama ciddi ," diye cevap verdi Hugo suratsızca. "Delikanlıyı suçüstü yakalamaktan daha çok işine yarayacak bir şey yoktur, bu konuda hiç kuşkunuz olmasın!"

"Buna cesaret edemez! Hayır, hayır! Anlatsana Hugo, Darracott'un Darracott'u mu?" "Richmond onun kurduğu tuzağa , bu onun için bir şey ifade etmez. Veba çocuğu alsın! Onu Ottershaw'ın sandığı gibi bir ahmak olmadığı konusunda uyarmıştım ama tencere-emin olun ki o bir meedless!" Kendini kontrol etti ve bir an sonra şöyle dedi. "Peki, konuşmak ücret ödemeyecek!" "Aynen öyle!" dedi Vincent. "Belki de bana neyin ücret ödeyeceğini söylersin!"

"Bunu bana delikanlının nerede olduğunu bildiğim zaman sor! Sadece

Şu anda yapabileceğim tek bir şey var: Dower House' kadar yürüyüp hayalet yakalayacağım! Olabilir.

"Eğer buranın izlendiğini öğrenirsem, en azından delikanlıdan henüz haber almadıklarını anlarız, çünkü onu orada arıyorlar!" Vincent'a baktı. "Eğer beni buraya çağırırlarsa, bir çeşit

benim için bir hırsızlık: biz bir esinti yükseltmek istemiyorum! Yukarıda ne yapıyorlar? Teyzelerim yatmadı mı daha?"

"Ben odadan çıktığımda gitmemişlerdi ama Elvira Teyzem gitmek üzereydi. Boğazının ağrıdığını ve üşüttüğünü söyledi. Şimdiye kadar emekli olmuştu. Anthea Bayan Flitwick'i bulmaya gitti.

Nasıl demleneceğini bildiği bir içkiden bahsediyor! Yani büyük ihtimalle mutfakta. O mu

biliyor musun?" "Hayır, bilsin de demiyorum! Buraya gelirse onu başından sav! Sanırım lord hazretleri hala ayakta?"

"Annemle tekrar oynamaya başladıklarından beri anlaşmazlığa düştükleri her konuda, ikisinin de bir süre daha ayakta kalacağını varsayabilirsiniz."

Vincent alaycı bir şekilde cevap verdi.

"Eğer yaptıkları buysa, başka bir şeye kulak asmayacaklardır. Ben gidiyorum," dedi Hugo ve ceketini almak için döndü.

Daha o konuşurken kapı açıldı ve Anthea yüzü kâğıt gibi bembeyaz, telaşla odaya girdi.

"Hugo!" diye soluk soluğa bağırdı. "Lütfen gel, lütfen çabuk gel! Sana ihtiyacım var!"

İki adımda ona ulaştı. Onun titrediğini gördü ve omuzlarını kavradı. "Sakin ol, genç kız! Ne ? Hayır, kuzenlerini yırtmana gerek yok! Çıkar ağzındaki baklayı! Richmond mu?"

Başını salladı ve sesini kontrol etmeye çalışarak şöyle dedi:

"Yaralanmış, çok kötü kanıyor! John Joseph ölümcül olmadığını söylüyor,

ama bilmiyorum! Seni bulmak için koşarak geldiğimde ceketini kesiyorlardı-"

"?" diye araya girdi.

"John Joseph ve Polyphant. Chollacombe da orada, bir de Bayan Flitwick. Biz, o ve ben kilere gittik. John Joseph onu oraya böyle taşıdı. Bilinci yerinde değildi ve yüzü simsiyahtı Hugo! İlk başta kim olduğunu anlayamadım! Üzerinde bir önlük vardı. _"

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Vincent. "doğruymuş! Şimdi ne yapmamızı öneriyorsun kuzen?"

"Delikanlının ne kadar kötü yaralandığını öğrenin!" Hugo cevap verdi. "Gel, aşkım! Buhar yok! Daha otlanmadık!"

"Hayır, hayır!" dedi ve onu odadan dışarı kadar takip etti. "Başarısız olmayacağım! Bu sadece Hugo'nun şokuydu, kaçakçılık yapıyor olmalıydı! Buna inanamıyorum! Richmond!" "Bunun için şimdilik sessiz kal, aşkım!" diye cevap verdi. "Olsun, onu getireceğiz." Geniş yolda adım adım ilerliyordu. Salondan mutfağa giden koridorda ona yetişebilmek için neredeyse koşmak zorunda kalmıştı. "Yapmalıyız Hugo, yapmalıyız! John Joseph nasıl yapılacağını bildiğini söylüyor. Richmond'un yüzündeki isi yıkadı ve Mrs. Flitwick o korkunç önlüğü ve hemen yakmak üzere önlüğünün altına koydu. Çok iyilerdi, Hugo! Her şeyi yaptılar, Polyphant'ı bile!"

Mutfak kanadına açılan kapıya varmışlardı , Hugo kapıyı iterek açınca, Vincent topuklarının ucuna basarak sordu "Hizmetçilerden kaçının bundan haberi var? Bütün ev halkı Richmond'la mı ilgileniyor?"

"Hayır, sadece bu üçü ve sanırım Chollacombe."

Nefesinin altında sabırsız bir haykırış kopardı, ama bu sırada Hugo ve Anthea kilere girmişlerdi, Adamın iri cüssesi ile kapının direği arasında sıkışarak içeri girerken hiç aldırış etmedi.

Yerde yatmakta olan Richmond kendine gelmişti. Arkasında diz çökmüş olan John Joseph tarafından destekleniyordu, Polyphant burnunun altında yanmış tüyler sallıyordu ve çok sarsılmış görünen Chollacombe, Polyphant'ın arkasında oldukça çaresiz bir şekilde duruyordu, elinde bir bardak konyak tutuyordu. Richmond'ın ceketi kesilmiş ve gömleği sol kolundan yırtılmıştı. ve omzuna. Vincent'in omzunun üstünden odaya bir atmayı başaran Claud, gerçekten de bir harabeyi andıran manzara karşısında ürpererek geri çekildi. Orada Baktığı her yerde, uşağının tertemiz giysilerinde bile kan var gibiydi ve her zaman hissettiği gibi Sadece parmağını kesse midesi bulanırdı, aceleyle geri çekildiği için pek suçlanamazdı.

John Joseph kaşlarının altından Binbaşı'ya baktı ve hiddetle şöyle dedi: "Delikanlıyı bu karmaşadan kurtarmak istiyorsak, en iyisini yapmalısın, Mester Hugo! Gadgers'ın başına gelenler Birazdan kapıya vuracaklar, o yüzden daha önce yardım etmek isteyen elini çabuk tutsun!" "Ne kadar kötü ?" Hugo, Polyphant'ı yolundan çekip Richmond'ın üzerine eğilerek sordu.

"Hayır, o kadar kötü değil, ama görünüşe göre kurşun ."
Richmond'u hafifçe kaydırды ve elinde tuttuğu katlanmış bulaşık bezini Richmond'un omzunun üstündeki çirkin yaranın üzerine kaldırdı. Tekrar kanamaya başladı, ama yavaşça. Hugo gördü

Kan çoğunlukla yırtılmış etten geliyordu; ve kısa bir inceleme, eğik bir açıyla omuza girmiş görünen kurşunun onu tatmin etti, herhangi bir hayati parçaya dokunacak kadar derine nüfuz etmemişti. Neşeyle şöyle dedi: "Pekala, halledilmesi gereken ilk şey bu. Ama onu üzerinde çalışabileceğim bir yere götüreceğiz. Hayır, Anthea, biraz kan akıtmak onu öldürmez! sabah odasına ışık getirsin, sen, Polyphant! Bir tas sıcak su, varsa bol miktarda tiftik ve

Brendi: Şuraya götür, Chollacombe! Haydi bakalım, seni iyi kalpli genç!" Konuşurken eğildi ve görünürde bir çaba harcamadan Richmond'u kollarının arasına aldı.

Richmond, hâlâ sersemlemiş ve baygındı, mırıldandı: "Sanırım ejderhalar. İki . Net göremiyordum, ışık kötüydü. Home Wood'da. Beni gümbürdetmiş olmalılar."

"Çekil , Vincent!" Hugo yükünü kapıya doğru taşıyarak, "Çekil önümden!" dedi. "Bekle, seni aptal!" Vincent dedi ki. "Çocuğun Saklan! Onu sabah odasına götüremezsiniz! Eğer aramızda süvariler varsa, arama izinleri olmalı: onları her an üzerimize salabiliriz.

Bir dakika! Onu burada, bu halde bulmamalılar!" "Hayır, ona bakmak için daha iyi bir duruma getireceğiz. Aptal olma, dostum! Eğer istedikleri Richmond'sa, delikanlı burada, olması gereken yerde olmalı! Onu saklamanın bir anlamı yok: Daha fazla uzatmadan Ottershaw'a teslim etsen iyi olur! Bu karmaşadan daha iyi bir çıkış yolu bulmalıyız. Nay, sneck up, Vincent! Zaman kaybediyorsun, ve belki de elimizde çok az şey var."

Vincent geri çekildi, ama öfkeyle konuştu: "Onu saklamaktan başka ne yapabiliriz ki? Onları doğruca bu eve getirdi, Her yerinden kan damlıyordu, hiç şüphem yok, lanet olası küçük aptal, ve onu uzaklaştırmaktan başka ne yapabiliriz? Eğer yapabilirsek!"

"Özür dilerim, Dower House'u koruyorlardı."

Richmond hâlâ çok zayıf ama oldukça güçlü bir sesle, "Pencerede ışık yok," dedi. "Pencerede ışık yok. Bu Spurstow'un işareti. Hugo ona gelmemi söyledi. Peasmarsh'tan çok uzak olmayan bir yerde neredeyse yakalanıyordum. Çok sıkışık!" Hugo onu sabah odasının ortasındaki masanın yanındaki sandalyeye oturttu, ama koluyla onu desteklemeye devam etti, Chollacombe'un hala içmekte olduğu konyak için elini uzattı.

tutuyordu. Bardağı Richmond'un dudaklarına götürdü ve içkiyi yutmasını sağladı. Yüzü oldukça sakindi, ama her zamankinden biraz daha ciddiydi; etrafına baktı ve

Anthea'nın masaya koyduğu bir tas su, tiftikler ve Bayan Flitwick'in topladığı yırtık çarşaflar: "Sen bu işe nasıl karıştın, John Joseph? Bay Richmond'la birlikte görüldün mü?"

"Hayır, ben sadece geziniyordum ve pipomu , silah sesini duydum, ama ne bir süvarinin ne de bir serserinin kılını bile görmedim."

"Onlardan kurtuldum. Beni sadece bir an görebildiler," dedi Richmond, Hugo'nun elleri altında yüzünü buruşturarak. "Eve ulaşabileceğimi sandım ama sanırım yol boyunca kan kaybediyordum.

Göremediğimi fark edince kendimi çok sersemlemiş hissettim-" Hugo yarayı temizlemeye başladığında dişlerini sıkarak sözünü kesti.

"Bu kadar yeter, Mester Hugo. Onun geldiğini gördüm.

Şuradaki ahırın köşesine yığıldı, ben de onu hemen içeri getirdim ve yüzündeki isi yıkadım.

İlk iş olarak." "Bu iyi; buraya gelmeden önce ormanda arama yapacaklar," dedi Hugo, gözlerini görevinden . "Şimdi kendi odana dön John Joseph: Bu işe karışmanı istemiyorum. Söyle bana Richmond: Sana neden ateş ettiler?"

"İçlerinden biri durmadım. Duramadım, çünkü önlüğümden kurtulacak zamanım olmadı," dedi Richmond sarsılarak. "Yüzüm de karardı Hugo!"

"Üzgünüm delikanlı, ama bu yarayı elimden geldiğince sıkı sarmak zorundayım, yoksa hepimiz düşeceğiz. Kelepçe takmak yok muydu?"

"Hayır. Bağırdıklarını duyana kadar orada olduklarını . Sonra bir o tarafa bir bu tarafa kaçarak koştum. Ormanı onlardan daha iyi biliyordum, fazla ışığa ihtiyacım yoktu."

"Ottershaw orada değildi," diye karar verdi Hugo. "Ateş emri vermemiştir ve senin vurulduğunu öğrendiğinde de buna razı olmayacaktır." Richmond'un kolunu sıkıca tutan Vincent, Binbaşı'ya bakarak şöyle dedi: "Çocuğu kaçak mallarla yakalamadıysa, ona karşı bir davaları yok demektir. Ona ateş etmeye gelince, hem de kendi arazisinde!" "Eğer önlüğü ve siyah yüzü olmasaydı, bunu bütün işi berbat etmek için kullanabilirdik.

Seni lanet olası genç aptal, o teçhizatı giymek nereden aklına geldi?"

"Tanınmak istemediğim için kendimi gizlemek zorunda kaldım. Daha önce, Dower House'da kılık değiştirmeyi hep ertelemiştim. Bu gece yapamadım. Sanırım Ottershaw Tahmin etmiştim, bir süre önce. Sıcak bir koku aldığımı biliyordum. Bu yüzden hava kararır kararmaz malları götürme riskini aldım. Tek şans bu gibi görünüyordu. Bu kadar erken saat olmaz. Diğer planıma geri dönmek istemedim ama dönmek zorundaydım çünkü-"

"Tut onu, Hugo! Yine gidiyor!" Vincent hızla Richmond'un kolunu bırakarak konyak sürahisini aldı.

"Rahatsızlık vermek istemem," dedi Claud, uğursuz bir sesle, "ama sanırım bir damla da içeceğim! Kan görmeye dayanamıyorum: asla dayanamadım! Elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum, ama yapamam ve sen o kâseyi götürene kadar masaya yaklaşmayacağım, bu yüzden bana bir bardak getirirsen sana minnettar kalacağım, Vincent. Sen değil, Polyphant! Ceketinin her tarafı kan olmuş!"

Vincent ona doğru baktı, kanepede oturuyordu, mendilini ayağına bastırmıştı ve küçümseyerek haykırdı: "Tanrı aşkına, bu kadar cıvık olma, Seni sefil değirmenci! Gören de sanacak ki

Yaralandığını! Cehennem ve şeytan, bayılacak!" Az önce doldurduğu bardağı bıraktı.
Hugo'nun eline tutuşturdu ve küçük kardeşine sert ve hazır bir muamele için hızla odayı geçti,
Başını dizlerinin arasına soktu ve güçsüzce başını çalışan kurbanının itirazlarına rağmen orada tuttu.
ancak Anthea'nın müdahalesiyle kurtarılabildi.
Vincenta onu bırakması için yalvardı, böylece düz yatabilecekti.
Kanepeye uzan ve boş zamanlarında kendine gel. "Kokulu tuzları al Claud ve gözlerini kapat! Bayılmamalısın!" dedi ona ısrarla. "Chollacombe, hemen bir bardak daha getir!"

Bu arada Richmond'un rengi biraz yerine gelmeye başlamıştı.
Konyağın bir kısmını yuttu ve mırıldandı: "Bir daha gitmeyeceğim. Şimdi daha iyiyim. Bana bir dakika ver! Sadece -şeytan gibi acıtıyor- yaptığın şey!"

"Seni istiyorsam, bunu yapmak zorundayım delikanlı.
Kanamayı elimden geldiğince durdurmaktan başka bir şey yapacak zamanım yok ve sıkıca sardığım için çok acıyacak, ve orada bir kurşun var, biliyorsun. Hadi, şimdi bir lokma daha yut ve şampiyon ol!"

Richmond itaat etti. Hugo'nun koluna yaslanmış rahat bir şekilde yatıyordu ve ona bakarak şöyle dedi: "Sana yalan söyledim. Buna mecburdum. Bu benim sorumluluğumdu: Onları orada bırakamazdım.
Lurch! Her şeyin güvende olduğunu görmek zorundaydım.
Komuta bendeydi, görüyorsunuz, çünkü bu benim planımdı." Binbaşı hafifçe gülümseyerek ona baktı. "Ne de olsa iyi bir subay olacaksın," dedi. "Şimdi tekrar öne eğil: Neredeyse bitti."

"et! Onu yakaladım," dedi Vincent. "Bundan sonra ne yapacağımızı biliyorsam ne olayım! Onu öldürmeye çalışmayacaksın.
Bütün akşam bizimle olduğuna Excisemeni ikna ettin, değil mi? Eğer buradaki kan lekelerinden kurtulabilirsek.

izler onları yan kapıya götürecektir, hava takip edilebilecek kadar aydınlanır aydınlanmaz." Richmond'ın kıvrandığını hissetti ve

onu sıkıca tuttu. "Canın yanarsa çok iyi hizmet etmiş olursun: Sana harcayacak sempatim yok! Hugo'nun sana söylediği onca şeyden sonra, fesatlık içinde olmadığına dair bana güvence verdikten sonra, bu gece lanet olası itibarsız bir işe kalkışacak kadar nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun, bana tek bir arzu ilham ediyor, o da değersiz boynunu sıkmak!"

"Yapmak zorundaydım! Fıçılar hâlâ buradaydı!" "Hâlâ nerede?" Vincent sertçe sordu. "Burada. Pasajda. Son seferden beri koş."

"Hangi geçit?" Vincent ani ve şaşkın bir kuşkuyla ona bakarak sordu. Ama yüzünü göremiyordu, çünkü büyük bir acı duyuyordu.

Richmond nefes nefese kaldı ve alnını destekleyici kol. Vincent onun kara başının tepesine baktı. "Bana bir sır bulduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Geçit mi?" Richmond bunu söylemeyi başardı: "Evet. Bu uç. Spurstow diğerini yıllar önce buldu." Durdu, birkaç dakika konuşmaya devam edemedi. Vincent hızla Hugo'ya baktı, ama Hugo'nun dikkati tamamen ne yaptığına odaklanmış gibiydi. Şiddetle sinirlenen Vincent, Hugo'nun kendisini dinleyip dinlemediğini öğrenmek için sabırsızca bir istekte bulunmak zorunda kaldı.

Orada bulunanlar arasında etkilenmeyen tek kişi kesinlikle oydu. Bayan Flitwick, makası parmaklarının arasından bırakarak "Ne demek istiyorsunuz, Efendi Richmond?"

"Richmond, mı?" Anthea inanamayarak, "Richmond yapmadın mı?" dedi. "Çocuk saçmalıyor! Olamaz!"

Ne dediğini anlamıyorum!" dedi sarsılarak doğrulan Claud.
"Evet, anlıyorum. Tıkanıklığı giderdikten sonra zor olmadı," dedi Richmond kalın bir sesle. "Çatı çökmüştü - diğer girişten çok uzakta değil. Sanırım şu çukurun olduğu yerde olmalı."

"Boş ver onu!" diye araya girdi Vincent.

"Hayır. Spurstow onu sadece depolamak için kullandı. kargolar-bulana kadar-ve biliyordum-geçit olmalı -Ve tıkanıklığı açmasına yardım etti. Zor bir görevdi ama başardı. Sonrası kolaydı. Sadece diğer girişin nerede bulması gerekiyordu. Elbette evin eski bölümünde. Kiler. Tuğlalarla örülü. Tek korkumuz, içeri girdiğimizde duyulabilecek seslerdi. Hizmetçilerin odası, eski kanada çok yakın. Ama bir gece kötü bir fırtına çıktı, o zaman oldu!"

Bu açıklamaları ağzı açık dinleyen Claud, "Vay canına!" dedi. "Biliyorsun, bundan kaçış yok! Genç Richmond cehennem doğumlu bir bebek, tamam ve sıkı, ama Jüpiter adına, o biraz dab!"

"Bu evi bir kaçakçı dükkânı olarak kullanmak için biraz aptalca değil mi?" dedi Vincent, küçümseyen bir sesle.

"Ben cehennemde doğmuş bir bebek değilim!" Richmond başını kaldırdı. "Bu, Beş Dönüm'ün yanındaki ahır kullanmalarına izin vermekten daha kötü değil - ki bunu hep yaptılar! Büyükbabam öyle demezdi!"

"Aman Tanrım-!" Vincent'ın gözleri yeniden Hugo'nun yüzüne kaydı, ama Hugo hâlâ ona bakmıyordu. "Dinle, seni genç aptal!" Vincent sertçe konuştu. "Bununla kaçakçı olmak arasında bir fark göremiyor musun?"

"Ah! Evet, ama o kadar da kötü olduğunu düşünmemiştim. Bunu sadece spor olsun diye yaptım! Bundan bir çıkarım yok ve Büyükbabam bir daha asla çocuk olmama izin vermeyeceğini söylediğinde.

Asker, artık hiçbir şey umurumda değildi! Anlayamazsınız. Bu bir anlam ifade etmiyor." "Usta Richmond, Efendi Richmond!" dedi Chollacombe, gözlerinde dehşet yaşları . "Bunu duyacağımı hiç düşünmemiştim-"

"Böyle konuşmanın bir anlamı yok!" diye tersledi Bayan Flitwick. "Bir yargı, bu! Daha iyi bilmesi gerekenler hakkında bir yargı ve hiçbir şey bana şunu söyletemez farklı!" "Yapıştırma sıva!" diye sözünü kesti Hugo emrederek.

Kendisini onun yardımcısı olarak atayan Polyphant ayağa kalktı ve aceleyle konuştu: "Evet efendim, hemen! Özür dilerim, eminim! Dikkatimin dağılmasına izin verdim, ama bu bir daha olmayacak! Ve makas! Bayan Flitwick, makas! Aman Tanrım, hanımefendi, bende!"

Richmond, Hugo'nun yaptığı işi yapıştırma sıva şeritleriyle olabildiğince sıkı bir şekilde örtmeye başlamasıyla yüzünü buruşturarak şöyle dedi: "şekilde ben yaptım! Ottershaw her zaman şüpheliydi.

Spurstow'dan. Ne zaman bir kaçış beklendiğini duysa Dower House'u izlemeye başladı. Burayı kullanmayı çok zorlaştırdı. Bu işe böyle girdim. Ottershaw'ı bir megrim kadar mavi gösterebileceğimi gördüm. Ben de öyle yaptım. Fıçıların Dower House'a nasıl girdiğini şimdi bilmiyor. kıyıda buraya getirdik ve yolun geri kalanını geçitten geçirdik. Ama ben hiç Pasajın bu ucunda kalsınlar! Ya da buradan götürülmelerine izin verin -bu geceye kadar, o zamana kadar- yapabileceğim başka bir şey yoktu. Yapmak zorunda kalabileceğimi biliyordum, bu yüzden hepsini yaptırđım.

Parktaki midilliler. Fıçıları oraya taşıttım: eve getirmek çok tehlikeliydi. Tek sorun şuydu: Ottershaw'ın benim kokumu aldığını biliyordum ve onun da burayı gözetlemediğinden emin değildim, bu yüzden sahte bir koku bırakmalıydım. Bu yüzden böyle bir şey yaptık.

Erken. Ottershaw günün saatine göre çok büyümüş. Mecburen

Bunun gerçek bir kaçış olduğunu düşünmesini sağladık ve herhangi bir gözcü yerleştirilmeden önce kaçmayı umuyorduk. O yaptı." Richmond başını kaldırdı ve dehşet içinde ona bakan kız kardeşi gözlerindeki parıltıyı gördü. "Bu kovalamacaların en iyisiydi, sonuncusuydu!" dedi solgun dudaklarında coşkulu bir gülümsemeyle. "Bilmiyorsun-! Keşke bunu bir şey için almamış olsaydım.

Kendi topraklarımızda güvende olduğumu kabul etmeliydim, ama takipten kurtulmuştum ve buraya dönmemi bekleyen biri olacağını hiç düşünmemiştim. Geçit dışında daha önce hiç geri gelmemiştim. Jem dedi ki

Bir gün suçu üstlendi, ama yakın dövüşü hiç hazmedemiyor. Bir keresinde güpegündüz fiçıları toplayıp uskumru ağlarını çektiğimizde bile bundan hoşlanmamıştı!

Benimle bir daha asla çıkmayacağına yemin etti, ama hiçbir eksperin bunu yapmaya cesaret edebileceğini düşünmeyeceğini biliyordum.

gerçekten çok tehlikeli değildi." küçük bir kahkaha koptu. "Bir donanma gemisi tarafından selamlandık: Jem'in yüzünü görmeliydin! Ama fiçılar uskumrunun altında saklıydı - Seamew'i onlarla birlikte taşırmıştık! Ben teklif ettim onları gemideki teğmene sat: sadece şaka yapıyorum! -Ve tabii ki sağ salim çıktık!"

Gözleri yuvalarından fırlayarak dinleyen Claud uzun bir nefes aldı. "Burada nasıl yaşadığımızı düşündüğümde, hiç hayal etmediğim bir şekilde

bir barut magazininde daha güvenli görüş-! En azından iyi bir şey var! Newgate'e gideceğinden korkmaya gerek yok! istediğim, o düpedüz deli! Onu yıllar önce Tımarhaneye yatırmalıydık!"

"Kızgın değilim!" Vincent dedi ki. "İp olgunlaştı!"

"İşte!" dedi Binbaşı, son sıva şeridini de bastırarak. "Kes, Polyphant! Sanırım bu işe yarayacak."

"Çok güzel, efendim!" dedi Polyphant, dikkatlice kopararak Alçının sarkan ucu. "Söylememe izin verirsiniz, gerçekten harika bir eser!"

"ükarda tutmasını umacağız. Yoksa sonu Newgate'te bitecek!"
"Bu," dedi Vincent sert bir sesle, "bu Bundan sonra ne yapacağımızı düşünemezsek, bu son derece olası! Zihninizi bu lanet olası genç alçağın yarasından uzaklaştırabilerseniz, belki de bu soruna uygularsınız, çünkü bu benim zavallı yeteneklerimin oldukça ötesinde çözün!" "O zaman göreceksiniz ki Ajax En iyisi!" diye karşılık verdi Binbaşı sırtarak. "Öyleyse biraz acele etmeliyiz. Süvariler Ottershaw'a rapor vermeye gitmiş olacaklar, ama bildiğimiz kadarıyla uzağa gitmeleri , yüzden nedenini sormadan ya da tartışmadan hepiniz size söyleyeceklerimi yapın! Bayan Flitwick, biz eksperlerden kurtulana kadar sizin yolumuzdan çekilmenizi istiyorum: bu işe ne kadar az insan karışırsa o kadar iyi. Bu yüzden gözlerden uzak durun ve olan biten hakkında kimseye tek kelime etmeyin! Chollacombe, birkaç paket iskambil kağıdı, bir konyak kadehi daha ve Bay Richmond'dan soyuldun, evet, bunu kastediyorum, öyleyse çek git! Anthea, tatlım, bیلardo salonuna git ve Claud'la benim paltolarımızı getir, olur mu? Hayır, toparlan, genç kız! Richmond'un kabuklu yemişlerini kurtaracağız, hiç korkma!"

Gülümsemeye çalışarak başını salladı ve aceleyle uzaklaştı.

"Claud," dedi Binbaşı, gözleri parlayarak, "donun hariç üzerindeki her giysiyi istiyorum! Haydi delikanlı, bana bakıp durma, yoksa seni tekrar saygıdeğer biri yapmadan Anthea'yı geri alırız! Bu sensin. Richmond'da değil, ateş yerde ve onun için kıyafetlerinizi istiyorum!"

"İşte, hayır diyorum!" diye haykırdı Claud, dehşete düşmüştü.

"Eğer düşünüyorsan

Richmond'un kıyafetlerini giyeceğim - kahretsin, kana bulanmış olmasalar bile hoşuma gitmezdi ve-" "Ayakkabılarını çıkar ve elini çabuk tut!" diye sözünü kesti Vincent, ona doğru ilerleyerek. "Eğer yapmazsan, seni bayıltırım ve soyarım. kendim! Acele et!"

Yüzündeki ifade o kadar ürkütücüydü ki, Claud aceleyle oturup zarifçe ütülenmiş ayakkabı bağlarını çözdü.

Ayakkabılarını ve çizgili çoraplarını çıkarır çıkarmaz Vincent onu sarsarak ayağa kaldırdı, boyun örtüsünü yırttı ve yeleğinin düğmelerini açmasını ve aynı şeyi pantolonuna da yapmasını emretti. Omzunun üzerinden şöyle dedi: "Sana saygılarımı sunuyorum, Hugo! Ama Claud neden ormanda gizleniyordu? Görüyorum ki aklı başında hiçbir Exciseman Kaçakçılıkla uğraştığını düşünmemiz mümkün değil, ama kaçışını açıklayacak bir nedenimiz olmalı. meydan okudu!"

"Hayır, yat!" dedi Binbaşı sitemle, Richmond'ın yırtık ve kana bulanmış gömleğini yere fırlatarak. "Hafızan çok zayıf! Ackleton'ların onu lime lime etmek için pusuya yattığını düşündü, tabii ki! Bu onu öyle korkutmuş ki Ne bağırдықlarını tam olarak duyabiliyordu -örneğin Kral adına durmak gibi bir şey ! Bırakın

Yalnız silahı yoktu, çok gıdıklayıcı bir durumdaydı -

Ackleton'ların bir daha bakmasını yasakladığı erdemin en önemli parçasıyla oynayıyordu!"

"Eğer böyle bir hikayeyle bir ilgim varsa lanetleneceğim.

Bu!" dedi Claud öfkeyle. "Neden, bir daha asla burada yüzümü gösteremeyeceğim!"

"Neden isteyeesin ki?" dedi gülmekten titreyen Vincent. "Bu muhteşem, Hugo! İşte, Polyphant, Bunları al, Bay Richmond'ınkileri de bana ver! Claud, Richmond'un pantolonuna bakmana gerek yok: tek yapman gereken girmek: Hatta senin için yukarı çekeceğim! Dar olacaklar, ama içine oturmak zorunda kalmayacaksın. kanepeye uzan!"

Zorbalıkla kuzeninin iğrenç pantolonuna sokulan Claud o kadar öfkelen-di ki, akrabalarına şunları söylerken yüzü kıpkırmızı oldu hiçbir şeyin onu önerilen oyunda yer almaya ikna edemeyeceğini söyledi. "Elim pek yatkın değil Yumrukları ve kavgaları sevmem, ama ben bir rom değilim ve ikinizin böyle bir hikaye uydurmanıza izin verirsem lanetlenirim. benim hakkımda! Bana bir servet teklif etseniz bile olmaz!"

"Kimse sana bir servet teklif etmeyecek, kardeşim," dedi Vincent, onu kanepeye iterek ve Richmond'ın çizmeleri. "Çek şunu!" "Sana edileni yapmazsan, biz seni Excisemen'lara gösterirken, seni uyutacak kadar ağır bir suratla karşılaşacaksın."

"Düşün, delikanlı!" Hugo araya girdi. "Eğer Ottershawı kandırıcaksak, biraz inandırıcılığı olan bir hikâye uydurmamız, çünkü bunu kolay kolay yutmayacaktır!"

"Olasılık mı?" diye soluk soluğa kaldı Claud. "Şey, tüm-"

Hugo aceleyle, "Hayır, senin doğru biri mi, yoksa bir puding kalbi mi olduğunu nereden bilsin?" dedi. "Ackleton'a ne olduğunu bildiğinden emin olabilirsin. Buraya geldiği gece, ve aptalca bir şekilde O zamandan beri fırsat geçerse sana neler yapacağını anlatıp duruyor. Gerçeğin bu kadarını bildiğine göre, geri kalanına inanmamakta zorlanacaktır.

Çünkü iyi biliyor ki, eğer yanlış bir Şey yaparsa
Richmond'a karşı bir suçlama olursa bunun bedelini Şeytan
öder ve onun için sıcak bir zift olmaz!" Durakladı ve sonra
Claud

Hala isyankar , ekledi: "Aptal durumuna dűŐsen de önemli deęil,
Claud. Eğer gerçeği Ottershaw'dan gizleyemezsek, sadece
Richmond değil, aynı zamanda
her Darracott aramızda."

Richmond birdenbire Şöyle dedi: "Hayır! Claud'dan bunu
yapmasını isteyemezsin! Yapmazdım, yapamazdım!" "Buna
inanıyoruz!" diye karşılık verdi

Vincent. "Ne var ki, Claud'un bizim adımıza senin sandığımızdan
daha çok önem veriyor olması mümkün! Hadi ama Claud! Bir
grup hödűęün sana gülmesi senin için ne fark eder ki?" Ne yazık
ki ekledi:

"Yıllardır sana gülüyorlar!"

Claud'un bu konuşmanın ilk bölümünü dinlerken duyduğu
Şaşkınlık ve memnuniyet hızla değişti. Yüzünde alaycı bir ifade
belirdi ve tam konuşmasını bitirmek üzereydi ki

Polyphant, Richmond'un boynuna boyunbağı bağlamakla
meşgulken, durumu kurtarmak Şöyle dedi: "İzin verirsiniz Bay
Vincent, Őunu söylemeye cűret edeceęim.

Bay Claud'un her Şeye gücü yeter!"

Claud bocaladı. Anthea o anda odaya geri döndű ve onu
kardeşinin kan lekeli pantolonunu yarım yamalak giymiş halde
görünce doğal olarak sendeledi,
ve topuklu ayakkabılar. Bu tuhaf dönűŐümün nedeni kendisine
kısaca açıklandı ve bunun üzerine hemen kendisini açıkça
gerekli olan ikna etme görevine

Claud'u kendini öldürmeye ikna etti. Claud'un
konuşmasına fırsat vermeden, ona o kadar çok teşekkür
etti ki

onun için son derece zor hale getirecek kadar sıcak

Zihni, onun rıza gösterdiğine dair açık inancından kurtulmuştu. O zamana kadar onun asaletine hayran kalmış, daha sonra sonsuza dek ona gösterilecek saygının kehanetinde bulunmuştu.

tarafından takdir edilen Claud, bu işi hayranlık uyandıracak şekilde başarabileceğine olan inancını dile getirmişti.

plana daha fazla itiraz etmeyecek kadar uzlaşmıştı. Polyphant, Richmond'u kendi

Sonra da Binbaşı'yı yardıma çağırdı.

Claud'un giydirme görevinde ona yardımcı oldu. Bu olaydan zevk aldığı belliydi ama ne olduğunu sadece o biliyordu.

sevincinin nedeni; ve kimse tahmin edemezdi ki

çevik parmakları ayakkabı bağları ve düğmelerle uğraşırken, , iğrenç Crimplesham'a karşı en çılgın hayallerinin ötesinde zafer kazandığı hayaliyle doluydu. Crimplesham ne olduğunu asla öğrenemeyebilirdi.

Ama Crimplesham da herkes gibi, kendisinin titizlikle dışında tutulduğu, uşaklar gibi önemsiz kişilerle birlikte çok garip şeyler olduğunu biliyordu.

Kendi efendisinin bile sırdaşıydı. Ve eğer Crimplesham ne olduğunu öğrenmeye çalışırsa, Polyphant'ın dudaklarının mühürlü olduğunu söyleyerek kendisine duyulan güvene layık olduğunu kanıtlama niyetindeydi.

Crimplesham'ı çok kızdıracağı kesin.

"Şimdi, efendim!" dedi, bu işi bilen birinin otoritesiyle

"Sizden rica edeceğim şeyi tam olarak yerine getirme nezaketini gösterirseniz, Bay Richmond'a hem yelek hem de palto giydirmeyi başarabileceğime inanıyorum; birini diğerinin içine yerleştirdiğimi göreceksiniz.

Onu fazla rahatsız etmeden ve el işinizi bozmadan, efendim.

Sizden yardım istemiyorum Bay Richmond. En içten duygularımla sizden rica ediyorum, omuz silkmeye kalkışmayın.

Giysinin içine sağlam bir omuz! Lütfen bu işi tamamen bana bırakın. Neyse ki siz Bay Claud'dan daha zayıf bir yapıya sahipsiniz: gerçekten de, Binicilik Subayı'nın (şakamı mazur görün!) tonlu bir insan olmadığını ve bu yüzden ceketinizin üzücü bir şekilde uyumsuz olduğunu düşünmeyeceğini ummalıyız, değil mi?"

Sürekli konuşarak Richmond'u ceketin içine sokmaya başladı. Claud, onu sarılıklı bir gözle izliyordu, Ama Binbaşı kendisine verilen talimatlara uysalca itaat etti ve Chollacombe odaya girdiğinde o zor iş başarılmıştı. Binbaşı'nın "Aferin!" demesine neden olan bir yetkinlikle. Polyphant başını eğerek teşekkür etti ve şunları söyledi Bay Claud'un siyah ipek çoraplarından birini almak için üst kata çıkacaktı. "Çünkü bana öyle geliyor ki, efendim, bir kaç Makas onu tolere edilebilir bir maske haline getirecektir ve Bay Richmond'un yüzünün karardığını unutmamalıyız, değil mi? Şimdi birkaç dakikalığına yoksam beni bağışlayın!"

Sonra yola koyuldu, acı bir haberle yoluna devam etti. tavsiyesine uyarak birkaç giysisini daha mahvetti.

Binbaşı kendi paltosunu aldı ve omuz silkti. Kulakları çok iyi işiten Anthea nal seslerini duyup sertçe, "Dinle," dedi: "Dinleyin! Hugo, geliyorlar!"

"Şey, birkaç dakika daha idare edebilirdik, ama onlar olmadan da vardiyayı tamamlarız," diye cevap verdi. Sakince. "Vincent, onlar gelmeden önce misafir odasına çık. Kapıyı çalmaya başla ya da lord hazretleri kütüphaneye geldiyse, ona orada katıl! Mektup yazıp duruyorsun, ne istersen!"

geri kalanımız. Ottershaw'ın yaşlı beyefendiyle konuşmasını sağlayın: bu zor olmamalı! Claud'u görmeliyim. Sargılayın ve sahneyi iyice hazırlayın, sonra ayrılacağım, ama neden sizinle özel olarak konuşmak istediğimi söylettirin bana! Çabuk, dostum! İşte buradalar!" Vincent'ı adeta iterek odadan çıkardı ve Chollacombe'a döndü. "Onlara kapıyı açmak için çok acele etme!" diye onu uyardı. "Böyle bir ziyaretçi beklemiyorsunuz, o yüzden istediğin gibi şaşır, ama al

Sen de hakarete uğramış gibi görünüyorsun! Onlara, buraya gelip küstahça sorular soran herhangi bir kaba insana davrandığınız gibi davranın. Size soru soracaklarını sanmıyorum. Sizden tek istediğim, Bay Claud'un bir kaza geçirdiğini aklınızdan çıkarmamanız, ki bu hiçbir eksperini ilgilendirmez, Bay Richmond ve ben bütün akşam burada kağıt oynadık. Onları doğrudan lord hazretlerine götürme: Onları Green Saloon'kapatın ve Lord Hazretlerine haber vereceğinizi söyleyin! Bay Vincent onları görmeyi reddetmemesine dikkat edecektir. Onları misafir odasına götürdükten sonra bir daha görünme!"

"Korkmayın, efendim!" dedi Chollacombe. "Bir beyefendinin evinin kapısını yumruklamaktan başka bir şey bilmeyen bu tür insanların iddialarını nasıl bastıracağımı bildiğime inanıyorum. bu terbiyesizlikle ikamet etmek!"

Kapı tokmağı kesinlikle biraz sertçe vurulmuştu ve bu hareketin Chollacombe üzerindeki etkisi Binbaşı'nın arzu edebileceği şeydi. Bir an çok sarsılmış yaşlı adam, bir sonraki adımda kaskatı kesildi. Öfkeli bir haysiyetin kişileştirilmesi ve yavaş ve Görkemli adımlarla odadan çıktı ve bir kemerden geçerek orta salona açılan geniş geçitte ilerledi.

Hugo kapıyı kapattı ve masada oturmuş, sol kolunu masaya dayamış olan Richmond'a hızlı ve ölçülü bir bakış attı. Richmond'ın beti benzi atmıştı ama gözleri tetikteydi ve kuzeninin araştıran bakışlarına kendinden emin bir gülümsemeyle karşılık verdi. "!" dedi. "Evet, yapacaksın, seni haylaz! Ona biraz daha konyak ver, canım!" dedi Binbaşı, su dolu kâseyi alıp kanepenin yanına, yere koydu. "Daha fazla içersem kafayı yerim," dedi Richmond. onu uyardı.

"Senin sarhoş olmanı istiyorum, delikanlı, neredeyse yarı sarhoş! Söylememen gereken şeyleri söyleyecek kadar değil, ama öyle görünecek sarhoşsun. Bu yeterli bir sebep olacaktır. Sandalyende yayılıp kalmalısın." Kapı açılırken başını çevirdi ve bir an için Anthea'ya kaskatı kesilmiş gibi geldi. Ama odaya giren sadece Polyphant'tı, sendeleyerek yürüyordu ve kötü muamele görmüş bir çorabı nazikçe korkunç bir yığının yanına bıraktı.

Richmond'ın kıyafetleri. Binbaşı dedi ki: "Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam, Polyphant. Ortalık sakinleşir sakinleşmez çek git! Bu işe bulaşmanı istemiyorum, o yüzden şimdi dışarı çık ve teşekkür ederim!"

"Efendim!" dedi Polyphant, zamanının fark ederek yüceldi, "bana vermeyi uygun başka herhangi bir emre seve seve itaat edeceğim, ama asla, asla
Bir Polyphant'ın ihtiyaç anında efendisini terk ya da tehlike karşısında ürktüğü söylenebilir mi!"

"Eğer böyle hissediyorsan, o iğrenç kâseyi gözümün önünden çekebilirsin!" dedi efendisi sert bir sesle.

Bölüm 19

Binbaşı salona gireli henüz on beş dakika olmamıştı ve daha kapıyı açmadan, büyükbabası ile Teğmen Ottershaw arasındaki görüşmeyi uzatma görevinin Vincent'in zekâsını çok zorlamıştı. Amacına ulaşmak için herhangi bir adım atmaya gerek duymuş olması bile olanaksız görünüyordu, çünkü lord hazretleri açıkça Teğmen'in şu anda Bir arama emriyle gelmişti ve iyi dövüşüyordu.

Sahne Binbaşının umduğu gibi değildi. Aralarında pekala vazgeçebileceği iki kişi vardı: Leydi Aurelia hâlâ iskambil masasında oturuyordu; Bayan Darracott da sabahlığını giymiş, masada oturuyordu.

Sandalyesinin yanında duruyordu, güzel yüzü kızarmıştı ve yüzünde büyük bir öfke ifadesi vardı. Lordum Darracott da iskambil masasında oturuyordu, sandalyesi Biraz geriye itilmiş ve bir bacağı diğerinin üzerine çaprazlanmıştı. Önünde, kaskatı kesilmiş bir halde Teğmen duruyordu; şöminenin önünde Vincent duruyordu; ve yiğit bir adam

Süvari çavuşu arka planda ihtiyatlı bir pozisyon . Yüzünde sert bir katılık vardı ama Görünüşü tecrübesiz biri için ürkütücü olsa da Binbaşı tecrübesiz değildi ve bir bakış ona Çavuş Hoole'un inatla Görevini yapmaya kararlı olan Teğmen'in, bir soylunun evine zorla girmeye, sıradan bir insanın daha mütevazı konutuna girmeye olduğu kadar hakkı olduğuna dair inancını paylaşmaktan çok uzaktı.

Çavuş gerçekten de başka bir yerde olmayı diliyordu. Binbaşı'nın da çok iyi bildiği gibi, Gümrük Kurulu'nun emrine verilmekten hiçbir zaman hoşlanmamıştı; ve iş, sadece bir binicilik memuruna eşlik etmek zorunda kalmaya geldiğinde, ona Kendi Albayının zorlamasıyla, bu durumdan hiç hoşlanmamıştı,

Çünkü Teğmen Ottershaw'a değilse bile (ki kendisi subaydan anlamazdı) ona göre yaşlı lord, büyük bir özgürlük olduğuna giderek daha fazla emin olduğu bir şeyi yapmanın hiç de güvenli olmadığı biriydi.

Teğmen de tamamen rahat değildi, ama Calvinist bir görev duygusuyla destekleniyordu ve Lord Darracott'un tavrı karşısında dehşete kapılmaktan çok içerlemişti. Üstlerini, Lord Hazretleri'ne gösterdiği arama emri başvurusunun tamamen haklı olduğuna ikna etmişti ama Kurul'un tutumu temkinli ve isteksizdi ve kendisi açısından yapılacak bir hatanın kariyeri için feci sonuçlara yol açtı. O Emri yerine getirmeye kararlıydı, ama Lord Darracott ona karşı çıkmakta inat ederse bunu nasıl yapacaktı. Karar vermesi beklenmedik derecede zordu. Biri Romalı burunlu bir dul, diğeri de avının annesi olan iki kadının varlığına da hazırlıklı değildi.

Bayan Darracott'un girişi hemen ardından olmuştu ve bunun nedeni oğlunun ama kadar geç bir saatte ziyaretçilerin gelmesinin sadece şu anlama gelebileceğine inanıyordu Matthew Darracott'un atalarının evine döndüğünü öğrendi; bu durum yatağının hazırlanması ve uygun bir akşam yemeği hazırlanması gibi ev işlerini de beraberinde getireceğinden, bütün bu işlere girişmeden önce gelenin gerçekten de o olduğundan emin olmak istemesi çok doğaldı. Salona girdiğinde kayınpederini bir yabancıyı azarlarken buldu. Lord Hazretleri onu görüp içeri girmesini ve (küstah bir adam olarak tanımladığı) yabancıların söylediklerini dinlemesini emretmeseydi, aceleyle geri çekilecekti. Whipstraw) hakkında söyleyecek cehennem küstahlığına sahipti.

Oğlunu. İlk başta Richmond'un kapısına suçlama karşısında oldukça şaşkın görünüyordu, ama Hugo odaya girdiğinde şaşkınlıktan ısıltılı bir öfke.

Hugo'nun girişi beceriksiz bir gizlilik şaheseriydi. Kapıyı ihtiyatlı bir şekilde açtı ve önce kapının kenarına baktıktan sonra, birkaç adım ilerleyerek içeri girmeye cesaret etti. kuzeni Vincent'a sabit bir şekilde bakıyordu. Girişini izleyenler Vincent'ın dikkatini çekmeye çalıştığını ve aynı zamanda durumu genellikle biraz hareket halinde olarak tanımlanırdı. Görünüşü olması gerektiği kadar düzgün değildi ve dudaklarında aptalca bir gülümseme vardı. Bir gün Çavuş onu ilgisiz bir tavırla inceledi; her ikisi de kapıya doğru bakan teyzeleri büyük bir şaşkınlık içindeydi; Vincent ise elindeki bilgi yarışması bardağını kaldırmış, durgun bir küçümsemeyle bakıyordu. Bu, Çavuş'un yüzünü Lord Hazretleri ve Teğmen Ottershaw etraflarına baktılar. Binbaşı o anda göz kırparak ve başını kapıya doğru hafifçe sallayarak kuzenine şu mesajı iletmeye çalıştı onunla özel bir konuşma yapmak istediği bilgisini verdi.

Ottershaw hemen alarma geçerek onu kuşkuyla izledi; lordum onun tuhaf davranışlarından rahatsız olarak sabırsızlıkla şöyle dedi "Oh, sensin, değil mi? Orada öyle dikilip durma. Moonling! Ne istiyorsun?"

"Hayır, olduğunu bilmiyordum!" dedi Binbaşı utangaç bir ifadeyle.

"Sizin deyiminizle arkadaşım yok! Sizin derdiniz ne efendim?"
"Oh, hiçbir sorun yok!" Hugo onu temin etmek için acele etti.
"Sadece kuzenimin burada olup olmadığını merak ettim!"

"Artık burada olduğumu bildiğinize göre, size nasıl hizmet edebilirim?" dedi Vincent yumuşak bir alaycılıkla.

"Oh, önemli bir şey değil!" diye yanıtladı Hugo İnandırıcı değildi. Sonra Teğmen Ottershaw'ı fark etti ve haykırdı: "Ee, delikanlı, sen olduğunu görmedim! Seni bu saatte buraya getiren nedir?"

"Sizin aksinize, efendim, ben buraya önemli bir mesele için geldim. nemliymiş!" diye yanıtladı Ottershaw sertçe. "Belki siz-"

"Eh, zr dilerim!" Hugo vicdan azabıyla, dedi. "I !" Büyükbabasına hitaben özür dileyerek ekledi: "I Yanınızda biri olduğunu bilmiyordum, efendim! Kendim ıkarım! Vincent delikanlı, eğer kalabalık değilsen. Bana bir dakika izin verin: size söylemem gereken bir şey var! Sadece zel bir mesele, önemli bir şey değil!"

Vincent ona belli belirsiz, kibirli bir gülümsemeyle baktı. "nemsiz bir kazazede, kuzen? Ne olduğunu bilmek isterdim. Bana söyleyecek özel şeyiniz olabilir, ama sizin deyiminizle ben çok kalabalığım. Oh, bu kadar cesaretsiz görünme! Birazdan size katılacağım. şart!"

"Hayır, şu anda işe yaramaz. Acil!" dedi Binbaşı umutsuzca. "Oh, Tanrı aşkına-!" diye patladı Lord Darracott. "Kılık değiştirmişsiniz, efendim! Yapabilirsin ve eğer yanınızda görmekten çok memnun olduğunuz bu adamı da götürürseniz size minnettar kalacağım! Size gelince, efendim," dedi Ottershaw'a dönerek, "evimi aramanıza izin vermeden önce sizi lanetlenmiş göreceğim!"

"Evi aramak mı?" diye tekrarladı Binbaşı, gözleri şaşkınlıkla yuvarlaktı. "Bunu yapmak istiyorsun, delikanlı?"

"Evi aramak gibi bir niyetim yok!" dedi Ottershaw. "Lord Darracott'a daha önce de söylediğim gibi, buraya Bay Darracott'u görmeye geldim.

Richmond Darracott, ve bunu yapacağım, efendim! Lord Hazretleri evinin aranmasını istemiyorsa, belki de onu tek yolunun Mr.

Richmond! Bunu yapmak konusunda garip bir şekilde isteksiz görünüyor ve sizi uyarıyorum-"

"Seni terbiyesiz herif, ne cüretle-"

"Hayır, saçmalamaya başlamayın!" diye yalvardı Binbaşı. Ottershaw'a baktı ve başını salladı. "Biliyorsun delikanlı, sen bu saatte buraya gelmemesi gerektiğini Gece! Böyle bir şey olamaz. Dahası, Richmond'ımız Sana oyun oynuyor: Seninle onu bir çarşafın içinde dolaşırken izlediğimiz gece ona nadir bir pansuman yaptım ve hepsini ondan aldım, genç serseri! Bir daha olmayacak: sözüme güvenin! Eh, ama izin vermemelisin Kendini bu kadar kolay kandırabilirsin, delikanlı!" Teğmen kaskatı kesilmiş bir halde arama emrini uzattı. "Belki de, efendim, bunu okumak istersiniz! Buraya herhangi bir aldatmacayı araştırmak için gelmedim!"

Hugo kıkırdadı ama arama emrini aldı ve inceledi, Görünüşe göre bundan büyük keyif alıyordu. Ama Ottershaw'a geri verirken yine başını salladı, ve dedi ki: "Kötü bir hata yaptın delikanlı, ama kendini bir morina kafası yapmaya kararlıysan seni durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok!"

Bu konuşma sırasında Vincent'a bakan Lord Darracott, Vincent'ın sert gözlerinde kararlı bir bakışla karşılaştı. Lord Darracott'un aniden duran bakışları belki de beş saniye boyunca Vincent'ın üzerinde kaldı ve sonra düştü. Vincent enfiye kutusunu çıkardı, kapağına hafifçe vurarak açtı ve bir tutam alıp keskin bir şekilde kesilmiş burun deliğine götürdü. Nefes alırken,

Gözleri tekrar büyükbabasının yüzüne kayd, bu sefer kısa bir süre için, ama hâlâ o merak uyandıran esrarengiz ifadeyi koruyordu.

Lord Darracott'un dilinin ucuna kadar gelmişti.

Ona bakarak ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu, ama kendini tuttu. Bu sert bakış alışılmadık bir şeydi ve onu rahatsız ediyordu; neredeyse küstahçaydı, ama Vincent ona karşı hiçbir zaman küstah olmamıştı.

Lord Hazretleri, Vincent'ın bir şey yapmaya çalıştığını anladı. ona bir uyarı iletti, ancak bunun ne olabileceğine dair henüz hiçbir ipucu yoktu, dilini tuttu ve öfkeli bakışlarını varisine çevirdi. Binbaşı, herkesin görebileceği gibi

Tedirgin görünüyor ve burnunu ovuşturuyordu. Ona bir Vincent'a anlamlı bir bakış fırlattı, o da hemen karşılık verdi, boyun eğmiş bir ses tonuyla "Peki, ne oldu kuzen? Beni daha fazla merakta bırakma, yalvarırım! Açıklamanız gereken önemli bir şey olduğu çok açık, ama bunu neden bu kadar gizemli hale getiriyorsunuz- canım benim, ne kadar aptalım! Çok iyi görünüyorsunuz-

Teğmen-er-Ottershaw'ı tanıyordum, değil mi? -bu aklıma gelmemişti-" "Hayır, onu umursamıyorum!"

Binbaşının sözünü kibarca kesti. "Mesele şu ki-"

aptalca bir kahkaha attı ve yine burnunu ovuşturdu. "Eh, bu işi iyice karıştırdım!" Bir kez daha Teğmen'e döndü, bu sırada neredeyse titriyordu

ve gizlice şöyle dedi: "Sithee, delikanlı, gerçek şu ki, şimdi çekip gitsen ve yarın geri gelsen çok daha iyi olacak!"

"Sizin için, efendim, şüphesiz! Ama hiç niyetim yok-"

"Senin için de daha iyi olacak, düşünsene!" dedi Binbaşı düşünceli bir sırıtışla. "Bu gece Richmond'umuzdan pek bir şey anlamayacaksın, delikanlı!" Aceleyle ekledi ve Bayan Darracott'a ihtiyatlı bir bakış attı: "Gecenin bu saatinde yani! Şimdi, onu göremezsiniz demiyorum, çünkü eğer bunu yapmak için izniniz var-"

Bayan Darracott kendini bir an daha tutamayarak, "Hugo!" diye bağırdı. "Bu adam oğlumu adi bir kaçakçı olmakla suçluyor!"

Sırtışı genişledi. "Onu bu işte görmek için neler vermezdim!" dedi. "Hayır, o zaman hanımefendi, gevezelik etmeyin! Teğmenin kafasında bir arı var, ama onu oraya koyanın Richmond olduğunu söylemek zorundayım, bu yüzden azarlamamız gereken Teğmen değil, Richmond, o hey-go- deli genç haylaz! Eğer böyle bir viskiyle karşılaştıysam- oynak, kapari zekalı delikanlı! Biraz eğlence ve konser için her şey! Bu onun sloganı! Ona gülmekten başka bir şey yapamazsınız.

bu günlerde kendini köpükler içinde bulacak ve hepsi aptalca bir şaka uğruna! Olur ya, ona bir zararı dokunmaz.

biraz korktu ama daha fazla korkmasını istemiyoruz.

"Richmond'un bir haylaz olduğunu söylemeye nasıl cüret edersin?" diye söze karıştı Bayan Darracott sinirlenerek. "O öyle biri değil! Bana bir an bile endişe vermedi.

"Sizin deyiminizle bir kapari zekâlısı olarak, böyle bir düşünceyi aklınıza neyin sokmuş olabileceğini hiç tahmin edemiyorum!" Vincent, "Hayır, sevgili teyzeciğim, tabii ki aklına gelmedi!" dedi. Yorgun bir ifadeyle içini çekti. "Acaba bu muydu merak ettim. Bütün sempatimi kazandınız, Teğmen - itiraf etmeliyim ki, ben de

"Son kurbanı ben değil de sen olduğun için içtenlikle şükrediyorum."

"Vincent!" diye bağırdı öfkeyle. "Söylenecek onca kötü huylu, yanlış şey varken! Çok iyi biliyorsun-"

"Sessiz ol!" diye sertçe sözünü kesti lord hazretleri. "Ben yapmayacağım

Bu saçmalığa daha fazla tahammül edemeyiz! Çocuk ne şakalar yaptığını size söylemiyor hanımefendi, bana da! Benim hiç Her türlü numarayı yaptığına şüphe yok -bütün çocuklar böyle yapar!

çizgi!" Konuşurken Ottershaw'a dik dik baktı, nefes alış verişini biraz hızlanmıştı, yüzü çok asıktı.

"Eh, bunu biliyorum, efendim!" Hugo ona güvence verdi, görünüşe göre bunu kendi üzerine alınmıştı. "Şimdi, kimsenin gitmesine gerek yok.

Delikanlıya bayılıyorum! Richmond'ımızın senden saklandığını düşünmene gerek yok Ottershaw, çünkü lord hazretleri gece yarısı ziyaretçilerinden hoşlanmıyor.

Binicilik memurları ve torununa tokat atacağı söyleniyor! Ne de sana uzaklara gitmenin daha iyi olacağını söylediğim için-

Bu, delikanlının burada olmadığı anlamına gelmez! Burada yeterince iyi, ama zamanınızı seçerken neden sadece çentik atmadığınızın nedenleri var! Gerçek şu ki, biraz karışıklık oldu-

Vincent, "Neden bunu daha önce söyleyemedin?" diye sordu. "Ne tür bir üzüntü?"

"Hayır, şimdi açıklayamam! Tek istediğim-"

"Binbaşı Darracott!" diye aniden araya girdi Teğmen, "belki de kol düşmenizin kan lekesi!"

Binbaşı hızla bileğine baktı ve sonra Ottershaw'a sakinleştirici bir bakış fırlattı. "Neyse, boş ver onu! Bunun bir önemi yok!"

"Hiçbir yara almamış gibi görünürken, kolunuzdaki kanı nasıl bulduğunuzu bana anlatmanızı istemek zorundayım efendim!"

Binbaşının cevabı onu biraz şaşırtmıştı. Binbaşı ona öfkeli gözlerle bakarak, nefesinin altından şöyle dedi: "Kes sesini, olur mu, ahmak?"

"Hugo, hayır!" Bayan Darracott istemsizce öne doğru atılarak bağırды. "Richmond-? Richmond olmaz, Hugo, olmaz Richmond! Bu doğru değil, doğru olamaz!" Hugo, "Hayır, hayır, bunun Richmond'la hiçbir ilgisi yok!" dedi.

Teğmen'e acı bir şekilde ekleyerek: "Şimdi ne yaptığınızı görün!"

"İlgisi var?" diye sordu Vincent. "Hadi, çıkar ağzındaki baklayı!"

Hugo sinirli bir sesle, "İlle de duymak istiyorsanız, Claud'umuz bir kaza geçirdi!" dedi. Leydi Aurelia'ya baktı, ve özür dileyerek şöyle dedi: "Bunu sizin önünüzde söylemek istememiştim hanımefendi, dahası Claud bunu yaptığım için bana çok kızacak! Endişelenecek bir şey yok ama Sabah odasına inersen ne olur, Vincent-" "Kesinlikle ineceğim. Ne oldu? Kesti mi? kendisi mi?" Binbaşı kaçamak bir ifadeyle, "Hayır, tam olarak bir kesik sayılmaz," diye cevap verdi.

Leydi Aurelia ayağa kalktı. Gözlerini daha yeni Binbaşı odaya girdiği andan itibaren, kendisinin de çok iyi farkında olduğu gibi, ona bakıyordu ama bu sabit bakışı yorumlamak mümkün değildi. Her zamanki sakinliğiyle şöyle dedi: "Ben sana eşlik edecek, Vincent." "Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi Hugo. "Yapmasan daha iyi olur: yaygara koparılmasını istemiyor, görüyorsun ya!"

"Olduğun yerde kalsan daha iyi olur Aurelia!" dedi lord hazretleri, sesi biraz gergin çıkmıştı. "Güven bana Bilmemizi istemediği aptalca bir şey yaptı! Elvira, keşke yatağına dönsen.

Orada bir hisse senedi gibi duruyorsun!" Bayan Darracott şaşırtıcı bir kararlılıkla, "Yatağa gitmeyeceğim!" . "Eğer bu aşağılayıcı genç adam oğlumu görmeye kararlıysa, onu görmeli! Sizi ona ben götüreceğim, efendim, ve onu gördüğünüzde Tam olarak sana söylediğim yerde, yatağında ve uyuyor! Senden bir özür bekliyorum! İğrenç bir Özür dilerim! Lütfen benimle gelin!" Hugo aceleyle, "Hayır, hanımefendi, onu ben alırım!" diye teklif etti.

"Teşekkür ederim, onu kendim götürmeyi tercih ederim!" dedi.

Ottershaw, bir yüzden diğerine kararsızca bakarken, Binbaşı'nın öfkeli bakışlarından biriyle daha karşılaştı. Bu kez ona Bayan Darracott'la gitmemesi için açık bir işaret eşlik ediyordu. Kendini sıkılmış hissetmeye başladı. Binbaşı Darracott'un Richmond'un işlediği suçlara herhangi bir şekilde karışmış olduğunu bulmayı beklemiyordu ama hatasını çok geçmeden anladı. Çok şaşırmıştı, Hatta üzülmüştü bile, çünkü Binbaşı'nın umutsuzca onu başından savmaya çalıştığı çok . Sonra, tam da Binbaşının Richmond'un elinden kaçmasına pervasızca yardım ettiğine karar vermişti. Bu iri yarı ve biraz da beceriksiz entrikacının bir şeyler gizlemeye çalıştığını Leydi Aurelia'dan ve Mrs. Darracott. Bu Ottershaw'un kafasını karıştırmıştı; az önce yapılan işareti ise oldukça anlaşılmaz bulmuştu, çünkü Binbaşının gizlemeye çalıştığı şeyin Richmond'la pek bir ilgisi yokmuş gibi görünüyordu. Kaşlarını çatarak Binbaşı'nın Bayan Darracott'tan kurtulma çabalarını dinledi. Birden aklına, belki de Binbaşı'nın sadece Bayan Darracott'u bu şoktan kurtarmak istediği geldi. oğlunun kaçınılmaz ifşasına tanık olacaktı. Eğer öyleyse, Ottershaw planı ilerletmek için çok istekliydi. Dedi ki: "Beni Bay Darracott'un odasına götürürseniz, Bayan Darracott'un bizimle gelmesine gerek kalmaz, efendim."

"Buna ben karar veririm!" dedi Bayan Darracott, yüzü kızarmış ve gözleri parlıyordu. "Sizi ben alacağım, başka kimse değil, efendim!"

Binbaşı vazgeçti. "Hayır, odasında değil!" diye açıkladı. "Alt katta." Son derece suçlu görünerek şöyle dedi: "Görünüşe göre, büyükbabam ona yatmasını emretmiş, ama onun yerine aşağıya inmiş! Piquet oynuyorduk."

Ottershaw, "Binbaşı Darracott, bana onun bütün akşam sizinle birlikte olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordu. "Bana nasıl cevap verdiğinize dikkat edin, efendim! Bay Richmond Darracott'un bir saatten daha kısa bir süre öncesine kadar Evde hiç yok!" "Hayır, alamazsınız," diye cevap verdi Binbaşı. "Yatağa gönderildiğinden beri benimle birlikte. -Dahası, evden çıkmayı da düşünmüyordu, çünkü şansı hiç görmediğim kadar yaver gidiyordu! Beni mahvetti, genç şeytan!"

"Pekâlâ!" diye haykırdı Bayan Darracott. "İtiraf etmeliyim ki Hugo, Richmond'ı bu konuda cesaretlendirmen çok yanılttı. Onun için ne kadar kötü olduğunu bildiğin halde geç saatlere kadar oturuyorsun! Onunla kumar oynamaya gelince, şimdi bir şey söylemeyeceğim. Bunu senin için düşünmediğimi!" Sesi kesildi ve gözleri yaşarmaya başladı, yaralı bir bakışla Hugo'ya sitem etti. Başını öne eğdi. büyümüş bir okul çocuğu suç işlerken yakalandı. Başının tepesi belki de göğsünün ortasına kadar gelen Bayan Darracott soğuk bir ciddiyetle şöyle dedi "Şimdi tekrar aşağıya inerek ve Richmond'un bana gelmesini isteyerek beni memnun edeceksiniz. hemen buraya!"

Hugo'nun yüzündeki dehşet ifadesi, Teğmen Ottershaw'ı kuşkudan uzaklaştırdı. Kesinlikle onu korkunç yapan inatçı düşüncesini terk etmesine neden oldu; meydan okuyan bir sesle, "Evet, efendim?" derken gözlerinde zafer ışığı vardı. "Hayır, bunu yapamam! Yani, sanmıyorum." Hugo kekeleyi, çılgınca bakıyordu. Yardım için etrafına bakındı. "Şey, bir şey var ki, Claud'umuzdan ayrılmak istemeyecek!" Onun kurnaz mavi gözleri Ottershaw'ın kilerle buluştu.

dehşete kapılmış gibi görünürken, şu gerçeğe dikkat çekti Tehlikeli derecede akıllı başında olan genç adam sonunda kendisini alışık olmadığı bir ruh haline sokmasına izin vermişti.

Kendinden emin bir heyecanla. Son savunma pozisyonundan çıkmış biri gibi şöyle dedi: "Gerçek şu ki, o sadece biraz hareket halinde!"

"Richmond sarhoş mu demek istiyorsunuz?" diye bağırdı Bayan Darracott. "Ah, nasıl yaparsınız? Senin çok nazik, iyi ve güvenilir olduğunu sanıyordum!"

"Bu durumda Binbaşı Darracott, ben ona giderim!" dedi Ottershaw. "Bay Richmond Darracott'un sarhoş olduğundan ve yaralı olmadığından emin misiniz?"

"Hayır, hayır, o değil-" Hugo birden kendini kontrol etti, yüzünde tutuk bir ifade vardı. "Dur bir dakika!" dedi. "Yaralı mı dedin?"

"Teğmen, kuzen," diye araya girdi Vincent, "siz yukarı çıkmadan önce Richmond'un bir saat kadar önce emrindeki adamlardan biri tarafından vurulduğunu haber verecek kadar iyiydi. Görünüşe göre -belki de Neyse ki yanlış bilgilendirilmişim, ancak olayla ilgili bir soruşturma yapılması gerektiği kanaatindeyim."

Çavuş onun karşısında donuk donuk bakıyordu. "Kral adına durması emredilince, söz konusu kişi itaat etmek yerine-" "Vuruldu mu?" diye araya girdi Hugo. Gözlerini Ottershaw'a doğru çevirdi. "Ormanda, şurada mıydı?"

"Evet, efendim, ormanda, şurada! Ona meydan okundu-"

Hugo çok garip bir sesle, "Ormanda iki adam mı vardı?" diye sordu. Teğmen ona şüphe ve şaşkınlıkla baktı. "Evet, efendim, iki süvari! Onlar-" "Ve Bay Richmond Darracott maske takıyor muydu acaba?" diye sordu Hugo, gözlerinde kutsal olmayan bir dehşet ifadesiyle.

"Yüzü kararmıştı, efendim!"

"Şey, öyle görünmüş olabilir," dedi Hugo,
"Ama sadece bir , üzerinde bir çift delik vardı!"

Bu noktada kendi üzerindeki hakimiyeti onu terk etti ve hem Ottershaw'ın hem de Çavuş Hoole, bir kahkaha tufanına kapıldı. Bir erkeğin hissedebileceği duyguların aynısını hissetti, Buzun katı olduğuna inanan Ottershaw, aniden buzun ayaklarının etrafında çatırdadığını görünce Binbaşığı çaresiz bir şekilde neşesinin pençesinde: kalçasını tokatlıyor; konuşmaya çalışıyor ve iki anlaşılmaz kelimedenden fazlasını söyleyemeden tekrar kendinden geçti; gözlerini sildi; ve sonunda, kahkahadan ayakta duramayacak kadar güçsüz düşmüş gibi büyük bir koltuğa yığıldı.

Bu ustaca gösteriyi bütün kibarlığıyla izleyen Vincent, kuzeninin nöbetleri hafiflemeye başlar başlamaz, "Sanırım sevgili anneciğim, Richmond'un durumu Hugo'nunkine yaklaşırsa, senin ve halamın sabah odasına gelmemeniz iyi olur!" dedi.

Hemen cevap verdi: "Endişelenmenize gerek yok: Sarhoşluktan hiç hoşlanmam! Tabii eğer Kardeşinin durumunun benim düşündüğümünden daha kötü olduğunu görürsem, gelmeye niyetim yok - ya da, eğer beni dinlemesini sağlayabilirsem, teyzenin gelmesine izin vermeye!" "Senin sağduyuna her zaman güvenirim anne!" dedi, ısıltılı gülümsemesi ve zarif selamıyla. Bakışları büyükbabasının maske gibi duran yüzüne kayd, sert çizgileri derin bir şekilde kazınmıştı, vahşi gözleri oldukça sabitti Hugo'ya korkunç bir bakış fırlattı. Vincent sadece Hugo'nun

Üzerine çöken sessizlik Teğmen'e tuhaf gelmeyecekti.

Teğmenin dikkati Hugo' odaklanmıştı, Hugo boğuk ama pişmanlık dolu bir ses tonuyla şunları söyleyebildi "Ee, Özür dilerim! Hayır, gülünecek bir şey değil, ama Tanrım, ne böyle ne de daha iyi! Çok, çok daha iyi ne de böyle!" Son bir kez O kadar ovalamanın sanatsal bir şekilde kızarttığı gözlerini sildi ve Ottershaw'a baktı. Bir nefes verdi ve yalvarırcasına şöyle dedi: "Bana öyle bakma delikanlı, yoksa Beni tekrar başlat! Sen benimle gel, ben de sana göstereyim. -Ne yaptın sen!" Ayağa kalktı, şimdi geniş geniş sırtıyordu. "Sen de gelsen iyi olur Vincent, ama burada başkasına gerek yok!" Lord Darracott'un hızla ayağa kalktığını gördü ve şöyle dedi: "Hayır, olduğunuz yerde kalın, efendim! Richmond bir kadehi fazla kaçırdığını size söylediğimi öğrenirse beni öldürecek!"

"Geliyorum!" dedi lord hazretleri sert bir sesle ve itici bir hareketle kapıya doğru yürüdü.

"Evet, ben de öyle!" diye açıkladı Bayan Darracott.

"Bir dakika Elvira!" diye araya girdi Leydi Aurelia, sertçe Bileğini kavradı. "Vay canına!" diye soludu Hugo, Çavuş'un ardından salondan çıkıp kapıyı kapatırken. "Umarım annen onu tutabilir, Vincent!" "Benim annem de o kadar aptal değil. geri kalanımız, sizi temin ederim. Kötü durumda mı?" Hugo, "Ben geldiğimde oldukça iyi durumdaydı," diye itiraf etti. "Umarım onun başına geçmek için bir hamle yaparsınız. Lordum! Çocuğun başının derde girmesini istemem." Vincent, "Deneyeceğim, ama başarılı olmam pek olası değil," diye cevap verdi.

Büyükbabasının ardından hafifçe aşağıya koşarken, Hugo Teğmen'in omzuna engelleyici bir el koyarak şöyle dedi

"Bekle! Yaşlı beyefendiyi oyalaması için ona bir şans ver! Bu olacak

Bunu senin için daha iyi olacağını söyleyebilirim. Eh, delikanlı, buna gülmekten başka bir şey yapamıyorum, ama bu kötü bir iş!"

Çavuş sessizce onunla aynı fikirdeydi. Bir an için Teğmen Ottershaw'ın inancı

kanıtlanmak üzereydi, ama Binbaşı'nın kahkahası bu umudu . Çavuş Hoole'a , suçlulara yardım ve yataklık ettiği ortaya çıkmanın eşiğinde olan hiç kimse böyle bir kahkaha krizine giremezdi: bu

Kuzeniyle az önce yaptığı gibi, sanki dinleyenlerin kim olduğunun hiçbir önemi yokmuş gibi konuşması kadar mantıksız bir şey olamazdı. Çavuş, bunun bir önemi olmadığını kesin bir işareti olduğunu düşündü.

Yardım etmek için gönderildiği beyni sulanmış binici memurun durumu daha da kötüleştirmeyeceğini ve kibirli genç beyefendinin lord hazretlerini uzak tutmayı başaracağını umuyordu.

Teğmen Ottershaw da Çavuş gibi umudunu tamamen yitirmemişti ama onun durumuna daha çok acımak gerekiyordu,

Çünkü ne düşüneceğini, hatta ne yapacağını bile bilmiyordu. Ta ki Binbaşı Darracott olay yerine gelene kadar,

Her şey beklediği gibi gitmiş, Richmond'ın ailesi savunmaya geçmişti: kuşkucu, kavgacı, onu alt etmeye çalışan ama onu sert amacından saptırmaya gücü yetmeyen bir tavır. Kendisinin bu durumun efendisi olduğunu biliyordu, çünkü idare etmesi zor olsa da son derece açıktı. Ama Binbaşı'nın girişinden sonraki birkaç dakika içinde durum değişmişti.

Şaşırtıcı bir değişim, her zaman kavrayışından kaçıyor. Yoldan saptırılarak bir labirente sokulduğu hissine ama düşünmeye hangi noktada yolunu kaybettiğini anlayamıyor ya da bu kayıp için Binbaşı'yı suçlayamıyordu. Binbaşı kesinlikle aklına gelebilecek her türlü yolu deneyerek bu zorunluluktan kaçmaya çalışmıştı.

Richmond'u üretti, ancak çabaları son derece

sakarlığı, bir pozisyondan diğerine bocalamasına ve sonunda teslim olmasına neden oldu. Ya da öyle görünüyordu, ta ki hayal kırıklığına uğradığı, kederlenmek yerine kahkahalara boğulduğu ana kadar. Ottershaw,

Yaptığı maskaralıkların çelişkili doğası yüzünden zaten şaşkındı, henüz bir şok geçirmişti.

Dengesini yeniden kazanması ve bütün bu olayı soğukkanlılıkla ve dikkatle düşünmesi için zamana ihtiyacı vardı; aceleye getirildiğini . Ama yine de Binbaşıyı suçlamak mümkün değildi. Richmond'a hemen götürülmesi konusunda ısrar eden o yavaş dev değil, kendisiydi.

Beyni bir kargaşa içindeydi ve sürekli tekrar eden rahatsız edici, istenmeyen bir düşünce vardı: Richmond gerçekten sarhoşsa ve yaralı değilse

Binbaşı'nın davranışlarında çelişkiler vardı. Richmond'u her zaman annesinden ve büyükbabasından korumaya çalışmıştı, kanunun intikamcı elinden değil. Bu

Olağandışı görünen davranışın açıklaması o kadar basitti ki ve karmakarışık çile içindeki her düğümü o kadar çabuk çözdü ki, Teğmen

inatla kalan tek kesinliğe doğru ilerliyordu: Richmond

Yaralanmıştı ve Binbaşı ne yaparsa yapsın aleyhindeki delilleri gizleyemezdi. Binbaşı

Teğmen, Binbaşı Darracott'un yanında merdivenlerden inmeye başlarken aniden, "Bu evin yan kapılarından birine giden basamaklardaki kanı kendi gözlerimle gördüğümü söylersem belki zaman kazanmış olurum, efendim," dedi.

Gözleri Binbaşı'nın profiline sabitlenmiş, en ufak bir dehşet belirtisi için tetikte bekliyordu. Binbaşı sırttı. "Basamakları bilmem ama kileri görmelisin!" diye cevap verdi. Sırtışı soldu ve başını salladı. "Hayır, her şey çok iyi, ama sen bunu nadiren berbat ettin, delikanlı! Bundan sonra ne olacağını Tanrı bilir, çünkü senin ya da benim tahmin edebileceğimizden çok daha fazlası var.

Başlangıcı. Sana göz kırpmak için elimden geleni yaptım, ama biraz değil

Bana ne kadar kulak asarsınız!" Başını çevirip baktı Teğmene baktı ve alaycı bir gülümsemeyle şöyle dedi: "Biliyor musun delikanlı, bir asteğmene söyleyecek bir şeyim var. Senin gibi bataklığa kuyruğunu sokan benimki! Olabilirdi, biz onu susturabilirdik.

ikimiz, eğer seni yatağına getirebilseydim. Eh, bilemiyorum, çünkü bu çok kötü bir durum, ve nasıl düğmesini iliklemek beni aşar!" İçini buruk bir şekilde çekti. "Yapabilirim

Eğer onu görmek için ısrar etmeseydin, lord hazretlerinin Richmond'umuzu davul gibi sarhoş bulmasını engelleyebilirdin, seni ahmak! Buna izin verdiğim için benim suçum olduğunu söyleyebilirsin.

ama gerçek şu ben de oldukça derine dalmıştım. Nasıl olduğunu bildiğinizi söyleyebilirim,

Kağıt oynarken başka hiçbir şeye aldırış etmezsiniz. Benim inancıma göre konyak kadar heyecanlıydı.

"Ama lord hazretlerini buna inandırmak çok zor olacak gibi görünüyor. Ve beni en çok endişelendiren de bu, çünkü delikanlının büyükbabamı kendi yoluna gitmesi ve orduya katılması için ikna etmesi Tanrı bilir ne kadar uzun sürdü ve eğer tutkularından birine kapılırsa, rızasını geri almayacağını söylemek mümkün değil, çünkü bunu vermek onun cesaretine tamamen aykırı."

" gidiyorum!" diye haykırdı Teğmen, şimşek akmış gibi.

"Yedinci Hussars," dedi Hugo. "Yaralandığından beri bir süvari alayının peşinde deli gibi koşuyor, Görünüşe göre. Bu seni ilgilendirmez tabii ki- Ancak şimdi Lord Hazretleri'nden bir hayır cevabı alırsa hayal kırıklığından çılgına ve gerçekten kaçakçılık yapmaya başlayacak!"

Çavuşa göre, bu her çözmüştü. Üstlerinin arkasından merdivenlerden inerken

Binbaşının düşüncelerini, Bay Ottershaw'ın kendini iyice gecekondulaştırdığına dair giderek artan bir inançla dinledi - ki şimdi düşünmeye başladı,

En başta düşündüğü şey buydu, çünkü yüksek mevkideki genç bir beyefendinin bir kaçakçı çetesine liderlik ettiğini kim duymuş olabilirdi ki? Bunun hiçbir anlamı yoktu; ama bu Binicilik memurları öyle bir hale gelmişlerdi ki, herkesin kaçakçı olabileceğini düşünmeye başlamışlardı. Çavuş, korkunç ihtiyar lord çirkinleşirse ne gibi kötü sonuçlar geleceğini tedirginlikle merak etti. Bir kaçakçının peşinde olmaları onun suçu değildi. Öte yandan, hiç kimse Bay Ottershaw'ı, güvenilemeyecek kadar acemi, bidon kafalı bir aceminin yaptıklarından dolayı suçlamayacaktı.

Bırakın karabinayı, mantar tabancası bile yoktu. Çavuş

Hoole'un görebildiği kadarıyla, tek umutları

Ev, Darracott'lar arasında iyi niyetli görünen tek kişi olan bu koca Binbaşı'da yatıyordu. Ve bire on, diye düşündü Çavuş acı acı, Bay Ottershaw

bir sonraki adımda sırtını hazırlayacaktı. Merdivenlerin dibine ulaştığında, Vincent'a büyükbabasına gerçeği yeterince anlatması için zaman tanıyan yavaş bir adım attıktan sonra Hugo, farkında olmadan bir gaf yüzünden her şeyin mahvolmasını önlemek için, büyük salondan geçerek sabah odasına ve onun ötesindeki hizmetkârların odalarına açılan koridora doğru ilerledi. Şöyle ki

Partinin geri kalanı ortaya çıkar çıkmaz şöyle dedi: "Pekâlâ efendim, nasıl !" dedi ve Teğmen Ottershaw' dönerek yüzünü buruşturdu ve hafifçe omuzlarını silkti.

Hugo, Lord Darracott'tan kurtulmayı çok isterdi, ama lord hazretleri yaklaşan sahnede yer almaya kararlı olduğu için yapabileceği tek şey

ve Ottershaw'ın da biraz

Onu tanıyanlar sessizliğinin dikkat çekici olduğunu düşünebilir ya da öfkesinin ardındaki kederli bakışı fark edebilirler.

gözleri. Kendi gözleri de parlayarak neşeyle konuştu: "Onu burada yakaladık, senin şu kaçakçıyı. Kan kaybından dolayı tehlikeli olamayacak kadar zayıf olması büyük şans, çünkü Onu diğer kapılarda tutmak için bir tabur gerekir! O korkunç bir kabadayı!"

Bu cesaret verici sözlerle odaya girdi ve arkadaşlarına kapıyı açtı. Omzunun üzerinden, o derin kıkırdamasıyla şöyle dedi: ", delikanlı! Hepsi bir hataydı ve seni vuran Ned Ackleton değildi. Excisemen'lardı ve işte buradalar!"

Bölüm 20

Teğmen'in kuşkulu ama bir o kadar da Ürkek bakışlar Hugo'bile hayrete düşürecek kadar ürkütücüydü; Hugo onlardan ayrılmak zorunda kalmadan önce oyunculara kendilerine verilen rollerin doğasını çizmekten başka bir şey yapacak zamanı olmamıştı. O sırada sahne hiçbir şekilde hazır değildi;

Ama şimdi odaya hızlı bir bakış atması yeterliydi.

Astlarının onun hızlı talimatlarına uymanın ötesinde, kendilerini aştıklarını görmek onu tatmin etmişti. En bilgisiz gözlemcilerin bile fark etmemesi mümkün değildi.

İki kişinin iskambil oynamasını yarıda kesecek bir şey olmuş olmalıydı, kesintinin açık nedeni gözlerden saklanmış olsa bile. Richmond oyunun ortasındaki masada oturuyordu.

Odada, kartları dizilmiş ve yüzü aşağıya bakacak şekilde önüne konmuştu; ancak karşısında bir el öylesine dikkatsiz bir aceleyle yere atılmıştı ki

yere düşmüştü. Masanın üzerine, içinde sürahinin tıpası duran gümüş bir tepsi konmuştu; Richmond'un yanında bir yığın banknot ve kâğıt parçası, şansının ne kadar yaver gittiğinin açık bir göstergesiydi. Arkasındaki duvar apliklerindeki mumlar yakılmıştı, ama dallı

Anthea ve Polyphant'a daha fazla ışık sağlamak için masanın üzerinde durması gereken şamdanı alıp kanepenin yanındaki bir sandalyenin üzerine koymuştu ama yüzüne doğrudan ışık düşmüyordu. Neredeyse bütün Aslında mevcut ışık, arkasında duran Polyphant tarafından desteklenen kanepenin etrafında yoğunlaşmıştı, sahnenin odak noktası olan Claud'a yaslanmıştı. Görünüşü korkunçtu. Belinden yukarısı çıplaktı. yanında diz çökmüş olan Anthea'nın sargı bezlerini Görünüşe göre etrafını sarma henüz bitmişti; göğsünün görülebilen kısmı kanla kaplıydı; işe yaramaz bir şekilde sallanan sol kolu, çarpık parmakları Halıyı fırçalarken, korkunç bir şekilde kan lekeleriyle kaplıydı; başı sağ omzuna düşmüştü; uşağının dalgınlığı sayesinde yüzü John Joseph'in Richmond'un yarasından akan kanı durdurmak için kullandığı korkunç bulaşık bezi gözlerinin önünde sallanıyordu. Nefes alış verişine bir dizi zayıf ama endişe verici inlemeler. Şamdan için bir stand olarak kullanılmak üzere yukarı çekilen sandalyede ayrıca boş bir bardak, bir şişe kokulu tuz ve bir kase vardı iğrenç kırmızı bir su içeren ve neredeyse Anthea'nın ulaşabileceği bir yerde, yerde bir yığın tiftik ve yırtık ketenle birlikte boş bir konyak sürahisi duruyordu. Görünüşe göre hiç kimse gözden uzak bir yere koymaya bile vakit bulamamış kanlı giysiler.

Hugo, suç ortaklarının, Richmond'un yarası üzerindeki özenli çalışmasının onlara sağladığı kan dökme belirtileriyle yetinmeyip, kilerden orada kullanılmış olan her bez ve paçavrayı toplamış olmaları gerektiğini fark ederek, manzarayı derin bir takdirle inceledi; ama eşikte böylesine beklenmedik bir karmakarışıklıkla karşılaşan Teğmen fena halde sarsıldı ve

Omzunun üzerinden bakmak için boynunu bükten Çavuş dehşete kapılmıştı.

Hugo kapıyı açar açmaz Anthea haykırdı,
Etrafına bakmadan ya da hastayı sarma işine ara vermeden:
"Nihayet! Seni bu kadar geciktiren ne olabilir?
uzun mu?" diye sordu, ama onun anlamsızca ifade edilmiş
duyurusu üzerine
omzunun üzerinden ona öfkeli bir bakış fırlattı ve dayanma
sınırına yaklaşmış birinin sesiyle şöyle dedi "Tanrı aşkına,
aptalca kesmeye başlama
Şakalar! Richmond'dan yeterince çektim zaten! Olanların
komik bir tarafı yok ve ciddi olmadığına dair tüm o güzel
konuşmalarına , ya bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun ya da
Richmond kadar iğrenç bir şekilde sarhoşsun - ki bu beni hiç
şaşırtmaz!

"Hayır, sana şaka yapmıyordum! Claud'umuz bir süvari
tarafından vuruldu, genç kız!"

"Emin olmak için!" diye , bandajının ucuna dikkatlice bir iğne
yerleştirdi. "Bundan daha olası bir şey olamaz! Yapma!
"Bir süvarinin ormanımızda ne aradığını açıklama zahmetine
katlanmayın, çünkü benim bu saçma sapan ve zamansız
konuşmaları dinlemekten daha önemli işlerim var!" Kadın
ucunu bandajın birkaç kalınlığından geçirdi ve şöyle dedi:
"Sanırım bu onu sıkıca tutacaktır,
Polyphant. Onu şimdi yatırabilirsin. Oh, canım, nasıl
Korkunç derecede beyaz! Belki de teyzemi çağırmak gerekir.
Hugo, Vincent'ı buldun mu, geliyor mu-" Aniden sözünü kesti,
çünkü bu soruyu sormak için dönmüştü ve şimdi Teğmen
Ottershaw'ı fark etti. Ona baktı, Hugo'ya baktı, tekrar
Teğmen'e baktı, "Ama-Aman Tanrım, Tanrı aşkına-? Hugo,
eğer bunu sen yaptıysan
-"Şimdi, bunu nasıl ben yapmış olabilirim?" diye çıkıştı,
ayağa kalkmasına yardım etti. Bir elini vücuduna bastırdı.

Tapınak. "Oh, bilmiyorum, ama-Hayır, sanırım olamaz! Ama Banbury'nin ejderhalar hakkındaki hikayesinden sonra Home Wood - özür dilerim Bay Ottershaw, ama kafam çok dağınık - Vincent, Tanrı'ya şükür geldin." Vincent, Teğmen'i sertçe yolundan çekerek odaya girmeyi başarmıştı. "Şimdi, bütün bunlar ne hakkında?

Claud bir kaza mı geçirdi?" diye söze başladı, ancak aniden sözünü kesti.

Anthea'yı kanepeye yatırdı. "Yüce Tanrım!" diye bağırdı. "Claud-!"

Polyphant, efendisinin burnunun dibinde salata sosunu gayretle sallayarak şöyle dedi: "Hemen iyileşecek efendim, ben Sana söz veriyorum. duruyor, ama keşke Kan kaybından efendim: Asla yapamayacağımızı düşünmüştüm. Bu daha iyi, efendim! Geliyor, Bay Vincent! Eğer birisi biraz brendi -sadece bir iki damla!- ve ona yutturmayı başarabiliriz-"

"Evet, bu onu toparlar!" diye kabul etti Hugo, "Eh, kötü görünüyor! Konyak nerede?" Sonraki birkaç dakika boyunca, ne Ottershaw'a ne de Çavuş'a en ufak bir dikkat bile gösterilmedi; Lord Darracott hariç.

Çavuş'un içgüdüsel olarak geri çekilme çabası onu şiddetle odaya iterek şok edici bir sahne yarattı ve bunu yaparken şöyle dedi: "Üstlerinize yol açar mısınız? sersem?" diye bağırdı ve onu korkutarak duvar boyunca ilerleyip Ottershaw'ın çoktan manevra yaptığı odanın köşesine doğru ilerledi. Kimse Teğmen'den

Odanın ortasından olabildiğince uzaklaştı, ama Claud'un canlanması endişeli akrabalarını öylesine harekete geçirdi ki, ayak altından çekilmek için köşeye zorunda kaldı. Konyak ve hartshorn'un rakip meziyetleri tartışılırken ona gösterilen tüm ilgiye rağmen

Claud'un sol kolunu tutmak için bir askı yapıldı, şakaklarına lavanta suyu sürüldü, sağ kolu

eli sürtüldü, alını körüklendi ve konyak tutuldu
İsteksiz dudakları, görünmez de olabilirdi: ve eğer çok inatçı
bir genç adam olmasaydı, Çavuş'un fısıltıyla yaptığı öneriye
boyun eğdi.

ikisi de zaman kaybetmeden sessizce gideceklerdi. Claud, belki
de hayatında ilk kez kendisini ailenin diğer üyelerinin etrafında
döndüğü bir yıldız olarak gördüğü için, zincirlerinin zayıf
halkası olduğunu kanıtlayabileceğinden korkan komplocu
arkadaşlarının şaşkınlığı ve rahatlamasıyla, sanatsal bir şekilde
kendine geldi ve Lord Darracott'un

Nasıl olup da vurulduğunun kendisine anlatılmasını talep
ederek, kardeşinin bile hayranlığını kazanacak bir şekilde
sahnenin kontrolünü eline aldı. Sözlerini yüz buruşturmalar,
boğuk inlemeler ve dramatik duraklamalarla noktalarak
Gözleri kapalı ve alt dudağı dişlerinin arasında kenetlenmiş bir
halde kaskatı kesildiğinde, iki Bedlamlı tarafından saldırıya
uğradığını, ikisinin de bir çalının arkasından fırlayarak
kendisine doğru kükrediklerini anlattı.

Bir çift vahşi hayvan ve onlardan birinin kendisine ateş ettiğini
hatırlayınca ürpererek, "Hemen anladım!" dedi. "Ackletonlar!"

Çavuş, Teğmen Ottershaw'a kuşkulu bir bakış fırlattı, çünkü
ona göre bunun yanlış bir anlamı vardı. Adamları, onlara sık
sık söylediği gibi, onu zorla

Gapeseeds, hedge-birds, slush-buckets ve sheep-biters'dan
böceklere, kuyruksuz köpeklere kadar birçok şeyin zihni,
ve ölü ringa balıkları, ama hiçbirisi, en azından söz konusu iki
ham ejderha, ona vahşi bir vahşi hayvanı hatırlatmamıştı. Tarla
fareleri, evet, diye düşündü,

Dower House'u gözlemek için görevlendirilenlerin üzücü çelik
kaybını hatırlıyordu; ama genç beyefendi saldırganlarda vahşi
vahşi hayvanlara benzerlik tespit ettiyse, Çavuş İncil yemini
etmeye hazırды.

(kendi iradesi dışında), bir polis memurunun Darracott Place. Ancak Çavuş Hoole, bu felaket akşamına kadar Bay Claud Darracott'u hiç görmemişti. Teğmen Ottershaw, Ton'un pembesini görmüştü. Rye'daki kaldırımlarda, şaşırtıcı ama tartışmasız bir şekilde modaya uygun giysiler içinde, narin adımlarla ilerliyordu. Kırılgan beyaz eliyle bir sınav bardağını gözüne doğru tutuyordu ve bu Bartholomew bebeğinin aşırı hevesli iki süvariye vahşi hayvanlara benzetmesi ona dikkat çekici gelmedi.

"Onları tanıdın mı, Claud?" Vincent sordu.

Claud kanepenin minderlerinden birine yaslanmış olan başını güçlükle salladı ve yüz hatları anında bir ifadeye büründü yüzünde şiddetli bir ıstırap ifadesi belirdi, tıslayarak nefes aldı ve şöyle dedi: "Tanrım! Hayır, nasıl yapabilirim? Çok karanlık O mesafeden kimseyi tanıyamazdım. Ayrıca, onları sadece bir dakikalığına gördüm. Durup sormadığımı mı sanıyorsun? Ziyaret kartları için, değil mi? Ackletonlar olduğunu biliyordum. Başka biri olamazdı!" "Benim gibi Vincent, "Meseleyi kavrarsan, başka biri de olabilirdi," dedi. Claud gözlerini açtı ve ona baktı. "Olmayabilir de!" dedi. "Kasabanın yarısı seni öldürmek isteyebilir, ama-" Yarasını hatırlayarak sözünü kesti ve sağ eliyle yokladı. "Vinaigrette!" diye seslendi, zayıf aksanıyla. "Polyphant!" Polyphant aceleyle efendisinin yanına giderken, "Onu telaşlandırma, Vincent!" diye yalvardı Anthea'ya. "Bu onun için korkunç bir deneyim olmalı, zavallı Claud! Ve nasıl oldu da O katil zorbalardan kaçmak ve eve kadar mücadele etmek, o kadar korkunç kanlar içinde olmalı ki, hayal bile edemiyorum! Bence bu büyük bir kararlılık göstergesi!" "Evet, gerçekten kuzen: çok takdire şayan! Ama sanırım sen davanın ne durumda olduğunu tam olarak anladım. Claud'a saldırılmadığını düşünmek için her türlü nedenimiz var.

Ackletonlar değil, tam da Hugo'nun size söylediği gibi birkaç süvari tarafından." "Ama bu çok saçma!" diye haykırdı.

Lord Darracott, Richmond'a bir bakış attıktan sonra, onun arkasındaki şömineye doğru ilerledi ve ellerini arkadan kavrayarak, bastırılmış bir tutkuyla şöyle dedi: "Buna böyle mi diyorsun, kızım? Benim arazime benim haberim olmadan torunlarımdan biri adi bir suçlu olmakla suçlandı, bir diğeri üzerine ateş açıldı! çünkü birkaç serseri süvariye hesap vermeyi tercih etmiyor-"

"Ne?" diye araya girdi Claud, gözlerini bir kez daha açarak. "Süvariler mi? Süvariler mi?" Lord Hazretleri devam etti acımasızca. "Geceyarısı evime girildi, varantlar lanet olası bir sersem tarafından bana itildi. davranış-"

"Adi suçlu nedir?" diye sordu Richmond aniden. uzanmış, sol kolunu masaya dayamış, elinde gevşekçe tuttuğu boş bir bardak, sağ eliyle Elini cebine sokmuş, bakışlarını hiçbir şeye dikmemiştir ama artık Teğmen Ottershaw'a hiçbir şekilde güçsüz olmadığını gösterme zamanının geldiğine karar vermişti. Sol kolu tamamen güçsüz değildi: eğer dirseği destekleniyordu, ön koluyla hafif hareketler yapabiliyordu ve kolunu hâlâ kullanabildiğini biliyordu. o el. Ciddi bir rahatsızlık içindeydi, yaralı omzunu her çok acı çekiyordu ve onu çöküşün eşiğine getirecek kadar zayıflatacak kadar kan ; ama bu hastalıkların hiçbirini onu korkutmak ya da tehlikenin dürtüsüne canla başla karşılık veren korkusuz ruhunu bastırmak için felaketle flört etmekten zevk alıyordu. Bir an için titreyip sönmüştü ki, bir anlık bir bakışla

büyükbabasının yüzü, ona
ama sadece bir anlığına. Zihninin bir köşesinde utanç,
pişmanlık ve keder gizliydi.

Yaşlı bir adamın ıstırabı, ama böyle şeyleri düşünmek için daha
sonra yeterince zaman olacaktı: şimdi, sık sık yenilmiş olan
felaket ona zaferle sırtırken zaman yok. Richmond Darracott,
belkemiğine kadar cesur, felakete sırtarak, acımasız bir
meydan okumayı neşeyle kabul etti.

Doğrulup oturdu. "Başka bir şey daha!" dedi, gözlerini dikip
Teğmene kaşlarını çatarak baktı. "Bu Ottershaw! Burada ne
var?"

Daralmış gözlerle onu izleyen Teğmen birkaç adım atarak odaya
girdi ve cevap verdi: "Sizi görmeye geldim, efendim!"

"Beni gör," diye tekrarladı Richmond, ıslıklı sözcükleri
geveleyerek. Bakışları Teğmen'in yüzünde sabit kalmış,
kaşları çatılmıştı.

bir konsantrasyon çabası. Birdenbire, ciddi düşünen subayın
şaşkın bakışları arasında gözleri dans etmeye başladı ve
dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. Kıkırdadı.

"Sessiz ol, Richmond!" diye emretti Lord Darracott. "Sarhoşsun
sen!"

"Ama anlamıyorum!" diye yakındı Anthea.

çaresizce döndü. "Neden kardeşimi görmek istiyorsunuz,
efendim? Hem bu saatte? Süvariler neden Claud'u vurdu?

Neden

-Tanrı aşkına, biri bana söylesin, ben histeri krizine girmeden
önce, ki sizi uyarıyorum, her an .
an!"

"Hayır, genç kız, bu çay fincanındaki fırtınadan başka bir şey
değil!" dedi Hugo yatıştırıcı bir sesle. "Endişelenmene gerek
yok!"

Ona doğru döndü. "Richmond'u bu iğrenç durumda ve Claud'u kanlar içinde bulmuşken endişelenmenize gerek yok. ölüm?"

"Hiç kimse Bay Claud Darracott'un başına gelen kazadan daha fazla üzüntü duyamaz. Benden daha iyi, hanımefendi," dedi Teğmen. "Bu bir hata. _"

"Bu size pahalıya mal olacak bir hata!" Lord Darracott'un sözünü kesti. Richmond Darracott olarak Tehlikenin meydan okumasına nasıl karşılık verdiyse, Teğmen Ottershaw da tehditlere öyle karşılık verdi. Claud'un yaralanması söz konusu olduğunda (eğer böyle bir yaralanma varsa), kendisinin ince bir buz üzerinde durduğunu biliyordu, ama hemen cevap verdi: "Ben Lordum, Kral adına durması emredilen herhangi bir kişinin mutlak görevi olduğunu hatırlatırım."

"Kalkmama yardım edin!" diye emretti Claud, kendini sağlam dirseğinin üzerine çıkarmak için etkisiz çabalar sarf ederek.

"Dikkatli ol!" diye bağırdı Anthea, aceleyle kanepeye dönerek. "Hayır, hayır, Claud, lütfen sakın ol! Vincent-Polyphant!"

"Kalkmama yardım edin!" diye tekrarladı Claud. "Dash it-can

O adamla konuşma! Oturacağım! Oturacağım, eğer beni öldürürse!" "Kıpırdama kardeşim!" dedi Vincent, onu tekrar yere bastırdı. "Adamla konuşacağım, bundan hiç korkmayın!"

"Bay Claud Darracott'a sormak istediğim bazı sorular var," dedi Ottershaw, "ama -eğer ciddi bir yara aldıysa- durumu daha az tehlikeli hale gelene kadar bundan kaçınacağım. Belki Bay Richmond Darracott da Ona sormak istediğim bir soruya cevap verme nezaketini gösterecek misiniz?" "Eğer dayanırsam mı?" diye soluk soluğa kaldı Claud. "Bırak beni, Vincent! Tanrım, eğer yapmazsan-" "Yavaş ol, delikanlı! Oturacaksın!" diye araya girdi.

Hugo. Vincent'a, "Bırakalım da istediğini yapsın!" diye ekledi. "Sana gelince, Ottershaw, birkaç dakika sessiz ol, mu?" "Hugo, eğer o bandaj kayarsa-!" Anthea acil bir ses tonuyla konuştu.

Çavuş Hoole,

alnındaki teri gizlice silerek, boş yere Teğmen'in gözünü yakalamaya çalıştı. Alnından vurulmuştu.

O öyle! Sanki genç adamın sargılı olmadığını kimse göremiyordu, üstelik bir topçu eri kadar sarhoştı, orada oturmuş kendi kendine kıkırdıyordu. Diğer genç beyefendiye gelince, eğer Bay Ottershaw'a rağmen tekrar kanamaya başlarsa ne güzel olurdu.

kendi gözlerine inanarak! Neden, her yerde kan vardı

Her yerde! Beyefendi de bir pırasa kadar yeşildi: eğer dikkat etmezlerse tekrar gidecekti.

"Çabuk, Polyphant! Brandy!" dedi Vincent, Claud gibi, şefkatle minderlerin üzerine kaldırdı ve başını tekrar omzuna yaslamasına izin verdi.

Richmond, hem Ottershaw'ın hem de çavuşun gözlerinin bayılan Claud'a sabitlendiğini görünce iki dirseğini masaya dayadı ve sağ eliyle sol elini kaldırarak çenesini ikisinin üzerine bıraktı. Bu pozisyonda, ağırlığını sağ dirseğine vererek Ottershaw'ı izledi, gözlerinde alaycı bir ifade, dudaklarında muzip bir sırıtiş vardı; ve Teğmen, sanki kendisinin incelendiğini hissediyormuş gibi, ona bakmak için başını çevirdiğinde, şöyle dedi: "Senin neden Claud'u vurdu!"

"Ah, keşke yatağa gitsen Richmond!" diye haykırdı kız kardeşi öfkeyle. "İşler sen olmadan da yeterince kötü zaten! Bay Ottershaw Claud'u vurmadı!" "Evet, vurdu," diye ısrar etti Richmond. "Benim bir kazazede olduğumu düşünüyorsun, ama değilim. Şarabımı taşıyabilirim! Bütün Darracott'lar şaraplarını taşımak için. Claud'u vurdu çünkü Hugo beni vurmasına izin vermedi!" Kıkırdadı. "Aptal clunch!"

"Darracott'lar, kendi evlerini taşıyabilecek gibi görünmüyorlar. Brendi çok önemli bir başarı sağladı," dedi Vincent kuru bir sesle.

"Söyleyin bana, efendim!" dedi Ottershaw, Richmond'a sert sert bakarak. "Neden sizi vurmak isteyeyim ki?"

Araştıran bakışlarıyla Richmond'un dikkatini dağıtmayı düşündüyse de hayal kırıklığına uğradı: o karanlık, pırıl pırıl gözler hınzır kahkahalarla doluydu. "Çünkü süvarileri Kaçın!" Richmond kenetlediği ellerini masaya bıraktı ve aptalca kıkırdayarak başını ellerinin üzerine eğdi.

Vincent kaşlarını kaldırarak ona baktı ve sonra Hugo'şöyle dedi: "Bu -kuşkusuz büyüleyici olan- yanılsamaya ne yol açtı acaba? Korkarım bunu asla öğrenemeyeceğiz."

"Hayır, yeterince basit! Süvariler Dower House'u gözetlemek için görevlendirilmişlerdi ve bu görev için pek uygun değillerdi, değil mi Çavuş?"

"Şey, efendim..."

Hugo'nun gözleri parladı. "Eh, Çavuş, sen de biliyorsun, ben de biliyorum

-İkimizin de bildiği şeyler!" Çavuş ona minnetle gülümsedi.

"Evet, efendim!" dedi, her şeyin kaybolmayabileceğini hissederek

eğer bu Binbaşı komutayı alırsa. Başta tuhaf bir beyefendi olduğunu düşünmüştü ama

Çavuş doğru bir subayı aradı: bunu her asker söyleyebilir, diye düşündü. Richmond başını kaldırdı. "Mavi Aslan'a kadar koştum!" diye açıkladı. "Sadece ben! Hayalet değil."

Kıkırdamayı bıraktı ve kaşlarını çattı. "Aptal bir çıtır değil.

Unutmak!" Etrafına belli belirsiz baktı, gözleri sonunda

Teğmen'in üzerinde durdu. Dostça gülümsedi

şekilde. "Korkmadın. Kuzenim korkmadığını söyledi. Seni daha fazla kandırmamalıyım. Claud gibi vurulabilirsin.

Hugo öyle diyor. Bilmiyorum!"

Vincent gözlerini kaldırdı. "Bu şifreli ifadelerden anladığım kadarıyla, benim son derece yorucu genç kuzeni hobgoblin olmaya çalışıyor - görünüşe göre, parçalayıcı sonuçlarla. Çok uygunsuz! Ama bu, kardeşimin neden hedef haline geldiğini hiçbir şekilde açıklamıyor, Bay. Ottershaw. Belki beni aydınlatmak istersiniz?"

"Eğer kardeşiniz vurulduysa, efendim, bunun nedeni Bay Richmond Darracott ile karıştırılmış olmasıdır!"

Çenesi düşmüş bir halde bunları dinleyen Claud, şaşkın bir sesle: "Vurulduğum, çünkü ben Richmond'a benzemiyorum!" dedi.

"Aynı boy ve yapıdasınız efendim ve onun bu gece yurtdışında olduğuna inanmak için iyi bir nedenim vardı."

"Ama kuzenimle aynı boyda ve yapıda olan herkese ateş edemezsin! Ayrıca, bunun seninle ne ilgisi var? yurt dışında mıydı? Hayatımda buna benzer bir şey duymadım! Çıldırması olmalısın!" dedi Claud şaşkınlıkla. "Richmond'ımızın, bu adamla bağlantılı olduğunu kafasına iyice yerleştirmiş. serbest tüccarlar," diye açıkladı Hugo.

"Bu onun deli olduğunu kanıtlıyor. Eğer kafam bu kadar karışık olmasaydı - demek istediğim - benimle hiçbir ilgisi yok, eğer onlarla karıştıysa! Her neyse, aptalca bir düşünce. Ve düşündüğümde-" Bir elini omzuna götürdü, dikkatle hissetti ve yüzünü buruşturdu. "Bana ne yaptığınızı bilmiyorum," dedi.

uşağına "Çok dar. Şeytani rahatsız edici!" "Lütfen dokunmayın, efendim! Size yalvarıyorum efendim, o sargıları değiştirmeye çalışmayın!" Claud gözlerini tekrar kapatarak, "İçime bir şey batıyor," diye mırıldandı. "Evet efendim, ama yaranın üzerine kalın bir ped bağlamak gerekiyordu."

dedi Polyphant yatıştırıcı bir şekilde. "Kurşunun derine saplanmış olmasından korkuyoruz, bu yüzden-" "Ne!" Claud'un gözleri

uçarak açıldı. "İçimde bir kurşun olduğunu mu söylemek istiyorsun?" "ıkarılacak, asla korkma!" Hugo onu teselli etti.

"Oh, hayır!" diye inledi Claud.

"Bay Darracott, size iki sorum olacak. cevap verirseniz memnun olurum! Umarım bu sizi yormaz! Neden maske takıyordunuz ve Kral adına durmanız emredildiğinde neden katınız?"

"Bu adamı !" diye yalvardı Claud güçsüzce. "Bir kurşun İçime yerleşti! lmcl olabilir! Ve adamın tek yapabildiği orada durup bana sorular sormak! Ne bağırdıklarını nereden bilebilirdim ki? şimdi de yalvarmam gerektiğini söyleyeceksin. Özür diledi ve daha açık konuşmalarını istedi-Polyphant, Kurşun nereye saplandı? Kendimi çok hissediyorum." "Peki maske, efendim?" diye sordu Ottershaw acımasızca.

"Gerçekten çok alçak! Yine bayılsam şaşmam. Sana cevap verirsem ne olayım! Seni ilgilendirmez!"

"Maske mi takıyordun, Claud?" dedi Vincent, eğlenmiş görünüyordu. "Acaba bir tahminde bulunabilir miyim? Ormanda dolaşmak için oldukça geç bir saat, öyle değil mi? Tabii köye en kısa yoldan gitmek ya da biriyle buluşmak gibi bir niyetiniz yoksa. Demirci dükkanı mı?"

"Sen şeytana git!" dedi Claud somurtarak. "Ve o meraklı gözlemciyi de yanında !" "Acaba benimkilerden biri Sığırlar nallama ister mi? Eminim istiyorlardır. Senin şu av tüfeğini görmek için yanıp tutuşuyorum, Claud. Ama kardeşi ne kadar vahşi olursa olsun ben maske takmayacağım. Hugo'nun yapabildiğini ben de yapabilirim!"

"Zavallı çocuğu bırak!" dedi Hugo azarlayarak ama sırtarak. Parmaklarını bir süre Claud'un gevşek bileğine koydu.

dakika. "Evet, sanırım onu ne kadar erken yatırırsak o kadar iyi olacak."

Polyphant, "Söylememe izin vererseniz, ben de tamamen sizin gibi düşünüyorum, efendim!" dedi. "Bay Claud'un yapısını benim kadar iyi bildiğim için Eğer ona biraz sessizlik sağlamazsak ateşinin yükseleceğini söylemeye cesaret edeceğim!"

Hugo başını salladı ve Ottershaw'a baktı. "Pekâlâ delikanlı, dileğini yerine getirdin ve bu arada ender rastlanan bir kargaşa yarattın, ama artık gitme geldi," dedi, kaba olmayan ama derin sesinde belli bir otorite vardı.

Teğmen onun yüzüne baktı, gözleri sert ve araştıracıydı, dudakları sıkıca büzülmüştü. Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadı: Darracott'lara o anlar saatler gibi gelmişti. Çavuş boğazını temizledi ve kapıya doğru ilerledi ama Ottershaw ona aldırmadı. Okuyabiliyordu Hugo'nun sakın yüzünde hafif bir eğlenceden başka bir şey yoktu, o masmavi gözler de dalgalanmıyordu. Herhangi bir adam böyle görünebilir miydi? Binbaşı kadar masum görünmüyorsa tamamen ilgisiz miydi? Belki bazıları, ama bu devasa, basit yaratık -? Richmond'ın annesini ve büyükbabasını bu olaydan habersiz tutma çabalarından daha beceriksizce bir şey olamazdı. Durumu; safça aldatma girişimleri, görüldüğü gibi büyük, iyi huylu, aptal bir adam olduğunu gösteriyordu. Ama öyle miydi? Yüzünde hiçbir incelik yoktu, tıpkı Vincent Darracott'un gözleri bazen ciddiye, bazen de parlıyordu, ama bir çocuğun gözleri gibiydi: Dünyaya masumca bakıyorlardı, arkalarında hiçbir düşünce yoktu.

Teğmen Richmond'a baktı. Richmond'un çok solgun olduğu dikkatini çekti; bir zamanlar olduğundan daha solgundu. birkaç dakika önce? Gözleri kısıldı, dikkatle izliyordu

çocuk. Ona soru sormak faydasızdı: Sarhoşsa cevapları değersiz olurdu; sarhoş numarası yapıyorsa öyle görünmesini sağlayabilirdi. Öne doğru eğilmişti, iki kolunu masaya dayamış, iki elini kullanarak aptalca bir şekilde sürahinin tıpasını ayakta çalışıyordu tarafsızca. bir kurşun saplanmış olsa bile öylece oturup boş boş gülümsemesi inanılmazdı; o sandalyede oturuyor olması bile inanılmazdı bu şartlar altında: kesinlikle bayılmış olmalı zayıflıktan mı? Ama kesinlikle . "Vincent!"

Binbaşı'nın sesi alçalmıştı. Ottershaw'ın kuşkulu gözleri anında onun yüzüne kaydı ama Hugo artık Ona bakıyordu, Richmond'a bakıyordu, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. Vincent'a doğru baktı ve dikkatini Richmond'a yöneltti ve kısık bir sesle şöyle dedi: "bakılırsa, daha fazla yaşlanmadan hesaplarını kapatacak. Onu yatağa götürsek iyi olur."

"Lanet olası velet!" dedi Vincent. "Kaçınılmaz tabii ki! Büyük olasılıkla ayağa kalkar kalkmaz onları fırlatıp atacak. Ne kadar nahoş bir akşam kesin!"

Konuşurken masaya doğru gitti ve Richmond'un sol kolunu dirseğinin hemen üstünden kavradı, sanki onu ayağa gibi. "Gel bakalım, ufaklık!" dedi. "Yatma vakti!" Richmond hıçkırdı. "Yatmak istemiyorum."

"Bir dakika!" Ottershaw aniden, içinden gelen ısrarlı bir sese itaat ederek, "Bir dakika," dedi. "Çekilmeden önce, Mr. Richmond, lütfen ceketini çıkararak beni memnun et!" Bölüm 21

"Vay canına!" diye bağırdı Anthea, sanki artık kendini tutamıyormuş gibi. "Bay Ottershaw, siz gerçekten deli misiniz, yoksa sadece bize hakaret etmeye mi kararlısınız! Hayatımda hiç bu kadar çirkin bir şey duymadım! Sen kim oluyorsun da bu evde emir yağdırıyorsun? Bu evde kaç kişi bu gece kovuldu mu?"

Belirsizlik, hayal kırıklığı, kandırıldığına dair soyut bir his, onu en üst seviyeye çıkarıyordu.

Teğmen kendini kaybetti. Suçlayıcı bir şekilde karşılık verdi: "Sadece bir tane, Bayan Darracott!"

Gözleri alev alev yanarak ona baktı. "Sadece- Neden, seni küstah aptal! Ne söylediğinizi biliyor musunuz? Biliyor musun?"

benim, büyükbabamın, kuzenlerimin

-Aslında hepimiz, ev halkının her bir üyesi kaçakçılık ticaretiyle mi uğraşıyor?" "Hayır! Ama Bay Richmond Darracott'u korumakla meşgulsünüz, evet!" dedi pervasızca.

"Bu kadar aptal olma, Ottershaw!" dedi Hugo sessizce.

Anthea aldırmadı, ama küçümseyici, öfkeli bir kahkaha attı ve şöyle dedi: "Umarım kardeşimin kimsenin haberi olmadan nasıl kaçakçı olmayı başardığını biliyorsunuzdur, çünkü sizi temin ederim ki ben bilmiyorum! Herkesin nasıl kaçakçı olduğunu düşündüğümde

Darracott Place'teki tek bir kişi bile ona telaşla bakıyor ve şımartıyor - Seninle konuşmanın ne faydası var? Kendinden geçmişsin.

duyular!" Lord Darracott'a doğru döndü, aceleyle talep ediyordu: "Büyükbaba, buna daha ne katlanmak istiyorsun?"

"Bırak istediği kadar gitsin, kızım!" diye cevap verdi. "Ne kadar uzak o kadar iyi! Sence onu durdurmak mı istiyorum? kendi boynuna ilmik mi geçirecek? Bilmiyorum, bezelye kaz!" Çavuş Hoole öne çıktı ve elini Teğmen'in elinin üzerine koyarak

Kolunu. "Efendim!" diye yalvarırcasına konuştu. "Özür dilerim ama-"

Ottershaw onu . Geri çekilemeyecek kadar ileri gitmişti ve beyninin içindeki ses buna izin vermemesini söylüyordu. Darracott'ların ona üstünlük sağlaması her saniye daha da ısrarcı oluyordu. Sapsarı kesilmişti ama çenesini öne eğerek şöyle dedi: "Eğer Bay Richmond Darracott yara almadıysa, neden ceketini çıkarmaktan çekiniyor ki, ben de kendi gözlerimle bunun böyle olduğuna ikna olayım?"

Claud'un üzerine eğilmiş olan Hugo, sol kolunu destekleyen askıyı ayarlayarak kendini düzeltti ve şöyle dedi: "Oh, Tanrı aşkına, ceketini çıkar, Richmond, ve yelek de! Bu işi bitirelim artık!"

Richmond solgun olabilirdi ama son derece canlı olan gözleri, yüzündeki çekingen ifadeyi yalanlıyordu, gözlerinde korkudan eser yoktu. Neşeli bir kahkaha attı ve eliyle Binbaşıya alaycı bir parmak salladı. "Yapamayacağımı kim söyledi
Exciseman'ı kandırmak mı? Aptal bir okul çocuğu tarafından kandırılmayacak kadar uçuğunu kim söyledi? ! Vincent, Hugo'nun ne olduğunu biliyor musun?

"Benimle ilgilenecek kadar ayıldığın zaman sana bir şeyler daha söyleyeceğim," dedi Hugo, biraz acımasızca.

"Umarım bunu o kadar da eğlenceli bulmazsınız! Bu arada, sizin aldatmacalarınızdan bıktık usandık.

ceketini çıkar ve bu konuda tartışmama izin verme!"

Richmond'un kahkahası bastırıldı. İri yarı kuzenine kızgınlıkla baktı ve somurtarak şöyle dedi: "Neden dediğini yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ne düşündüğün umurumda değil. Seninle hiçbir yok!"

"yardım et, Vincent!" dedi Hugo sert bir sesle.

Bu noktada, birkaç dakika önce gözlerini açmış olan Claud şaşkın bir ifadeyle sordu: "Bu adamın Richmond'ın paltosuyla ne işi var? Çıldırmış bu herif!"

"Sakın kaçma!" dedi Hugo. "Vurulanın sen değil Richmond düşünüyor, bu yüzden ona bunu kanıtlamanın en kolay yolu yanlış-"

"Vurulmadığımı mı sanıyorsun?" diye soluk soluğa bağırdı Claud, sağ dirseğinin üzerinde debelenmeye başladı. "Demek düşünüyorsun, öyle mi, seni katil deli? O zaman sana söyleyeyim

-" "Seni genç aptal, ! Claud!" diye haykırdı Hugo, Claud insanüstü bir çaba gösteriyormuş gibi iki aceleci adımla kanepenin başına doğru yürürken, Nefes nefese minderlerden kalktı ve boş yere konuşmaya çalıştı. "Hayır o zaman, delikanlı! Yavaş ol!" diye yalvardı, kollarını Claud'a dolamıştı. "Kendine bir kötülük yapacaksın. Yaralanma, seni aptal çocuk! Yapmamalısın-"

"Benimle konuşma!" diye öfkелendi Claud, zorlukla aldığı nefesler arasında. "Eğer düşünüyorsan, ah!" Bu keskin haykırıpta zonklayan ısırap o kadar gerçektir ki Vincent bile irkildi, Anthea ise neredeyse Bravo! Ottershaw ona aldırmadan, gözlerini Richmond'a dikmiş, Vincent'ın paltosunu çıkarmasına izin vermek üzereydi ki, istemeden döndü.

"Hugo, sen-sen-!"

"Hayır, delikanlı, bu senin kendi hatan!" diye itiraz etti Hugo.
"Dur

"O büyük, beceriksiz elini

"Claud inledi, tekrar aşırıya kaçmıştı.

"Brandy, Polyphant!" Hugo endişeli bakışlarını Claud'un yüzünde gezdirerek konuştu. Onu hafifçe kımıldattı ve elini uzattı.

zorunlu el. "Ya da tuzları! Herhangi bir şey, ama çabuk ver!"
Anthea'dan küçük, tamamen doğal bir çığlık yükseldi.

"Hugo! Elin!" diye kekeledi, büyüyen gözleri
ona perçinlenmişti. "Aman Tanrım!" dedi Vincent istemsizce.

Hugo şaşkınlıkla önce Anthea'ya, sonra da kendi kanlı avucuna
baktı. "Aman Tanrım!" ve hızla Claud'un sırtına baktı.
görmek için.

"Efendim!" diye haykırdı Polyphant sitemkâr bir sesle ve fırladı
Yerdeki yığından biraz tiftik almak için öne çıktı. "Hayır, hayır,
bana bırakın, efendim! Özür dilerim, ama lütfen onu tutmayın,
lütfen! Oh, canım, oh, canım!

Bayan Anthea, bulabildiğiniz en uzun keten şeridi, ya da
ikisini birbirine düğümleyin, ne olursa! Kımıldamayın, Bay
Claud! Size yalvarıyorum, efendim, kımıldamayın!"

Odadaki hiç kimse Binbaşı'nın kana bulanmış birkaç
çubuğu hâlâ kaseden görmediğinden
Kanepenin yanındaki sandalyeye oturup elini onların üzerine
kapattığında, korkunç bir şekilde kızarmış avucunun
görüntüsünün ailesinin geri kalanı için bir şok olması pek de
şaşırtıcı değildi. Teğmen Ottershaw, arkadaşlarının yüzlerindeki
ifadeleri incelemeyi düşünemeyecek kadar şoka girmemiş
olsaydı, bir bakışta

Darracott'lar gerçekten dehşete düşmüşlerdi. Aklını ilk
başına toplayan ve kanepeye koşan Anthea oldu,
Vincent da aynı şeyi yapmakta gecikmedi. İkisi de Hugo'yu
sarkık Claud'u iğrenç bir beceriksizlikle tuttuğu için suçladılar;
lordum da katıldı, ancak tehditlerini Teğmen Ottershaw'a
yöneltti, çünkü
bu yeni felaketin gerçek sebebidir; ve

Gerçek bir dehşete kapılan ve sonuçlarından çok korkan Çavuş, tüm bu kargaşanın sağladığı fırsatı değerlendirerek Ottershaw'a

emrindeki belagat, daha fazla girişimin Darracott'ları kızdırmak ikisini de mahvederdi.

Tam bu sırada Leydi Aurelia odaya girdi ve eşikte durarak, kaba bir ses tonuna yükselmeden, gürültüyü kolayca geçen bir sesle sordu: "Sorabilir miyim, bunun anlamı nedir?

olağanüstü sahne?" Onun etkisi böyleydi komuta eden gözler ve üstün bir güven havası.

Teğmen Ottershaw daha sonraki öfkesine, sesini Anthea ve Vincent'inkilere ekleyerek

hanımefendiye istediği açıklamayı sunma girişiminde bulundu.

Kendisine söylenenlerin özünü güçlü bir zekânın tüm hızıyla kavramış görünüyordu,

Çeşitli hesapların sonuca epeyce önce, buz gibi ama uğursuz bir ses tonuyla şunları söyleyerek topluluğu felç etti "Lütfen sessiz olun! Ben

yeterince duydum!"

Sonra kanepeye doğru ilerledi, Anthea, Vincent ve

Binbaşı içgüdüsel olarak ona yol verdi ve Claud'un üzerine eğilerek alnını ve bileğini yokladı. Muhteşem bir şekilde

Herkesi görmezden gelerek, kanepenin baş ucunda dindar bir şekilde Polyphant'la birkaç kelime konuştu ve Claud'un

gözlerini açmaya cesaret etmesi üzerine

Ona kuşkulu ve biraz da gergin bir bakış yetecek kadar, sakın bir nezaketle şöyle dedi "Kıpırdamadan duracaksın, oğlum: beni anlıyor musun? Bir şey yapmana gerek yok.

Hiçbir şeyi dert etmeyin, çünkü anneniz burada ve sizi doğrudan iyileştirecek."

Sonra döndü ve tüm dikkatiyle odanın etrafına baktı. On bir kontun soyundan gelmenin doğal bir sonucu olan yüce aşağılama, hepsi de, başka bir şekilde seçkin olmasalar da Kendilerinden daha aşağı düzeydeki kişilere karşı sergiledikleri küstah ve çok başarılı tavırlarıyla dikkat çekiyorlardı.

Ev içi kararlarına karşı olan tüm muhalefeti geçersiz kıldı. Bu yüce şahsiyetlerin Leydi Aurelia'nın arkasında sıralandıklarını kimse görmedi, ama (takdir eden büyük oğlunun daha sonra iddia ettiği gibi) hiç kimse bu kadar değerli bir kızı desteklemek için acele ettiklerinden şüphe edemezdi.

"Claud'un yarasının tam olarak ne olduğunu öğrenmek için neden aşağıya inmek zorunda kaldığımı bilmiyorum, ama son derece hoşnutsuz olduğumu sizden gizlemeye de çalışmıyorum. Vincent, senin davranışını özellikle kınanacak bir davranış olarak görüyorum, çünkü senin Eğer kardeşinizin yaralanmasının ciddi bir Gey olduğunu düşünseydiniz, yukarıda kalmaya ikna edilmeme izin verdiğim için beni hemen uyarırdınız. Ne siz, ne de Anthea, ki ben onları ciddi bir hata yapmış olarak görüyorum. bir kaza olduğunu düşünecek kadar aptal önemsiz bir doğa. Sana daha fazla bir şey söylemeyeceğim Hugo, bundan sonra iyi niyetli sözler söylemekten kaçınacağına inanıyorum.

Ama benim durumumda olan başka bir kadından, çocuklarından birinin içinde bulunduğu çok tehlikeli durumu gizlemeye aptalca girişimler. Lütfen bana cevap vermeyin! Mazeret ya da özür dinleyecek ne zamanım ne de isteğim var. Polyphant hariç hepiniz bu odayı derhal terk etme nezaketini göstereceksiniz. Vincent, Richmond'un utanç verici bir şekilde sarhoş olduğunu düşündüğüm için, lütfen ona yatak odasına kadar eşlik eder misin? Size emir vermek haddime değil lordum, ama burada yapacak bir şeyiniz olmadığına göre kütüphanenizde çok daha rahat edeceğinize inanıyorum." Daha sonra gözleri Teğmen Ottershaw'a takıldı ve onu bir süre süzdükten sonra

bir ya da iki an çavuşun kendini iyi hissetmesini sağladı. Bakışları onu geçip gittiği için son derece müteşekkire bir halde, tonlamasında en ufak bir değişiklik yapmadan şöyle dedi "Sanırım bu rezaletin müsebbibi sizsiniz. Tahsil ettiğime göre Gümrük Kurulu'nun hizmetindeyim, bana isminizi ve tarzınızı bildirirseniz size minnettar kalacağım."

Teğmenin rengi bir hayli açılmıştı, ama övgüye değer bir hazırlıkla cevap verdi: "Adım Ottershaw, hanımefendi - Thomas Ottershaw, Gümrük Kara Muhafızları'nda binici subayım. Hanımefendinizi temin etmeme izin verin, her ne kadar Bay Darracott'un yaralanmasından acı çekti, açık emrim, herhangi bir kişinin kafasına uyarı ateşi dışında ateş edilmeyeceği yönündeydi. Kral adına yapılan dur çağrısına uymamak. I Bir kazanın meydana gelmiş olmasından büyük üzüntü duymakla birlikte, hanımefendinizi "Lütfen başka bir şey söyleme!" diye araya girdi. "Ben ne sağırım ne de anlayışım kıttır. Lordum, görevinizin tam olarak ne olduğunu açıklama gereksiz olur. Şunu açıkça belirtmeme izin verin ki, yaptığınız suçlama hakkındaki görüşüm ne olursa olsun, yeğenimin işleriyle ilgilenmiyorum, ama oğluma yapılan saldırıyla ilgili. Konuyu derhal kocamın önüne koyacağım dışında ekleyecek başka bir şeyim yok. Şüphesiz o ne yapması gerektiğini bilecektir. Sıradan bir kadın olarak, kendimi böyle bir meseleyle ilgilenecek yetkinlikte görmüyorum. Sizi daha fazla tutmayacağım. Eğer Bu evde yapacak başka bir şeyiniz varsa, Binbaşı Darracott'tan sizi başka bir odaya götürmesini rica edin!"

Bu ölçülü sözlerle Polyphant'a döndü ve Claud'un yaralanmasının tam olarak ne olduğunu sorgulamaya başladı ve şaşkın seyircisini tamamen görmezden geldi. Binbaşı, bir

soğukkanlı bir adamdı.

Sıradan bir kadınla karşılaşmanın sarsıcı etkisi karşısında büyük bir çabukluk ve sağduyuyla hareket ederek uysalca şöyle dedi "Peki, hanımefendi! Bunu hemen yapacağım" ve Teğmeni odadan dışarı itti. Onlar için kapıyı tutan Çavuş Hoole'un onu takip etmesi için zorlanmasına gerek yoktu; çıkış şekli, onu üstlerinden önce davranmaktan alıkoyanın yalnızca disipline sıkı sıkıya bağlılığı olduğunu gösteriyordu.

Birkaç dakika boyunca kimse hareket etmedi ya da konuşmadı, komplodaki aktörler donmuş gibi kaldılar, neredeyse hepsi

kapıya doğru bakıyorlardı, dikkatle dinliyorlardı. Sonra Lord Darracott ateşin yanındaki sandalyeye oturdu ve Titreyen elleri kollarını kavradı, yüzü griydi ve gözleri sabit ve görmez bir şekilde önüne bakıyordu.

Leydi Aurelia ona baktı ve sonra ondan uzaklaştı.

Sanki bakışlarını uygunsuz bir görüntüden kaçırıyordu. Claud oturduğu yerden : "Tanrı'ya şükür bitti!" diyerek bir uyarı parmağını kaldırdı: "Sakın bu adamların

Gitti! Hepiniz son derece uygunsuz olduğu kadar suç teşkil eden bir davranış biçimini benimsediğinize göre, bu sahtekârlığı sürdürmeniz için size yalvarmak zorundayım!"

Claud itaatkâr bir şekilde geri çekildi ama şöyle dedi: "At şunu anne, eğer

seçtiğimizi mi sanıyorsun-! Ayrıca, ne yaptığınızı bilmek isterim! Şey, demek istediğim-"

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum Claud. Lütfen bu utanç verici olaya katılmamın duygularımı değiştirdiğini sanma!" dedi hanımefendi sert bir sesle. "Çok harikasın anne," dedi Vincent.

"Seni benim

hayranlığımı kazanacak bir performans içten iltifatlar? Girişiniz sadece

olarak tanımlayabiliriz."

"Bu tür sözlere hiç itirazım yok," diye karşılık verdi leydim.
"Önleyici memurun gidişini hızlandırmış olabileceğime inanıyorum, ama gördüğüm kadarıyla, sadece aldatma diyebileceğim gücünüze dayanarak, benim müdahalem olmadan da çok iyi iş çıkaracağınızı varsaymak zorundayım."

"Hugo yaptı," dedi Anthea titrek bir gülümsemeyle. "Hepsi Hugo'ydu. Ne yapacağımızı bilemedik. Vincent bile bilmiyordu. Hugo bize ne dediyse onu yaptık." Bir elini gözlerine götürdü ve ekledi: "Ajax'ın gösterisiydi! Ben değil
Yani diğerleri de harika değil miydi, özellikle de Claud! Claud, attığın o çılgılık beni neredeyse acı çektiğine inandıracaktı!"

"Ah, öyle mi?" dedi Claud acı acı. "Olabileceğini düşünmeyi tercih ederim! Hugo bana bir iğne batırdı!" Akrabalarına hoşnutsuzlukla baktı. "Evet, öyle olduğunu düşündüğünüzü söyleyebilirim.

Ama bir dahaki sefere Hugo'yu gördüğümde-Şey, kahretsin, benden ne yapmamı istediğini biliyordum, çünkü bana bu lanet askıyı ayarlıyormuş gibi yaparken söyledi ve bana iğne batırmaya gerek yoktu! Bu gece yapmak zorunda kaldığım şeyleri düşününce, genç Richmond'ın kanının her tarafıma bulaşması bir yana, evet, daha ne kadar burada sargılar içinde yatmam gerekecek?
ki bunlar rahatsız edici, ayrıca-"

"Seni anlıyorum kardeşim, ama annem her zamanki gibi haklı. Hazırlıksız yakalanmak hiçbirimiz için iyi olmaz. Gerçek bir endişem yok - son bir saatin korkunç deneyimleri bana kuzenimizin sığırının yüz ifadesi, en hafif deyimiyse, yanıltıcı - ama son anda risk almayacağız. Acaba şu anda o talihsiz Eksper'e ne gibi yalanlar söylüyor?"

"Doğuştan bir beyefendinin -özellikle de askeri rütbesi olan birinin

Kendisini böylesine itibarsız bir zorunda kalmıK olsaydı," dedi hanımefendileri, hiç azalmayan bir ciddiyetle. "Bununla birlikte, en azından Ailesine karşı görevinin ne olduğunu biliyor gibi görünmesi onun şerefine ve davranışını onaylamaktan uzak olsam da

onun Darracott Place'e gelişini

Ailenin başına uzun yıllardır gelen en büyük talih kuşu. Ailenin bu iyi talihi hak edip gelince, bu konuda sessiz kalmayı tercih ederim!"

Bu ölçülü konuşma, dinleyenleri doğal olarak suskun bir rahatsızlığa sürüklemişti; Hugo az sonra odaya geri döndüğünde, oyuncularını öyle bir halde buldu ki Onları bıraktığı pozisyonda taş kesilmişlerdi ki sırtıttı ve şöyle dedi: "Eh, tıpkı bir dizi gibi görünüyorsunuz balmumu işleri!"

"Balmumu değil, kuklalar!" diye karşılık verdi Vincent. "Bundan sonra hangi doğal olmayan maskaralıkları yapmalıyız?"

"Hugo, gittiler mi?" Anthea endişeyle sordu.

"Oh, evet, gittiler, genç kız!" İçtenlikle gülümsedi Leydi Aurelia. "Size teşekkür ederim, hanımefendi! Size gerçekten minnettarım. Hayır, siz gelene kadar aranızdan hanginizin en iyi oyuncu olduğuna karar veremiyordum! Ben kendim bile Claud ve Richmond arasında kararımı verdim, ama komutayı aldığınızda-"

"Evet, sevgili kuzenim," diye sözünü kesti Anthea kararlı bir şekilde, "senin dışında herkesin hayranlık uyandıracak şekilde davrandığının farkındayız, ama bilmek istediğimiz şey, senin bunu nasıl başardığın. bizi Ottershaw'dan kurtar."

"Oh, hanımefendinin silahları meydanı yardıktan sonra bu konuda hiçbir zorluk yoktu, genç kız!" diye onu temin etti.

"Yapacak bir şeyim olmadığını söyleyebilirsiniz ama geri çekileceğim." "Yapabilirim ama yapmam pek olası değil," karşılık verdi. "Hugo, güvende miyiz?" "Hayır, aşkım, öyle bakma

Şişko! Birkaç düğümü bağladıktan sonra yeterince güvende olacağız, ki bunu kolayca yapacağız, asla korkma!" diye onu temin etti.

"O lanet olası, inatçı gelgit gözlemcisini ikna etmeyi başardın mı!" diye sordu Vincent. "Hayır, ben Ay'ın seviyesinde. Ömrünün sonuna kadar kendisine oyun şüphelenecek, zavallı çocuk! Ama hanımefendileri onu sarsınca ve ben de ona sizin çok etkili olduğunuzu söyleyince, hanımefendi, eğer

Richmond'ımızı bütün işin örtbas edildiğini görürdünüz, ne döneceğini bilemedi. Kuyruk sallayan biri değildir, ama görevini aştığını çok iyi biliyordu ve benim de bunu bildiğimi görünce, emekli olmaktan başka yapabileceği bir şey kalmamıştı - sizin de söyleyebileceğiniz gibi, pozisyonu savunulamazdı! Bu konuda pek bir şey bilmiyorum.

Önleyici çalışmalar, ancak şunu biliyorum ki, kaçak malları elinde bulunduran bir kaçakçı bulmadıkları sürece, Önleyiciler oldukça iyi bir şekilde engellenirler - hatta önlük giydirilmiş serserilerden oluşan bir tuzak trenin peşinden burunlarını onları kandırmak ve bir dizi midilliye liderlik etmek bir sürü ibneden başka bir şey değil. Çok iyi biliyorlar ki Ama gecenin bir yarısı ülkenin bir ucundan öbür ucuna ibne taşımak suç sayılmadığından, zavallı şeytanların kendilerini başka bir şey yoktu. Ottershaw ne görmüş olursa olsun, Richmond'umuzun elinde başka bir şey görmediği yeterince açıktı.

bir sürü şeytandan daha fazla. Bu gece tek yaptığı delikanlıyı yakalamaya çalışmak ya da herhangi bir yoldan nasıl olduğunu öğrenmekti.

Ne kadar güçlü bir nöbetçi olursa olsun, Dower House' girip çıkmaya çalışıyordu. O emri yerine getirmeye, delikanlıyı vurdurmaktan daha fazla niyeti yoktu.

Bu gerçekleştikten sonra, belki de

Yapacak bir şey yok, ya bu işe devam edecek ya da

Delikanlıyı burada yaralı olarak bulursa, onu korkutarak itiraf ettirebileceğini düşünerek kumar oynamış olabilir. Eğer bunu yapamazsa, hatalı biliyordu, bu yüzden cesaretli olmasına izin veremezsiniz. I

Zavallı delikanlıyı kandırdığım için çok üzüldüğümü söylemeliyim! Yine de bir geri dönüş ona zarar vermez, çünkü işi iyi idare edemedi ve gelecekte daha iyisini yapacaktır." Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Çok utanç vericiydi," diye itiraf etti. "Ona bir pansuman yaptım, tıpkı herhangi bir sersem gibi bütün bu belalara daldıran astsubay Çünkü kendinden çok emindi ve bu da son mücadeleyi de alıp götürdü. Bu yüzden, iyice yere yığıldığında ona, Richmond'ımızın yaramazlıklarının onu bu hale getirdiğini bildiğimi ve dilini tuttuğu sürece onu sağ salim eve getirmek için elimden geleni yapacağımı . dişlerinin arasında. Umarız bu halletmiştir, ki halletmeyeceğini düşünmek için bir neden yok - o genç haylazın artık burada olmadığını bildiğinde onun hayatını söndürür."

Küçük bir duraklama oldu, birkaç çift göz içgüdüsel olarak Lord Darracott'a doğru döndü. Hugo'nun söylediklerini duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi, hâlâ hareketsiz oturuyordu ve gözlerini dikmiş bakıyordu. Anthea ondan Richmond'a baktı, artık gergin değildi, ama sağ dirseği masanın üzerinde, alnı elinin üzerine düşmüş, oldukça gevşek bir şekilde oturuyordu; gözleri Vincent'a gitti, onun bakışını okudu

Yüzünde bir gerginlik vardı; ve birdenbire titrek bir şekilde gülmeye başladı, sinirleri yaşadıkları çileden dolayı bir şekilde bozulmamış olan tek kişinin tehlikelerle dolu bir girişimin başarısının kendisine bağlı olduğunu ve sanki hiçbir şey yapmamış gibi sakin bir şekilde parçalanmış suç ortaklarının yanına dönmesinin ne kadar gülünç olduğunu düşünüyordu iki zararsız sabah ziyaretçisine kapıya kadar eşlik etmekten daha fazlasını yaptı. Adamın kendisine hafif bir şaşkınlıkla baktığını gördü ve

dedi: "Oh, Hugo, Hugo! Sana ne diyeceğimi bilemiyorum!"
"Artık daha fazla konuşarak kaybedecek vaktimiz yok, aşkım, o yüzden olması daha iyi," diye cevap verdi. "Richmond'un giysilerinden kurtulmalı ve bütün bu dağınıklığı toparlamalıyız. Hayır, o zaman Polyphant! Dikilip durma! Yapılacak işler var!"

Gerçekten de ayakta durmuş ona bakmakta olan Polyphant bir an irkildi ve dağılmış olan aklını topladı. "Evet efendim, emin olun! Korkarım düşüncelere dalmışım. Önce kaseleri kaldıracığım, sonra Bay Claud rahat edecek. tekrar!"

"Elime sıkıştırdığım çubukları Kanepe minderleri," diye uyardı Hugo onu. "Vincent, bütün bu giysilerin atıldığını göreceksin? Richmond'a ne yapmamız gerektiğine karar vermeye çalışıyordum ve bana öyle geliyor ki onu Claud'un odasında yatırmamız gerekecek, çünkü Yarasına müdahale edilmeli ve yaralı olması gereken kişi Claud olduğuna göre, onun çarşafı dışında hiçbir yerde kan lekesi olmamalı. Şimdi, titremeye başlamana gerek yok, delikanlı! Senden bunu yapmanı istemiyorum. üzerinde uyu!" "Hayır, isteseydin de bir faydası !" Claud, ince bedeninin etrafındaki sargıları çözmeye çalışırken duraklayarak onu bilgilendirdi. "Senin gibi bir adamla karşılaştıysam ne olayım!"

"Kendimi sizinle aynı fikirde bulduğum ne kadar nadirdir, Kardeşim!" dedi Vincent. Hugo'ya baktı ve alaycı bir gülümsemeye şöyle dedi: "Beni çok sinirlendiriyorsun, biliyorsun. I her zaman yapacağından çok az şüphem var, ama eğer "Köşeye sıkıştıgımda, Tanrı'dan umarım beni oradan kurtarmak için yanımda olursun, kuzen!"

Bu övgüden etkilenmeyen Hugo, "Çekici bana atmayı boş ver!" diye karşılık verdi, "İstediğin kişiye atabilirsin,

Claud'a at, çünkü bizi kurtaran o.
kabuğu çıkarılmış tane!" Gözleri Richmond'ın üzerindeydi ve ona doğru giderek şöyle dedi: "Sanırım seni yatağa götüreceğim, delikanlı, bunu yapmadan önce başka bir şey değil."

Richmond başını kaldırdı. Gözlerindeki ateş sönmüştü ve tehlikenin geçmesiyle birlikte ruhu Onu böylesine yılmaz bir şekilde ayakta tutan şey, sonunda fiziksel zayıflığının onu yenmesine izin vererek batmıştı. Gülümsemeyi başardı ve bir ses tonuyla şöyle dedi: "Çok yakın bir şey ...! Teşekkür ederim, çok minnettarım, çok üzgünüm, Hugo. Büyükbaba..." Hugo onu yere yığılırken yakaladı ve kollarının arasına . "Eh, zavallı çocuk, orada dikilip gevezelik edeceğime onu daha erken yatırmalıyım!" dedi pişmanlıkla. "Anthea, yukarı çıkıp sakın olup olmadığına bakar mısın canım?" Leydi Aurelia'ya baktı. "kadarıyla annesini uyarmışsınız, hanımefendi?"

"Elbette," diye cevap verdi. "Çok doğal bir kuruntuya kapıldı ve heyecanının onu yenip sizi ele vermesinden korktuğu için bu odaya gelmeye cesaret edemedi. Ama onu Bayan Flitwick'in gözetimine bıraktım ve şimdiye kadar daha sakın olacağından hiç yok." "Ben çok Size minnettarım hanımefendi," dedi. "Onu kırmak en çok korktuğum şeydi."

"Tatsız bir görev," diye kabul etti. "Sizi bu görevden kurtarabildiğim için mutluyum, çünkü bu akşamki davranışınızı ne kadar az onaylarsam onaylayayım, kendimi derinden Yaptığınız her şey için size minnettarım ve gösterdiğiniz alicenaplığın bilincinde olduğumu da eklemeliyim."

"Hayır!" diye yalvardı Binbaşı, kızararak.

Nezaketle dedi ki: "Yüzünün kızarmasına gerek yok, sevgili Hugo. Seni pohpohlamak niyetinde değilim ve sadece şunu söyleyeceğim

Tanısmamızın başından beri sizin çok değerli bir genç adam olduğunuza inandım. Hevessizliğe olan eğiliminizin üstesinden geldiğinizde Darracott Place'de çok başarılı olacağınızdan hiç şüphem yok."

Neyse ki Hugo akut utanç belirtileri gösterdiğinden, Anthea o sırada Richmond'u yukarı taşımanın güvenli olduğunu bildirmek için odaya geri gelmişti. Lord Darracott sandalyeden hızla kalkarak Hugo'ya baktı ve sanki kelimeler zorla ağzından çıkıyormuş gibi şöyle dedi: "Sana minnettarım, Hugo."

Hugo neşeyle, "Buna gerek yok efendim," diye cevap verdi. "O genç haylaz benim kayınbiraderim olmaya çok yaklaştı - gerçi bunu söylemesem daha iyi olurdu, çünkü şimdi düşünüyorum da Teklifimi henüz kabul etmedin, değil mi aşkım?" "Daha fazla ciddiyetsizlik mi?" diye mırıldandı.

Sırıttı. " iyisin: Dua geçtim! Gel bakalım, Yolu göster, genç kız!" Lord Darracott'un Richmond'un beyaz, bilinçsiz yüzüne baktığını gördü ve bir an duraklayarak nazikçe şöyle dedi "Cesareti var, biliyorsunuz, efendim."

Lord Hazretleri'nin acımasız ağzı buruştu. "Evet," dedi, arkasını dönerek. "O her zaman cesurdu. Onu annesine götürün!"

Hugo'nun tekrar aşağıya inmesi epey bir zaman sonra oldu. Claud yatağına çekilmişti, ama Lord Darracott ve Vincent hâlâ ayakta ve kütüphanede oturuyorlardı.

Hugo odaya girdiğinde Vincent başını kaldırıp baktı. titrek bir gülümseme. "Eee? O iğrenç velet nasıl?" "Oh, gayet iyi!" Hugo cevap verdi. "Kurşunu çıkarılana kadar pek rahat edemeyecek ve bu da

hoşlanmayacağı bir şey, düşünün-ama onu yıldırım için bir kurşundan fazlası gerekir! Bir sürü soruna yol açtığını inkar edemem-eh, eğer bir delikanlı iyi bir skelping isterse

-! Ama onun gibi neÇe dolu genç Geytanları sevmem mümkün değil." Vincent ayağa kalkarak, "Evet, harika bir popo," diye onayladı,

ve odanın diğer ucundaki masaya doğru yürüdü. "Sana bir özür borçluyum Ajax: Beni uyardın ama ben kulak asmadım. Ben Özür dilerim. Sizinle ilgilenmiş olsaydım, bu yaşadığımız son derece sinir bozucu olayları önleyebilirdim.

Gece, teşekkürler, kabul ediyorum -ve bunu yapmanın bana ne kadara mal olduğunu bilemezsiniz! İltifatlarımı kabul edin ve size biraz konyak ikram etmeme izin verin! Tabii bu kelime, size açıklamak zorunda olmadığım nedenlerden dolayı Sana itici gelse de, buna acilen ihtiyacın olduğuna inanıyorum."

Hugo sırtarak Vincent'ın uzattığı bardağı aldı, ama oldukça ciddi bir tavırla konuştu: "Şey, bu

O zaman bana kulak asmayacağınızı söylemiştiniz ama şimdi bunun bir fark yaratacağından pek emin değilim.

vardı. Bu işin en iyi yanı, o kargo bizim bu geçidimizde saklıyken

Richmond için tazıların ne kadar yakın olduğu önemliydi: orada depolanmaları onun işiydi ve hiç kimse

onu görevinden döndürecek ne söyleyebilirdi ki? Onu duydun Vincent: adamlarını yüzüstü bırakamayacağını söyledi, çünkü bu onun planıydı ve komuta ondaydı. Gerisini boş verin! İyi bir subay işte bu malzemedan yapılır!" Baktı

Büyükbabasına baktı. "Dolambaçlı yollardan konuşmayı sevmezsiniz efendim, ben de sevmem. Ottershaw'a Richmond'ın size katılmaya razı olduğunu söyledim ve sözümü yerine getirmenizi bekliyorum. Richmond için bir kornetlik almama izin verir misiniz?

onu?"

Uzun bir sessizlik oldu. Vincent . "Başka seçeneğiniz yok, efendim."

"Nasıl öyle yap!" dedi Lord Hazretleri sert bir sesle. "Herhangi bir torunum yapabilirdi - ve hepiniz, Richmond!"

"Yapılanlar yüzünden seninle kavga etmek benim isteğim değil, "Ama kendinize sorun bayım, onun gibi bir delikanlının hayal kırıklığından çıldırması ve övgüden başka bir şey duymaması kimin suçuydu?" diye araya girdi Hugo. Hayatı boyunca kaçakçılık yaptı, bu geçide mi getirildi?"

"İstedığınızı yapabileceğinizi söyledim! Richmond'ın yetiştirilmesinden sana sorumlu değilim!" "Bana değil, ona efendim."

Lord Darracott ona garip bir bakış fırlattı ve gözlerini tekrar indirdi. Hafif bir duraksamadan sonra Vincent şöyle dedi: ", kuzen?"

"Eğer bana kalırsa, çocuğu Yedinci Süvari Alayı'nda görmek isterim. Alayda birkaç iyi arkadaşım var, benim gibi bir delikanlıya göz kulak olmaları için ısrar etmeme gerek yok. " "Bu, kuzen," diye mırıldandı Vincent, "en kibar olmayan kesim! Devam et!" "Hayır, öyle demek istemedim! Çünkü Geri kalanı, aramızda kararlaştırdık - halalarım ve ben - delikanlıyı buradan uzaklaştırmanın en iyisi olacağına karar verdik ve Claud da, ilk ışıktaki hizmetçiler ayağa kalkmadan önce. Bu

Annen Claud'la kendi doktorunun ilgilenmesini istiyor ve Richmond da yolculukta ona yardım edecek. John Joseph onları hanımefendinin kendi arabasıyla Tonbridge'e götürecektir ve Onları Londra'ya götürmek için bir posta arabası kiralamışlar. Elvira teyzeme söz verdim, kuzeyden döner dönmez Londra'ya kendim götüreceğim, ama Richmond'a çok erken katılması iyi olmaz, çünkü dillerin dolaşmasını istemeyiz."

"Onsuz gitmesine izin vermesi için onu ikna ettin mi? Yüce Tanrım!"

"Hoşuna gitmese de onun için en iyi olanı yapmamıza engel olacak hiçbir şey yapmayacaktır. Annenizin de ona iyi bakacağını biliyor."

"Personel çalışan takdire şayan, kuzen. Bu arada, ben burada kalırken Richmond neden Claud'a yardıma gidiyor?"

"Kimse buna şaşırmayacak, delikanlı! Claud'un durumu fratching için uygun değil!"

"Touché!" Vincent elini kaldırarak onayladı. "Kendimi kasabaya götürmem gerektiğini düşünmüyorsun değil mi?"
"Şezlongun arkasına geçelim mi?"

"," diye cevap verdi Hugo. "Senin ve benim, delikanlı, burada yapacak işlerimiz var! O gizli geçit hakkında bir şeyler yapılmalı. Richmond'un onu ilk gördüğü zamanki gibi kapatmaktan başka bir şey yapamazsak, bunu yaparız."

"Ne büyüleyici bir manzara!" dedi Vincent belli belirsiz. "Ne kadar haklısın, lanet olsun sana!" Hugo kıkırdadı ama büyükbabasına seslendi. "Bir şey daha var efendim. O genç seni görene kadar rahat etmeyecek. Sana vurduğu darbeyi çok iyi biliyor. Sana söylememi istedi öyle."

Lord Darracott sandalyesinden kalktı. "Ben ona giderim," dedi sert bir sesle.

Hugo ona kapıyı açmak için kapıya doğru ilerledi. Lord Hazretleri dışarı çıkmadan önce bir an durakladı ve elini alnına götürdü. "Sanırım gerekeni yapacaksınız. Pek çok şey olacak - teknesi, atları - ben de

Bu gece yorgunum ama bunu yarın seninle tartışacağım. İyi geceler!"

"İyi geceler, efendim," diye cevap verdi Hugo. Kapıyı kapattı ve odaya geri döndü. "Yarın onu heyecanlandıracak bir şeyler yapsam iyi olur," dedi düşünceli bir tavırla. "Onu uyuşukluğa terk etmek olmaz."

"Yapacaksın, kuzen, yapacaksın!" Vincent alaycı bir gülümsemeye konuştu. "Yine de, tanıdık fırtına işaretlerini olumlu bir rahatlamayla karşılayacağımı itiraf etmeliyim."

On dakika sonra Anthea da hemen hemen aynı şeyleri söylüyordu. "Büyükbabam için üzülebileceğimi hiç düşünmezdim," dedi kuzenlerine, "ama üzülüyorum ve dahası, onun sersemlemesindenense küsmesini tercih ederdim!" "Korkmayın!" dedi Vincent. "Ajax şimdiden onu en iyi nasıl kızdıracağını düşünüyor.

onu." Gülümsedi ama şöyle dedi: "Şey, her şey olabilir onun bu kadar sessiz ve ezilmiş olmasını tercih ederdi. Richmond'a tek kelime bile sitem etmedi. Ama beni neredeyse yere serecek olan şey, anneme onu affetmesi gerektiğini söylemesiydi! Bu tam da annemin Bana, onu asla affetmeyeceğini söylemesi dışında bir şey söylemedi, bu yüzden göğsünde gözyaşlarına şaşkınlığımı tahmin edebilirsiniz! Aslına bakarsanız ben de neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum."

"Tanrım, ne ağlamaklı bir sahne!" dedi Vincent. "Kaçınılmaz tepkiye karşı kendimi güçlendirmek için yatmaya gideceğim - şüphesiz yapacağım yorucu çalışmalardan bahsetmiyorum bile. o lanetli geçitte üstlenmeyi umuyordum. Bir zamanlar onu keşfetmeyi ne kadar çok istediğimi ve şimdi hiç keşfedilmemiş olmasını ne kadar çok dilediğimi düşününce!" O gitti kapıyı açtı ve arkasına bakarak şöyle dedi: "Senden hızla artıyor, Ajax: Seni o uçurumun kenarından geri çekmek için en ufak bir girişimde bulunmamalıyım!" "Ne uçurumu?"

Vincent odadan çıkarken Anthea, "Kenar mı?" diye sordu.
"Sadece bir şakaydı, genç kız. Eh, yorgun görünüyorsun!"

"Çok yorgunum, ama sana teşekkür yatamazdım, Hugo. Ah, Hugo, henüz inanamıyorum
kabus değildi!" dedi ve doğruca onun kollarına girip sarılabildiği kadar sarıldı.

Onu büyük bir istekle karşıladı, kucağına aldı.
Büyük ve rahatlatıcı bir kucaklamayla, "Hepsi , bir düşün," dedi.
"Şimdi, sakın ağlamaya başlama, genç kız!" "Ağlamayacağım," söz verdi. Yüzünü ellerinin arasına aldı, ona gülümseyerek şöyle dedi: "Soylu Ajax, sen de onun kadar güçlü, onun kadar yiğit, onun kadar akıllı, ondan daha az soylu değilsin, çok daha nazik ve çok daha uysalsın!"

"Hayır o zaman aşkım!" diye çıkıştı Binbaşı. "Bu kadar aptal olma!"

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitalarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

